NO: 14/15

4 DM

Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

(Aşağıda TKP/ML(B) Merkez Komitesinin 1 Mayıs 1984 ile ilgili çağrısını yayınlıyoruz.)

1 Mayıs, 1 Mayıs, Seni Yaşatacağız!

Bütün ülkelerin işçilerinin; dünya proletaryasının yiğit mücadele geleneğinin; birliğinin, mücadelesinin ve dayanışmasının simgesi olan 1 Mayıs geliyor! Proletarya ile ezilen halkların emperyalizme, sosyal emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı; Proleter Dünya Devrimi için ittifakının sembolü olan 1 Mayıs geliyor!

1 Mayıs'ı onun şanlı devrimci geleneğine uygun olarak kutlamak bütün ülkelerde Komünistlerin ve devrimcilerin görevidir.

****

EMPERYALİST SİSTEMİ REFORMLARLA "DÜZELTMEK" DEĞİL; PROLETER DÜNYA DEVRİMİ İLE YIKMAK GÖREVDİR!

****

1 Mayıs 1984'te 1 Mayıs'ı devrimci geleneğine uygun olarak kutlamak ne anlama gelir?

1 Mayıs 1984'e tüm emperyalist ve sosyal-emperyalist dünya en büyük ekonomik krizlerinden biri içinde giriyor. Emperyalizmin ayrılmaz yol arkadaşı olan devri krizlerin en açık belirtilerinden biri olan işsizlik bugün bütün emperyalist büyük devletlerde, İkinci Dünya Savaşından bu yana görülmemiş büyüklükte boyutlara varmıştır. Emperyalist burjuvazi krizin yükünü işçi sınıfının ve emekçilerin sırtına yükleyerek bu krizi atlatmaya çalışıyor. İşçilerin ve emekçilerin sosyal hakları her geçen gün biraz daha kısıtlanıyor. Gerçek ücretleri düşüyor. Vb. Buna karşı muhtemel bir direnişi ve radikalleşmeyi engellemek için emperyalist burjuvazi bir yandan ideolojik alanda şövenizmi körükleyip kendi işçi sınıfını demagojik bir biçimde kendi etrafında tutmaya çalışırken; diğer yandan siyasi alanda gittikçe daha fazla faşist tedbirler alıyor. İşte faşistleşme bütün emperyalist ülkelerde çıplak gözle gözlemlenebilir bir olgu haline geliyor.

Emperyalist ülkelerde gözlemlenebilen iç faşistleşme aynı zamanda dışta yeni bir genel emperyalist paylaşım savaşının hummalı hazırlığının bir parçasıdır. İkinci Dünya Savaşı sonrasında emperyalist dünyada kurulan dengeler değişmiştir. Bir zamanların sosyalist Sovyetler Birliği, dünya hegemonyası için diğer emperyalist büyük güçlerle dalaşan sosyal-emperyalist bir güce dönüşmüştür. Sosyalist mas

MENŞEVİK PARTİZAN'LA TOPLANTI s.15

1 MAYIS ÜZERİNE TARTIŞMA s.24

MİLLİ MESELE ÜZERİNE TARTIŞMA s.34

"MAYIS" HANGİ YOLDA? . s.43

ENVER HOCA'NIN BÜYÜKLERE EN SON MASALLARI . . . s.52

"BİRKAÇ SÖZ"E BİRKAÇ CEVAP BİRKAÇ CEVAP s.69

ke ile, ve "proleter enternasyonalizmi" adına dünyanın her yanına el atmıştır. Çin'in kesin yozlaşması ile, sosyalizmin kalelerinden biri daha emperyalizm kampına iltihak etmiş, Çin "pazarı" bütün emperyalist büyük güçler için yeniden açılmıştır. Emperyalist dünyanın karşısında onu yeni bir paylaşım savaşı başlatmak konusunda düşündüren, korkutan bir sosyalist kamp bugün yoktur! Bunun yanında, Batılı emperyalist kamp içinde güç dengelerinde kaymalar olmuştur. İkinci Dünya Savaşı sonrasının "rakipsiz" efendisi ABD emperyalizmi artık rakipsiz değildir! İkinci Dünya Savaşından yenik çıkan Alman emperyalizmi ve Japon emperyalizmi, Stalin'in öngördüğü gibi bugün yeniden ayağa kalkmışlardır. Daha fazla pay talep etmektedirler. II.Dünya Savaşı sonrası sınırları çizilen nüfuz ve etki alanları bugün emperyalist büyük güçlerin tümü açısından soru işareti haline gelmiştir. Emperyalist ve sosyal-emperyalist güçler bugün dünyanın birçok yerinde yerel savaşlar yürütmekte; birçok yerde devrimci ayaklanmaları bastırmak için, sömürü ve nüfuz alanlarını elde tutmak ve genişletmek için emperyalist gerici savaşlar yürütmekte; birçok yerde milli, dini vb. çelişmeleri körükleyerek, kışkırttıkları gerici savaşlardan yararlanmaya çalışmaktadırlar.

Bu yerel savaşlar yeni bir genel paylaşım savaşının ön hazırlıklarıdır. Bütün emperyalist dünya, en başta da emperyalist büyük güçler, hummalı bir şekilde yeni bir paylaşım savaşına hazırlanmaktadır. Silahlanma yarışı tarihte görülmemiş boyutlara ulaşmıştır. Yeni bir genel emperyalist savaş tehlikesi bugün kendini somut olarak hissettirmektedir.

Böyle bir savaş tehlikesi, hele hele böyle bir savaşın atom silahlarıyla yürütülmesi ihtimali karşısında emperyalist ülkelerde son yıllarda II.Dünya Savaşından bu yana ortaya çıkan en büyük kitle hareketlerinden biri, "Barış Hareketi" adı verilen hareket ortaya çıktı.

Yalnızca ABD'yi, ve bazı ülkelerde ABD ile birlikte Sovyetler Birliği'ni muhtemel bir üçüncü dünya savaşının kaynağı olarak gören bu hareket, burjuva-pasifist niteliğiyle emperyalist "barış"ı burjuva politikacılarının sağduyusuna seslenerek ve şiddeti ilke olarak reddeden eylemlerle korumaya çalışıyor! Bu hareket özellikle Batı Avrupa'nın emperyalist büyük devletlerinde, ve Japonya'da açık şöven, kendi emperyalizminin güçlenmesini öneren konumlarda bulunuyor.

1 Mayıs 1984'te bütün emperyalist dünyada kuşkusuz iki temel konu; "barış" ve "kriz", özellikle de "işsizlik" konuları 1 Mayıs gösterilerinin merkezinde bulunacaktır.

1 Mayıs 1984'te, 1 Mayıs'ı onun devrimci geleneğine uygun biçimde kutlamak için öncelikle bu iki temel noktada reformist değil, devrimci tavır takınmak gereklidir.

Kriz ve işsizlik konusunda devrimci tavır; krizin ve işsizliğin emperyalizmin kaçınılmaz yol arkadaşı olduğunun; krize ve işsizliğe karşı mücadelede emperyalizme karşı mücadelenin esas alınması gerektiğinin merkeze konmasıdır. Bunu yapmayan, bunun yerine emperyalizm şartlarında işsizlik ve krizin güya aşılması için hangi reformun (örneğin 35 saatlik iş haftasının mı; yoksa emeklilik yaşının düşürülmesinin mi) daha iyi olduğunun tartışmasını merkeze koyan, emperyalist burjuvazinin yedeğinde hareket etmektedir.

"Barış" konusunda ise bugün geniş barış hareketi içinde var olan tüm yanlış anlayışlarla hesaplaşma 1 Mayıs'ta propagandanın merkezine konmak zorundadır.

Savaş konusunda ise somut olarak şunlar bilince çıkarılmalıdır:

* Emperyalist savaş tehlikesinin kaynağı bizzat emperyalist sistemdir. Emperyalizm var oldukça emperyalist savaş tehlikesi var olacaktır. Emperyalizm var oldukça, emperyalist savaşlar kaçınılmazdır.

* Emperyalist savaşın kaynağı olarak salt ABD'yi, ya da salt ABD ve Sovyetler Birliğini göstermek; Batı Alman, İngiliz, Fransız, Japon emperyalizmi gibi emperyalist büyük güçlerin somut savaş kaynağı oldukları gerçeğini gözlerden gizlemeye hizmet etmektedir.

* Sovyetler Birliği'nin saldırgan bir emperyalist güç olmadığı konusunda, hatta onun halkların dostu olduğu konusundaki hayaller parçalanmalıdır. Bugünkü Sovyetler Birliği, Lenin ve Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği ile yalnızca isimde birliği olan; lafta sosyalist, gerçekte emperyalist; sosyal-emperyalist bir büyük güçtür.

* Emperyalist büyük güçlerin yanında, ÇHC ve bir dizi bağımlı ülke de savaş kışkırtıcılığında aktif rol oynamaktadır.

* Emperyalist ülkelerde ilerleyen iç faşistleşme savaş hazırlıklarının doğrudan bir parçasıdır.

* Emperyalist savaş tehlikesini bütünüyle tarihe gömmek için, emperyalist sistemi proleter dünya devrimiyle parçalamak, yok etmek gereklidir.

1 Mayıs 1984'te devrimci tavır, emperyalist savaş hazırlıklarına karşı Proleter Dünya Devriminin propagandasını merkeze koymaktır.

Emperyalist savaş tehlikesi karşısında kendini kaybeden küçük-burjuvazinin panikçiliğine hayır! Devrim emperyalist savaşı gerçekten önlemek için tek gerçek yoldur!

Kahrolsun emperyalist, gerici, karşı-dev

rimci savaşlar!

Yaşasın devrimci savaşlar! Yaşasın devrimci içsavaş! Yaşasın devrimci milli kurtuluş savaşları!

Savaş ve barış konusunda şiarımız bunlardır!

1 MAYIS 1984'TE:
EMPERYALİST DÜNYADAKİ KRİZE VE ARTAN SAVAŞ TEHLİKESİNE KARŞI;
BÜTÜN ÜLKELERDE PROLETARYANIN ESAS GÖREVİ, KENDİ ÜLKESİNDE PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİN BİR PARÇASI OLARAK DEVRİM İÇİN MÜCADELE ETMEKTİR! HER ÜLKEDE DEVRİMLERİ DESTEKLEMEKTİR!

****

BÜTÜN DÜNYADA MARKSİST - LENİNİSTLERİN 1 MAYIS 1984'TEKİ ÖZEL GÖREVLERİ:

****

Marksist-Leninistler açısından her 1 Mayıs; öncelikle bütün dünyada Marksist-Leninist güçlerin durumunun gözden geçirildiği; merkezinde komünistlerin birliğinin bulunduğu proleter enternasyonalizmi görevlerinin özellikle bilince çıkarıldığı bir gündür. 1 Mayıs 1984'te bu açıdan Marksist-Leninistlerin önünde özel görevler vardır. Durum şöyledir:

Proletaryanın büyük önderi Lenin, emperyalizmin "can çekişen, asalak, çürüyen" kapitalizm olduğunu; onun sadık öğrencisi Stalin, emperyalizm çağında "devrim için nesnel şartların dünya emperyalist ekonomi sisteminin tümünde eksiksiz olarak bulunduğu"nu, "bir bütün olarak sistemin devrim için olgunlaşmış" olduğunu ortaya koymuştur. Şanlı SBKP(B) önderliğinde, Rusya'nın çeşitli milliyetlerden proletaryası ve halkı 1917 Ekim Devrimi ile Lenin'in teorisinin doğruluğunu dünyaya pratik olarak ilan etmişlerdir. 1917 Ekim Devriminden bu yana Dünya Emperyalist Sistemi birçok alanda devrimlerle ağır yaralar almıştır Daha sonra proletarya önderliğinde devrimlerin gerçekleşmiş olduğu birçok ülkede proletarya diktatörlüğünün yıkılmış olduğu gerçeği; emperyalizmin can çekişen kapitalizm olduğu gerçeğini, emperyalist sistemin bir bütün olarak devrime gebe olduğu gerçeğini değiştirmemiştir, değiştiremez. Lenin'in emperyalizm öğretisi bugün de geçerlidir.

Emperyalist dünya bir bütün olarak devrimin nesnel şartlarına sahiptir.

Ama devrim için nesnel şartların tüm sistem için genel planda varlığı; proletarya önderliğinde devrimi gerçekleştirmek için yeterli değildir. Proletarya önderliğinde devrimi gerçekleştirmek için bunun yanında,"üst tekilerin eskisi gibi yönetemediği, alttakilerin ise eskisi gibi yönetilmek istemediği", bütün sınıfları etkisi altına alan bir iktisadi-siyasi kriz durumunun; buna bağlı olarak kitlelerin bağımsız tarihi eylemlerinin orta ya çıktığı bir durumun, kısaca "devrimci durum"un varlığı gereklidir. O da yetmez, bir de sübjektif şartın varlığı gereklidir. Bu sübjektif şart, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyinin, proletarya önderliğinde devrimler için gerekli seviyede olması şartıdır.

İşte bu noktada, Marksist-Leninistlerin, Komünistlerin muazzam görevleri gündeme gelmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi kitleleri proletarya önderliğinde devrim için bilinçlendirecek ve örgütleyecek olan g ü ç Marksist-Leninist partilerdir!

Şurası bir gerçektir ki, bir halk ne kadar fedakarca, yiğitçe savaşırsa savaşsın, eğer emperyalizme karşı yürütülen mücadelede doğru, Marksist-Leninist bir önderlik yoksa, kazanılan başarılar geçici olmakta, devrimin meyvaları yeniden emperyalizme kaybedilmektedir.

Buradan, emperyalizmin sözcülerinin propagandasını yaptığı, "hiçbir şey değişmediği için mücadele etmek tamamiyle anlamsızdır" sonucu çıkarılmamalıdır. Bu kesinlikle doğru değildir. Proletarya ve halklar tam da böyle mücadeleler içinde kendi güçlerini tanırlar.

Bu gerçekten şu ders çıkarılmalıdır:

Bugün hemen hiçbir ülkede sağlam Marksist Leninist partilerin olmadığı durumda, bütün ülkelerde sınıf bilinçli proletaryanın EN BİRİNCİL GÖREVİ, EN BAŞTA GELEN GÖREVİ; MARKSİST-LENİNİST PARTİ İNŞASI GÖREVİDİR. Bütün dünyada Komünistler bu görevi esas görev olarak önlerine koyacaklar, onun propagandasını yapacaklardır; bu görevin çözümü yönünde adımlar atacaklardır.

Bugün bu görevin çözümü yönünde atılacak adımların en başında, kuşkusuz, Marksist-Leninist ilkelerin kavranması ve bu ilkelerin revizyonizmin ve oportünizmin bütün saldırılarına karşı savunulması gelmektedir.

Geçmişte Marksizm-Leninizme en ağır saldırıları yöneltmiş ve Marksist-Leninist hareket çok ağır darbe vurmuş olan Kruşçev tipi modern revizyonizm; bugün hala bütün revizyonist ve oportünist akımların ideolojik dayanağı ve kaynağı olarak, ideolojik planda en tehlikeli düşman olma niteliğini korumaktadır. Bu tip revizyonizme karşı ideolojik mücadelenin küçümsenmesi felaketli sonuçlara yol açmaktadır.

Ama bu en tehlikeli ideolojik düşmana karşı mücadele ile, Marksist-Leninist ilkelerin her türlü saldırıya karşı savunulması görevi çözülmüş olmamaktadır.

Kruşçev revizyonistlerinin "verimli" toprağı üzerinde en değişik revizyonist ve opor

tünist akımlar gelişti ve yayıldı.

Gerçek Marksist-Leninistlerin Kruşçev revizyonizmini köklü bir şekilde teşhir etmemiş; Stalin'i kapsamlı bir şekilde savunmamış ve ideolojik mücadelede uygulamamış olmalarından dolayı, Troçkizm, Avrupa komünizmi ve bugün Çin revizyonizmi tehlikeli etkilerini yaygınlaştırabilmiştir.

Çin Halk Cumhuriyetinin yozlaşmasından ve Karşı-Devrim cephesine geçmesinden sonra Marksist-Leninistler, ARNAVUTLUK Emek Partisi'ne büyük ümitler bağlamışlardı. Ama Arnavutluk Emek Partisi'nin sadece güncel siyasal konularda (örneğin faşist Komeyni rejimine ve Türkiye'deki faşist askeri diktatörlüğe karşı tamamiyle yanlış tavır alması) yanlış bir çizgiye sahip olmadığını; bunun yanında bir bütün olarak dünya emperyalizmine karşı mücadelede — Karşı-Devrim cephesini aslında "iki süper güç" ile sınırlandıran ve Proleter Dünya Devrimi cephesini sözde "bağımsız ulusal devletler" ile, yani karanlık karşı-devrimcilerle doldurmak isteyen — revizyonist bir çizginin propagandasını yaptığı ortaya çıktı. Yoldaş Mao Zedung'un ve onun yaşadığı dönemin ÇKP'sinin, bugün AEP tarafından toptan mahkum edilen bütün Çin devriminin değerlendirilmesi konusunda AEP, Kruşçev revizyonizmi ile ideolojik beraberlik içinde bulunmaktadır.

AEP bugün revizyonist bir çizgi izlemektedir, ve bu çizgiyle Arnavutluk'taki sosyalizmin kazanımları kaçınılmaz olarak yitirilecektir.

"Mao Zedung Düşüncesi" bayrağı altında Çin Devriminin belirli deneyimlerini incelemeden bütün Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerine aktarmak isteyen; böylece Leninizmi eskimiş kabul eden, ve tam da Mao Zedung'un hatalı yanlarını (örneğin SBKP XX.Parti Kongresinden sonra ortaya atılmış olan, Sosyalizmin inşasında ulusal burjuvaziyle siyasal ittifakın mümkün ve gerekli olduğu tezi) savunan bütün güçler; Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ölümsüz eserinin savunulmasının gereklerini kesinlikle yerine getirmemektedirler. Mao Zedung'u savunduklarını söyleyen (ve keskin anti-Stalinist olan) bu güçler, çoğu zaman burjuvazi tarafından Mao Zedung'un eserleri olarak ortaya sürülen şeyleri, Meo Zedung'un kendi eserleri olarak savunmakta ve BÖYLECE MAO ZEDUNG'UN ESERİNDE MARKSİST-LENİNİST OLAN VE SAVUNULMASI GEREKEN ŞEYLERE KARA ÇALMAKTADIRLAR.

Çok çeşitli nedenlerden dolayı AEP'i reddetmelerine rağmen, onun Mao Zedung konusundaki görüşünü bütünüyle ya da onun önemli bölümlerini üstlenen, yani Mao Zedung'u bir bütün olarak revizyonist veya karşı-devrimci olarak değerlendiren bütün güçlere karşı da, önümüzde inkarcılığa karşı mücadele görevi durmaktadır.

Bugünkü ideolojik durumda kesinlikle liberalizme ve Dünya Komünist Hareketini birleştirmek için yapılan "aceleci girişimlere" de yer yoktur. Yalnızca Bilimsel Komünizmin, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in eserlerinin şaşmadan, sürekli ve sistemli bir şekilde incelenmesi ve dünyadaki Marksist-Leninistlerin saflarında da yürütülmesi gereken keskin ideolojik mücadele Dünya Komünist Hareketinin birliğini sağlayacaktır.

Bütün dünyada emperyalist burjuvazinin ve uşaklarının, sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'ni ve onun çevresinde kümelenen revizyonist bloku "sosyalist-komünist" olarak gösterip; bu bloktaki rejimlerin iflasını, Komünizmin iflası olarak yutturmaya çalıştığı bir ortamda; tüm emperyalistlerin ve uşaklarının Marksizm-Leninizmin yokolduğunu ilan etmeye hazırlandıkları bugünkü ortamda; Komünistlerin görevi açıkça şunu ilan etmektir:

PROLETARYAYI ZAFERE GÖTÜRECEK TEK BİLİMSEL DÜŞÜNCE MARKSİZM - LENİNİZMDİR!

MARKSİZM-LENİNİZMİN DÜŞÜNCELERİ YOKEDİLEMEZ!

1 Mayıs 1984'e girerken, geçen onyıllarda Uluslararası Marksist-Leninist Hareketin revizyonist ve oportünist saldırılar karşısında ağır kayıplar verdiğinin ve bir yenilgiye uğradığının bilincindeyiz.

Ama biz bunun geçici bir güçsüzlük olduğunu da biliyoruz. Bu güçsüzlük —olası yeni yenilgilere rağmen— Marksizm-Leninizmin muzaffer silahı, oportünizme karşı uzlaşmaz mücadele içinde daha iyi kavranıp uygulanarak aşılacaktır.

Bu güçsüzlük sadece başkalarının oportünizmine karşı mücadele ile değil; aynı zamanda KENDİ HATALARIMIZA, kendi saflarımızdaki oportünist görüş ve sapmalara karşı da eleştiri-özeleştiri ve açık ideolojik mücadele silahı ile yürütülen mücadeleyle aşılacaktır.

1 Mayıs 1984'e girerken, bizler, bugün uluslararası planda proletaryanın bağlarının zayıflığının da bilincindeyiz. Ama bu durum aşılacaktır. Marksist-Leninistlerin bilinçli çabası ile, Dünya Marksist-Leninist Hareketinin birliği er-geç sağlanacaktır.

İşte 1 Mayıs 1984'te sınıf bilinçli proletarya bu görevleri çözmeye kararlılığını dile getirecektir!

EMPERYALİSTLERİN, FAŞİSTLERİN VE TÜM GERİCİLERİN SALDIRILARI; SOSYALİZMİN VE KOMÜNİZMİN YENECEĞİNE OLAN İNANCIMIZI SARSAMAZ!

ONLARIN SALDIRILARI, ÇÖKMEKTE OLAN BİR GÜ

CÜN YAPTIĞI SALDIRILARDIR!

GELECEK EMPERYALİSTLERİN DEĞİL, ULUSLARARASI PROLETARYANINDIR!

****

1 MAYIS 1984'TE TÜRKİYE

****

1 Mayıs 1984'e Türkiye proletaryası ve Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden ezilen halkı çok zor şartlar altında giriyor.

12 Eylül askeri faşist cuntası yönetiminde; işçi sınıfına, tüm emekçilere, Türk olmayan tüm milliyetlere, özellikle de Kürt milletine karşı doruk noktasına çıkarılan faşist terörle yeniden kurulan sömürü huzurunu sürekli kılabilmek için hakim sınıflar her yolu deniyorlar.

12 Eylül askeri faşist cuntası 1982 Kasımında düzenlediği Anayasa referandumu sahtekarlığı; ve 1983 Kasım'ında düzenlediği ve yalnızca doğrudan cunta markalı partilerin katılmasına izin verilen genel seçim sahtekarlığı; ardından 25 Mart 1984'te düzenlenen mahalli seçim sahtekarlığı ile demokrasiye geçildiğini ilan etti!

Geçilen öyle bir "demokrasi"dir ki, işçi sınıfının, köylülerin ve tüm emekçi halkın ne sendikal, ne siyasi örgütlenme özgürlüğü yoktur. İşçi sınıfı için ve emekçi halk için bu "demokrasi" gerçekte faşist zulüm, işkence, zindan... demektir!

Öyle bir "demokrasi" ki, çeşitli milliyetlerden onbinlerce devrimci, demokrat ve komünisti zindanlara tıkmıştır. Tek "suçu" bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm için savaşmak olan yüzlerce devrimci kurşunlanmıştır; onbinler faşizmin işkence tezgahlarından geçirilmiştir, geçirilmektedir. Onbinler faşizmin mahkemelerinde yargılanmaktadır.

Öyle bir "demokrasi" ki, düşünen beyinler ve düşündüğünü söyleyen diller, yazan eller için işkence, zindan, zulüm öngörür.

Öyle bir "demokrasi" ki, Türk olmayan milliyetlere zulüm üzerine, Kürt ulusunun ayrılma hakkının zorla gaspedilmesi üzerine kuruludur.

Öyle bir "demokrasi" ki, gerçekte emperyalizmin uşağı komprador patronların ve toprak ağalarının; bu bir avuç asalağın, vurguncunun, talancının sömürüsünü sürdürmesi temeli üzerine kuruludur. Sömürüye karşı mücadele, genel demokrasi için mücadele bu "demokrasi"ye karşı işlenmiş bir suçtur! Bağımsızlık için mücadele, sosyalizm için mücadele bu "demokrasi"ye karşı işlenmiş bir suçtur!

Türkiye'de şimdi 12 Eylül askeri faşist cuntası eliyle gerçekleştirilen bu "demokrasi", gerçekte emperyalizmin uşağı hakim sınıfların faşist iktidarına geçirilmiş bir maskeden başka birşey değildir.

Türkiye'de "demokrasi" bütün Cumhuriyet tarihi boyunca bir maskeden başka birşey olmamıştır. Faşizmin üzerini örtme görevi gören bir maske! 12 Eylül 1980 öncesinde olana göre fark, bu yeni, cunta markalı maskenin çok kaba bir maske olması, işçi sınıfı ve emekçi halkın 12 Eylül 1980 öncesinde sınıf mücadelesiyle söke söke alıp kullandığı birtakım burjuva demokratik hakların da kullanılmasının alınan ağır yenilgi sonucu kullanılamaz durumda olmasıdır. Bunun dışında hakim sınıfların birtakım eski sivil siyasi sözcüleri - nin "devletin çıkarları açısından" bir süre cunta tarafından siyaset dışı bırakılma çabası, ve buna karşı siyaset dışı bırakılmak istenilenlerin direnişi, bu yeni tip "demokrasi"nin bugünkü özelliklerindendir. Bunun sonucunda, bugün faşist hakim sınıfların siyasi sözcülüğünü yapanların bir bölümü demokrasi havarisi olarak ortaya çıkabilmekte, cuntaya karşı muhalefeti kendi potasında eritmeye çalışmaktadır. 6 Kasım'da genel seçimlere katılması engellenen SODEP, DYP, RP gibi partiler, ve kurulma hazırlığı içinde olan güya "sol" bir parti bugün yığınlar içinde cuntaya karşı duyulan tepkiyi kendi iktidar mücadelesinde kaldıraç olarak kullanma hazırlığı içindedir. TKP'sinden Dev-Yol'una; HK'sından menşevik Partizan'ına kadar oportünist-revizyonist cephenin hemen tüm unsurları mücadeleyi özde bir bütün olarak hakim sınıfların faşist diktatörlüğüne karşı değil, bu faşist diktatörlüğün sadece bir biçimi olan askeri faşist cuntaya karşı mücadele aracı olarak kavrayıp yürüttüklerinden; 6 Kasım genel seçimlerinde görüldüğü gibi, objektif olarak hakim sınıfların demokrasi havarisi kesilen siyasi örgütlerinin yedek gücü olarak hareket ettiler, ediyorlar.

Bugün işçi sınıfı, köylüler, emekçi halk, sınıf mücadelesinde alınan ağır yenilgi sonucunda en karanlık dönemlerinden birini yaşıyor.

Ama bu karanlık geçicidir. Nasıl gecenin karanlığı güneşin doğmasını engelleyemezse, faşistler de sağladıkları sömürü huzurunu sürekli kılamayacaklar, geri çekilen sınıf mücadelesi yeniden yükselecek, faşizmin karanlığı yenilecektir.

1 Mayısların, işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü olarak kitlesel bir şekilde meydanlarda kutlanacağı günler yine kazanılacaktır!

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, TÜM MİLLİYETLERDEN EMEKÇİ HALKIMIZ; SINIF MÜCADELESİ İÇİNDE DİŞİNDEN TIRNAĞINA KADAR SİLAHLI OLAN DÜŞMANA

KARŞI, FAŞİST TÜRK DEVLETİNE KARŞI SİLAHA SARILACAK, BU DEVLETİ İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİYLE PARAMPARÇA EDECEKTİR!

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ TÜRKİYE'NİN EMPERYALİZME BAĞIMLILIĞINA SON VERMENİN, TÜRKİYE'DE ORTAÇAĞ KARANLIĞINI YIKMANIN, FEODALİZMİ TASFİYE ETMENİN BİRİCİK YOLUDUR!

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİYLE KURULACAK OLAN İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜ (HALKIN DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜ) TÜRKİYE'NİN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HALKI İÇİN DEMOKRASİYİ KAZANMANIN BİRİCİK YOLUDUR!

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE HALKIN DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜ; İŞÇİ SINIFINA, KÖYLÜLERE, BÜTÜN HALK SINIF VE TABAKALARINA EN GENİŞ DEMOKRASİ; HALK DÜŞMANLARI ÜZERİNDE KESİN DİKTATÖRLÜK DEMEKTİR!

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE, İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜ (HALKIN DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜ) ŞARTLARINDA KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAKKI TANINACAK, KIBRIS ÜZERİNDEKİ FAŞİST İŞGAL KALDIRILACAK, KIBRIS ÜZERİNDE İDDİA EDİLEN HER "HAK" KÖKTEN REDDEDİLECEK; VE TÜRKİYE'DE TÜM MİLLİYETLERE TAM HAK EŞİTLİĞİ SAĞLANACAKTIR!

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DİKTATÖRLÜĞÜ, İŞÇİ SINIFININ SINIFSIZ TOPLUMU YARATMA, KOMÜNİZME VARMA MÜCADELESİNDE SADECE BİR ARA AŞAMADIR ! İŞÇİ SINIFI DEMOKRATİK DEVRİMİN GERÇEKLEŞMESİYLE BİRLİKTE EMEKÇİ YIĞINLARI KENDİ ETRAFINDA BİRLEŞTİRİP PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜ GERÇEKLEŞTİRECEK; PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ŞARTLARINDA SOSYALİZMİ İNŞAYA GİRİŞECEKTİR. BÜTÜN DÜNYADA İŞÇİ SINIFIYLA OMUZ OMUZA KOMÜNİZME YÖNELECEKTİR!

NE ASKERİ FAŞİST CUNTA, NE PARLAMENTER DEMOKRASİ MASKELİ FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

TÜRKİYE'DE DEMOKRASİYİ KAZANMANIN TEK YOLU İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR!

KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ!

HALK İKTİDARINI KURACAĞIZ!

****

ESAS GÖREV BOLŞEVİK PARTİNİN İNŞASIDIR!

****

İşte biz komünistler bu yüce hedefler uğruna mücadele ediyoruz. Kendine Marksist-Leninist, Komünist, sosyalist adını veren sosyal-emperyalizmin uşağı karşı-devrimci T"K"P den, gün geçtikçe daha çok reformist batağa saplanan orta-yolcu Dev-Sol, Dev-Yol vb. oportünistlere; HK gibi, DHB gibi AEP yanlısı oportünistlere; Partizan gibi menşevik oportünistlere; PKK gibi Kürt milliyetçilerine kadar uzanan geniş revizyonist-oportünist cephe bu hedeflerin yoğun propagandasından çoktan uzaklaşmış durumdalar. Onların bugünkü derdi, varsa yoksa "cuntaya karşı mücadele" haline gelmiştir. Onların "cuntaya karşı mücadele"si devrim mücadelesinin bir parçası;ona tabi bir mücadele değil; merkezde olan ve herşeyin ona tabi kılındığı esas "mücadele"dir. Onlar bugün açıkça faşizme karşı mücadele ile; cuntaya karşı mücadeleyi eşitlemektedirler. Konumları burjuva demokrasisinin sınırları içinde bir konumdur. Onlar bugün devrimin propagandasının merkeze konmasına "cuntaya karşı mücadele edilmiyor!" yorumuyla karşı çıkarak, devrim propagandasını ve bunun için örgütlenmeyi merkeze koyan komünistleri "hiçbir şey yapmamak"la suçlayarak reformist "mücadele"lerine devam ediyorlar!

Onlar için reformlar devrimci mücadelenin bir yan ürünü değil; adeta herşeydir. "Elle tutulur, kazanılabilir somut talepler uğruna mücadele" bunlara devrim için mücadeleden daha "verimli" görünüyor!

Biz ise, amacımız yukarıdaki hedeflere varmak olduğu, ve bütün sorunlara bu hedeflere varma açısından yaklaştığımız için, onlardan ayrı davranıyoruz. Bizim uğrunda mücadele ettiğimiz yüce hedeflere varabilmek zorlu,planlı, bilimsel bir çalışmayı gerektirir. Bütün bu hedeflere varabilmek için işçi sınıfının Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış öncü örgütüne, Leninist-Bolşevik partiye ihtiyaç vardır.

Marksist-Leninist bilimsel bir programa sahip; Marksizm-Leninizmi kavramış, onu uygulamada ustalaşmış meslekten devrimci kadro çekirdeğine sahip; işçi sınıfının en iyi, en bilinçli unsurlarını saflarında toplayan, en zor şartlarda bile işleyen bir örgütsel yapıya sahip bir öncü örgüt olmadıkça...

Bu öncü örgüt önderliğinde işçi sınıfı ve emekçi kitleler, herşeyden önce de köylü yığınları işçi sınıfı ile sağlam bir ittifak kurmadığı sürece...

Bu yüce hedeflere varmak hayaldir. Şimdiye kadarki tüm sınıf mücadelesi deneyimleri ve bunların bilimsel ifadesi olan Marksizm-Leninizm bu gerçeği açıkça ortaya koymuştur.

O halde komünistlerin bugünkü esas görevi Bolşevik bir partinin yaratılması; inşasıdır Onlar çaba ve enerjilerini Bolşevik Partiyi yaratma çalışmasına yoğunlaştırmak zorundadır.

Bırakalım oportünistler "hiçbir şey yapmıyorlar" diye haykırsınlar; bırakalım revizyonistler, oportünistler "cuntaya karşı mücadele" adına, hakim sınıfların arasındaki çelişmelerden yararlanmak adına, hakim sınıfların

hangi siyasi temsilcisinin kuyruğuna takılacaklarının hesabı içinde boğulsunlar; biz bu günün esas görevine, Bolşevik Partinin yaratılması görevine dört elle sarılalım! Belirleyici olan anlık başarılar değildir. Belirleyici olan uzun süreli mücadelenin başarısının şartlarını yaratmaktır.

Komünizmin zaferi için çıktığımız yolda, o zaferi garanti altına alabilmek için bugünün görevi, Bolşevik Partinin yaratılmasını bütün çalışmaların merkezine koymaktır!

Bolşevik Partiyi yaratma çalışması somut olarak önümüze şu görevleri koymaktadır:

Teori alanında: Bugün uluslararası komünist hareketin üzerinde birleşeceği ortak bir platform yoktur. Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesiyle ilgili en temel ilkeler modern revizyonistlerin saldırılarıyla tanınmaz hale getirilmiştir. Bu ilkelerin modern revizyonist, oportünist yüklerden arındırılıp savunulması çıkış noktası olarak alınmak zorundadır.

Bu ilkelerin modern revizyonist ve her türden oportünist çarpıtmalara karşı hem uluslararası planda, hem de ülke içinde savunulması mücadelesi içinde dünya komünist hareketinin üzerinde birleşeceği bir platform yaratılması çalışması, bugün Bolşevik Parti yaratma çalışmasının önemli bir alanıdır.

Teori alanında sorunların derinliğini gözlerden gizleyen her sapmaya, teorik çalışmanın önemini küçülten her sapmaya karşı olduğu gibi (karşı-devrimci modern revizyonistler açısından teorik sorunlar çoktan çözülmüştür; HK, menşevik Partizan gibi gruplar da kendileri açısından bu sorunların esasta çözüldüğü iddiasındadırlar); teorik çalışmayı sınıf mücadelesinden kopuk olarak ele almayı öneren akademist sapmalara karşı (bugün Marksizm-Leninizmi öğrenmeye "temel"den başlamayı, felsefeden başlama olarak kavrayan, ve örgütlenmeyi teorik çalışma önünde engel gören; ve Marksizm-Leninizmin geliştirilmesi görevi adına Marksizm-Leninizmi eskimiş ilan eden, var olan ilkeleri "dogma" olarak gören sapmalara karşı) da mücadele edilmek zorundadır.

Kadro alanında: TKP/ML(B) içinde ve en yakın çevresinde birleşen örgütlü unsurlar temel alınarak, bunların Marksizm-Leninizmi kavramada ve uygulamada ustalaşması için bir çalışma yürütme; bunların siyasi temel eğitimlerini, kollektif eğitimlerini sağlama, pratik çalışma içinde sınama, var olan yeteneklerini tespit etme ve geliştirme, ve en ilerilerini meslekten devrimci haline getirme, meslekten devrimci unsurlardan sürekliliği sağlanmış bir kadro çekirdeği yaratma, bugünün temel görevlerinden biridir.

Örgüt alanında: Demokratik merkeziyetçilik ilkeleri üzerine kurulu, ve illegaliteye önem veren, legal şartlardan yararlanmasını bilen, uzmanlaşma ve işbölümünün hüküm sürdüğü, en zor şartlarda bile çalışmasının sürekliliğini sağlayabilecek bir örgütsel yapının ortaya çıkartılması, parti inşasının önemli bir görevidir.

Bütün bu çalışmalar, dışta Marksizm-Leninizmin öncelikle propaganda yoluyla işçi sınıfının ileri kesimi içine taşınması ve örgütleme çalışmasıyla birlikte yürütülmelidir. Propaganda ve ajitasyon faaliyetinden, örgütleme faaliyetinden kopuk bir parti inşası Marksist-Leninist bir parti inşası değildir.

Bugünkü gücümüz zayıf olduğu için, henüz işçi sınıfı içinde örgütlenmemiz yok denecek kadar az olduğu için; var olan gücümüzü öncelikle işçi sınıfı içinde, öncelikle de sanayi işçileri içinde çalışmaya yoğunlaştırmalıyız.

Biz komünistler bugün esas görevi böyle tespit ediyoruz.

Buna karşı oportünist-revizyonist cephenin unsurlarının esas görev tespiti sanki parti inşası diye bir görev yokmuş gibidir, sanki bu görev çözülmüş gibidir.

Ülkemizde Bolşevik Partinin yaratılması görevi, uluslararası planda Marksizm-Leninizmden tüm sapmalara karşı dünyadaki tüm Marksist-Leninist güçlerle omuz omuza verilecek mücadele içinde ve 1972'de İbrahim Kaypakkaya önderliğinde kurulan TKP/ML'in doğrularının ülkemizde revizyonizmin, oportünizmin her türüne karşı amansız ideolojik mücadele için de savunulması, geliştirilmesi, hatalarının ise aşılmasıyla yerine getirilecektir.

Biz Bolşevikler omuzladığımız bu zorlu görevi mutlaka çözeceğiz. Bu görevi çözmede yol göstericimiz Marksizm-Leninizm bilimi, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in ölümsüz eserleridir.

Uluslararası işçi sınıfının mücadele günü 1 Mayıs'ı bu bilinçle kutluyoruz!

YAŞASIN ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, MÜCADELE, DAYANIŞMA GÜNÜ 1 MAYIS!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

Batı Almanya'da yapılacak 1 Mayıs yürüyüşü için eylem birliği çağrısı

BOLŞEVİK PARTİZAN

Devrimci örgütlere eylembirliği çağrısı:

HAYDİ DEVRİMCİ 1 MAYIS'A !

1 Mayıs, uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür.

Bu günü onun devrimci geleneğine uygun olarak kutlamak bütün komünistlerin ve devrimcilerin görevidir.

Batı Almanya'da bugün emperyalist Batı Alman devletinin bir parçası olan, onun ile bütünleşmiş olan DGB'li sendika ağaları önderliğinde her yıl düzenlenen 1 Mayıs gösterilerinde; 1 Mayıs'ın devrimci geleneği ayaklar altına alınmakta; D GB'li sendika ağalarının önderliğindeki 1 Mayıs gösterileri Batı Alman emperya lizminin propaganda gösterileri şeklinde yürümektedir.

Devrimci güçlerin DGB'li sendika ağalarına muhalefetlerini dile getirir şekilde katılımları da — birkaç istisna dışında — bu yürüyüşlerin genel karşı - devrimci, reformcu, ve emperyalizm yanlısı görünüşünü değiştirmemektedir.

Bugünkü somut durumda 1 Mayıs'ta Batı Almanya'da, 1 Mayıs'ın devrimci gelene - ğini yaşatmak, devrimci güçlerin DGB'li sendika ağaları ile arasına kesin çizgiler çektiği eylemlerle mümkündür. Bunun içinde bulunduğumuz şartlarda en iyi yolu bizce, DGB'li sendika ağalarının düzenlediği yürüyüşlere (ayrı blok kurarak da olsa) katılmak değil; onların yaptığı karşı-devrimci eylemlerin karşı - sına, devrimci eylem alternatifini ayrı yürüyüş şeklinde koymaktır. Ayrı yürüyüş, görüşümüze göre, yapıldığı yerlerde DGB'nin yürüyüşlerini mümkün olan en geniş şekilde rahatsız etme, DGB yürüyüşlerinde en geniş propaganda eylemleri ile birlikte, iç içe düzenlendiği zaman amacına; bugün Batı Almanya'da iki ayrı 1 Mayıs olduğunu, birinin burjuvazi tarafından yozlaştırılmış 1 Mayıs, diğerinin devrimci 1 Mayıs olduğunu gösterme amacına en iyi şekilde ulaşabilir.

Biz bugünkü sayısal güçsüzlüğümüzün bilincinde olarak, böyle bir ayrı yürüyüşü bir bölgede yapmayı planlıyoruz.

Sizlerle böyle bir yürüyüşü eylembirliği içinde gerçekleştirmek için görüşmek istiyoruz.

Biz eylembirliği platformu olarak:

* 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini Batı Almanya'da yaşatmak için
* Emperyalist DGB aygıtına, emperyalist DGB şeflerine ve Batı Alman emper - yalistlerinin 1 Mayıs'ına karşı
* Batı Almanya'daki yerli ve yabancı işçilerin ve devrimcilerin ayrı, bağım sız, devrimci 1 Mayıs'ı için

öneriyoruz.

Bu temelde birleşen grupların, ajitasyon-propagandada özgürlük temelinde eylem birliğini savunuyoruz.

Eylembirliği görüşmeleri için YER:

ZAMAN: SAAT:

»Yeni hükümet«-eski politika

İçte demokrasi sahtekarlığı-Dışta saldırganlık

12 Eylül askeri faşist cuntasının "demokrasiye geçiş operasyonu"nun üçüncü bölümü, içinde bulunduğumuz bu günlerde sahneye konuyor. Faşist diktatörlüğe maske geçirme oyununun bu üçüncü bölümü "mahalli seçimler" başlığını taşıyor. 6 Kasım'da yapılan genel seçimlerin tersine, bu seçimlere açıkça eski DP nin ve AP'nin devamı olduğunu ortaya koyan DYP, ve eski CHP'nin önemli bir bölümünü için de barındıran SODEP de katılıyor. Ayrıca cuntanın izin verdiği ölçüde dinci propagandayla oy toplamaya çalışan RP de, cuntanın icazetli partileri olan MDP, ANAP ve HP ile birlikte mahalli seçimlere katılıyor.

Bu mahalli seçimlerde hangi partinin ne kadar oy alacağından vb. bağımsız olarak, mahalli seçimler Türkiye'de demokrasiye dönüldüğü yolundaki cunta propagandasını güçlendirmek için bir araç olarak kullanılacaktır. Türkiye'de "demokrasi"ye dönüldüğünü ilan eden Amerikan emperyalistlerinin sözcüleri;ve başta Batı Alman emperyalizmi olmak üzere diğer Batılı emperyalistler açısından da mahalli seçimler "demokrasiye geçiş" palavralarını güçlendirmede araç olarak kullanılacaktır 6 Kasım genel seçim sahtekarlığında yer alamadıkları için yapılan seçimlerin demokratik olmadığı yaygarasını basan hakim sınıfların eski siyasi partilerinin bir bölüm kadroları için mahalli seçimlerle demokrasiye geçilmenin asgari şartları yerine getirilmiştir. Öyle ya, hakim sınıfların parti kurmuş olan bütün siyasi temsilcileri bu seçimlere katılabilmektedir! Birtakım eski siyasetçilere hala siyaset yasağı olması kötüdür ama yine de bu kötülük 12 Eylül faşist cuntasının hangi tehlikeleri önlediği gözönüne alındığında 'sine yeye çekilebilir' bir kötülüktür.

İşçi sınıfı ve halk yığınları açısından 6 Kasım seçimleri ne kadar "demokratik" idiyse mahalli seçimler de o kadar "demokratik"tir. Bu seçimlere katılan partilerin tümü hakim sınıf partileridir. Askeri faşist cuntanın ana yasasıyla ve partiler yasasıyla işçi sınıfına ve emekçi halka bırakalım siyasi örgütlenme özgürlüğünü, sendikal örgütlenme özgürlüğü bile tanınmamıştır. Seçim yasalarıyla bağımsız devrimci adayların, devrimci propaganda temelinde seçimlere katılması da kanunen engellenmiştir. Sınıf mücadelesinin içinde bulunduğu durumda, işçi sınıfının ve emekçi halkın yasalara rağmen bu seçimleri belli noktalara devrimci propaganda temelinde devrimci kişileri yerleştirmek için kullanma imkanı da yoktur.(*) Bu durumda mahalli seçimler de hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcileri arasında bir dalaşma olacak; seçime katılan seçmen yığınlarına bu dalaşmada hakim sınıfların şu veya bu siyasi partisini destekleme rolü düşecektir. Sonuçta, sonuç ne olursa olsun, faşist cunta sözcüleri "ne kadar demokratik bir seçim yaptıklarını" dünyaya ilan edeceklerdir. Biz şunu açıkça söylüyoruz: Yapılan mahalli seçimler burjuva anlamda bile demokratik olmaktan başka herşeydir! Bu seçimler faşizm şartlarında, faşizme demokratik maske geçirmek için yapılan seçimlerdir.

"Mahalli seçimler" hem dışta, hem içte "demokrasiye geçiş"in yeni bir göstergesi olarak kullanılma işlevinin yanında; seçmenlerin eğilimlerini göstermesi açısından da rol oynayacaktır. Seçimlere iki hafta kala yapılan kamuoyu yoklamaları ANAP'ın birinci; SODEP'in ikinci parti olacağını; DYP'nin ANAP ve MDP'den önemli ölçüde oy koparacağını ve üçüncü parti olacağını, HP'nin oylarının hemen hemen üçte ikisini SODEP'e kaptıracağını MDP'nin bitmeyeceğini ve fakat önemli ölçüde eriyeceğini, RP'nin de ANAP ve MDP'den az da olsa oy alacağını göstermektedir.

ANAP seçim sonuçları ne olursa olsun, hükümeti 5 yıl bırakmamaya kararlı görünmektedir. Mahalli seçimleri erkene almasının sebeplerinden biri icraatlarının olumsuz sonuçlarının sandığa geniş ölçüde yansımasını engellemek, ve erken seçim üzerine tartışmaları işin başında bitirmekti. Meclis dışındaki 6 Kasım genel seçimlerine katılmayan partilerin taktiği, meclisin "milletin iradesini yansıtmadığı"nı bu mahalli seçimlerde göstererek erken seçime zorlamaktır. Ama ne ANAP hükümetinin, ne de cuntanın böyle birşeye niyeti yoktur. Tabii niyet ayrı, gerçek ayrı şeydir. Cuntanın niyeti 6 Kasım seçimleri öncesinde MDP'nin hükümet olması idi. Ama seçmenler bu niyeti sandıktan geri çevirdiler. Şimdi meclis dışındaki partilerin aldığı oylar meclis içindeki partilerin aldığı oyları aşarsa, ya da arada az bir fark olursa, o zaman erken seçim — bu çok küçük bir ihtimal de

(*) Çok küçük yerleşim birimlerinde bu imkanın olabilmesi, genel içinde bugün için üzerinde tartışmamız gerekmeyen küçüklükte bir kural-dışıdır. Seçimlere karşı genel tavrı etkilemez.

olsa — zorunlu hale gelebilir. ANAP bunun için daha şimdiden, seçim sonuçları ne olursa olsun erken seçimin gündeme gelmeyeceği, çünkü yapılanın mahalli seçim olduğunu savunmaktadır.

Görülen, mahalli seçimler sonrasında hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcileri arasındaki iktidar dalaşmasının sertleşeceğidir.

Mahalli seçimler için yürütülen seçim kampanyası, hakim sınıfların siyasi temsilcileri arasında yürüyecek "siyasi mücadele"nin yöntemleri ve seviyesi hakkında da bilgi verici bir test niteliğindedir.

"Çikita muzu ithal edilir mi/edilmez mi", "Boğaz köprüsü satılır mı/satılmaz mı", "Menderes için Özal 'o vatan haini olduğu için asıldı' demiş mi/dememiş mi" seviyesinde,daha doğrusu seviyesizliğindeki tartışmalar; "Siz Süleyman'ın kim olduğunu iyi bilirsiniz", "Avuçlarını yalasınlar" düzeyinde polemikler, hakim sınıfların siyasi temsilcilerinin hangi siyasi kültürün mirascıları olduğunu, ve önümüzdeki dönemde yürüyecek siyasi mücadelenin 12 Eylül öncesinden pek farkı olmayacağını gösterir işaretlerdir.

Bu seçimlerin bir özelliği de, hakim sınıfların partileri olan SODEP ve DYP gibi partilerin halkın karşısına yine demokrasi havarisi kesilerek çıkabilmesi ve bunda da olduk ça başarılı olmalarıdır. Bu noktada bu partilerin de ANAP gibi, HP gibi, MDP gibi hakim sınıf partileri olduğu, bunların da gerçekte işbaşına gelmeleri halinde uygulayacakları - nın faşizm olduğunun teşhiri özel önem kazanmaktadır.

Mahalli seçimlerin demokrasi sahtekarlığı için bir araç olma, hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcilerinin seçmenler arasındaki gücünü ölçme açısından bir test olma işlevleri dışında gördüğü önemli bir işlev de, halk yığınlarının dikkatlerini çok önemli iç ve dış sorunlardan kaydırmaktır. Hakim sınıflar devrimci bir muhalefetin sesini duyurma imkanlarının aşırı ölçüde kısıtlı olduğu bir ortamda; seçim kampanyasının konularını istedikleri gibi belirleyebilmektedirler. Seçim kampanyası kitleleri siyaset içine çekerek olumlu bir ortam yaratmasına rağmen; devrimci güçler ortaya çıkan kitlenin siyasete özel ilgi duyduğu bir ortamdan yeterli bir biçimde yararlanacak güçte değildir. Bunun sonucunda seçim kampanyası içinde asgari ücret sorunu kaynayıp gitmiştir. Seçim kampanyası içinde, Türkiye'nin Ortadoğu'da oynamaya soyunduğu jandarmalık rolü kaynayıp gitmiştir. İran Kürdistanı'nın Mart ayı içinde bombalanması haber değeri olmayan birşeymiş gibi geçiştirilmiştir. Ama hakim sınıfların Türk şövenizmini körüklemek, yığınları kendi peşlerine takabilmek için kullanabilecekleri olaylar seçim kampanyasında bütün partiler tarafından kullanılmaktadır.

Ege'deki gelişmeler, faşist meclisin Yunanistan'a "oybirliğiyle" verdiği nota; ardından Yunanistan'ın Ankara'dan büyükelçisini çekmesi, sonra yeniden anlaşma, vb., Yunanistan'ın Kıbrıs'ın Güneyine asker çıkarma planları üzerine takınılan tavırlar... İslam zirve konferansında faşist Evren'in başkan yardımcılığına seçilmesi... İran-Irak savaşında her iki ülkede de Kürt milli hareketinin ezilmesi konusunda Türk faşistlerinin İran ve Irak'taki "kardeş"lerine verdiği destek; ve arabulucu rolünü üstlenmeye hazır olduğunu bildirmesi... Bütün bunlar Türkiye'nin Ortadoğu'da oynadığı ve oynamak istediği rol konusunda çok önemli gelişmelerin işaretleri - dir. Türkiye, Batılı emperyalistlere kendini Ortadoğu'nun istikrarlı rejimi olarak, esas dayanılacak güç olarak tanıtıp; Batının islam alemine açılan kapısı olma rolünü üstlenmek istemektedir. Böyle bir durumda açıktır ki Türk hakim sınıfları önemli ölçüde çıkar sağlayacaklardır. Bunun yanında Kıbrıs ve Ege'de Türk faşistleri her an bu sorunu alevlendirip, yeni saldırılara girişecek durumda dırlar. İçte işlerin çok kötüleşmesi halinde, ya da Yunanistan hakim sınıflarının 1974 'te Kıbrıs'ta olduğu gibi "kaçırılmaz bir fırsat" yarattıkları şartlarda, Türk faşistlerinin yeni saldırılara girişmesi mümkündür. Türk şövenizminin özellikle Yunan düşmanlığı biçiminde körüklenmesi, böyle bir saldırı için ideolojik temeli çoktan yaratmıştır.

Böyle gelişmeler karşısında da komünist - ler şimdiden hazırlıklı olmalıdır.

Önümüzde, içte mahalli seçimler sonrasında hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcileri arasında daha da sertleşmesi muhtemel bir dalaşma dönemi vardır; siyasetin daha kolay konuşulabileceği bir dönem vardır. Önümüzde işçi sınıfı ve ezilen yığınlar üzerindeki sömürü ve baskı yüklerinin daha da artacağı, küçük üreticilerin, küçük esnafın, küçük memurların daha da yoksullaşacağı, buna karşı öncelikle büyük patronların kârlarının artacağı bir dönem vardır.

Dışta hem özellikle İran ve Irak Kürdistanında; hem Kıbrıs ve Ege'de faşist Türk ordusu yeni saldırılarda bulunabilir. Böyle bir durumda böyle saldırıların hakim sınıfların tümünün desteğini alacağından kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Özal hükümetinin icraatları karşısında geniş kesimler içinde hoşnutsuzluğun gelişmesi kaçınılmazdır. Bu hoşnutsuzluğu hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcileri kendi iktidar dalaşmasında kullanmaya çalışacaktır. Ve her türden oportünist ve revizyonistler kuşkusuz şimdiye kadar yaptıkları gibi, bundan sonra da "hakim sınıflar arasındaki çelişme-

(Devamı s.14'te)

8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü ile ilgili eylemler

Batı Almanya'da Nürnberg, Stuttgart, Aachen, Hamburg, Lübeck ve Batı Berlin şehirlerinde Dünya Kadınlar Günü dolayısıyla ilgili tartışma toplantıları düzenlendi.

Aşağıda bu toplantılarda Bolşevik Partizan adına yapılan açış konuşmasını yayınlıyoruz:

Arkadaşlar, yoldaşlar...

Bugün, 8 Mart 1910'da Uluslararası Sosyalist Kadınlar Kongresinde Clara Zetkin'in önerisi ile; bütün dünyada kadınların ezilmeye karşı mücadelelerini sembolleştiren bir gün olarak kabul edilen "Uluslararası Kadınlar Günü" dolayısı ile toplandık.

Amacımız "emekçi kadınlar katılmakaksızın devrim olamayacağını" ve emekçi kadınlarında gerçek kurtuluşunun ancak işçi sınıfı önderliğinde devrimlerle mümkün olabileceğini bir kez daha ortaya koymak; ve bu konuda bugün üzerimize düşen görevler, ve bunları yerine getirip getirmediğimiz konusunda tartışmak.

Ezilenler içinde "en fazla ezilenler" olan emekçi kadınların gerçek kurtuluşu işçi sınıfı önderliğinde devrimle gerçekleşebilir. Ama bu devrimin zaferi için de emekçi kadınların devrime mutlaka katılması gereklidir. Kadınlar toplumun yarısını oluşturmaktadır - lar. Onlar katılmadan bir devrim, olsa olsa düştür.

Bugün Uluslararası Kadınlar Günü... Biz "kadın" sorununu tartışıyoruz. Ama böyle bir gün de bile aramızda yer alan kadınların sayısı, onların toplumdaki sayısı ve oranı ile karşılaştırılamayacak kadar az. Burada olan birçok devrimci erkek yoldaşımızın karısının,nişanlısının, anasının, bacısının şu anda evde belki çocuk baktığı, belki temizlik yaptığı, belki akşamın ve yarının yemeğini pişirdiği, buradaki yoldaşımızın çamaşırını yıkadığı vb. için; burada olmaması olağan, "normal" olan durumdur.

Feodalizmin özellikle üstyapıda önemli ölçüde varlığını sürdürdüğü ülkemizde, ve onun buradaki yansımasında, kadının yeri hala "evi"dir. Kadın hala "hamur yoğurur - çocuk doğurur" ve birlikte yaşadığı erkek ne derse onu yapar. O "erkeği için" vardır.

Kadının sömürücü toplum hiyerarşisindeki "erkeğin altında" olan yeri öylesine yerleşmiştir ki; kadınların önemli ölçüde üretime katıldığı, ve en azından kağıt üzerinde yasal olarak erkeklerle eşit haklara sahip olduğu en gelişmiş emperyalist ülkelerde bile gerçek bir eşitlikten söz etmek mümkün değildir.

Kadın en ileri, en gelişmiş emperyalist ülkede de, üretim içinde bulunsa bile, "evinin ve erkeğinin" kölesi genel durumundan;toplum içinde aşağılanan rolünden kurtulamamıştır. Kurtulamaz da.

Kadının gerçek kurtuluşu, ancak ev işinin de bütünü ile toplumsallaştırıldığı, ve toplumun bütün üyelerinin bilinçli olarak her türlü eşitsizliğe karşı tavır takındığı bir toplumda mümkün olacaktır. Bu yolda ilk durak, proletaryanın üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti kaldırmak için siyasi iktidarı devrimle ele geçirmesidir. Kadınların gerçek kurtuluşu için de tek tutarlı ve doğru mücadele; proletarya önderliğinde devrimler için mücadeledir.

Böyle bir mücadele içinde olduğunu söyleyen ve gerçekten de olan birçok devrimcinin özel hayatlarına baktığımızda, kadınlar konusunda hiç de böyle bir mücadelenin gerektirdiği biçimde davranmadıklarını görürüz.

Bugün eğer 8 Mart'ın yıldönümü dolayısıyla yapılan bir toplantıda kadın yoldaşlar aramızda "azınlık" teşkil ediyorsa; bunda bütün suçu objektif şartlara bağlamak, işin kolayına kaçmaktır.

Evet, içinde yaşadığımız toplumda, toplum yapısı gereği, kadınlar erkeklere göre daha az şansa sahiptirler; en baştan itibaren "evin erkeğine hizmet edecek ev kölesi" olarak eğitilmekte, yetiştirilmektedirler. Ve büyük çoğunluğu hakim sınıfların kendileri için çizdiği "kader"i olduğu gibi kabul etmekte; kendilerine çizilen rolü en iyi oynama ile yetinmektedirler. Onlar isyana değil, baş eğme ye yetiştirilmektedir. Böyle bir yapı için - de, devrimci örgütler içinde başlangıçta erkeklerin hemen bütün kademelerde çoğunlukta olması şaşırtıcı değildir. Sorun devrimci erkek yoldaşların — ve kadınların da — bilinçli olarak bu durumu değiştirmek için ne kadar çaba sarfettikleri sorunudur. Kendilerinden geri olan bir kadınla evli olan, birlikte yaşayan erkek yoldaşlar; birlikte yaşadıkları bu insanı kendi seviyelerine doğru ilerletmek için çaba sarfediyorlar mı? Onların da ilerleme imkanını yaratmak için mesela evişinde, çocuk bakımında, vb. bilinçli olarak yardımcı oluyorlar mı? Kendilerine "aptalca" da gelse, öğrenmek için sorulan sorulara sabır-

la cevap veriyorlar mı? Bu sorulara tereddüt süz olumlu cevap verecek yoldaşların sayısının az olduğunu düşünüyoruz. Ama bu ve benzeri sorulara tereddütsüz olumlu cevap verme - yenlerin de kadınların aramızdaki azlığından yakınmaya hakkı da olmaması gerekir.

Evli olduğu, beraber yaşadığı insanın yalnızca kendine ayakbağı olmamasıyla yetinen; ve bunu bazen eşine şiddet uygulayarak gerçekleştirmeye çalışan bir yoldaşın; kadınlar konusunda bu somut durumdaki tavrı, değiştirmek istediğini söylediği toplumun kadınlarkonusundaki genel tavrıyla uyum içindedir.Onun da gözünde kadın, kendisi için ev işini yapan, hamur yoğurup-çocuk doğuran, yararlı bir yaratıktır. Ve devrimci çalışmaya engel olmaya çalıştığı sürece de zararlıdır.

Dışarda devrimci - evde feodal, burjuva... Bu şizofren durumun uzun süre sürmesi mümkün değildir. Ve bunu aşmanın doğru yolu da, genel alındığında, evlilik ilişkisinde, ileri olanın geri olanı kendi seviyesine yükseltmesi, ve bunun için bilinçli çaba sarfetmesi - dir.

Açıktır ki, burada kadınlara önemli iş düşmektedir. Onlar istemedikçe, onlar çaba sarfetmedikçe, ilerleme, ve kurtuluş mümkün değildir. Eşitlik kadınların kucağına erkekler eliyle gökten zembille indirilmeyecektir. Eşitlik mücadele ile söke söke alınmak zorundadır. Devrimci kadınlar pasifliği, çekingenliği, korkaklığı üzerinden atmalı; hep daha ileriyi talep etmeli, bunun için çalışmalı - dır. Bugün varolan durumla yetinmek; erkeğini hep bir adım geriden takip ile yetinmek; devrimci bir tavır değildir. Sorun yalnızca devrimci erkeğe "engel olmamak" değildir. Sorun bizzat devrimci mücadelenin içinde aktif olarak yer almaktır.

Bizim bugün tartışmak istediğimiz birinci mesele budur:

* Kadın sorununda, erkek ve kadın yoldaşla-
* rımızın üzerine düşen görevler nelerdir?
* Ve bu görevler yerine getiriliyor mu?

* * *
* *
*

Tartışmak istediğimiz bir başka konu; kadın sorunu tartışılırken akla ilk gelen sorunlardan biri olan kadın-erkek ilişkileri ve evlilik sorunudur.

Biz komünistler, karşı cinsten iki insanın birlikte yaşamasının temelinin, "bireysel cinsel sevgi temelinde özgür seçim" olduğunu düşünüyoruz. Karşı cinsten iki insanın birlikte yaşamasının, özellikle o iki insanı ilgilendiren bir sorun olduğunu düşünüyoruz. Birlikteliğin temelinin ortadan kalktığı yerde, birlikteliğin bozulmasını normal görüyoruz.

Bu konuda bugün varolan bir dizi yanlış anlayış vardır.

Bir yanda, gittikçe azalan bir ölçüde, "devrimcilerin evlilik, vb. dertleri yoktur. Onlar hayatlarını devrime adamışlardır, evlilik, karşı cinsten ilişki onlar için hiçbirşeydir" gibi; devrimciliği cinselliğin karşısına koyan, sahtekarca bir "süper devrimcilik" anlayışı vardır. Bu anlayış bütünüyle insana, hayata yabancı bir anlayıştır.

Diğer yanda, cinsel ilişkiyi "bir bardak su içme"ye benzeten; cinsel ilişkinin konusunun insan olduğunu, insanın "içilen bir bardak su"yun tersine, yaşayan, düşünen, duyan, toplumsal bir varlık olduğunu unutan burjuva düşünceleri vardır.

Bir yanda evlilik ilişkisini, özellikle de ömür boyu bozulmaz olarak gören; devrimcilerin ayrılmasını adeta felaket olarak gören anlayış vardır.

Diğer yanda, uzun süreli bir birlikte yaşamayı çocuk oyuncağı haline getiren;nasılsa yürümezse ayrılırız düşüncesiyle evlilik ilişkisi konusunu ciddiye almayan tavırlar vardır.

Biz bugün ülkemizde — onun buradaki yansımasında — evlilik konusunda öncelikle feodal düşüncelerin yaygın olduğunun bilincindeyiz. Böyle bir durumda yapılması gereken nedir?

"Kitle" gerekçesi ile feodal evlilik anlayışı çerçevesi içinde hareket etmek mi?

Kendini kitleye uydurmak, kitle kuyrukçuluğu mu?

Yoksa; evlilik konusunda komünist tavrın kitle içinde propagandası ve öyle davranma mı?

Soru böyle sorulduğunda, kuşkusuz, birincisini açıkça söyleyen olmayacaktır. Ama sorun söylenen değil, yapılanın ne olduğudur. Ve yapılanın birincisi olduğuna tartışma içinde örnek vermenin kolay olacağını düşünüyoruz.

* * *
* *
*

Tartışmak istediğimiz bir başka konu, bugünkü görevlerimiz ve gücümüz açısından kadın sorununun ne anlama geldiği, ne yapabileceğimiz sorunudur.

"Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz" diyoruz. Evet, eğer gerçekten devrim olacaksa, emekçi kadınlar, erkek emekçilerle birlikte devrime katılmalıdır. Amaç budur.

Ama bugün açıktır ki, genel olarak emekçi kadın kitlelerini, milyonlarca kadın emekçiyi kazanmak bizim açımızdan ivedilikle çözmemiz gereken, ve çözebileceğimiz bir görev değil. Bugün yapmamız gereken ve yapabileceği-

(Devamı s.14'te)

10-17 Mart tarihleri arasında Batı Almanya'nın çeşitli kentlerinde reformist içerikli "Yabancı Düşmanlığına Karşı Mücadele Haftası" düzenlendi. Emperyalist yanlısı güçlerle, bir takım ilerici, devrimci güçlerin de birlikte hareket ettikleri bu haftalar dolayısıyla Bolşevik Partizan adına çıkarılan Almanca ve Türkçe bildirilerle reformizm teşhir edildi. Aşağıda Türkçe bildiriyi yayınlıyoruz:

Reformist »Yabancı Düşmanlığına Karşı Mücadele Haftası«na Hayır!

Aşağıda "Yabancı Düşmanlığına Karşı Mücadele Haftası" için çıkarılan Batı Berlin'de dağıtılan bir bildiriyi yayınlıyoruz:

Son dönemde Batı Almanya'da toplumun bütün kesimlerini en çok ilgilendiren konulardan biri yabancı düşmanlığıdır.

En kaba şekliyle "Yabancılar defolun", "Almanya Almanlarındır" gibi Neo-Nazi sloganlarında görülen yabancı düşmanlığının daha ince biçimleri dünkü SPD-FDP; bugünkü CDU-CSU-FDP koalisyon hükümetlerinin politikasında görülüyor. Onların politikasının temel çıkış noktası, bugün Batı Almanya ve Batı Berlin'deki yabancıların sayısının "çok" olduğu, ve bu sayının mutlaka aşağı indirilmesi gerektiğidir. 1990'a kadar 4,5 milyon yabancı sayısı yarı yarıya indirilmek istenmektedir. Bunun için dün SPD-FDP hükümeti, bugün CDU-CSU-FDP hükümeti tarafından uygulanan politika yabancıların burada topluma uyum gösteren kesimini burada tutmak; uyum göstermeyen kesimini de geri göndermektir. Onların tümünün uyumdan anladığı ise, yabancıların her türlü milli, kültürel vb. özelliklerinden mümkün olduğu kadar kısa süre içinde arındırılıp, Almanlaşmasıdır. Yabancı, eğer Almanya'da kalmak istiyorsa, en azından böyle bir "uyum" için istekli olduğunu göstermelidir! Aksi taktirde uyumsuzdur, gitmelidir!

Hele hele siyasi iltica isteyen bir yabancı Batı Almanya ve Batı Berlin'e en iyisi hiç gelmemelidir!

Bugün bu sorunun bunca aktüel hale gelmesinin nedeni, bütün emperyalist dünyada olduğu gibi, Batı Almanya'da da varloan ekonomik krizdir. İkibuçuk milyona yaklaşan işsiz sayısı, Batı Alman emperyalizmine yabancı işçileri krizden çıkmanın bir çaresi olarak gösterme imkanı vermektedir. Öyle ya: İkibuçuk milyon işsiz, dörtbuçuk milyon yabancı! Gönderirsin ikibuçuk milyonunu, işsizlik çözülür. Bugün Batı Almanya'da işte yabancılara karşı düşmanlık bu "basit hesap" üzerinde, Alman şövenizmi körüklenerek geliştirilmektedir. Batı Alman emperyalistleri böylece krizin gerçek sebebini ve krizden gerçek çıkış yolunu gözlerden gizledikleri gibi; Alman ve yabancı işçiler arasında zaten var olan uçurumu da derinleştirmeye çalışmaktadırlar. Bu şu veya bu hükümetin değil, Batı Alman emperyalizminin siyaseti - dir. Batı Alman emperyalizminin şövenizmi körüklemeye ihtiyacı vardır. Çünkü onun açısından işçi sınıfının kendi içindeki çelişmeler temelinde bölünmüş olması, iktidarını sürdürmesinin garantisidir. Özellikle kriz dönemlerinde şövenizmin körüklenmesi, çeşitli milliyetlerden işçilerin gerçek düşmana karşı ortak eylemde birleşme tehlikesini önlemek için bir gereklilik - tir. Ve bugün yapılan budur.

Bugün Batı Alman emperyalistlerinin körüklediği ve bir yönü ile yabancı düşmanlığı şeklinde kendini gösteren Alman şöveniz mine karşı, Türk faşist hakim sınıfları da Türk şövenizmini bütün güçleriyle körüklüyor. Böylece hem Alman hakim sınıfları, hem Türk hakim sınıfları bir amaçta, Batı Alman işçilerle Türkiyeli işçilerin, Batı Berlinli işçilerle Türkiyeli işçilerin (ve tabii diğer ülkelerden işçilerin de) birleşmesini,ortak düş mana karşı omuz omuza mücadelesini engelleme amacında birleşiyorlar. Ve şunu tespit etmeliyiz ki, bu amaçlarını gerçekleş - tirmede bugüne dek esasta başarılıdırlar.

Şimdi birçok grup, insan, parti yabancı düşmanlığına karşı çıkıyor. Özellikle Kohl hükümeti işbaşına geldikten bu yana baskılar çok daha açık bir şekilde yapıldığı için bir dizi kişi salt insani duygularla, vb. de olsa, yabancı düşmanlığına karşı tavır takınma ihtiyacı duyuyor. Bir dizi şehirde "Yabancı Düşmanlığına Karşı Eylem Haftası" düzenleniyor.

Kuşkusuz böyle bir niyet ifadesinin genişliği bizi sevindirir. Ama sorun niyet meselesi değildir. Kişinin niyeti yabancı düşmanlığına karşı çıkmak da olsa, o bu niyetinden bağımsız olarak, yabancı düşmanlığına karşı çıkma adına, Batı Alman emperyalizminin çeşitli siyasi temsilcilerinin iktidar dalaşmasında yedek güç olabilir.

YABANCI DÜŞMANLIĞINA KARŞI MÜCADELE DEVRİMCİ BİR TEMELE OTURTULMALIDIR!

****

Görüşümüze göre yabancı düşmanlığına karşı mücadelede bu duruma düşmemek için bu mücadelenin reformcu değil, devrimci bir şekilde yürütülmesi gereklidir. Bu somut olarak şu anlama gelir:

* Bugünkü yabancı düşmanlığı politikası, Batı Alman emperyalizminin bugünkü hükümeti tarafından uygulansa bile, bu hükümet politikası değil, sürekliliği olan bir devlet politikası - dır.

* Bu politikada görülen aktüel sertleşme Batı Almanya'da gelişen krize paralel olarak her alanda gözlemlenen iç faşistleşmenin bir parçasıdır. İç faşistleşme de dışta yeni bir emperyalist paylaşım savaşı hazırlığının bir parçasıdır.

* Bu yüzden yabancı düşmanlığına karşı mücadelede hedef öncelikle Batı Alman emperyalizmi, Batı Alman emperyalist devleti olmak zorundadır. Bu mücadelede komünistler ve devrimciler, yabancı düşmanlığının emperyalizmin karakterinde olduğunu ortaya koymalı ve yabancı düşmanlığını tarihe gömmenin tek gerçek yolunun, emperyalizmi yıkmak olduğunun propagandasını merkeze koymalıdır. Yabancıların durumlarını düzeltmeye yönelik reform önerileri ve bunlar için mücadele, genel bir devrim propagandasının bir parçası olarak ele alınmak zorundadır.

* Böyle bir mücadelede emperyalist yanlısı güçlere kesinlikle dayanılmamalıdır.

* Türkiyeli devrimciler ve komünistler açısından, yabancı düşmanlığına karşı mücadelede özellikle Türk şövenizmine karşı mücadele merkeze konmak zorundadır. Çünkü yabancı düşmanlığına karşı çıkma adına Türk hakim sınıflarının sözcülerinin kışkırttığı Türk şövenizmi hem Batı Almanya'da Batı Alman işçileriyle ortak düşmana karşı birleşmenin, ve başarılı bir mücadelenin en geli; hem de Türk hakim sınıfları ile güya "ortak çıkarlar" adına işçi ve emekçilerle hakim sınıflar arasındaki uzlaşmaz zıtlığı gözlerden gizlediği için Türkiye'de devrim mücadelesinin engelidir.

Bunları yerine getirmeyen bir "Yabancı düşmanlığına karşı mücadele", reform sınırları içinde hapsolunan, sonuç olarak hakim sınıfların bir bölümüne yarayan bir mücadeledir.

EYLEM HAFTASI REFORMİST BİR PLATFORM TEMELİNDE VE DEVRİM İLE KARŞI-DEVRİM ARASINDAKİ EN KABA AYRIM ÇİZGİSİNİ BİLE SİLEREK YAPILIYOR!

****

Böyle bir "mücadele"ye son örnek, "Yabancı Düşmanlığına Karşı Eylem Haftası"dır. Bu "eylem haftası"nın temeli olan "Frankfurt çağrısı" ve "Eylem Haftası'nın çağrısı"nda:

* Yabancı düşmanlığı politikası Batı Alman emperyalizminin değil, yalnızca bugünkü Kohl hükümetinin siyaseti olarak gösterilmektedir.

Daha önce özde aynı politikanın uygulayıcısı olan SPD hükümetine, SPD'nin hakim olduğu DGB'ye tek kelime eleştiri yoktur, teşhir yoktur.

* Çağrıda Batı Alman emperyalizminden, onun iç faşistleşmesinden vb. tek söz yoktur. Böylece bütün kötülüklerin kaynağı olarak hükümet politikası gösterilmekte, Batı Alman emperyalizmi korunmaktadır.

* Çağrıda buna uygun olarak devrim görevinden tek laf yoktur. Çağrılar birtakım reform talepleri içine hapsolmuştur. Mücadeleyi bu reform talepleri çerçevesi içinde hapsetmeye çalışmaktadır.

* Kaldı ki, bu reform talepleri de bugünkü yabancıların sayısını üst sınır olarak kabul etme noktasında, hem CDU-CSU-FDP hem de SPD ile birleşmektedir. Çağrıda birtakım haklar yalnızca bugün Batı Almanya'da yerleşmiş olan yabancılar için talep edilmektedir. Yeni gelme ancak "ailesi burada olan" için düşünülmektedir. Vize zorunluluğuna karşı tek söz yoktur.

Böyle reformist bir platform ile yabancı düşmanlığına karşı gerçekten köklü bir mücadele yürütmek mümkün değildir.

Platformu imzalayan grupların içinde yer alanlara göz atıldığında, bunların en azından bir bölümü ile yabancı düşmanlığına karşı ciddi bir mücadelenin sözkonusu olmayacağı da zaten açıktır.

* Militarist, intikamcı ve kendisi bir savaş kışkırtıcısı olan Batı Alman emperyalizmini, emperyalist olarak bile değerlendirmeyen Yeşiller/Alternatifler ile yabancı düşmanlığına karşı ciddi bir mücadele sözkonusu olamaz.

* Rus sosyal emperyalizminin savunucusu DKP/SEW ile yabancı düşmanlığına karşı ciddi bir mücadele sözkonusu olamaz. Bir örnekle açıklarsak: Rus sosyal emperyalistlerinin Afganistan'ı işgalini alkışlayanların, bu işgal sonrası Afganistan'ı terketmek zorunda kalan, Batı Almanya, ve Batı Berlin'e de sığınmak zorunda kalan Afganlı, İranlı siyasi mültecilerin haklarını savunması beklenemez. DKP/SEW'nin "yabancı düşmanlığına karşı"lığının sahtekarlık olduğu açıktır.

Bütün bunlar teşhir edilmeden bir "yabancı düşmanlığına karşı mücadele" işçi sınıfının, emekçilerin bilincini geliştiren değil, onu karartan bir mücadeledir.

Devrimcilerin, devrim mücadelesinden bağımsız bir "yabancı düşmanlığına karşı mücadele"si olamaz. Buna rağmen böyle bir "mücadele" yürütmeye kalkanlar, böyle bir "mücadele"de Batı Alman emperyalizminin bir bölüm siyasi temsilcisine karşı, bir başka bölümünün kuyruğuna takılanlar; kesinlikle devrimci bir konumda değildir.

Biz bütün devrimcileri yabancı düşmanlığına karşı mücadeleyi devrim mücadelesine tabi olarak ele almaya çağırıyoruz. Bu Türkiyeli komünistler ve devrimciler açısından somut olarak şu demektir:

Türkiye'de işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devriminin propagandası, bunun için örgütlenme mücadelesi!

Batı Almanya'da proleter sosyalist devrimin propagandası,bunun için mücadele!

Bu propaganda ve mücadeleyi bütün çalışmanın merkezine koyma!

"Yabancı düşmanlığı" siyaseti, militarist, intikamcı Batı Alman emperyalizminin siyasetidir!

Bu siyasete karşı tek gerçek panzehir, Batı Almanya'da ve Batı Berlin'de Alman ve yabancı işçilerin devrimci mücadele temelindeki birliğidir!

"Yabancı düşmanlığına karşı mücadele" ettiğini söyleyen emperyalizm yanlısı güçlerin, karşı-devrimci güçlerin, reformist güçlerin maskesi yırtılmadan, bunların gerçek yüzleri teşhir edilmeden verilecek "mücadele" sahte mücadeledir.

Reformist platformlu; Devrim/Karşı-Devrim arasındaki çizgileri silen "Yabancı Düşmanlığına Karşı Eylem Haftaları"na hayır!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

"YENİ HÜKÜMET" - ESKİ POLİTİKA...

(10. sayfadan devam)

lerden yararlanma" adına hakim sınıfların bir bölüm siyasi temsilcisinin değirmenine su taşımaya devam edecektir. Biz gücümüz oranında parti inşası görevimize bağlı olarak, gelişmeleri yakınen izlemeli, gerçekleri gücümüz oranında propaganda ve ajitasyonla açıklamalıyız. Propaganda-ajitasyon faaliyetimizde, propaganda çalışmasıyle ileri kesime ulaşmayı; onlar içinde oportünizm ve revizyonizmin etkisini kırmayı esas almalıyız.

Bugün bu çalışmayı tutarlı bir biçimde yaptığımızda, ilerde milyonlarca kitleyi kazanmamız mümkün olacaktır.

Bugün bu çalışmayı tutarlı bir biçimde yapmamamız halinde, yarın da kitlelerin hakim sınıfların iktidar mücadelesinde kaldıraç olmaları bizi şaşırtmamalıdır.

15 Mart 1984

8 MART'LA İLGİLİ...

(12. sayfadan devam)

miz, "öncüyü komünizme kazanma" görevinin bir parçası olarak, özellikle içimizdeki ve çevremizdeki komünizme sempati duyan kadın yoldaşları her alanda bilinçli olarak ilerletmeye çalışmak, onların ilerlemesine yardımcı olmaktır.

Bugün özellikle yapmamız gereken ve yapabileceğimiz şey, erkek yoldaşlar arasında kadınları küçümseme eğilimlerine karşı tutarlı bir ideolojik mücadele yürütmektir.

Devrimci ve komünizme sempati duyan kadınlar arasında ise insiyatifsizlik; kendine güvensizlik hastalığına, gerici ideoloji önünde diz çökmeye karşı mücadele edilmelidir.

Eğer bugünkü toplantı bu yönde bilinç yaratılmasında bir adım olarak kavranır ve kullanılabilirse, amacına ulaşmış olacaktır.

Sözlerime son verirken, bütün yoldaşları kadın sorununda gerici düşünce ve uygulamalara karşı ideolojik mücadele görevlerine sarılmaya; bugünkü tartışmada aktif olarak yer almaya çağırıyorum.

Yurtdışında menşeviklerle cephe-birlik sorunları üzerine ortak toplantı düzenlendi

I. TOPLANTININ HAZIRLIĞI ÜZERİNE

****

Stuttgart ve çevresi Partizan sempatizanları ile; Bolşevik Partizan taraftarları arasında 7 Ocak 1984 tarihinde bir ortak toplantı yapıldı. Partizan'la ayrılıktan bu yana yapılan ilk ortak toplantı olan bu toplantı hakkında aşağıda bilgi vereceğiz.

Partizan taraftarları ile toplantı öncesi yazılı olarak şu anlaşma yapıldı:

7.1.84, ittifaklar-eylem birliği-cephe seminerine ilişkin toplantının gidişatı ile ilgili divana BP-Pzn tutanağı.

Her iki tarafın divanı sözkonusu yazılı açıklamaya uymak zorundadır.

Toplantının gidişatı üzerine:

1- Tartışma toplantı süresi 13.00-23.00 arasıdır. Her iki taraf bu zaman zarfında tartışmayı izlemekle yükümlüdür.

GİDİŞAT:

1- Açılış, Pzn saygı duruşu, BP toplantının gidişatı ile ilgili açıklama yapacak. Pzn toplantının gidişatıyla ilgili açıklamada bulunacak. (13-13.15 arası)

Tartışmanın birinci bölümü:

13.15 - 14.45 BP tezini koyacak (1 saat 30 dakika)
14.45 - 16.15 Pzn tezini koyacak (1 saat 30 dakika)
16.15 - 16.45 BP (30 dakika)
16.45 - 17.15 Pzn (30 dakika)
17.15 - 17.30 Pause

Tartışmanın ikinci bölümü:

17.30 - 19.15 Gruplara söz hakkı, tek tek kişilere soru ve konuşma hakkı.
Tek grup gelirse 30 dakika söz hakkı
İki grup gelirse 30 dakika söz hakkı
Üç grup gelirse 20 dakika söz hakkı
(Genel olarak bu bölümde 1 (bir) saatlik süre gruplara ayrılmıştır.)
45 dakika kişilere konuşma ve soru hakkı. Tek grubun gelmesi halinde arta kalan zaman süresi 45 dakikalık süreye eklenecektir.

BP - Pzn kitlesi eşit sayıda söz hakkı almalıdır. Herhangi grubun (BP-Pzn) taraftarlarından biri fazla kişi söz hakkı almışsa divanın konuşmacıları eşitleme mecburiyeti vardır.

Tartışmanın üçüncü bölümü:

19.15 - 19.45 Pzn
19.45 - 20.15 BP
20.15 - 20.30 Pause

Tartışmanın dördüncü bölümü:

20.30 - 21.30 BP
21.30 - 22.30 Pzn
22.30 - 22.45 BP
22.45-23.00 Pzn

Not: Tartışmanın ana konusu, ittifaklar, birlik, cephe doğrultusundadır. Gündemin dışına çıkan her grup sözcüsünün divan tarafından uyarma yetkisi vardır.

** BP 3 Ordner, Pzn 3 Ordner*

** Halk saflarındaki gruplar yayınlarını satabilirler.*

** Cihazı Partizan 2.1.84 Jugendhaus'da almayı deneyecek. Olmazsa BP'ye bildirecek, BP getirecek.*

** Masraflar ortaklaşa karşılanacak. (150.- salon kirası)*

Görüldüğü gibi, toplantı gündemi, ve toplantının zaman planlaması birlikte tespit edildi.

Toplantı öncesi devrimci gördüğümüz diğer Türkiyeli teşkilatları toplantıya çağırmak için (karşılıklı olarak devrimci de gerlendirdiğimiz teşkilatlar) Partizan taraftarları kendi adlarına çağrı yapacakları ve çağrının içeriği konusunda bize bilgi verdiler. Biz, Partizan taraftarlarının çağrısını gördükten sonra gerek görürsek ayrı bir çağrı kaleme alacağımızı — tabii kendi adımıza — belirttik. Partizan taraftarlarının çağrısı çıktıktan sonra biz ayrıca bir çağrı yapmaya gerek görmedik. Partizan taraftarlarının çağrısı şöyledir:

" DEVRİMCİ, DEMOKRAT SİYASİ HAREKET VE TARAFTARLARINA

Değerli arkadaşlar;

Biz Partizan taraftarları olarak, bölgemiz somutunda,devrimci güç ve çevreler arasında, ideolojik mücadeleyi geliştirmenin bir aracı olarak Bolşevik Partizan taraftarlarıyla birlikte ortaklaşa bir TARTIŞMA toplantısı düzenliyoruz.

Tartışmamızın konusunu "BİRLİK, İTTİFAKLAR ve CEPHE" politikası oluşturuyor.

Faşizmin çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza ve devrimci güçlere azgınca saldırılarını sürdürdüğü, devrimci güçlerin ise, aldıkları yaraları sarmaya, kendilerine çekidüzen(!) vermeye çalıştıkları bu sıralar yurtdışı koşullarında olsa bile yapılan siyasi tartışma ve toplantıların bu uğraşa hizmet edeceği görüşündeyiz.

Devrimci güçlerin "eylem birliği" faşizme karşı mücadelenin önemli sorunlarından biridir. Bu gerçek herkes tarafından çok kez tekrarlanmış olmasına karşın, Türkiye devrimci hareketi kendi içinde tutarlı bir "eylem birliği, ittifaklar" politikası geliştirememiştir. Bunun temel nedeni, devrimci çevrelerde egemen olan oportünist-revizyonist "birlik" teorileri ve politikalarıdır.

Biz PARTİZAN taraftarları olarak sahip olduğumuz birlik-ittifak-cephe politikasının doğruluğunu yaşamın tüm kesitlerinde ispatlamaya, yanlış oportünist teorileri teşhir etmeye, etkisini kırmaya çalıştık, çalışıyoruz. Çağrısını yaptığımız tartışma toplantısı bu çabalarımızın ürünüdür. Prensip olarak, tüm devrimci güçlerin "Eleştiri-Birlik-Eleştiri" anlayışına bağlı olarak aralarındaki siyasi-ideolojik ayrılıkları tartışmalar yoluyla gidermeye çalışmaları en doğru ve biricik yoldur. Bu yol devrimci güçlerin eylem birliklerine de hizmet eder.

Değerli arkadaşlar

PARTİZAN - BOLŞEVİK PARTİZAN'ın düzenlediği tartışma toplantısına sizleri de içtenlikle davet ediyoruz. Toplantıya taraftarlarınızla birlikte katılmanız halinde size de görüşlerinizi ortaya koyma ve tartışma imkanı sağlanacaktır.

Toplantının teknik hazırlıkları ve gidişat planının ayarlanabilmesi için, tartışma toplantısına katılıp katılmayacağınızı en geç 24.12.1983 tarihine kadar bizlere yazılı olarak bildirmeniz gerekmektedir.

Devrimci selamlarımızla
STUTTGART PARTİZAN TARAFTARLARI

NOT: Tartışma toplantısı 7.1.84 tarihinde Stuttgart veya Ludwigsburg'da yapılacaktır. Somut yer ve zaman kesinleşince sizlere ayrıca bildirilecektir.

Toplantıdaki siyasi tartışmalara girmeden önce, toplantı ve Partizan taraftarlarının çağrısı üzerine bir-iki şey belirtmek istiyoruz.

* Bu toplantı Partizan taraftarları ile, Partizan / Bolşevik Partizan ayrışmasından sonra ortak olarak yapılan ilk toplantı idi.

* Daha önce yapılan toplantılar ya bizim tarafımızdan, ya da Partizan tarafından düzenleniyor; ve zaman açısından eşit şartlarda tartışma olmuyordu. Düzenleyen taraf konuyu — hangi konuda toplantı yapılıyorsa — anlatıyor, ondan sonra ancak tartış-

ma bölümünde —ki katılan başka teşkilat yoksa— eşit tartışma oluyordu. Tabii son olarak, tartışmayı düzenleyen örgüt toparlama konuşması da yapıyordu.

* Partizan ayrılık sonrası kitlesini bize karşı dedikodu te melinde kışkırttığından, doğru dürüst tartışma da yapılamıyordu.

* Partizan ayrılık sonrası bizi "siyasi örgüt olarak tanıma dığı" gerekçesi ile, teşkilatlar arası yapılan eylem birlikleri toplantılarından dıştalamaya çalışıyordu. Partizan sorunu ya onlar; ya biz şeklinde koyduğundan ve eylembirliklerine katılan hemen hemen bütün oportünist-revizyonist teşkilatlar için de önemli olan kafa sayısı olduğundan; Partizan'ın da kafa sayısı bizden çok olduğundan; tercih Partizan lehine yapılıyor ve Partizan zorlanmıyordu bile. Ayrılık sonrası bırakalım ortak eylem yapmayı, Partizan'la eylembirliği bile yapmak mümkün olmuyordu.

* Partizan ayrılık sonrası bizim örgüt olarak genel değerlendirmemizi (devrimci/karşı-devrimci) yapmıyordu. Çeşitli bölgelerde zaman zaman bizim hakkımızda karşı-devrimci genel değerlendirmesini bile yapabiliyordu.

* Partizan kendi düzenlediği gece ve benzeri eylemlerde bizim yayınlarımızın satılmasını engellemeye çalışıyordu.Yaptığı gecelerde yayınlarımızın satılması için masa dahi açtırmıyordu. Bizimle arasına böyle çizgi çeken Partizan'ın gecelerinde "İşçinin Sesi" masa açabiliyordu! Masa açmamız ancak onların güçsüz, bizim güçlü olduğumuz yerlerde mümkün oluyordu. Dahası,bizim onların gecelerinde masa açmamamız hakkında merkezi kararları bile vardı.

* Partizan ayrılığın hemen ertesinde bizim taraftarlarımıza karşı; karşı-devrimcilere yapılması gereken saldırılar bile dü zenlediler. Bu saldırılar sonucu olayların büyümemesi Bolşevik Partizan taraftarlarının devrimci sorumluluklarının bilincinde olarak hareket etmeleri sonucudur.

* Partizan'ın bizimle eylembirliği yapmamasının en önemli gerekçelerinden biri, bizim "Türkiye devrimi ile madden ve ruhen ilişkimizin olmaması" ve bizim "yurtdışında bir küçücük çevre olduğumuz" iddiası idi.

Bütün bunlar bilindiğinde, Partizan taraftarları ile böyle bir toplantının yapılması, yapılabilmesi; önemli ve önemli olduğu kadar da olumlu bir adımdır. Sorun şimdi menşevik Partizancıların bu adımı nasıl gerekçelendirecekleridir!

Partizan oportünistleri geçmişte bize karşı takındıkları tavır hakkında yazılı olarak tavır takınıp, bu toplantıyı yapmalarının gerekçelerini ortaya koymadılar. Onlar bütün oportünistler gibi sorunu sessizce geçiştirmeye çalıştılar. Ancak söz lü olarak sıkıştıklarında şu açıklamada bulundular: "Geçmişte yapılanlar o koşullarda doğrudur. Alınan kararlar da o koşullarda doğrudur. Şimdi yapılanlar da bu koşullarda doğrudur." (Tam bu kelimelerle olmasa da son tahlilde bu anlama gelen şeyler söylediler.) Yani dün dündür, bugün de bugün! Ne diyelim! Bu "kıvraklık" oportünizme özgüdür! Burada yalnızca bu konuda ne kadar "tutarlı" olduklarına bir örnek verelim:

* Partizan oportünistleri Türkiye devrimci hareketi içinde merkezi yapılarını koruyan tek teşkilat olduklarını övünerek açıklarlar. (Partizan dışındaki birtakım oportünist teşkilatlar da aynı iddiada bulunuyorlar.) Bu kadar "merkezi yapısını koruyan" bir teşkilat taraftarları Stuttgart'ta bizimle ortak toplantı düzenlerken; aynı gün Hamburg'da yaptıkları kültür gecesinde bize masa açtırmamışlar; ve masa açtırmamak için merkezi kararları olduğunu, ve bu kararlarının kalkmadığını belirtmişlerdir! Aynı şehirde 15 gün önce yaptıkları bir gecede ise masa açtırdıkları bizim taraftarlarımız tarafından hatırlatıldığında ise; o zaman kendilerinin yanlış bir anlama sonucu merkezi kararlarının kalktığını zannettiklerini iddia etmişlerdir. Bunu söylerken bir de okuyucuya yurtdışında bir teşkilatın taraftarlarının ortak hareketini sağlamak için bir bütün olarak merkezi yapısını korumasının gerekmediğini hatırlatalım! İşte Partizan!

II. TOPLANTININ GİDİŞATI ÜZERİNE

Bu açıklamalardan sonra şimdi de biraz toplantı ile ilgili birtakım genel gözlemlerimizi aktaralım:

* Toplantıda 200'den fazla dinleyici vardı ve toplantı bütün dünyadaki ve Türkiye'deki devrimcilerin, komünistlerin anısına saygı duruşu ile başladı.

* Toplantı içinde taraflar yazılı anlaşmaya harfiyen uydular. Toplantı tam zamanında başladı ve tam kararlaştırılan zamanda bitti. Bu, bugüne kadarki toplantıları ölçü olarak alacak olursak istisnai bir durumdur. Çünkü yapılan hemen hemen bütün toplantılar (kitle toplantıları) zamanından geç başlamış ve zamanından geç bitmiştir.

* Toplantıya diğer oportünist teşkilatlar katılmamıştır.Tartışmak için teşkilatlar adına katılım olmadığı gibi; toplantıyı izlemek için bile gelen oportünist teşkilat taraftarı sayısı çok azdı. Bu durum devrimci teşkilatların tabanlarının bugünkü ortamda siyasi tartışmalara ne kadar ilgilerinin olduğunun göstergelerinden biridir.

* Toplantı içinde her iki teşkilatın sempatizanları da genel de konuşmacıların konuşmalarına saygılıydı. Teşkilat temsilcileri kendi taraftarlarını bu konuda uyardılar.

* Partizan temsilcisi zaman zaman siyasi tartışmayı bir kenara bırakıp ateşli ajitasyonlar çekmesine rağmen, bu ajitasyonlar kitlesinden geçmişte olduğu kadar rağbet görmedi.Mesela geçmişte Partizan temsilcileri böyle toplantılarda bizim hakkımızda "Bunlar Türkiye'de yokturlar, bunlar sınıf mücadelesi içinde yokturlar" vb. dediği zaman kitlesi "Kahrolsun yurtdışı hizibi" vb. diye slogan atıyordu. Yine geçmişte Partizan temsilcileri "dimdik ayakta durduklarını", "merkezi yapılarını koruyan tek teşkilat" olduklarını, "Türkiye'de savaşa devam ettiklerini" vb. söylediği zaman salonda bulunanlar adeta slogan yarışına girerlerdi! Partizan temsilcisi zaman zaman o zamanlardan daha ateşli nutuk çektiği halde, toplantıdaki Partizan kitlesinden geçmişteki ateşli desteği bulamadı. Bu "değişen" birşeylerin olduğunun bir işareti olsa gerektir.

* Bütün bunlardan dolayı ayrılık sonrası toplantılar içinde bu toplantıyı bu yönleri ile olumlu değerlendiriyoruz.

III. TOPLANTIDA KARŞILIKLI SAVUNULAN GÖRÜŞLER ÜZERİNE

* Toplantıda savunulan siyasi görüşler konusunda bütünü ile bilgi vermek bu yazının çerçevesini aşmaktadır. Biz bu toplantıda savunulan önemli görüşlerin bazılarını tezler halinde buraya aktaracağız. Okuyucunun bu tezlerden hareketle toplantıda savunulan görüşler hakkında kabaca da olsa bir fikre sahip ola cağını umarız.

(Biz önümüzdeki sayılarda Partizan temsilcilerinin konuşmalarından bölümler yayınlayıp, onların Marksizm-Leninizmi nasıl "savunduklarını" okuyucularımıza göstermeye çalışacağız.)

* Tezleri aktarırken, belli önem sırası izlemeyeceğimizi belirtelim.

Bizim tezlerimiz:

* Marksist-Leninistler için birlik sorunu, ilkönce Marksist Leninistlerin birliğidir.

* Marksist-Leninistlerin birliği, komünist partisi içinde ideolojik, siyasi ve örgütsel birlik olmak zorundadır.

* Marksist-Leninistlerin birliği dendiğinde, sadece ulusal planda Marksist-Leninistlerin birliği anlaşılmamalıdır. Marksist-Leninistlerin birliği dendiğinde herşeyden önce Marksist - Leninistlerin uluslararası birliği anlaşılmalıdır.

* Marksist-Leninistlerin uluslararası birliğinin üzerinde yükseleceği bir program/platform bugün yoktur. Bugün Marksist-Leninistler açısından en acil ve en önemli görev, Dünya Komünist Hareketinin birliğinin sağlanması için, Dünya Komünist Hareketinin programının ortaya çıkarılması çalışmasıdır.

* Ulusal planda Marksist-Leninistlerin birliğini sağlayacak olan programın yaratılması, Dünya Komünist Hareketinin programının yaratılmasına bağlı olarak ele alınmalıdır. Bu iki programın yaratılması birbirlerinin alternatifi değildir. Biri bitmeden diğerine başlanamaz anlayışı Marksist-Leninist bir anlayış değildir.

* Bugün Dünya Komünist Hareketinin programının çıkartılması çalışmasında Marksist-Leninist ilkelerin kavranması ve her türlü revizyonist-oportünist çarpıtmaya karşı savunulması görevi öne çıkan esas görevdir.

* İki aşamalı parti inşası öğretisi evrenseldir, bütün ülkeler için geçerlidir. Bugün biz parti inşasının birinci aşamasında ve birinci aşamanın da çok başlarında bulunuyoruz.

Partizan oportünistleri iki aşamalı parti inşası öğretisinin bütün ülkeler için geçerli olduğu tezini savunmuyor. Onlar Marksizm-Leninizmin bu öğretisinin emperyalist kapitalist ülkeler için geçerli olacağını savunarak Marksizm-Leninizmi çarpıtmaktadırlar.

* Partizan oportünistleri 63 polemiklerini incelemedikleri halde onları Marksist-Leninist platform olarak; '57/60 revizyo

nist belgelerini Marksist-Leninist belgeler olarak değerlendirmekte ve günümüzün belli sorunlarını da ekleyerek Dünya Komünist Hareketinin programının meydana getirileceğini savunmaktadır.

* Partizan oportünistlerinin uluslararası planda 13'lü grup ile birlikte imzaladığı platformda çok önemli revizyonist sapmalar vardır. Bu sapmalardan sadece ikisini ele alacak olursak:

+ Mao Zedung Düşüncesi: Ortak açıklamaya imza atan örgütlerin anlayışı Mao Zedung Düşüncesinin çağımızın Marksizm-Leninizmi olduğu şeklindedir. Onlar Mao'nun Marksizm-Leninizmi çağ açar bir şekilde geliştirdiğini savunmakta, ve dolayısıyla çağın değiştiği ve Leninizmin eskidiği propagandasını yapmaktadırlar. Partizan oportünistleri bu belgeyi imzalarken Mao Zedung Düşüncesi kavramını kullanmayı doğru bulmadıklarını,çünkü bu kavramın yanlış anlayışlara yol açtığını belirtmelerine rağmen, bu konuda diğer teşkilatlar ile arasındaki farklılığın anlayış farklılığı olup olmadığını ortaya koymamıştır.

+ İki süper güç tezi: Ortak açıklamayı imzalayan teşkilatlar ve ortak açıklama, iki süper güç tezini kabul etmektedir. Partizan bu kavramı kullanmayı doğru bulmadığını belirtmesine rağmen, ortak açıklamayı imzalayanlarla arasında farklılığın anlayış farklılığı olup olmadığını ortaya koymamıştır. Ortak açıklamayı imzalayan teşkilatların anlayışı ancak iki "süper gücün" üçüncü dünya savaşını çıkarmaya muktedir oldukları, emperyalist blokların başını ancak bunların çekebileceği, ve üçüncü dünya savaşının 80'li yıllarda kaçınılmaz olduğu şeklindedir. Böylece onlar iki "süper güç" dışında kalan emperyalistleri halklara şirin göstermekte, emperyalistler arasında nitelik farkı varmış anlayışını yaymakta ve savaş konusunda Marksizm-Leninizmden sapmaktadırlar. Bilindiği gibi, Üç Dünyacı revizyonistler de bir zamanlar "iki süper güç" teorisini bu şekilde savunmaktaydılar.

* Dünya Komünist Hareketinin birliği konusunda Partizan ve 13'lü grup Marksist-Leninist bir pozisyonda durmamaktadırlar.

Sınıfın birliği: Marksist-Leninistlerin birliğinin sağlanmasına paralel olarak, sınıfın öncülerinin (Proletaryanın) partiye kazanılması çalışmasına bağlı olarak Marksist-Leninistler sınıfın birliğini parti etrafında sağlamaya çalışırlar.

Partizan oportünistleri sınıfın birliği (işçi sınıfının birliği) konusunda Marksist-Leninist bir pozisyonda durmamaktadır. O sınıfın birliğini halk savaşının gelişimine bağlamaktadır.

* Sınıfın birliğine bağlı olarak, diğer sınıf ve tabakalarla (devrimden menfaati olan) ittifak/birlik gündeme gelir. Bu birliğin adı cephedir. Cephe sınıflararası bir ittifaktır. Ve bu ittifakın temeli işçi-köylü ittifakıdır. Milli burjuvazinin bu cepheye katılması mutlak gereklilik değildir. Bir başka deyişle milli burjuvazinin katılmadığı cephenin devrimi başarıya ulaştıramayacağı tezi Marksist-Leninist bir tez değildir.

* Cephe konusunda Partizan oportünistleri Marksist-Leninist bir pozisyonda durmamaktadırlar. Onlar milli burjuvazinin cepheye katılmasını mutlak görmekte ve devrimin kaderini milli burjuvazinin cepheye katılıp katılmamasına bağlamaktadırlar.

* Eylem birlikleri; ortak eylemler: Eylem birlikleri ve ortak eylemler adından anlaşılacağı gibi bir veya birkaç eylem için yapılan birliklerdir. Bu eylemlerin de yapılabilmesi için tarafların üzerinde anlaştığı bir platformun olması gerekir.Bugün açısından eylem birlikleri devrimci teşkilatlar arasında yapılabilir. Eylembirliklerinin platformu devrimci olmak zorundadır.

* Partizan oportünistleri kendilerinin de karşı-devrimci değerlendirdiği — örneğin sosyal-faşist — teşkilatlarla eylembirliklerine gitmektedir.

* Partizan oportünistleri bu eylembirlikleri için ilkelerde pazarlığa oturmaktadır.

* Partizan oportünistlerinin karşı-devrimci teşkilatlar ile yaptığı eylembirlikleri platformları devrimci değil reformcudur.

Partizan:

* Bolşevik Partizan temsilcisi Dünya Komünist Hareketinin sorunlarına değinerek tartışmayı çarpıtmaya çalışmıştır.

* 13'lü grup ve partilere Bolşevik Partizan temsilcisi çamur atmıştır. O partiler ve gruplar Mao'yu savunan, AEP revizyonizmine ve AEP revizyonizminin yedeği olan GDS, AMLP, WBK ve BP gibi her türlü revizyonizme ve oportünizme karşı çıkan Marksist-Leninist teşkilatlardır.

* Mao Zedung Düşüncesini savunan bu teşkilatlar bu kavramı, kavram olarak savunmaktadırlar. Bizimle onlar arasında bu konuda anlayış farklılığı yoktur. Onlar Marksizm-Leninizmin eskidiğini savunmamaktadırlar. Onlar çağın değiştiğini savunmamaktadır.

* İki süper güç teorisi konusunda da aramızdaki ayrılık kavram ayrılığıdır. İki süper gücün savaş çıkartmaya (üçüncü dünya savaşı) muktedir olduklarını söylemek somut durum tespiti yapmaktır. Dünyanın neresinde olursa olsun, hangi taş kaldırılırsa kaldırılsın altından iki süper güç denilen devletler çıkmaktadır. Bu tezi savunmak diğer emperyalistleri şirin göstermek değildir. Somut durum tespiti yapmaktır. Çünkü emperyalist blokların başını bu ikisi çekmeye muktedirdir. Diğerlerine göre nicelik olarak her alanda daha fazla gelişmişlerdir.

* Cephe konusunda Bolşevik Partizan, milli burjuvazinin cepheye katılması konusunda "katılsa da olur, katılmasa da" tezini savunarak bu konuda iradeci bir tez savunmaktadır. Bolşevik Partizan cephe konusunda İbrahim Kaypakkaya'yı ve Mao'yu çarpıtmakta ve onların Marksist-Leninist öğretisini savunmamaktadır. Her devrimin ana sorunu iktidar sorunudur. Devrimin yedekleri stratejik bir sorundur. Ve olabilirliğe bırakılamaz.

* Eylem birlikleri meselesinde Bolşevik Partizan meseleyi çarpıtmaktadır. Biz sosyal-faşistlerle eylem birliği yapıyoruz çünkü halk saflarında kabul ettiğimiz teşkilatları sosyal-faşistlerin etkisinden kurtarmaya çalışıyoruz. Biz dışarıdan sosyal-faşist demekle sosyal-faşistlerin yüzünün teşhir edilemeyeceğini savunuyoruz. Onların yüzünü kavratmak için eylem birliklerine katılıyoruz. Ve sosyal-faşistleri eylem içinde teşhir ediyoruz. Sosyal-faşistlerle eylem birliği yapılamaz tezi yanlıştır. Eylem birlikleri her dönemde değişen sınıf ve tabakalarla yapılabilir.

* Biz eylemlere yön vermek için eylemlere katılırken, Bolşevik Partizan sıcak odalarda parti inşası adına teorik çalışma yapıyor. Bolşevik Partizan sınıf mücadelesi içinde yoktur. Bolşevik Partizan dışarıdan maval okumaktadır.

* Bolşevik Partizan iki aşamalı parti inşası ve teorik çalışma adına birinci aşamada sadece propaganda yapılır tezini savunuyor. Biz iki aşamalı parti inşası tezine kavram olarak değil, bu tezin özüne karşıyız. Çünkü bu tez pratikten kopuk teorik çalışma önermekte, pratikten kopuk kadro yetiştirmeyi öner mektedir... Bu tez yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için geçerli değildir. Belki kapitalist-emperyalist ülkeler için geçerli olabilir.

* Bolşevik Partizan teorik çalışma engellenir diye yapılan yürüyüşlere bile katılmıyor.

* Bolşevik Partizan propaganda adına yayın organlarındaX'in M'ye, M'nin C'ye, C'nin D'ye mektuplarını yayınlıyor ve teorik çalışmayı bu kadar adileştiriyor.

* Bolşevik Partizan sınıf mücadelesinden kopuk laf ebesi küçük burjuvadır.

* Türkiye'de devrimci teşkilatlar içinde Merkez Yayın Organını düzenli çıkaran tek teşkilat biziz.

* Bolşevik Partisi 1901 ve 1905 arası kitle eylemlerine katılmış ve bu eylemlere önderlik etmeye çalışmıştır. Lenin ve Stalin kitle eylemlerine katılmayı savunmuşlardır.

Daha sonraki tartışmalar esas olarak bu tezler üzerinde olmuştur. Biz bu tartışmalar üzerine gelecek sayılarımızda söz bantlarından alıntılarla tekrar duracağız.

Toplantı ile ilgili bir de tartışma bölümüne değinmekte yarar var. Tartışma bölümünde 4 Bolşevik Partizan sempatizanı ve 4 de Partizan sempatizanı konuştu. Anlaşma zaten taraflara eşit söz hakkı tanıyordu.

Partizan sempatizanları Bolşevik Partizan'ın sınıf mücadelesi içinde olmadığı, sıcak odalarda sınıf mücadelesinden kopuk Marksizm-Leninizmi öğrendiği, bu şekilde Marksizm-Leninizmin öğrenilemeyeceği; Bolşevik Partizan bu şekilde Marksizm-Leninizmi öğrenmeye çalıştığı için 1 Mayıs yürüyüşünde, yürüyüşün nerede yapılması konusunda anlaşma sağlanamadığından kardeş teşkilatlarıyla kardeşliklerinin koptuğunu ve kendi içinde ilginç tartışmalar olup ve Bolşevik Partizan'ın bölündüğünü anlattılar. "Bolşevik Partizan Türkiye'de yoktur. Başkalarının düzenlediği eylemlere katılmadığı halde, kendisi de eylem düzenleme mektedir. Türkiye'de hiç olmazsa buradan bir adam göndersin de eylem yaptırtıp adını duyursun. Onu hiç kimse tanımıyor" vs. şeklinde tezler savundular. Bunlar da bize açıkça Partizan'ın hala kitlesini nasıl eğittiğini gösteriyor.

Söz alan Bolşevik Partizan taraftarları ise her biri çeşitli ideolojik ve siyasi konularda Bolşevik Partizan'ın görüşlerini savunmaya çalıştılar.

Genelde olumlu değerlendirdiğimiz bu toplantının gündeminin genişliği; bir konu üzerinde yoğun çok-yönlü tartışmayı engelleyici olumsuz bir rol oynadı.

Görüşümüze göre ileride böyle ortak toplantılar düzenlenmeli; ve düzenlendiğinde gündem sınırlı tutulmalıdır. Bu sorunların üzerine yoğun ve derinlemesine tartışmak için; yüzeyde kalmamak için gereklidir.

PARTİZAN'A AÇIK ÇAĞRI

****

Biz Stuttgart'ta 7 Ocak'ta yapılan Ortak Toplantıyı, görüş ayrılıklarımız üzerine kamuoyu önünde ideolojik mücadelenin bir aracı olarak ileriye doğru atılmış bir adım olarak değerlendiriyoruz.

Sizi atılan bu adımı sürdürmeye; önümüzdeki dönemde gündemi ortak tespit edilen; eşit söz hakkı temelinde yapılacak toplantılar düzenlemeye çağırıyoruz.

Bu cümleden olarak önerimiz, 18 Mayıs civarında, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ölüm yıldönümü nedeniyle; Batı Almanyada bölgesel merkezi bir ortak toplantı düzenlememiz dir. Toplantının gündemi olarak "Bugün İbrahim Kaypakkaya yoldaşı savunmak ne demektir" konusunu öneriyoruz.

Batı Alman emperyalizminin iç faşistleşmede yeni bir adımı

»Geriye Dönüşü Teşvik Yasası«

Emperyalizmin aşırı kâr hırsı özelliği, onu yabancı işçi çalıştırmaya da zorunlu kılmaktadır. Batı Avrupa'lı emperyalistler, ekonomilerinin iyiye doğru yöneldiği bir dönemde, kendi işçileri onların diğer emperyalistlerle pazar dalaşmasında aslan payını koparmak için yeterli olmadığından, yabancı işçi getirmeye yönelmişlerdir. Getirilen yabancı işçiler kuşkusuz bu ülkelerin gelişmesinde ve diğer emperyalistlerle boy ölçüşmelerinde önemli bir yer almışlardır. Onların kârlarına kâr katmışlardır. Ama sadece vurgun vuranlar emperyalistler değildi; yabancı işçi "ihracatı" yapan ülkelerin burjuvazileri de bu işçilerin sırtından vurgun vurdular.

Yabancı işçiler getirilmeye başlandığı zaman, onlar sadece "işgücü" olarak görülüyorlardı. Onların bir dizi sorunu beraberlerinde getirecekleri görülmüyordu veya görülmek istenmiyordu. Nitekim yabancı işçilerin bu emperyalist ülkelerde çoğalması, aileleri ve çocuklarını yanlarına aldırmaları, tek tek kişilerin beraberlerinde getirdikleri sorunları toplumsal sorunlara dönüştürdü. Emperyalist ülkelerin burjuvazileri, yabancı işçi "ihracatçısı" ülkelerin burjuvazileri, kendileri açısından önemli bir gelir kapısı olan bu işçilerin, bu sorunlarının "çözümü"nü gündeme getirdikleri taktirde zararlı çıkacaklarını düşündüklerinden, bu soruna göstermelik çözümler bulmaya başladılar.

Artık yabancıların en azından bir bölümünün daha önce düşünüldüğü gibi gelip geçici değil, kalıcı olduğu görülüyordu.

Yabancı işçiler çalıştıkları ülkelerde yabancı olarak kaldı, ama onlar aynı zamanda kendi ülkelerine de yabancılaştılar. Özellikle "ikinci kuşak" denilen, genç yaşta buraya gelen veya burada doğup büyüyenlerin kendi ülkelerine yabancılaşmaları daha da etkin bir biçimde ortaya çıktı. Bu durum iki toplum arasında bocalayan bir ara tabaka ortaya çıkardı.

Ama emperyalizmin tek özelliği; aşırı kâr hırsı ve yabancı işçi çalıştırmak değildi. Emperyalizm aynı zamanda, her dönemde krizleri beraberinde taşır. İşçiler arasındaki dayanışmayı kırmak için sürekli olarak bir işsizler ordusu besler. Yine işçiler arasındaki dayanışmayı kırmak için, işçi aristokrasisi yaratır. İşçilerin belirli bir katmanıyla, mesela yabancı işçiler ile; diğer katmanı, yerli işçiler arasında da sürekli olarak bir uçurumu muhafaza eder, vs.

Emperyalizmin aşırı kar hırsından ve fazla üretimden doğan ekonomik krizler, onu siyasi krizlere de sürükleyebilir. Ekonomik krizlerin siyasi krizlere dönüşmesini önlemek için, böyle dönemlerde, bu krizlerin emperyalizmin niteliğinden kaynaklandığını gözlerden gizlemeye çalışır. Krizlere neden olarak başka şeyler öne sürülür. İşsizler ordusunun boyutları, onun istemediği bir durum aldığında, bazen bazı iflas etmiş burjuva tekellerini, çoğu zaman da işçi sınıfının veya toplumsal katmanların bir bölümünü bu işten sorumlu tutar. Hedef olarak onu gösterir. Emperyalizm bu konuda, işçi sınıfı ne kadar az bilinçli olursa, o kadar da başarılı olur. Geçici de olsa, seçtiği "kurban" onu içine düştüğü zor durumdan kurtarır.

Yabancı işçilerin yoğun bir şekilde Batı Avrupa'nın emperyalist ülkelerinde çalıştırılmaya başlandığı 1960 sonrası dönemi incelersek, şunu görürüz: emperyalizm defalarca krizin eşiğine gelmiş, kısa süreli krizler yaşamıştır. Ancak bu krizlerin hiç biri bugün gündemde olandan uzun ve sert olmamıştır. O dönemlerde yine işçiler arasındaki dayanışmayı kırmaya çalışan, krizin yükünü şu veya bu hükümete maletmeye çalışan emperyalizm, gelinen aşamada da aynı taktikleri çok daha iyi bir şekilde uygulamaya çalışmaktadır.

Yabancı işçiler, kriz dönemlerinde de burjuvazinin ilk hedefi olmuşlardır. Ama krizin boyutları genel bir saldırıyı gerekli kılmamıştır. Geçmiş dönemlerde, bir tek işyeri için geçerli çalışma müsaadeleri, taşınma yasakları, çalışma izni bitenlerin bu izinlerinin uzatılmaması ve sürülmeleri vs. ile "ayarlamalar" yetmiştir. Bu durum için 60'lı yılların sonlarına doğru İtalyanlara yapılanları hatırlamak yeter. O dönem Batı Almanya da çalışan yabancı işçilerin en büyük kesimini oluşturan İtalyan işçiler, yukarıda anlattığımız çerçeve içerisinde, gitmeye zorlanmışlardır. Ancak ne var ki o dönemler gelişen ekonomik krizler, bu sonuncusu kadar etkili olmamış ve uzun sürmemişler dir.

Bugün gündemde olan kriz ise emperyalistleri tehdit eder duruma gelmiştir. Onların sürekli olarak besledikleri işsizler ordusu, onların istedikleri boyutları aşmıştır. İşsizler ordusunu onların istedikleri sayıya düşürmek, varolan yasalarla biraz zor olacaktır. Bu nedenle "geriye dönüşü teşvik yasası" onlar için bir imdat freni görevini görmek için gündeme getiril-

miştir. Ama bu yasanın gündeme getirilmesinin tek nedeni bu değildir. Emperyalistler, özellikle topluma "uyma"da zorluk çekenleri de başından savmak istemektedir. Çünkü geriye kalanların topluma "kaynaştırılması" düşünülmektedir. Yani gelinen aşamada emperyalizm, kendi toplumunun fertleri haline getireceği veya getirmek istediği kişiler dışındakileri başından savmak istemektedir.

Gelinen aşamada, Fransa, İngiltere gibi ülkeler de geri dönüşü teşvik için planlar kurmakla birlikte, biz bu yazımızda bu planları yasalaştıran Batı Almanya'nın durumunu incelemek istiyoruz. Gerçi bu planlar, öz olarak, bu işe girişilen her yerde aynıdır. Ancak biri diğerinden daha "cömert" davranmaktadır vs.

Genelde Batı Almanya'da yabancı işçi sorunu denince akla ilk gelen Türkiyeli işçiler olmaktadır. Bu durum gerek onların en fazla yabançı nüfusu teşkil etmelerinden, gerekse topluma uyma da diğerlerinden daha değişik özelliklere sahip oluşlarından kaynaklanmaktadır. Bu yüzden de Batı Almanya'da bakanlara varana kadar bir dizi kişi; "yabancı işçi sorunu değil, Türk işçisi sorunu vardır" demektedir. Bu iş aslında yabancı işçiler arasındaki dayanışmayı kırmanın şartlarını yaratmak için yapılmaktadır. Acaba Türkiyeli işçiler ve aileleri giderse, sonraki kurban kim olacaktır? Veya bütün yabancılar giderse sorun hallolacak mıdır? Buna biz hayır cevabını veriyoruz. Çünkü; tarih bize bunun böyle olmadığını defalarca kanıtlamıştır.

BATI ALMANYA'DA DURUM NEDİR?

Batı Almanya, Batı Avrupalı emperyalistler içinde en çok yabancı işçi çalıştırmakta olan ülke durumundadır. Bu konum, bu ülkede en çok yabancının, bu arada Türkiyelinin yaşamasını ve aynı zamanda yabancılar sorununun bu ülkede, diğerlerinden farklı boyutlar kazanmasını beraberinde getirmiştir. Batı Almanya'da yaşayan dört milyonu aşkın yabancının 1,5 milyonunu Türkiyeliler oluşturmaktadır. Bu 1,5 milyondan 550 bini işçi olarak çalışmakta, geri kalan kısmı ise ailelerden ve çocuklardan oluşmaktadır.

Batı Alman emperyalist devleti, 1960'lı yıllardan bugüne kadarki gelişmesi içinde birkaç kez ekonomik krizler yaşamış, fakat bu krizlerden ucuz yollu kendini kurtarabilmiştir. Bundan önceki kriz dönemlerinde yine yabancıları "kurban" olarak seçen Batı Alman emperyalist devleti, o dönemler bu kadar aşırı tedbirler almayı gerekli görmeden bu sorunu "Yabancılar Yasası" çerçevesinde çözmeyi başarmıştır. Batı Alman emperyalist devleti gelinen aşamada da, aslında var olan sorunu, söz konusu yasaya dayanarak çözebilir. Özel "teşvik yasaları" çıkarmasına gerekmez. Ancak böyle bir "çözümleme" dikkatleri üzerine çekebilir. Bu yüzden de yabancılara karşı başlatacağı saldırıyı haklı çıkarmak için, bir taraftan gelişen yabancı düşmanlığını el altından ve son dönemlerde açıkça desteklemeyi de içeren bir propaganda çalışmasına girişirken ve işsiz kalanları "yasal" yollarla gitmeye zorlarken, diğer taraftan "bizim çıkardığımız yasadan yararlandılar" diyebilmek için "teşvik yasasını" gündeme getirmiştir.

1980'lerin başında başlayan ve gelinen aşamada varlığını iyice hissettiren ekonomik kriz, emperyalizmin yukarıda açıklamaya çalıştığımız özelliklerinden kaynaklanmıştır. Aşırı kar hırsı sonucu fazla üretim, buna bağlı iflaslar, bunun yanında geliştirilen yeni teknolojilerin devreye sokulması ve adım adım bir dizi iş alanında insanların yerini makinelerin alması, teknolojik gelişmeye ayak uyduramayanların iflası sonu işsizliğe itilenler, son verilen istatistik rakamlara göre 2,5 milyonu aşmıştır. Bu sayının daha yüksek olduğu apaçıktır. Çünkü işsizlik parası ve yardımı bitmiş binlerce kişi para almadıkla rından, iş ve işçi bulma kurumlarında kayıt yaptırmamaktadır lar. Yine istatistiklere göre, bu durumda olanların sayısı bir milyona yaklaşmaktadır.

Bu durum Batı Alman tekelci burjuvazisini haddinden fazla rahatsız etmektedir. Bir taraftan tekeller rekabette varlıklarını koruyabilmek için makineleşmeye yönelirken, diğer taraftan emperyalizmin başını ağrıtan bir durumu da gündeme getirmektedirler. Bu durum, beslenmesi gereken işsizler ordusunun isteneden fazla olmasıdır. İşte bu durumda Batı Alman emperyalist devleti, bir dizi tedbirin yanısıra "geriye dönüşü teşvik yasası" tedbirini de gündeme getirmiştir.

Bu teşvik yasası, "yabancıların fazla olduğu" temel düşüncesinin yoğun propagandasıyla birlikte getirilmiştir. Resmen geliştirilen yabancı düşmanlığı "Neo-Nazi" örgütlerin ve kişilerin Hitler Almanya'sını örnek alarak yürüttükleri açık ırkçı propagandaya kadar varmıştır. Gerek yabancı örgütlere karşı girişilen saldırılar ve yasaklamalar, gerekse tüm yabancılara yönelik bazı çalışmalar, ve son dönemlerde gündeme getirilen ve yasalaşan "teşvik yasası", bu arada çeşitli Alman örgütlerine (sol örgütlere) yönelik tedbirler, polis kurumunun sağlamlaştırılması, vs.yi de eklersek, Batı Alman emperyalist devletinin iç faşistleşmede kaydettiği gelişmeyi görürüz. Yabancı düşmanlığını geliştirmedeki hızlanma, Batı Almanya'daki iç faşistleşmenin bir parçasıdır.

GERİYE DÖNÜŞÜ TEŞVİK YASASI NEDİR? NASIL YASALAŞTI?

Yukarıda da anlatmaya çalıştığımız gibi; Batı Alman tekelci burjuvazisi, gelişen tehlikeyi başından savmak için ilk önce yanlış bir kaynak ve yanlış bir hedef göstermek zorundaydı. Bunun için de bir arayış içerisindeydi. Bu arayış içerisinde "Batı Almanya'da çok sayıda yabancının olduğu ve bunlardan bir bölümünün gitmesi halinde ortalığın biraz yatışacağı" aklına geldi.

Bu işe "size ihtiyacımız kalmadı", "çekin gidin" şeklinde başlaması halinde sonuçta kendisine zarar getireceğini farkettiğinden ve esas gayesi şimdilik tüm yabancıları kovmak olmadığından, başka bir yol seçti. Seçtiği yol; geriye dönüşü belirli bir düzeyde tutabilmek için idealdi: "Geriye Dönüşü Teşvik Yasası".

Yasa esas olarak senelerden beri burada çalışan işçilerden (Ortak Pazar dışındaki) Ekim 83 ile Haziran 84 arasında firmaları iflas etmiş olan ya da en az altı ay kısa çalışmaya giden lere, gönüllü dönmeleri, ailelerini de beraber götürmeleri koşuluyla, 10500 Mark prim, çocuk başına 1500 Mark ek ödenti ve emeklilik sigortasına yatırılan işçi primlerinin ödenmesini içeriyordu.

Bu konuda "yasalaşma" sürecinde çokça tartışıldı. Bu tartışmalarda kuşkusuz Batı Almanya'daki bütün partiler özde birleşiyor, ancak şekilde aralarında dalaşıyorlardı. Birleştikleri öz Batı Almanya'da yabancı sayısının çokluğu, ve azaltılması gerektiğidir. Dalaştıkları yönler ise, "ödenecek primin azlığı", "yasanın kapsamı" ve "getirecekleri ve götürecekleri" idi. Hükümet partileri yukarıda anlattığımız yasayı savunurken, muhalefet ödenen parayı az buluyordu, kapsamını dar buluyordu. Getirecekleri-götürecekleri tartışmasında da hükümet kardan bahsederken, muhalefet bazı yöresel örneklerle zarardan bahsediyordu.

Bütün bu tartışmalardan sonra nihayet beklenen olay oldu.Ve yasa taslağı son şekli verilerek hükümet partilerinin oylarıyla "yasalaştı".

TÜRKİYE'NİN BU KONUDA TAVRI NE OLDU?

"Geriye dönüşü teşvik yasası" yasalaşma süreci içerisindeyken, Batı Alman emperyalist devletinin Çalışma Bakanı Blüm ve İçişleri Bakanı Zimmermann Türk faşist devletinin yetkilileriyle görüşmek, onlara bu konuda bilgi vermek için Türkiye'ye gittiler. Bu görüşmelerde, faşist Türk devletinin temsilcileri bu sorunu anlayışla karşıladıklarını, ancak bu konuda karar verme işinin mutlaka işçilere bırakılması gerektiğini, ödemeleri az bulduklarını vs. anlattılar. Zorlama yapılmayacağı konusunda söz aldılar.

Faşist Türk devletinin soruna böyle yaklaşmasında esas olarak iki etmen rol oynamıştır. Birinci etmen; Türkiye'de gerçekleştirilen 12 Eylül 1980 faşist darbesinden sonra Türkiye'ye gönderilen döviz miktarında bir düşme olmuştur. Ülke döviz sıkıntısı içindedir. Bu geriye dönüş işi geçici de olsa önemli bir döviz girdisi sağlayacaktır. İkinci etmen ise; senelerden bu yana başka bir ülkede çalışan bu işçiler ve çocukları döndükleri zaman, topluma uymada zorluk çekecekler, o ülkelerde gördüklerini orada göremeyince problemler yaratacaklardır. İşte bu iki etmen arasındaki bocalama faşist Türk devletinin temsilcilerinin açık bir dil konuşmamasında tayin edici olmuştur. Onlar bir taraftan dövize ihtiyaç duymaktadırlar, diğer taraftan ise gelecek kişilerin başlarına "bela" olacaklarından korkmaktadırlar.

Bu nedenle de faşist Türk devleti, esas olarak Türkiye'ye döndüklerinde prim yatırıp emekli olabilecek kişilerin —ki son dönemlerde bu konuda değişiklikler yapılarak yurt dışında işçi olarak çalışmış olma şartı aranmamaktadır— dönmesinden yana tavır takınırken, genç olanların, Türkiye'ye şu veya bu şekilde döviz gönderenlerin gelmemesinden yana tavır takınmaktadır.

Yani faşist Türk devletini öncelikle ilgilendiren şey; geri dönenlerin yüklü bir parayı beraberlerinde getirip getirmeye -

cekleridir. Yani faşist Türk devletinin bu konudaki sloganı:Para getiren gelsin, sorun getiren gelmesin şeklinde formülleş - miştir.

Bu görüşmelerde özellikle iki tarafın, var olan iyi ilişkileri zedelememeye özel bir itina gösterdiklerini belirtmeden geçemeyeceğiz. Onlara göre ezeli beri "dost" bu iki ülke bu "dostluğu" böyle ufak-tefek şeyler yüzünden bozmamalıydı. İki tarafın da görüşmelerde hareket noktası olarak aldığı budur.

GELELİM YASANIN PRATİKTEKİ UYGULANIŞINA VE DİĞER PRATİKLERE

****

"Yasa" yukarıda açıkladığımız şekilde kesinleşti. Yani; fir ması iflas etmiş ve böylece kapanmış veya altı ay kısa çalışma yapmış firmalarda çalışanlar ve sosyal plan dahilinde çıkışları verilen işçiler, tabii ki belirli bir zaman sınırı içinde (Ekim 83 - Haziran 84) bu primden yararlanabiliyordu. Geç müracaatta bulunanlar ise primin tümünü alamıyordu. Emeklilik prim leriyle ilgili duruma gelince: bu sadece prim alabilecekler için yapılan bir uygulama değildi. İsteyen herkes kendi ödediği primleri alabiliyordu.

Böylece "yabancıların geri dönüş sorunlarının çözümü için hazırlanan yasa" sözkonusu yabancıların çok az bir bölümünü kapsamına almıştı. Çünkü öne sürülen şartları yerine getirmek yabancıların önemli bir bölümü açısından mümkün değildi. Bu kez de, yararlanamayanlar için "sigorta primi iadesi" tuzağı kurulmuştu. Nitekim sigorta primleri için başvuranların açıklanan sayısı 50 bini bulmuşken ve aileleriyle birlikte döneceklerin sayısının 200 bine vardığı açıklanırken, bunlardan kaçının "prim den" yararlandığı henüz belli değildir. Ancak bu sayının fazla yüksek olmadığı açıktır.

Somut uygulamada bu işlerin nasıl yürüdüğü sorununa gelince: bu bölgeden bölgeye değişmektedir. Bazı bölgeler primleri ve çocuklar için verilen ek primleri peşin öderken, diğerleri ödeme yapmak için ülkeyi terketmeyi şart koşmaktadırlar. Sigorta primlerinde ise durum biraz değişiktir. Bazı bölgelerde bu primlerin %63'ü peşin verilmekte, %8'i sınırı çıkma belgesi gelir gelmez, %22'si dönüşten birkaç ay sonra ödenmektedir. Geriye kalan %7'lik oran ise, önceden ödeme yapıldığı için bankalara faiz kalmaktadır. Bazı bölgelerde ise bu iş tümden bankalara bırakılmıştır. Böyle bir durumda bankalar %85'e kadar kısmını peşin ödemekte, para bankaya geldiği zaman ise %15'lik kesimden faiz kesildikten sonra geriye para kalırsa kişiye ödenmektedir. Bu işlerin bir başka alanı da vardır, o da üçkağıtçıların sigorta primleri iadesidir. Bunlar da aşağı-yukarı bankalar gibi çalışmakta, ancak bunlarda sonradan para kalırsa ödeme yapılmamaktadır. Bu sonuncusu bütün ülkede yaygın olanıdır. Bunların tümü incelendiğinde, hepsinde de üçkağıt döndüğü açıkça ortaya çıkar. Çünkü tümünün ortak özelliği kar etmektir. Özleri bir - dir.

Pratik uygulamalardan biri de, çalışma müsaadelerenin uzatılmamasıdır. İşsiz olup da çalışma müsaadesi bitenlere, kusura bakmayın, iş yok denilerek çalışma müsaadeleri uzatılmamakta, böylece konsolosluklar ve yabancılar polisi karşısında çaresiz bırakılmaktadırlar. Bunlar da gitmeye "zorlanmıyorlar". Canları isterse giderler! Çoğu kez bu durumda olanlar iş yeri bulduğu zaman, önce Almanlar, sonra Ortak Pazar ülkelerinden gelenler, en son sırada da siz denilerek, kanuni olarak çalışma müsaadelerinin uzatılamayacağı bildirilmektedir.

Devletin bütün bu uygulamalarının yanısıra, son dönemlerde tekeller de "teşvik" primlerine ek "teşvik" primleri sorununu gündeme getirdiler. Bazı tekeller gönüllü çıkacak ve ülkesine dönecek işçilere prim teklifleri yapmaktadır. Bu durumda olanlar işyeri primini aldıkları gibi, "devlet primi"ni de alabilmektedirler. Bu uygulamayı yapan tekellerden bir bölümü Mannesman, VW, RAG vs. gibi tekellerdir.

Kuşkusuz bu uygulamayla, Batı Alman emperyalist devleti belirli ölçüde Ortak Pazar dışından gelen işçi, daha doğrusu yabancı sayısını düşürecektir. Ancak bu düşme, hatta Batı Almanya'da hiçbir yabancının kalmaması bile var olan sorunu çözmeye cektir. Emperyalizmin krizlerinin çözümü ancak emperyalizmin devrimle ortadan kaldırılmasıyla mümkündür.

BU UYGULAMADAN KİM KÂRLI ÇIKIYOR ?

****

Bu uygulamadan yabancı işçilerin karlı çıkmadığı açıktır. Çünkü yukarıda da belirttiğimiz gibi, hazırlanan teşvik yasa - sından yararlananların sayısının çok düşük olduğunu, giden çoğunluğun ise emeklilik primlerinin iadesiyle döndüğünü belirtmiştik. Bunlara yapılan ödemelerde, hakları olan, işverenin on lar için ödediği primler ödenmemektedir. Yapılan ödemelerdeyse vurgunlar vurulduğunu belirtmiştik. Bunlar en zararlı olmakla birlikte; prim alanlar da bunlar kadar olmasa bile yine zararlıdırlar. Çünkü bunlara da emeklilik primlerinden sadece kendi ödedikleri geri verilmektedir. Verilen prim ise onların bir senelik işsizlik paralarını bile karşılamamaktadır.

Üç çocuklu bir aileden yola çıkarak yukarıda anlatmak istediklerimizi somutlaştıralım. Bu aileden çalışan kişi işsiz kaldığı zaman ortalama 1500 Marktan işsizlik parası alırsa, yılda 18 000 Mark işsizlik parası alır. Ayda 410 Mark çocuk parasından, senede 4920 Mark alır. (Yemesini ve geçimini gözönünde tut muyoruz, çünkü burada olsun, başka yerde olsun, bu olacaktır.) Bu kişinin 10 yıl çalıştığından yola çıkarsak, 30 bin Marka yakın emeklilik primi ödediğini görürüz. Aynı zaman içinde işveren de onun için 30 bin Mark ödemiştir. İşsizlik parası alır - ken de emeklilik primleri ödenmektedir. Bütün bunları toplar - sak, 80-90 bin Mark arasında bir sonuca varırız. Bu kişi döndüğünde ona yapılan ödeme ise en fazla hesapla 45 bin Mark civarında bir para almaktadır.

Bu durumda olan bir işçinin devlet kasasına, gittiği zaman, hakkı olan paranın yarısından fazlasını bıraktığını görürüz.Nitekim bu yasa üzerine yürütülen tartışmalarda, bu uygulamanın milyarlarca Markı devlet kasasına aktaracağı söylenmişti; bura da açık bir biçimde bunun gerçek olduğunu görüyoruz.

Yani gerçekte karlı çıkan, emperyalist devletin kendisidir. Türkiye açısından soruna yaklaşırsak, kısa vadede getirilen dövizlerle rahatlayacaktır. Bu anlamda onun da çıkarı olacaktır.

SONUÇ OLARAK:

Bütün anlattıklarımızdan yola çıkarsak şu sonuçlara varırız:

a) Ekonomik krizler emperyalizmin yol arkadaşıdır. Emperyalizm varolduğu sürece krizler kaçınılmazdır.

b) Emperyalizm sürekli olarak krizlere başka nedenler gös - termeye, kendisine karşı gelişebilecek hareketleri saptırmaya, çeşitli uluslardan işçiler arasında düşmanlık yaratarak kendini aklamaya çalışır.

c) Emperyalist sistemde işçilerin çıkarlarına hizmet eden yasaların çıkarılması mümkün değildir.

d) Somut olarak hazırlanan yasa, Batı Almanya'da varolan yabancı düşmanlığını körüklemekte, iç faşistleşmeyi hızlandırmaktadır.

e) Geri dönenlerin önemli bir bölümü için bu dönüş hiç bir yarar getirmeyecektir.

f) Bugüne kadar işçilerin sırtından vurgun vuran emperyalist ülkelerin burjuvazisi ve emperyalizme bağımlı ülkelerin burjuvazisi bu işte de aslan payını alacaklardır.

g) Gerek yerli, gerekse yabancı işçilerin kurtuluşu ancak devrimle mümkündür. Emperyalizmi mezara gömmeden işçi sınıfına ve diğer emekçi sınıflara kurtuluş yoktur.

Malik

8.2.84

Afganistan'ın işgalinin 4. yılında GUAfS'ın düzenlediği işgali protesto eylemi üzerine

Çok geç haberdar olmamıza rağmen; yurtdışındaki devrimci Afganistanlı öğrencilerin örgütü GUAfS ile Afganistan'ın işgalini protesto eylemi için ilişkiye geçtik.

GUAfS, biz onlarla ilişkiye geçmeden önce birçok örgüte bu eylem için çağrı yapmış ve bu çağrı uyarınca GDS, Partizan ve GUAfS birinci toplantıya katılmış; ikinci toplantıda ise var olan bildiri taslağı salt Partizan ile tartışılarak (başka hiçbir örgüt katılmıyor) son şekli verilmiş.

Bizim GUAfS yönetimi ile ilk görüşmemizde durum bu şekilde idi. Bu görüşmede bizim bu bildiriyi (yürüyüş çağrısı) imzalayıp imzalamayacağımız sorulduğunda; artık herhangi bir değişiklik yapılması olanaksız olan bu bildiriye imzamızı atıp atmayacağımıza kendi içimizde tartıştıktan sonra karar vereceğimizi kendilerine belirttik.

Ayrıca bize şu bilgi verildi: Şayet eyleme katılmak isteyen örgütlerden biri bildirinin içeriği ile hemfikir değilse, o örgüt bildiriyi imzalamaz fakat ismi, eylemi destekleyen örgüt olarak bildiriye geçer.

Bundan sonra yürüyüşe kaç kişi katacağımızı sordular. Yürüyüş 27.12.1983 Salı günü, yani hafta ortasındaydı. Merkezi olarak seferber olmamızın zor olduğunu, fakat NRW olarak 50 kişi kadar bir sayıyı seferber edebileceğimizi belirttik. Diğer örgütlerin, örneğin GDS'in sadece bir toplantıya katıldığı ve ondan bu yana herhangi bir ilişki kurmadıklarından, GDS'e ilişkin bir bilgilerinin olmadığını, Partizan'ın ise 150 kişiyi seferber edeceğini söylediğini öğrendik. (Partizan taraftarları bu görüşmelerde ve hatta eylemde Partizan olarak ortaya çıkmadılar, "ATİF" olarak hareket ettiler.)

Görüşme sırasında gündeme, Marksist-Leninist ustaların resimlerinin tarafımızdan taşınması ve GUAfS'ın eski yürüyüşlerdeki tavrı üzerine tartışma geldi ve tartıştık. Bu resimleri taşımamızın anlamını dile getirdik. Buna karşılık olarak Afganistan'da devrimcilerin nasıl zor şartlar altında çalıştıkları nı, komünist propagandanın hemen hemen olanaksız olduğunu anlattılar. Bunun yurtdışına da aynen yansıdığını ve bu yüzden kendimizi sınırlamamız gerektiğini vs. anlattılar. Bu konuda da kendilerine bir sonraki eylem hazırlık toplantısında açık tavır takınacağımızı, ama tavırlarının ve anlayışlarının yanlış olduğunu anlatmaya çalıştık. Bu toplantıda konuya ilişkin herhangi bir bağlayıcı karar alınmadı.

Başka birkaç konuda bilgi alış-verişinden sonra ayrıldık.

Beş gün sonra yapılan eylem hazırlık toplantısında eyleme nasıl katılacağımızı bildirdik:

1- Bildiride önemli eksiklikler gördüğümüzü ve eleştirilerimizi yazılı olarak sonradan kendilerine ve kamuoyuna duyuracağımızı, Bolşevik Partizan isminin eylemi destekleyen örgüt olarak yazılabileceğini belirttik.

2- Yürüyüşe 50 kişiye yakın bir sayıyı seferber etmeye çalışacağız, fakat katılım sayımız düşük olabilir, çünkü eylem hafta ortasında.

3- Yürüyüşte üç pankart taşıyacağız: a) Bolşevik Partizan pankartı, b) "Kahrolsun emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türden gericilik!", c) Afganistan özeline ilişkin bir slogan.

Bu toplantıda GDS ve Partizan temsilcileri yoktular. Toplantıda Spartaküs sempatizanı iki kişi vardı ve bizim orada bulunduğumuz süre içinde eylem konusunda herhangi bir tavır belirtmediler.

Eylemde buluşmak üzere toplantı yerinden ayrıldık.

YÜRÜYÜŞ

27.12.1983 Salı günü yürüyüşün başlangıç yeri olan Hofgarten'a gittiğimizde; yüzlerce molla, hacı-hoca kıyafetli ve yarısı Türk-müslüman kardeşlerden oluşan bir gerici-faşist bloku ile karşı karşıya kaldık.

GUAfS taraftarları kendi yürüyüşlerinin başlayacağı saatte ortada yoktular. Oldukça geç yürüyüş yerine geldiler. Bu arada gerici-faşist blok da çekip gitmişti.

Bizler Bolşevik Partizan taraftarları olarak başlangıç yerine topluca geldik, pankartlarımızı açtık ve yürüyüşün başlamasını beklemeye koyulduk. Bir süre sonra yürüyüş sorumlusu ve birkaç GUAfS taraftarı bize gelerek şunları söylediler: Yoldaş, toplantılarda size durumumuzu anlatmıştık, Komünist propaganda bizleri (GUAfS'ı) güç durumda bırakıyor, bir şehirden gelen 70 kişiden 30'u faşistlerin yürüyüşüne katılmış, çünkü burada sizin BP pankartınızın üstündeki orak-çekici görmüşler ve bu yüzden gitmişler. Şimdi ne yapacağız?

Bizler, kısa süren bir şaşkınlıktan sonra kendilerine, bu orak-çekiç dediklerinin bizim taraftarı olduğumuz yayın organının sembolü olduğunu, ve fakat bunun esas olarak komünizmin sembolü olduğunu söyledik, ne demek istediklerini açıkça söylemeleri gerektiğini belirttik. Aralarında geçen konuşmalardan sonra bizim bu pankartı kaldırmamız gerektiğini ve böyle yürüyüşe katılmamızın doğru olacağını söylediklerinde, kendilerinin bu konuda düşünüp doğru-dürüst karar almaları gerektiğini; istediklerinin açıkça komünizmin yasaklanması olduğunu; önce Marks ist-Leninist ustaların resimlerinin taşınmasını "yasakladıklarını", şimdi de orak-çekici yasaklamak istediklerini ve bunun anti-komünistlikten başka birşey olmadığını belirttikten sonra bu konuda kesin karar verecek olanın kendileri olduğunu, eğer bu pankartımıza izin verilmezse yürüyüşe katılmayacağımızı ve desteklemeyeceğimizi bildirdik. Oradaki kitleye yönelik olarak megafondan şu konuşmayı yaptık:

" Arkadaşlar, Afganistan'lı ilericiler,

Bizler Türkiyeli Marksist-Leninist bir dergi olan Bolşevik Partizan'ın taraftarları, sizin bu yürüyüşünüzü desteklemek ve Rus sosyal emperyalizminin Afganistan'ı işgalini beraberce protesto etmek istiyorduk. Ancak GUAfS'ın yöneticileri bir kez daha bizim komünizmin propagandasını yapmamızı yasaklıyorlar. Onlar şimdi de bizim örgütümüzün sembolü olan pankarttaki orak-çekici, yani komünizmin sembolünü taşımamızı yasaklıyorlar.

Bizler Afganistan'ın "sosyalizm" adına Rus sosyal emperyalistleri tarafından işgaline karşı olduğumuzu ve Afganistan halkının haklı mücadelesinden yana olduğumuzu bugün az bir güçle de olsa göstermek, bu yürüyüşü desteklemek istiyorduk. Çünkü Afganistan'daki işgalcilerin komünizm ile en ufak bir ilişkilerinin olmadığını biliyorduk. Bu yüzden gerçek dayanışmayı az bir güçle de olsa dile getirmek istiyorduk. Ama biz komünizmin propagandasının engellendiği bu yürüyüşe katılmayacağız ve onu desteklemeyeceğiz...

- Rus sosyal emperyalistleri Afganistan'dan defolun!
- Kahrolsun emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türden gericilik!
- Yaşasın Marksizm-Leninizm!
- Bolşevizm yenecektir! "

Almanca olarak yapılan bu konuşma ve yine Almanca olarak hep bir ağızdan atılan bu sloganlardan sonra, yürüyüşü desteklemek için gelen taraftarlarımızla miting yerinden ayrıldık ve yürüyüş yerinde gidişatı izlemek üzere iki-üç yoldaşımızı bıraktık.

Yürüyüşe bizim dışımızda, ATİF (Partizan değil!!!) — 7 ile 10 arasında — bir blokla katıldı. Ayrıca GDS'ten de 2 kişi vardı. GDS'lilerden biri yürüyüşün başından sonuna kadar yayın sattı, diğeri ise GUAfS'ın içinde yürüdü.

Biz daha yürüyüş başlamadan önce, yürüyüş sorumluları ile aramızda geçen, yukarıda anlattığımız soruna ilişkin hem GDS'in hem de Partizan'cıların —pardon ATİF'in— tavır takınmalarını istedik.

GDS bize, takınılan bu tavrın anti-komünist bir tavır olduğunu ve doğru bulmadıklarını belirtti, ayrıca GDS'den kişi bu değerlendirmesini yürüyüş komitesinden kişilere de, bizimle onlar arasındaki tartışma sırasında tekrardan belirtti.

ATİF ne hikmetse ilk başta durumu kendilerine anlattığımızda, Afganlıların tavrını doğru bulmadıklarını ve kendilerinin bizim "Bolşevik Partizan" pankartını taşımamıza karşı olmadıkları, taşıyabileceğimiz şeklinde babacan bir tavır takındı. Biz kendilerine bu tavırlarını yürüyüş komitesine iletmelerini, yani bizzat gidip Afganlılarla bu sorunu tartışmalarını ve onların bu anti-komünist tavırlarını eleştirmelerini önerdik. Ancak

onlar böyle birşeye yanaşmadılar. Çünkü anti-komünist bir tavra karşı tavır takınmaları o somut durumda bizim tavrımızı desteklemeyi gerektiriyordu. Durum böyle olunca, Partizan'cılardan, ya da o gün için orada ATİF'li olduklarını söyleyenlerden "Bolşevik Partizan"ı destekleme "ilkesizliğini" beklemek hiç olacak şey mi? Neticede bu çok tutarlı anti-Bolşevikler bizim kesin tavır takınmamızdan sonra gerici yüzlerini iyice açığa vurarak, herşeye rağmen bizim çok sol görünüp sağcı yüzümüzü gizlediğimizi, oysa bizim bu yanlış tavrımızın altında yatan şeyin sağcılık olduğu vs. şeklinde abuk-sabuk terimler okumaya başladılar. Üç aşağı beş yukarı başlangıçta Afganlıların bize getirdikleri gerekçeleri bir de Partizan'cılardan dinledik.Onlar ilk başta yanlış bulduklarını söyledikleri şeyi aslında yanlış bulmadıklarını söyleyerek kendilerinin de gerici, anti-komünist yüzlerini açığa vurdular. Ve bu tavırlarını yine kitle kuyrukçusu görüşler savunarak temellendirmeye çalışırken,bizim tavrımızın da zaten sol sekter bir tavır olduğunu, bu tavrın ise özünde sağcılık, vs. olduğunu büyük bir pişkinlik içinde bize anlatıp "kavratmaya" çalıştılar!

Bunların dışında bir de yürüyüşün sonuna doğru ve yürüyüşün bitiminde kendilerinin GUAfS'lı olduklarını söyleyen bazı kişilerle tartıştık. Bu arkadaşlar yürüyüş komitesinin ve GUAfS'ın bize karşı takındıkları tavra katılmadıklarını ve bizim tavrımızı doğru bulduklarını ve desteklediklerini belirttiler. Ayrıca bu arkadaşlar bizden bu işin peşini bırakmamamızı; kendileri için bunun önemli bir sorun olduğunu; kendilerinin de bunun peşini bırakmayacaklarını belirttiler. Bizden GUAfS'ın bu anti-komünist tavrını yazılı olarak eleştirmemizi ve bu eleştiriyi sadece GUAfS merkezinin adresine göndererek değil, açık kamuoyu önünde yürütmemizi talep ettiler. Biz bu arkadaşlara kendileriyle de tartışmamız gerektiğini ve zaten bu soruna ilişkin ve bu soruna bağlı olarak bir dizi eleştirilerimizin olduğunu; bu sorunlar üzerine görüşlerimizi devrimci kamuoyu önünde açık yürütmeyi düşündüğümüzü, bu yöntemin bizim için yeni birşey olmadığını vs. anlattık. Ayrıca özel olarak o günkü sorunla ilgili ve genel olarak başka konulardaki görüşlerimizi kendilerine yazılı ileteceğimizi ve kendileri ile tartışmaktan yana olduğumuzu belirttik. Onlar da bunu olumlu bulduklarını, kendileriyle nasıl ilişki kurabileceğimizi vs. anlattılar.

Ayrıca biz, yürüyüşe katılmamız halinde, yürüyüşün bitiminde okumayı düşündüğümüz ve yürüyüş öncesi hazırladığımız dayanışma mesajını yürüyüş sırasında 100 adet çoğaltıp, altına bir not düşerek yürüyüş sonunda yürüyüşe katılan kitleye dağıttık. Bu mesajımız şöyleydi:

" Arkadaşlar,

Bugün Rus sosyal emperyalistlerinin Afganistan'ı işgalinin dördüncü yıldönümünde biz Türkiyeli komünistler bu işgali nefretle kınıyoruz. Aynı zamanda proleter enternasyonalizmi ruhu içinde bir kez daha emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadele eden güçlerle dayanışma içinde selamlarımızı iletiyoruz.

Bu bağıntıda şunu vurgulamak isteriz ki, gerçekten bağımsız, demokratik Afganistan'ın kurulması yalnızca işçi sınıfının önderliği altında ve işçi-köylü temel ittifakına dayanan bir mücadele ile mümkündür.

Bugün dünyada Marksist-Leninist bir parti tarafından yönetilmeyen her mücadele, her ulusal kurtuluş hareketi yarı yolda kalmakta, başarıya götürmemektedir.

İşçi sınıfının bilimi olan Marksizm-Leninizm; kendisine bu teoriyi temel alan işçi sınıfının partisi, komünist partisi; ve böyle bir partinin mücadeleye önderlik etmesi... işte mücadelenin zaferini garantileyen unsurlar bunlardır.

Bugün Afganistan'daki Marksist-Leninistler çok ağır, fakat aynı zamanda çok büyük bir görevle karşı karşıyadırlar.

* Görev Afganistan'da Marksist-Leninist bir partinin inşasıdır!
* Görev Marksizm-Leninizmin kızıl bayrağını her türden oportünizme ve revizyonizme karşı yüksekte tutmaktır!
* Görev Rus sosyal emperyalizmine, batılı emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadele eden güçler içinde Marksizm-Leninizmin propagandasını yaparak komünist bir önderliğin gerekliliğini kavratmaktır!

Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Kahrolsun revizyonizm ve her türden oportünizm!

Yaşasın Afganistan halkının anti-emperyalist mücaledesi!
Kahrolsun emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericilik!

NRW'deki
Bolşevik Partizan taraftarları

NOT: Bu selam mesajı, biz Bolşevik Partizan taraftarlarının yürüyüş sonunda okumak istediğimiz mesajdı."

Bu mesajı dağıtırken, yürüyüş komitesinden ve aynı zamanda GUAfS'ın yönetiminden bir yetkili bize, eylemi desteklemediğimizi bilmesine rağmen, "Gelin, mesajınızı okuyun, okumayacak mısınız?" gibi tekliflerde bulundu. Biz bu eylemi desteklemediğimizi, bunun için burada eylemi destekleme anlamında bir mesaj okumayı düşünmediğimizi, ayrıca katılmamız halinde de okumayı düşündüğümüz mesajı da kendi imkanlarımızla yürüyüşe katılan kitleye iletmeye çalıştığımızı belirterek tekliflerini reddettik ve tavırlarının ilkesiz bir tavır olduğunu söyledik. Toparlayacak olursak: eylem öncesi görüşmeler, eylemin başlangıç yerindeki gelişmeler ve eylem sonunda olup-bitenler böyle.

Bu yürüyüşe toplam 270 ile 280 civarında bir katılım vardı. Bu sayı 200 kadar GUAfS (ki içlerinde İranlılar da vardı eski Peykar'dan), 70 kadar Hacama ve 7 ile 10 kişi arasında ATİF'liden oluşuyordu. Biz de eyleme katılmak için 24 kişiyi seferber etmiştik.

GUAFS'IN YÜRÜYÜŞ ÖNCESİNDE VE SIRASINDA DAĞITTIĞI BİLDİRİ ÜZERİNE

Bildiride ilk göze çarpan şey, bildirinin hiçbir yerinde Marksizm-Leninizmin propagandasının yapılmadığıdır. Diğer yandan bir başka önemli eksiklik de, birinciye bağlı olan, Afgan halkını gerçekten kurtuluşa götürecek olan, ve gerçekten bağımsız demokratik Afganistan şiarının gerçekleşebilmesi için;Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış bolşevik bir partinin ve onun önderliğinin gerektiği üzerine tek laf edilmemiş olmasıdır.

Bu iki sorunla ilgili olarak, GUAfS yurtdışındaki anti-faşist, anti-emperyalist, yurtsever Afganlı öğrencilerin içinde yer aldıkları bir öğrenci teşkilatı olarak ele alındığında,bildiriden böyle birşey beklenemez. Ancak bizden de Bolşevik Partizan olarak böyle bir bildirinin altına imza atmamız beklenemez.

Biz esas olarak bildiride önemli gördüğümüz, birbirine bağlı bu iki konunun ele alınıp propagandasının yapılmadığı için bildirinin altına imzamızı atmadık. Kendi bağımsız ajitasyon ve propaganda hakkımızı kullanarak, komünist propagandamızı bağımsız olarak yapmayı düşündük.

Ayrıca bildiride yapılan bir tespit de bize pek gerçekçi gelmemektedir. Bildiride şöyle deniyor:

" Özgürlüğü seven insanlar ve tüm demokratik, ilerici güçler ama şunu unutmamalıdırlar ki Afgan direniş hareketi yapısı itibariyle bir ulusal kurtuluş hareketidir. Bu mücadelenin yükünü çeken güç Afgan halkı ve Afganistan'daki ilerici, demokratik örgütlerdir, yurtdışındaki "islamik" gruplar değil."

Burada söylenenler bize pek isabetli tespitler gibi gelmemektedir. Ya da şöyle diyelim: bu tespitin doğruluğu bizim için tartışma götürür bir sorundur. Tüm bunlara rağmen, bildirinin içeriğini belirleyen şeyin Rus sosyal emperyalizminin işgaline karşı gelirken, aynı zamanda tüm batılı emperyalistlere karşı da açık tavır almış olması ve bu temelde işgale karşı çıkması, bizim doğru bulduğumuz ve desteklediğimiz bir tavırdır. Biz bu anlayışımızdan hareketle bildiriyi imzalamayı reddetmemize rağmen eylemi destekleyeceğimizi belirttik. Eylem günü eylemin başlamasından önce, yazının başında anlattığımız yürüyüş komitesiyle aramızda çıkan soruna bağlı olarak, bu eylemi desteklemeyi de doğru bulmadık, desteğimizi çektik. Biz bugün GUAfS yönetiminin ve yürüyüş komitesinin bizim bağımsız ajitasyon ve propagandamızı engellemeye kalkışmalarına ve pratik olarak anti-komünist, gerici tavırlarını teşhir etmeyi önemli bir görev, proleter enternasyonalisti dayanışmanın mutlak bir gereği olarak görüyoruz ve bu gerekliliklen hareketle Afganlı ilerici güçlerin, özel olarak da Afganlı komünistlerin bugün Afganistan devrimiyle ilgili görüşlerini kendi belgelerinden inceleyerek eleştirmeyi, kendi görüşlerimizi ortaya koymayı ve bu sorunla ilgili tartışmayı derinleştirmeyi, önümüzde duran bir görev olarak kavrıyoruz.

Yani bu yazıda saydığımız sorunlara ilişkin tavır takınmayı belli bir araştırma ve bu araştırma üzerine yapacağımız tartışmaya bağlı olarak ele alıp ortaya koymaya çalışacağız. Bir anlamda bu yazımız böyle bir tartışmayı başlatmak için bir ilk adım olarak kavranmalıdır.

Biz bugün özellikle şu sorunlarda Afganistanlı Marksist-Leninist devrimcilerin ya da kendini komünist görenlerin önemli hatalar yaptıkları, ya da bu sorunları hiç kavramadıkları görüşündeyiz:

a) Tüm zorluklara karşın komünizm propagandasını eldeki araçlarla tavizsiz en iyi şekilde yapmak,

b) Bu propagandaya bağlı olarak, Afgan halkını gerçek kurtuluşa götürecek olan, Marksizm-Leninizm bilimi ile donanmış Bolşevik bir partinin yaratılması görevini en acil sorun olarak öne koymak,

c) Ve bugün Afganistan'daki kitlenin durumundan hareketle kitle kuyrukçuluğuna düşmek ve onu sistemleştirmek yerine, öncelikle hem Rus sosyal emperyalizmine, hem de batılı emperyalistlere karşı tavır takınan devrimci, demokrat güçler arasında Marksizm-Leninizmin ve Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış bir bolşevik parti inşasının gerekliliğinin propagandasını yapmak.

Bu görevlerden yan çizenler; somut durum adına komünist propagandaya zincir vurmaya kalkanlar ve kendilerine komünist derken bunun gereğini yerine getirmeyip kendi kendilerini unutanların varacağı ya da vardıkları yer; anti-komünist kampın dolaylı destekçileri olmak, süreç içinde bu kamp içinde eriyip onun bir parçası haline gelmek olacaktır.

- KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK!
- YAŞASIN AFGAN HALKININ BAĞIMSIZ DEMOKRATİK AFGANİSTAN MÜCADELESİ!
- YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
- YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
- KAHROLSUN OPORTÜNİZM, REVİZYONİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİ, ANTİ-KOMÜNİST UZLAŞMACILIK!

Yürüyüşe katılan
iki BP taraftarı

****

SEVİNDİRİCİ BİR ADIM: GUAFS'IN ÖZELEŞTİRİSİ

****

Şubat ayı ortasında elimize GUAfS'ın 5 Şubat 1984 tarihli şu özeleştirisi geçti:

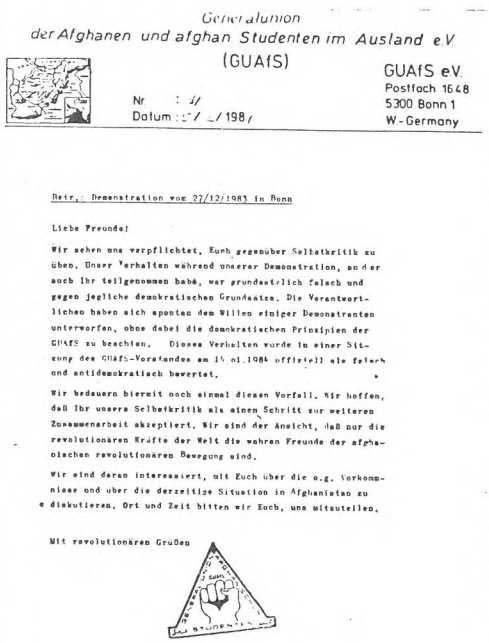

General Union
der Afghanen und afghan Studenten im Ausland e.V
(GUAfS)

GUAfS eV.
Postfach 1648
5300 Bonn 1
W-Germany

Nr. : 4/
Datum: 05/ 2/1984

Betr.: Demonstration vom 27/12/1983 in Bonn

Liebe Freunde!

Wir sehen uns verpflichtet, Euch gegenüber Selbstkritik zu üben. Unser Verhalten während unserer Demonstration, an der auch Ihr teilgenommen habt, war grundsätzlich falsch und gegen jegliche demokratischen Grundsätze. Die Verantwortlichen haben sich spontan dem Willen einiger Demonstranten unterworfen, ohne dabei die demokratischen Prinzipien der GUAfS zu beachten. Dieses Verhalten wurde in einer Sitzung des GUAfS-Vorstandes am 14.01.1984 offiziell als falsch und antidemokratisch bewertet.

Wir bedauern hiermit noch einmal diesen Vorfall. Wir hoffen, daß Ihr unsere Selbstkritik als einen Schritt zur weiteren Zusammenarbeit akzeptiert. Wir sind der Ansicht, daß nur die revolutionären Kräfte der Welt die wahren Freunde der afghanischen revolutionären Bewegung sind.

Wir sind daran interessiert, mit Euch über die o.g. Vorkommnisse und über die derzeitige Situation in Afghanistan zu diskutieren. Ort und Zeit bitten wir Euch, uns mitzuteilen.

Mit revolutionären Grüßen

YURTDIŞINDAKİ AFGANİSTANLI ÖĞRENCİLER GENEL BİRLİĞİ
(GUAfS)

27.12.1983'te yapılan yürüyüş ile ilgili:

Sevgili Arkadaşlar,

Biz, size karşı özeleştiri yapma yükümlülüğünü duyuyoruz. Bizim, sizin de katıldığınız yürüyüşümüz sırasında takındığımız tavır temelden yanlış ve her türlü demokratik ilkelere ters bir tavırdı. Sorumlular kendiliğinden bir biçimde, GUAfS'ın demokratik ilkeleri ni hiç dikkate almaksızın bazı yürüyüşçülerin istekleri önünde boyuneğdiler. Bu tavır GUAfS Yönetim Kurulunun 14.01.1984 tarihli toplantısında resmen yanlış ve anti-demokratik olarak değerlendirildi.

Biz burada bir kez daha bu olayla ilgili üzüntümüzü belirtiyoruz. Biz sizin bizim bu özeleştirimizi bundan sonraki birlikte çalışmamız için bir adım olarak kabul edeceğinizi umut ediyoruz. Biz yalnızca dünyadaki devrimci güçlerin Afgan devrimci hareketinin gerçek dostu olduğunu düşünüyoruz.

Biz sizinle yukarıdaki olaylar ve şu anda Afganistandaki durum üzerine tartışmak istiyoruz. Sizden zaman ve yer bildirmenizi rica ediyoruz.

Devrimci Selamlarla

Biz bu özeleştiriyi, yapılan hatanın doğru bir tespiti, düzeltme için önemli bir adım olarak kavrıyoruz.

Afganistanlı devrimcilerle ilkeli, devrimci bir dayanışma için elimizden geleni yapacağımızı bir kez daha ilan ediyoruz.

1 Mayıs Üzerine Tartışma

Bolşevik Partizan'ın 15 Nisan 1983 tarihli 7. sayısında, 1982 1 Mayısı ile ilgili olarak; yapılan eylemi yanlış bulan; doğru eylem biçiminin DGB'nin yürüyüşünde blok kurarak yürümek olduğunu savunan AK imzalı bir yazı; ve buna Yazı Kurulunun verdiği cevabı yayınlamıştık.

Bu sayımızda bu tartışmanın devamı olarak, Yazı Kurulunun cevabına cevap niteliğinde bir yazıyı; ve buna karşı Yazı Kurulunun tavrını yayınlıyoruz:

.. AK İMZALI "1 MAYIS TOPLANTILARIYLA İLGİLİ YAZILI TAVRIMIZDIR" BAŞLIKLI YAZIYA BP YAZI KURULUNUN CEVABİ YAZISINA KARŞI .. ŞK ÇOĞUNLUĞU OLARAK TAVRIMIZI İÇEREN YAZIMIZDIR!

Yoldaşlar,

... AK imzalı Şubat 1983 tarihli "1 Mayıs toplantıları ile ilgili yazılı tavrımızdır" başlıklı yazı (Bkz. BP 7, s.17/18), ... SK çoğunluğu olarak bizim de onayladığımız bir yazıdır. Bundan dolayı Bolşevik Partizan Yazı Kurulu olarak cevabi yazınıza karşı tavrımızı ortaya koymayı gerekli görüyoruz.

Şunu hemen belirtelim: ön açıklamayla ilgili görüşlerinizi doğru buluyoruz.

1 Mayıs tartışmalarıyla ilgili yazılı tavrımızdır başlıklı yazının ön açıklamasında bu konudaki, bu yazının gecikmesinin gerekçesi olarak şu getirilmektedir:

"Bilindiği gibi 1 Mayıs tartışmalarının başlangıcı 27.3.82'-dir. Yani başlangıcından bu yana 10 aylık bir zaman geçmiştir. Bugüne kadar bizim yazılı olarak geniş bir tavır takınmamamız bir eksikliktir. Çalıştığımız birimde bu konuda kısa olarak raporlarda yazılı tavrımız vardır. Bugüne kadar geniş bir tavır takınmamamızın nedeni de esas olarak Merkez Komitesi ile bizim aramızdaki görüş farklılığının taktik konudaki soruna ilişkin olmasındandır.

Ayrıca üç kardeş örgütle Merkez Komitesi arasındaki görüş ayrılıklarının ilkesel konularda olması ve tartışmanın esas olarak bu yönde gelişmesi, bize öncelikle, bu konularda tavır takınma görevini yüklemiş oldu." (BP 7, s.17)

Sizin de haklı olarak eleştirdiğiniz gibi bu bizlerin yalnızca bir eksikliğimiz değil, aynı zamanda hatamızdır. Biz bu konuda gerçekten hata işledik. Taktiksel görüş ayrılığıdır diye sorunu önemsemedik. Sizin de işaret ettiğiniz gibi taktiksel hataların şu veya bu derecede stratejiye tekabül edeceğini bunun için taktiksel de olsa bunun üzerine gidilmesi gerektiğini, bunun sistemleşmesi halinde stratejik başarıyı engelleyeceği, bunun yanısıra içinde bulunduğumuz parti inşasının birinci aşamasında ve bunun da başlangıcında, parti çehresinin ortaya çıkarılmaya çalışıldığı bu dönemde önemsiz de görülse bunların üzerine gidilmesini ve bu konuda ideolojik mücadelenin önemini yeterli önemsemediğimiz eleştirisi doğrudur. Katılıyoruz. Taktiksel de olsa görüş ayrılıklarının üzerine gidilmeli, zamanında ideolojik mücadele yürütülmelidir. Bunun tersi ortak davamıza zarar verir.

Bundan sonra ideolojik mücadele sorununa daha önem vermeye çalışacağız.

Merkez Komitesi birkaç yazısında olduğu gibi bu yazısında da aradaki çelişmenin özsel olduğunu vurgulamaktadır.

Bizim bu konudaki görüşümüz şudur: 1982 1 Mayıs yürüyüşü ve onun ertesinde görüş ayrılığı eylemin biçimine tekabül eden bir görüş ayrılığıdır.

Gelinen aşamada görüş ayrılığı Merkez Komitesinin yürüyüşler konusundaki teori ve pratiğine baktığımızda örneğin: 1982 12 Eylül yürüyüşüne karşı tavrı açık bir örnektir. Merkez Komitesi bu yürüyüşte bağımsız blokumuzu kurup yürünmesine, veya hut da ayrı yürüyüş yapılmasına karşı çıktığı gibi, bizzat halk saflarında gördüğümüz oportların önderliğinde yapılacak bir yürüyüşe de damgamızı basamayız gerekçesi ile karşı çıkmaktadır. (Bkz. BP 3/4, s.9, Genelge)

1983 1 Mayıs yürüyüşü ve en son olarak 1983 12 Eylül yürüyüşünde de görüldüğü gibi damgamızı basamayız gerekçesiyle yürüyüşün bir biçimini nerdeyse ilkeleştirme yönünde ilerlemektedir. Bu noktada görüş ayrılığı özsel bir konum görünümü kazanmaktadır.

Merkez Komitesinin sorunun özsel olduğunu söylediğini söylemiştik. Yine aynı Merkez Komitesi GDS'le girdiği polemikte GDS şunu söylemekte:

" Sözün kısası, komünistlerin güçleri oranında devrimci hedefler uğruna bağımsız komünist yönelimli Kızıl 1 Mayıs yürüyüşleri; ve işçi aristokratiği, emperyalizm yanlısı sendika yönetimine karşı siyasal mücadele eylemleri düzenlemeleri bizim açımızdan ilkesel bir sorundur.

Bu ilkesel tavır, duruma göre değişen, güç dengesine bağlı değildir; ve bizim açımızdan her yıl ve her yerde yeniden tartışılması gereken bir sorun değildir." (İç yayın organı, S.9, s.91; alıntı yapan MK'dır.)

Yaptığımız alıntıda açık olarak görüldüğü gibi GDS bir eylem biçimini ilkeleştirmektedir. Merkez Komitesi bu anlayışa karşı şunu savunmaktadır:

" Burada gayet açık bir biçimde, 'komünistlerin bağımsız eylemi' DGB'den coğrafi olarak ayrı olan bir eylem ile eşitlenmektedir. Ve sorunun böyle konması, bir eylem biçiminin (aç MK) ilke haline getirilerek savunulması demektir. Marksizm-Leninizmden uzaklaşmak demektir.

Biz şunu ilan ediyoruz:

Bizim için, komünistlerin güçleri oranında, devrimci hedefler uğruna, bağımsız, komünist yönelimli Kızıl 1 Mayıs yürüyüşleri, ve sendika aristokratiği, emperyalizm yanlısı sendika yönetimine karşı siyasal mücadele eylemleri düzenlenmesi ilkesel bir sorundur. Ve fakat bunun nasıl olacağı kesinlikle ilkesel bir sorun değildir." (ay)

Evet, Merkez Komitesi GDS'e karşı bu görüşleri savunmaktadır. Kısaca özetlersek: Komünistlerin güçleri oranında, devrimci hedefler uğruna, bağımsız, komünist yönelimli Kızıl 1 Mayıs yürüyüşleri ve işçi aristokratiği, emperyalizm yanlısı sendika yönetimine karşı siyasal mücadele eylemleri düzenlenmesi ilkesel bir sorundur. Bunun dışında eylemin nasıl düzenleneceği eylemin biçimine tekabül eden bir sorundur.

Görüşümüzce sorunun bu şekil ortaya konması doğrudur.

Merkez Komitesi bu doğru görüşü GDS'e karşı savunurken neden acaba bizimle Merkez Komitesi arasındaki çelişkinin ilkesel olduğunu söylemektedir?

Yoksa Merkez Komitesi bizlerin devrimci hedefler uğruna, bağımsız, komünist yönelimli Kızıl 1 Mayıs yürüyüşleri, ve işçi aristokratiği, emperyalizm yanlısı sendika yönetimine karşı siyasal mücadele eylemleri düzenlenmesini savunmadığımızı mı iddia etmektedir?

Görebildiğimiz kadarıyla yazılı-çizili böyle bir iddiası yoktur. Bizzat Merkez Komitesi bir önceki yaptığımız alıntının devamında şunu söylemektedir:

"İyi, biz de 'bağımsız 1 Mayıs yürüyüşü' sorununun, güç dengesi sorunu olmadığı görüşündeyiz. Sorun, sizin 'bağımsız 1 Mayıs' yürüyüşünden kesinlikle ve mutlaka sendika ağaları-nın düzenlediği yürüyüşlerden coğrafi olarak da ayrı bir yürüyüş anlamanız, bunun dışındaki bir eylemi 'bağımsız' olarak görmemenizdir. İşte aramızdaki fark budur. Biz 'bağımsız 1 Mayıs' yürüyüşlerinin, belli şartlarda sendika ağalarının düzenlediği bir yürüyüşe coğrafi olarak katılmak (siz ona isterseniz yararlanmak deyin), kendi bağımsız yürüyüşünü, sendika ağalarının yürüyüş rotası üzerinde yapmak şeklinde de olabileceğini söylüyoruz. Siz bunu kökten reddediyorsunuz.

Bizi merak ettiren bir konu var: Sizin için bu kadar ilkesel(!) olan bir konunun ilkeselliğini 1 Mayıs 1982 öncesi mi keşfettiniz? Daha öncesi nerelerdeydiniz? Size göre 1 Mayıs 1982'ye gelene dek, (eski KPD dönemi bir yana bırakılırsa) Batı Almanya'da ne 'bağımsız bir 1 Mayıs yürüyüşü', ne de sendika ağalarına karşı 'mücadele eylemi' yapılmamış olması gerekir! Bunu niye eleştirmediniz? Neden mesela 1981'de, 1980 de, 1979'da (o zamanlar kafa sayısı bakımından daha da güçlü idik) DGB yürüyüşlerinden mutlaka ayrı yürüyüşler yapmamızı önermediniz? Bu konuda eleştiri/değerlendirme/özeleştiriniz nerede?

Biz bu konuda şunu kesin söylüyoruz: Biz yalnızca 1 Mayıs 1982'de değil; ondan çok önceki yıllarda, DGB yürüyüşlerine katıldığımızda (coğrafi olarak) 'kendi bağımsız 1 Mayıs' eylemimizi yaptık. Bizim yaptığımız eylem, kesinlikle sendika ağalarının kuyruğu olan bir eylem değil, onlara karşı bir eylemdi, savunduğumuz içerik kesinlikle onlardan ayrı bir içerikti.

Biz yalnızca 1 Mayıs 1982'de (GDS'in anladığı dar anlamda) DGB'li sendika ağalarına karşı siyasi mücadele eylemi yapmadık. Ondan önceki yıllarda da yaptığımız bu idi!

DGB'nin yürüyüşüne hiç katılmama, doğrudan doğruya coğrafi olarak da ayrı yürüyüşler düzenleme, bugünkü şartlarda bize daha fazla yarar sağlayan bir eylem biçimidir. Bu eylem biçimini mutlaklaştırma; hele hele bunun dışındaki bağımsız eylemleri bağımsız görmeme, mücadele eylemini mücadele eylemi olarak görmeme saçmalığın dikalasıdır." (age, s.91-92)

Bizzat burada Merkez Komitesi 1982 1 Mayıs öncesi yaptığımız 1 Mayıs yürüyüşlerini de emperyalizm yanlısı sendika yönetimine karşı mücadele eylemleri olarak değerlendirmektedir. Bu doğrudur. Yine aynı Merkez Komitesi GDS'e karşı polemiğinde:

" BOLŞEVİK PARTİZAN İÇİNDE BİR KİŞİ BİLE BU 1 MAYIS 1982'DE DGB'Lİ SENDİKA AĞALARININ DÜZENLEDİĞİ EYLEMLER KARŞISINDA SEYİRCİ KALALIM, SİYASİ MÜCADELE EYLEMLERİ YAPMAYALIM DEMEDİ, SAVUNMADI!

BU 1 MAYIS 1982'DE (SADECE BU 1 MAYIS'TA DEĞİL, ONDAN ÖNCE KİLERDE DE) BİR TEK BOLŞEVİK PARTİZANLI BİLE, 'AMAN DGB YÜRÜYÜŞÜNÜ SAKIN RAHATSIZ ETMEYELİM' DEMEDİ! DGB İLE BİRLİKTE YÜRÜMEYİ SAVUNAN ÇOK SAYIDA SEMPATİZANIMIZ DA, ONLARLA BİRLİKTE YÜRÜMEKTEN, ONLARLA BARIŞ İÇİNDE BİR ARADA YÜRÜMEYİ ANLAMADI! DGB İLE BİRLİKTE YÜRÜMEKTEN, SADECE COĞRAFİ OLARAK BİRLİKTE YÜRÜMEYİ ANLADI! ÖYLE SAVUNDU!" (age, s.85)

Böyle büyük harflerle bunu da söylemektedir. Bunu söyleyen bizzat Merkez Komitesinin ta kendisidir. Bunlar ortadayken, Merkez Komitesi görüş ayrılığı özseldir tespit ederken; yukarıda alıntı yaptığımız bizzat Merkez Komitesi kendi görüşlerine ne demektedir? Bunu merak ediyoruz.

Yaptığımız alıntılardan da görülebileceği gibi Merkez Komitesi GDS'e karşı polemiğinde özde görüş ayrılığı olmadığını, görüş ayrılığının biçime tekabül ettiğini ortaya koymaktadır.

Yine aynı Merkez Komitesi iç organ sayı 8'de yyy'ye karşı polemiğinde, yyy'nin DGB ile birlikte (coğrafi olarak) yürümek isteyenlerle Merkez Komitesi arasında özde bir çelişki yoktur tespitine Merkez Komitesi şu görüşleri savunmaktadır:

" YYY eleştiri ateşi içinde kendini kaybetmiş olacak ki, bizim DGB ile yürümek isteyen yoldaşlarla bu noktada aramızdaki farkın 'somut değerlendirme farkı' (gerçekten bu mümkün mü, değil mi?) olduğunu; bizim DGB ile yürümek isteyenlerle özde bu noktada ayrılmadığımızı, ama özde ayrıldığımız başka noktalar olduğunu görmüyor; ya da görmek istemiyor. Biz, DGB ile yürümek isteyen yoldaşlara:

'Marksizm-Leninizmin her yandan saldırıya uğradığı ve Marksizm-Leninizmin saflığının korunmasının olağanüstü önemde olduğu bir ortamda, kendimizi tüm oportünistlerden, revizyonistlerden, reformistlerden, işçi sınıfı düşmanlarından kesin ve berrak bir şekilde ayırmanın olağanüstü önemini kavramamaktadır.

Bu yoldaşlar soruna gerçekte en ileri kitlenin kazanılması açısından değil, geri ve orta kitlenin kaybedilmemesi açısından yaklaşmaktadırlar. Bugün DGB'nin yürüyüşlerini komünistlerin kesin bir şekilde reddettiğinin bizzat eylemlerle gücümüz oranında ilan edilmesi, ve DGB'li sendika ağaları nın yürüyüşlerine başka alternatif görmedikleri için katılan işçilerin en ileri bilinçli kesimine DGB yürüyüşlerinin devrimci bir alternatifi olduğunu göstermek —bu alternatif güçsüz olsa bile— 1 Mayıs'ta bizim açımızdan esas görev olarak kavranmak zorundadır. Kitlelerden koparız gerekçesiyle DGB içinde blok kurarak yürümeyi öneren yoldaşlar işte tam da bunu kavramamaktadırlar.'"(age, s.103-104)

Evet, Merkez Komitesi görüş ayrılığının özsel olduğu gerekçesini bu şekilde ortaya koyuyor. Gelinen aşamada ... AK imzalı yazıda Merkez Komitesinin bu konudaki görüşü şu şekilde doğru bir biçimde eleştirilmektedir:

"Burada Merkez Komitesi tarafından getirilen eleştiri kendi içinde bile tutarlı değildir.

Merkez Komitesi kendimizi tüm oportünistlerden, revizyonistlerden, reformistlerden, işçi sınıfı düşmanlarından kesin olarak ayırmamız lazım geldiğinin ve bu noktada kesin bir işaret koymanın gerektiğini (abç) ortaya koyuyor. (Burada dikkat edilmesi lazım gelen Merkez Komitesinin kasdettiği pratikte ayrı yürümedir.) Ondan sonra kalkıyor oportlara çağrı yapılıyor, ajitasyon ve propaganda serbestliği temelinde.

Şimdi bu birbiriyle çelişmiyor mu? Biz bunun çeliştiğini söylüyoruz. Yukarıda tüm oportünistlerden, revizyonistlerden vs. kesin ayırmayı ve bir işaret koymayı savunuyor ve kalkıyor sonra onlara çağrı yapıyor.

Eğer burada kastedilen ayırma ideolojik alanda olsaydı, o zaman sorun olmazdı! Tabii ki kendimizi ideolojik alanda tüm revizyonistlerden, oportünistlerden, reformistlerden ve işçi sınıfı düşmanlarından ayırmalıyız. Zaten bu yapılmazsa bizim Marksist-Leninistliğimiz nerede kalacaktır? Bizim bunu savunmadığımızı herhalde Merkez Komitesi iddia edecek değildir, etmiyor da. Bu böyle olmadığına göre, yukarıda getirdiği şey kendi kendisiyle açıkça çelişiyor." (BP 7, s.17/18)

Merkez Komitesi bu yazıya verdiği cevapta bu noktadaki bu eleştirinin haklı olduğunu kabul ediyor ve şunu söylüyor:

" Yoldaşlar geçen yılki 1 Mayıs genelgemizde var olan gerçek bir çelişmeye dikkat çekiyorlar. O çelişme de şudur: Geçen yılki 1 Mayıs genelgesinde kendimizi 'işçi sınıfı düşmanlarından ayırmamız gereği, ve bu alanda kesin bir işaret koymanın' gereğinden söz edilirken, bu gerçekten de ayrı yürüyüş yapmanın (aç MK) gerekçesi olarak getiriliyor; yani kesin bir şekilde ayırma, ayrı yürüyüş yapma ile eşitleniyordu." (BP 7, s.19)

Merkez Komitesi burada işçi sınıfı düşmanlarından kendimizi kesin olarak ayırmayı ayrı yürüyüş yapma ile eşitlediğini kabul etmekte, bunu yanlış görmektedir.

Yukarda yaptığımız bir alıntıda da ortaya koyduğumuz gibi, GDS'in ayrı yürüyüşü ilkeleştirmesine karşı şunu savunmaktadır:

" Bizim için, komünistlerin güçleri oranında, devrimci hedefler uğruna, bağımsız, komünist yönelimli Kızıl 1 Mayıs yürüyüşleri, ve işçi aristokratiği, emperyalizm yanlısı sendika yönetimine karşı siyasal mücadele eylemleri düzenlenmesi ilkesel bir sorundur. Ve fakat bunun NASIL OLACAĞI kesinlikle ilkesel bir sorun değildir."

Yani yukarıdaki yaptığımız alıntılarda da görüldüğü gibi, Merkez Komitesinin özsel olarak tespit ettiği şeyi, bizzat Merkez Komitesi kendisi işçi sınıfı düşmanlarından kendimizi ayırmak eşittir ayrı yürüyüş olarak görmemektedir.

Merkez Komitesinin de dediği gibi, komünistlerin güçleri oranında, devrimci hedefler uğruna, bağımsız, komünist yönelimli Kızıl 1 Mayıs yürüyüşleri, ve işçi aristokratiği, emperyalizm yanlısı sendika yönetimine karşı siyasal mücadele eylemleri düzenlemesi ilkesel bir sorundur. Bu kesin doğrudur. Bizim DGB'nin peşinde (coğrafi olarak) ayrı blokumuzu kurup yapacağımız yürüyüş de içerik olarak bu temelde bir yürüyüştür. Merkez Komitesinin de dediği gibi, "DGB ile birlikte (coğrafi olarak) yürümek isteyen yoldaşlardan bir tanesi bile bunun tersini savunmamıştır."

Bu anlamda da Merkez Komitesinin özsel tespiti ayakları havada bir tespittir. Merkez Komitesindeki yoldaşların kafası bu konuda açık değildir.

★

Merkez Komitesinin görüş ayrılığını özsel tespit etmesindeki gerekçesinin biri de DGB'de yürümek isteyen yoldaşların ileri işçilerin kazanılması açısından değil de, orta ve geri kitlenin kaybedilmemesi açısından soruna yaklaştıkları gerekçesi (görüşümüzce suçlaması demeniz daha doğru olur). Bu suçlama bize yabancı gelmemektedir. Aynı suçlamayı GDS Merkez Komitesi nin 1982 1 Mayıs'ında üç ayrı yürüyüş yapmasına getirmiştir.

Şimdi Merkez Komitesi aynı suçlamayı bize döndürmüştür. Bu konuda diyeceğimiz şudur: Merkez Komitesi iddia etmektedir! Bunu ispatlama gereği bile duymamaktadır. Merkez Komitesinin bu konuda getirdiği tek şey, siz DGB'nin peşinde yürümek istiyorsunuz! İleri işçilere DGB yürüyüşlerinin devrimci alternatifini göstereceğiniz yerde; orta ve geri işçileri kaybetmemek için DGB'nin peşinde yürümek istiyorsunuz gerekçesidir!

Birincisi: İleri işçilere devrimci alternatif 1 Mayıs'ta Merkez Komitesinin mantığına göre eşittir ayrı yürüyüş (coğrafi olarak).

Merkez Komitesi bu görüşünde de kendisi samimi değildir. Neden?

Çünkü Merkez Komitesi GDS'le yaptığı polemikte şunu söylemektedir: Yukarda alıntı yaptık, bir daha yapalım:

"Bizi merak ettiren bir konu var: Sizin için bu kadar ilkesel(!) olan bir konunun ilkeselliğini 1 Mayıs 1982 öncesi mi keşfettiniz? Daha öncesi nerelerdeydiniz? Size göre 1 Mayıs 1982'ye gelene dek, (eski KPD dönemi bir yana bırakılırsa) Batı Almanya'da ne 'bağımsız bir 1 Mayıs yürüyüşü', ne de sendika ağalarına karşı 'mücadele eylemi' yapılmamış olması gerekir! Bunu niye eleştirmediniz? Neden mesela 1981'de, 1980 de, 1979'da (o zamanlar kafa sayısı bakımından daha da güçlü idik) DGB yürüyüşlerinden mutlaka ayrı yürüyüşler yapmamızı önermediniz? Bu konuda eleştiri/değerlendirme/özeleştiriniz nerede?

Biz bu konuda şunu kesin söylüyoruz: Biz yalnızca 1 Mayıs 1982'de değil; ondan çok önceki yıllarda, DGB yürüyüşlerine katıldığımızda (coğrafi olarak) 'kendi bağımsız 1 Mayıs' eylemimizi yaptık. Bizim yaptığımız eylem, kesinlikle sendika ağalarının kuyruğu olan bir eylem değil, onlara karşı bir eylemdi, savunduğumuz içerik kesinlikle onlardan ayrı bir içerikti.

Biz yalnızca 1 Mayıs 1982'de (GDS'in anladığı dar anlamda da) DGB'li sendika ağalarına karşı siyasi mücadele eylemi yapmadık. Ondan önceki yıllarda da yaptığımız bu idi!

DGB'nin yürüyüşüne hiç katılmama, doğrudan doğruya coğrafi olarak da ayrı yürüyüşler düzenleme, bugünkü şartlarda bize daha fazla yarar sağlayan bir eylem biçimidir. Bu eylem biçimini mutlaklaştırma; hele hele bunun dışındaki bağımsız eylemleri bağımsız görmeme, mücadele eylemini mücadele eylemi olarak görmeme saçmalığın dikalasıdır." (age, s.91-92)

Burada bizi de merak ettiren bir konu var: Acaba 1982 1 Mayıs öncesi, DGB'nin peşinde (coğrafi olarak) yaptığımız yürüyüşler DGB'ye karşı alternatif devrimci yürüyüşler değil miydi? Yoksa bu yürüyüşler DGB'nin kuyrukçusu reformist yürüyüşler miydi? Bizim görüşümüzce DGB'ye alternatif devrimci yürüyüşlerimizdi. Coğrafi olarak aynı olması özünü değiştirmez!

Yukarıda yaptığımız alıntıda da Merkez Komitesi sorunu böyle ortaya koymaktadır.

DGB'nin emperyalizm yanlısı 1 Mayıs yürüyüşlerine karşı; ileri işçilere; tek devrimci alternatif olarak coğrafi olarak ayrı yürüyüşü sunmak ve başka bir biçimini görmemek (örnek coğrafi olarak birlikte yürümeyi) görüşümüzce tek bir biçimini ileri işçileri kazanma dönemi boyunca mutlaklaştırma eğilimi taşımaktadır.

Merkez Komitesinin doğru olarak savunduğu mücadele biçimleri taktiktir görüşüyle de çelişmektedir!

Bunun yanısıra Merkez Komitesinin meşhur damga basma görüşü vardır, buna ileride değineceğiz.

İkincisi: Orta ve geri kitleyi kaybetmeme sorunu: Biraz yukarıda şunu söyledik: Bu suçlama yeni değildir. Bu suçlamayı GDS Merkez Komitesine 1982 1 Mayıs'ında üç ayrı yürüyüş yapmasına getirmişti: Merkez Komitesi bize karşı bu iddiasını yinekendisi GDS'e karşı polemiğinde çürütmektedir. GDS'in yürüyüşleri değerlendirmesine karşı girdiği polemikte şunu söylemektedir:

" GDS bu bölümde bizce, rotanın iyi seçilmiş olduğu şeklindeki doğru tespiti savunurken abartıyor; ve 1 Mayıs yürüyüşlerine bile katılmayan işçilerin, bilinç açısından işçi sınıfı içinde orta ve geri kesimleri oluşturduğu gerçeğini; bu açıdan da ileri kesimi kazanma açısından DGB'de yapılan eylemin, yürüyüşten daha önemli ve verimli olduğu gerçeğini atlıyor." (İç organ sayı 10, s.102)

Bu alıntıda da görüldüğü gibi, 1 Mayıs eylemlerine bile katılmayan işçilerin bilinç açısından; işçi sınıfı içinde orta ve geri kitleyi oluşturduğu, bu açıdan da ileri kesimin DGB yürüyüşlerinde olduğu, DGB'de yapılan eylemin yürüyüşten daha önemli ve verimli olduğu vurgulanmaktadır.

Durum buyken, Merkez Komitesinin bizzat kendisi 1 Mayıs yürüyüşlerine katılmayan işçilerin işçi sınıfı içinde bilinç açısından orta ve geri kesimi oluşturduğunu söylerken dönüp bize; siz soruna orta ve geri kesimi kaybetmeme açısından yaklaşıyorsunuz iddiası ne kadar gerçekçidir?

Zaten bu işçiler 1 Mayıs'ta yürüyüşlere katılmamakta,piknik yapmaya gitmektedirler. Bunlar zaten kazanılmamış ki kaybetme korkusu olsun. Kazanılmamış birşeyin kaybedilmesinden bahsetmek hayal aleminde yaşamaktır.

Merkez Komitesi en ileri işçilerin kazanılmasından bahsediyor ki; ileri kesimin içinden en ilerilerin dışında kalan orta ve geri kesimi kastediyorsa; biz bunların ne olursa olsun kaybedilmesinden yana değiliz. Bunlar bize sempati duymaktadır, bizleri desteklemektedirler ve biz bunlardan maddi ve manevi olarak ortak davamızda yararlanmaktayız.

Biz, bugün bunların kaybedilmesinden değil, bunları daha da ilerletip daha da ileri saflara doğru geliştirilmesinden yanayız! Bunu bugünden yapmak zorundayız. Bugün örgütlü çalışan tüm yoldaşlarımızın da geçmişte bilinç seviyeleri düşüktü. Orta ve geri kesim kategorisi içindeydiler, ama süreç içerisinde adım adım gelişerek bugünkü seviyelerine gelmişlerdir. Hiçbir yolda şımız devrime sempati duymaya başladığı dönemde bugünkü seviyesinde değildi. Bu diyalektik olarak da böyledir. Küçükten büyüğe doğru gelişip güçlenecektir. Bugün bizlerle ve tüm yoldaşlarımızla ilgilenilmeseydi, önem verilmeseydi, bugün bolşevik saflarda değil belki de bambaşka yerlerde olacaktık.

Bizim somut eylemler konusunda görüşümüz şudur: Somut bir eylem kararı alınırken o günkü içinde bulunduğumuz aşamada esas olarak en ileri kesime yönelik çalışmamızı gözden kaçırmaksızın, orta ve geri kesime yönelik çalışmamızı da en iyi şekilde nasıl yapacağımız üzerine kafa yormamız gerekir.

Bunun aksi sırf en ileri kesimi görmek, buna önem vermek, çevremizdeki orta ve geri sempatizanları ve devrimcileri görmemek, bunları ilerletmek ve kazanmak için çaba sarfetmemek, Merkez Komitesinin deyimiyle sapma içinde bulunmak demektir.

Görünüşte sol ama özünde sağ bir anlayışın ürünüdür.

Bolşevik Partizan'ın parti inşasının birinci aşaması için tespit ettiği şu doğru görüş:

" BOLŞEVİK PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ AŞAMASI Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranarak ülke gerçekliğinin Marksizm-Leninizm ışığında aydınlatılması, devrim TEORİsinin yaratılması; Marksizm-Leninizm silahıyla donatılmış KADROların yetiştirilmesi; ve bolşevik tarzda örgütlenmiş, en zor şartlar altında bile işleyen ÖRGÜT yaratılması görevlerini içerir. Bunlar tümüyle birbirine bağıntılı olan, hepsi parti inşası gö revinden türeyen görevlerdir.

Bunlar içinde kavranacak esas halkanın hangisi olduğuna verilecek cevap açıktır ki TEORİK ÇALIŞMA halkası olmak zorundadır. Bugünkü durumun doğru değerlendirilmesi, gerek Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrayışımızın; gerekse ülkemiz gerçekliğini Marksizm-Leninizm ışığında aydınlatmamızın ne kadar sığ ve ilkel olduğunu gösterir. 'Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz' sözü bizim için günceldir. O halde TEORİK çalışma halkasının kavranacak esas halka olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Teorik çalışmada da Marksizm-Leninizmin her türden revizyonizm, ve oportünizm tarafından çarpıtılan ilkelerinin savunulması görevi, bu çalışmanın merkezine koyulmak; ve ülke gerçekliğinin bu ilkeler ışığında aydınlatılması görevi bu göreve bağımlı ele alınmak zorundadır.

Açıktır ki TEORİ ancak PRATİĞE hizmet ettiği sürece Marksist-Leninist bir anlam taşır. Bizim yapacağımız TEORİK çalışma, BOLŞEVİK BİR PARTİ İNŞASI PRATİĞİNE HİZMET ETMEK ZORUNDADIR. Bolşevik parti inşasının birinci aşamasında da işçi sınıfının öncü kesimini kazanmak için PROPAGANDA ve ajitasyon çalışması (propaganda esastır) yapılmak zorundadır. Bu çalışmada hedef öncelikle işçi sınıfının öncü kesimidir. Parti inşasının birinci aşaması öncünün kazanıldığı aşamadır" (BP 1, s.5)

çoğu yoldaşımız tarafından yanlış bir şekilde kavranmıştır. Teorik çalışma halkası doğru bir şekilde kavranacak esas halka olarak tespit edilirken, teorik çalışmanın sonuçlarının en yakın çevremizden başlayarak propaganda yapılması ve bunun sonucu örgütlenme çalışması unutuluvermiştir. Gelinen aşamada çevremizdeki bölgelerde görebildiğimiz kadarıyla yeni sempatizan kazanmadan geçtin, bizlere sempati duyanlarla yakından ilgilenilmediğinden, bunlara yeterli önem verilmediğinden dolayı çevremizden uzaklaşmışlardır. İleri sempatizan yoldaşlarımız tek başlarına kalma durumundadırlar.

Bu yanlış anlayış bolşevik parti inşasına destek değil, köstek olan anlayışlardır. Bu yanlış anlayışların üzerine gidilmezse Bolşevik Parti inşası bir hayaldir!

Merkez Komitesinin bizlerin soruna orta ve geri kitleyi kaybetmeme açısından yaklaştığımız suçlaması tam da yukarıda bahsettiğimiz yoldaşların yanlış anlayışlarına kapı açmaktadır.

Bizler 1 Mayıs 82/83'te DGB'nin peşinde (coğrafi olarak)birlikte yürümeyi savunurken, soruna geri ve orta kitleyi kaybetmeme açısından değil, komünizmin propagandasını en iyi şekilde bu şekilde yapabileceğimizden yola çıkarak savunduk. İlerde ne

den bu şekilde bir yürüyüşü savunduğumuzu ortaya koyacağız.

Pratikten de yola çıkarak 1 Mayıs yürüyüşlerinin genel karşılaştırılmasına geçmeden önce, bizce değinilmesi gereken iki sorun daha var.

Birincisi: Merkez Komitesinin ikide bir ileri sürdüğü damgamızı basamayız gerekçesi: Bu gerekçe 1 Mayıs yürüyüşleri ve 12 Eylül yürüyüşleri için sıkça gündeme getirilmiştir. Merkez Komitesi geçen seneki 12 Eylül yürüyüşü için Halkın Kurtuluşu önderliğinde ayrı bir yürüyüş düzenlense bile, damgamızı basamayız gerekçesi(!) ile bu yürüyüşe katılmanın da doğru olmayacağı görüşünü savunmuştu. Şimdi ise 83 12 Eylül yürüyüşüyle ilgili çıkan genelgede böyle bir tespit yaptıklarını, bunun yanlış olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu da açık olarak gösteriyor ki, Merkez Komitesinin yürüyüşler konusunda GDS'in görünüşte "sol" özünde sağcı olan görüşünün etkisinden kendisini tam olarak kurtaramadığını ve bu konuda kafaların yeterli açık olmadığını göstermektedir.

Damga basma sorunundan Merkez Komitesi ne anlıyor, bunun içini açmamız gerekir. Bir yürüyüşe damga basmaktan Merkez Komitesinin anladığı şu mudur acaba: Eğer bir yürüyüşe katılıyorsak, o yürüyüşe bizim önderlik etmemiz gerektiği, o yürüyüşte esas olarak sözlü ve yazılı bizim propagandamızın yapılmasını, ve kitlelerin çoğunluğunun bizim sloganlarımızı atmasını mı anlamaktadır? Bizim çıkarabildiğimiz kadarıyla Merkez Komitesinin anlayışı bu yöndedir.

Eğer bugün bunu yapamıyorsak, bunu yapacak gücümüz yoksa,en iyisi katılmamak, veya ayrı yürüyüş koyma anlayışıdır.

Bu anlayış mükemmelliyetçi bir anlayıştır, diğer anlamıyla işin kolaycılığıdır.

Bu bir istektir. Bu bir anda gerçekleşecek bir istek değil; mücadele içinde adım adım gerçekleşecektir. Bu kendimizi işçi sınıfından, ve emekçi halktan soyutlayarak değil; onların içine girerek, onların içerisindeki yanlış görüşlere karşı uzlaşmaz, amansız mücadele yürütmekle adım adım gerçekleşecektir.

Yoksa efendim yığınlara karşı-devrimciler, revizyonistler, opportünistler önderlik yapıyor, biz bugün güçsüzüz, bu yürüyüşlere damgamızı basamayız, bunun için ayrı yürüyüş yapmak daha doğrudur tespiti objektif olarak yığınları onlara terketmek demektir.

Komünistlerin görevi yığınları uzaktan seyretmek değil, bizzat gücü oranında onların içine girmek, yanlışlara karşı doğru görüşlerin mücadelesini vererek adım adım önderlik ele geçirilecek, ve damga basılacaktır.

Buna SBKP/B tarihinden bir örnek verecek olursak:

1904 yılında Çarın ajanı papaz Gapon önderliğinde "Rus Fabrika İşçileri Derneği" adı altında tüm Petersburg'da şubeleri olan bir örgüt kurulmuştur. 1905 grevleri başladığında, papaz Gapon kurmuş olduğu derneğin kahpece bir plan ileri sürmekte. Plan şu:

9 Ocak'ta bütün işçiler toplanacaklar, ellerinde kilise bayrakları ve Çarın resimleri olduğu halde uysal, sessiz bir yürüyüşle kışlık saraya gidecekler, Çara isteklerini bildiren bir dilekçe verecekler. Papaz Gapon, Çar elbette halka görünür, istekleri dinler ve yerine getirir diyordu. Amaç işçileri kışkırtıp üzerlerine ateş açtırmak, böylece işçi hareketini kana boğmak için Okhrana'ya (Çarın gizli polisi) yardım göreviyle hareket ediyordu.

Dilekçe işçi toplantılarında tartışıldı, bu toplantılarda Bolşevikler de söz aldılar, dilekçede belirli doğru istek ve taleplerin de yer almasında belirleyici rol oynadılar, ve bunun yanısıra Çara dilekçe vermekle özgürlüğe kavuşulmayacağını, özgürlüğün silaha sarılmakla elde edileceğini işçilere anlattılar. İşçilerin üzerlerine ateş açılacağını önceden kestiren Bolşevikler, işçilere uyarıcı konuşmalar yaptılar. Ama gene de Kışlık Saraya doğru yapılacak yürüyüşü durduramadılar. (Merkez Komitesinin deyimiyle damgasını basamadılar!) Buna rağmen Bolşevikler bu yürüyüşte işçilerle omuz omuza yürüdüler. Pratik Bolşeviklerin doğru görüşünü ispatladı, Çarın askerleri işçilere ateş açtılar, binlerce işçi katledildi. İşçiler özgürlüğün ancak silaha sarılmakla elde edilebileceğini kanlı bir dersle ancak anlayabildiler. (SBKP/B Tarihi Kısa Ders, Bilim ve Sosyalizm yayınları, s.74-76)

Yukarıda özet şeklinde yaptığımız alıntıda da görüldüğü gibi Rus bolşevikleri bu hareketin önderliğini karşı-devrimciler çekiyor, kendi pis emelleri için kullanmaya çalışıyorlar ve bugün güçsüzüz, bu harekete damgamızı basamayız diye, kendilerini bu tür hareketlerden soyutlamamışlardır. Bizzat güçleri oranında bu hareketlerin içerisine girerek, işçilerle omuz omuza yürürken, güçleri oranında provokatör papaz Gapon gibi hainlerin gerçek yüzlerini, emellerini işçilere anlatarak doğru görüşleri işçilere kavratmaya çalışmışlardır.

Rus bolşevikleri şunun bilincinde davranmışlardır:Bugün güçsüzüz, bu eyleme damgamızı basamayız ama yığınların mücadele pratiğinden çıkaracakları kendi öz deneyimleriyle bolşevikle - rin görüşlerinin doğruluğunu süreç içerisinde mutlaka ama mutlaka görecekler, bolşevizm damgasını basacaktır.

Bizler gerçekten ezilen yığınların mücadelesine damgamızı basmak istiyorsak; Rus bolşeviklerinin yürüdüğü doğru yoldan yürümeliyiz. Ezilen yığınların haklı istek ve taleplerine kulak vermeliyiz, esas görevimizi gözden kaçırmaksızın yığınların içerisine gücümüz oranında girmeliyiz, ve bunu daha da genişletmeye çalışmalıyız. Ve yığınların haklı istek ve taleplerini kendi pis emelleri için kullanmaya çalışan hakim sınıfların işçi sınıfı içerisindeki uzantıları olan sendika ağalarına, işçi aristokratlarına, revizyonizme ve her türden oportünizme karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüterek, bunların gerçek yüzlerini yığınlara teşhir ederek, gerçek kurtuluşumuzun işçi sınıfı önderliğinde bir devrimden geçeceğinin propagandasını yapıp devrim mücadelesine tabi kılmalıyız.

Bunun tersi bir anlayış ezilen yığınlara kulak vermeyen,bunlardan kendisini uzaklaştıran "sol" sekter anlayıştır. Özünde sağcıdır. Bu anlayış bolşevizmin anlayışı değildir.

Eğer biz Merkez Komitesinin bu "meşhur" damgamızı basamayacağımız eylemlere katılmamız doğru değildir, eğer katılırsak objektif olarak diğerlerini güçlendirmiş oluruz perspektifiyle hareket edecek olursak; gerici sendikalarda da çalışmamamız gerekir. Çünkü damgamızı basamayız, hele çalışmanın başlangıcında hemen hemen hiç etkinliğimiz olmayacaktır. Bu sendikalara üye olmak maddi bakımdan olsun, kelle sayısı bakımından olsun objektif olarak gerici sendikayı güçlü gösterecektir, ve bu anlamda da kızıl sendikalar örgütlemek daha doğrudur sonucuna varmak hiç de uzak bir ihtimal değildir. Bu sakat anlayış bizi buralara kadar götürebilir, bu sakat anlayış terkedilmelidir.

Burada sendikalarda çalışma sorununa da kısaca değinip geçelim. ... AK imzalı yazıda şöyle denmekteydi:

" Gerçi Merkez Komitesi de GDS'e karşı verdiği cevapta devrimci yürüyüşler alternatifini göstermenin ayrı sendikal çalışmayı gerektirmediğini açıklıyor, ama bize göre kendini ancak kandırabilir. Neden? Diyelim ki, teşkilatımızdan birisi kalkıp sendika içinde çalışacak, sendikacı olarak 1 Mayıs'ta işçilere diyecek ki, arkadaşlar, haydin Kızıl 1 Mayıs'a! Acaba ne zamana kadar bu yoldaş sendikacı olarak kalabilir? Merkez Komitesi cevap verirse iyi olur." (BP 7, s.18)

Buna Merkez Komitesi şu şekilde cevap vermektedir:

" Amacı bu olan sendikalarda çalışma, hiçbir şekilde komünistlere sendika ağalarının önderliğindeki her eyleme katılma çağrısı yapma, ve katılma yükümlülüğünü ve gerekliliğini beraberinde getirmez. Bu genel sendikalarda çalışma siyaseti hiçbir şekilde, belli bir ortamda ve güç dengesinde sendikaların düzenlediği şu veya bu eyleme karşı komünistlerin kendi önderliklerindeki doğru alternatifi koyma imkanını dış talamaz. Sendikalarda çalışma adına, böyle bir durumu reddetmek, komünistlerin kendi kendilerinin ellerini kollarını bağlamaları ve Marksizm-Leninizmin alanını terketmeleri demektir." (BP 7, s.20)

Yaptığımız bu alıntıda da görüldüğü gibi, Merkez Komitesi bu soruna yuvarlak cevap vermekte, sorulan sorunun özüne inmemekte, ve canalıcı meseleyi geçiştirmektedir. O da şudur:

Gerici sendikalarda çalışan bir komünist, sendikanın düzenlediği eyleme karşı, başka bir eyleme çağrı yapmasıyla objektif olarak sendikanın koyduğu eylemi sabote etme, sendikayı bölme pozisyonundadır. Buna karşı gerici sendika yönetiminin tavrı, bu kişi veya kişileri sendikadan uzaklaştırma olacaktır.

Çünkü her örgütün olduğu gibi, sendikaların da bir tüzüğü, programı vardır. Herkesin her istediğini yapacağı bir örgüt söz konusu olamaz. Eğer biz gerçekten bu gerici sendikalar içerisinde Lenin'in dediği gibi oportünizmin ve sosyal-şövenizmin liderlerinin ipliğini tam olarak pazara çıkarana, ve böyleleri ni sendikalardan kovana dek sürdürmek istiyorsak; bu işin sabırlı, inatçı ve uzun süreli mücadele olduğunu görmek zorundayız.

Biz, kısa süreli başarılardan çok uzun süreli çıkarlarımızı esas almak zorundayız. Buna göre hareket etmemiz gerekir. Bir iki keskin sol sloganla günlük bir başarı belki elde etmiş olabiliriz, ama uzun vadeli çıkarlarımıza Stalin'in dediği gibi zarar verebilir. Buna dikkat etmek zorundayız.

Şunu söylüyoruz: Gerici sendikalar içerisinde çalışmanın daha başlangıcında bulunulduğu ve bunlar içerisinde belirli bir etkinliğimizin olmadığı bir dönemde, içinde çalıştığın sendikanın koyduğu 1 Mayıs eylemine karşı ortaya konulan Kızıl 1 Mayıs eylemine çağrı yapmak kendi kendini sendikadan dıştalamak demektir. Gerici sendika yönetimi kesinkes bu harekete göz yumma yacak, dıştalayacaktır. Gerici sendika içerisinde çalışma olanağın elden gidince yapılacak tek çare kızıl sendika örgütlemektir. Keskinciliğin gideceği yer burasıdır.

Niyet ne olursa olsun Merkez Komitesinin de işte biz gerici sendikalarda çalışmayı reddetmiyoruz diye ne kadar derse desin 1 Mayıs eylemindeki bu "sol" keskinci tavrı objektif olarak buraya götürür.

Burada bir soruna daha dikkat çekmek istiyoruz! Merkez Komitesi verdiği cevapta şöyle demektedir:

" İleri kesim bugün biraz da DGB yürüyüşlerine alternatif olmadığı için bu yürüyüşlere katılmaktadır. Bu kesim içinde alternatif yürüyüş verimli toprağa düşecektir."

Burada kastedilen ileri kesim kimlerdir? Bunun içini açmamız gerekir.

Bugün Batı Almanya somutunda ileri kesimin önemli bir kesimi Batı Alman ve yabancı oportünist, revizyonist örgütler etrafında toplanmış ve onların ideolojik etkisi altındadır. Sözde bu düzene karşı olan kesimdir, şu veya bu derecede komünizme sempati duymaktadır. Tek tek istisnaların dışında büyük çoğunluğunun ideolojik yapılanması SPD ve DGB'nin ideolojik etkisi altındadır. Bunların esas olarak komünizme sempatileri bugünkü durumda yoktur, sorunlarının halledilmesini bugünkü düzen içerisinde reformlarda görmektedirler. Durum bu iken, yukarıda aktardığımız "ileri kesim bugün biraz da DGB yürüyüşlerine alternatif olmadığı için bu yürüyüşlere katılmaktadır" görüşü ne kadar gerçekçidir?

Biz iki senedir alternatif ayrı yürüyüş koyduk, kaç kişi alternatif yürüyüşleri görüp bizim yanımıza gelmiştir?

Pratik Merkez Komitesinin tespitinin doğru olmadığını göstermiştir.

İleri kesim denilen kesim kendiliğinden DGB yürüyüşlerine karşı alternatif yürüyüşümüze gelmez, bu ancak Batı Alman proletaryası açısından Batı Alman komünistlerinin DGB gibi sendikalar içerisinde çalışarak DGB'li sendika ağalarına, oportünizme ve revizyonizme karşı uzun süreli ideolojik ve pratik bir mücadele sonucu ileri işçileri komünist teşkilat etrafında örgütleyerek DGB'ye karşı ileri işçileri saflarına kazanan bir komünist partisi ancak alternatif devrimci yürüyüşlere getirebilir.

Batı Almanya'da yaşayan yabancı işçiler içerisindeki ileri kesim için de bu böyledir. Bu çalışma olmadan, komünist teşkilatta ileri işçileri örgütlemeden haydin Kızıl 1 Mayıs'a çağrısıyla bunlar tıpış tıpış gelmeyecektir.

Bugün sorun en iyi şekilde bunlara nasıl ulaşacağımız, ve komünizmin propagandasını en geniş şekilde nasıl yapacağımız sorunudur. Buna kafa yormak gerekir.

İşte biz bu açıdan, pratik deneylerden de yola çıkarak diyoruz ki; bugünkü durumda komünizmin en geniş propagandasını DGB yürüyüşlerine ayrı blok kurarak katılırsak daha iyi yaparız.

Önümüzde yeterli pratik deneyler vardır, ve bunları karşılaştırarak komünizmin propagandasını en iyi şekilde, hangi biçimiyle daha iyi yapacağımızı saptamaya çalışalım:

İlkönce ajitasyon-propaganda serbestliğinden başlayalım. İF döneminde ve 1981'de S şehrinde yaptığımız 1 Mayıs yürüyüşlerinde pratikte şunu gördük: DGB şeflerinin engelleme çalışmalarına rağmen, gücümüz oranında bağımsız ajitasyon ve propagandamızı yaptık. DGB şeflerinin ve Batı Alman emperyalizminin siyasi sözcülerinin karşı-devrimci yüzlerini yürüyüşe katılan işçilere göstermeye çalışırken, yürüyüşe katılan işçilerin haklı istek ve talepleriyle dayanışma içinde olduğumuzu, Batı Almanya'da işçi sınıfının gerçek kurtuluşunun sosyalist bir devrimle ancak olacağını, ve bunun yanısıra Türkiyeli işçilere ülkemizde kurtuluş yolunun proletarya önderliğinde demokratik devrimden geçtiğinin propagandasını yaptık.

Kısaca özetlersek, DGB şeflerinin, ve Batı Alman emperyalizminin sözcülerinin karşı-devrimci hain yüzünü gösterirken, işçi sınıfının haklı mücadelesinin yanında, onlarla omuz omuza dayanışma içinde olduğumuzu göstermeye çalıştık. Ve bunun yanısıra Türkiye devriminin propagandasını yaptık.

DGB şeflerine hain diyebiliriz, ama bu bizim DGB'nin çatısı altında örgütlenen milyonlarca işçinin haklı talepleriyle dayanışma içinde olduğumuzu engellememelidir. Eğer biz bu dayanışmayı gerçekleştiremezsek öncülüğümüz de sözde kalacaktır.

Bu konuda Lenin şöyle demektedir:

" Oysa bu durumda, İngiliz İşçi Partisi bakımından, bu sadece İngiliz işçilerinin ileri azınlığı ile onların büyük çoğunluğu arasında işbirliği meselesidir. İşçi Partisinin üyelerinin hepsi sendika üyeleridir. Bu partinin hiçbir ülkede rastlanmayan olağanüstü bir yapısı vardır. Bu parti sendikalarda örgütlenmiş altı-yedi milyon işçiden dört milyonunu kucaklayan bir örgüttür. Bu işçilerden siyasi görüşleri sorulmamaktadır. Serati yoldaş orada herhangi bir kimsenin bizim eleştiri hakkımızı kullanmamızı engelleyeceğini ispatlasın bakalım. McLaine yoldaşın haklı olduğunu ancak bunu ispatlayarak gösterebilirsiniz. İngiliz sosyalist partisi, çok rahat bir şekilde Henderson'a hain diyebilir ve buna rağmen işçi partisinde kalır. Burada söz konusu olan işçi sınıfının öncüsü ile artçısı, geri işçiler arasındaki işbirliğidir. Bu işbirliği bütün hareket için o kadar önemlidir ki, İngiliz komünistlerinin, Parti, yani işçi sınıfının azınlığı ile geri kalan işçiler arasında bir bağ vazifesi görmesi üzerinde kesinlikle ısrar ediyoruz. Eğer azınlık, kitlelere liderlik etmeye ve onlarla sıkı bağlar kurmaya muktedir değilse, kendine ister parti desin, isterse Mağaza Memurları Ulusal Komitesi desin —bildiğim kadarıyla İngiltere'deki Mağaza Memurları Komitelerinin bir Ulusal Komitesi, Merkez Organı vardır, ve bu partiye doğru bir adımdır— parti değildir ve genel olarak hiçbir değeri yoktur. Sonuç olarak, İngiliz İşçi Partisinin proleterlerden meydana geldiği çürütülünceye kadar, bu işçi sınıfının öncüsü ile geri işçiler arasında işbirliğidir; eğer bu işbirliği sistemli olarak yürütülmezse, Komünist Partinin değeri olmaz ve proletarya diktatörlüğü hiçbir surette sözkonusu edilemez. Eğer İtalyan yoldaşlarımız daha inandırıcı deliller ortaya koyamazlarsa bu meseleyi kesin olarak burada bildiklerimize dayanarak halletmek zorunda kalacak ve katılmanın doğru taktik olduğu sonucuna varacağız." (Bolşevik Partizan Yayınları Derleme Dizisi, Yeni Tipte Partinin Temel Özellikleri, s.147/148)

Yaptığımız alıntıda da görüldüğü gibi Lenin açık bir şekilde ajitasyon ve propaganda serbestliği korunabiliyorsa, milyonlarca proleteri etrafında örgütlemiş bir örgütle eylembirliği yapılacağını, ve yapılması gerektiğini savunmaktadır. Liderlerine hain denilebilir, ama bu öncü ile geri işçiler arasındaki bir işbirliğidir, bu sınıf işbirliği değildir, hain şeflerle hiç değildir. Lenin bu işbirliği o kadar önemlidir ki diyor, eğer bu işbirliği sistemli olarak yürütülemezse komünist partisinin değeri olmaz, proletarya diktatörlüğü hiçbir surette sözkonusu edilemez.

Eğer azınlık, kitlelere liderlik etmeye ve onlarla sıkı bağlar kurmaya muktedir değilse, kendine ister parti desin, isterse ne derse desin genel olarak hiçbir değeri yoktur.

Lenin'in bu söyledikleriyle bizim 1982-1983 1 Mayıs'ında yaptıklarımızı karşılaştırırsak, yaptığımız ayrı yürüyüşlerle, onlardan uzak kaldığımız orantıda niyet ne olursa olsun DGB şeflerine işçileri terketmiş durumdayız.

İşte bu görüş kitle kuyrukçuluğudur diye ayağa fırlayanlar olacaktır! Varsın fırlasınlar, onların bu pozisyonu "sol" sekterizmdir. Lenin'in dediği gibi gerçekten hedefe ulaşmak istiyorsak bunu sistemli olarak yürütmek zorundayız.

Yine pratikte şunu gördük: Batı Alman emperyalizminin işçi sınıfı içindeki uzantıları DGB sendika ağaları bizim 1 Mayıs alanlarında işçilere onların gerçek yüzlerini göstermemizden çok rahatsız olmaktadırlar. Ellerinden geldiği kadar bizleri çevrelerinden, işçiler arasından uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar. İF döneminde S'de yaptığımız 1 Mayıs eyleminin birinde Batı Alman emperyalizminin o dönemin Başbakanı Schmidt de mitingde bir konuşma yapmak istemişti. O dönemde bizlerin bu konuşmayı engelleme çabamıza Alman ve Türkiyeli oportlar da katılınca DGB şefleri ve Schmidt çok rahatsız olmuştu, karşı-devrimci görüşlerini istediği şekilde işçilere duyuramamıştı. DGB şefleri 1 Mayıs yürüyüşünün hemen ertesinde, bizleri kastederek 1 Mayıs yürüyüşlerine bizleri koymayacakları ihtarını savurmuşlardı.

Yine 1982 1 Mayıs yürüyüşünde bizlerin DGB'nin miting alanına girip devrimci sloganlarımızı haykırmamız ve Batı Alman emperyalizmini, DGB şeflerini teşhir eden sloganlarımızdan DGB şefleri büyük rahatsızlık duymuşlardır. Bizlerin slogan atmamızı engellemeye çalışmışlar ve başaramamışlardır. Konuşmalarını kısa keserek miting alanını terketmislerdir.

Bizlerin miting alanına gelene kadar sessiz kalan oportlar, bizlerin DGB şeflerini ve Batı Alman emperyalizmini lanetleyen sloganlarımıza utangaç bir şekilde de olsa katılmak zorunda kalmışlardır.

1983 1 Mayıs eyleminde de görüldüğü gibi, DGB şefleri polis ile de işbirliği yaparak bizim yürüyüşümüzü bir saat geriye at

tırarak bizim, kendilerinin karşı-devrimci yüzlerini işçiler içerisinde teşhir etmemizi önemli derecede engellemişlerdir.

Bizim bunlardan çıkardığımız sonuç şudur:

Birincisi: Bugünkü aşamada pratikte de gördüğümüz gibi, bizlerin 1 Mayıs'ta DGB yürüyüşlerinden uzak kaldığımız orantıda, bu DGB şeflerinin bir yerde işine yaramaktadır. Onlar kendilerinin rahatsız edilmesini istememektedirler.

İkincisi: Yine pratikte gördüğümüz ve Merkez Komitesinin GDS'in 1 Mayıs 82'deki 1 Mayıs yürüyüşleri üzerine raporu hakkında görüşlerimiz başlıklı yazısında şunu itiraf etmektedir:

" GDS bu bölümde bizce, rotanın iyi seçilmiş olduğu şeklindeki doğru tespiti savunurken abartıyor; ve 1 Mayıs yürüyüşlerine bile katılmayan işçilerin, bilinç açısından işçi sınıfı içinde orta ve geri kesimleri oluşturduğu gerçeğini;bu açıdan da ileri kesimi kazanma açısından DGB'de yapılan eylemin, yürüyüşten daha önemli ve verimli olduğu gerçeğini atlıyor."

Evet, gerçekten de yaptığımız ayrı yürüyüşlerden çok, DGB'de yaptığımız eylemler ileri kesimi kazanma açısından daha verimli olmuştur.

Eğer biz bunu, DGB yürüyüşünde kendi ayrı blokumuzu kurarak yürüyüşün ta başından miting sonuna kadar kızıl bayraklarımızla, taşıdığımız pankartlarımızla, atacağımız sloganlarımızla ve yer yer yapacağımız konuşmalarımızla, ve bunun yanısıra dağıttığımız bildirilerimizle, yayınlarımızla hem DGB şeflerinin gerçek yüzünü daha iyi, daha geniş bir şekilde teşhir etmiş olurduk. Hem de yürüyüşe katılan işçilerle yanyana olmak onları bizlere daha da yaklaştıracak ve daha geniş bir şekilde komünizmin propagandasını yapmış olacaktık.

Biz şunu iddia etmiyoruz: Yaptığımız ayrı yürüyüşlerle yukarıda saydığımız şeyler hiç yapılmamış değildir. Biz şunu söylüyoruz: Yaptığımız ayrı yürüyüşlerle de DGB şeflerinin yüzü belirli teşhir edilmiştir, komünizmin propagandası belirli derecede yapılmıştır. Merkez Komitesinin de dediği gibi bu esas olarak DGB'de yapılan eylemlerde olmuştur. DGB yürüyüşünde dağıttığımız bildiriler, yayınlar ve DGB miting alanında yaptığımız gösterilerle olmuştur. Bunun dışında kalan bölümde yani ayrı yürüyüş için yürüyüş alanında ve yürüyüş boyunca esas olarak kendi kendimize yaptığımız bir propagandadır, sesimizi esas olarak 1 Mayıs yürüyüşlerine katılan geniş işçi kitlesine değil, kendi kendimize duyurmuşuzdur.

1 Mayıs'larda komünizmin en geniş propagandasını yapma görevini, yaptığımız ayrı yürüyüşler pratikte de görüldüğü gibi yerine getirememiştir.

Eğer biz DGB yürüyüşünde ayrı blok kurarak yürümüş olsaydık bu görevi ayrı yürüyüşlerden daha iyi yerine getirmiş olurduk.

Kısaca toparlayacak olursak:

1) ... AK imzalı yazının ön açıklamasına getirilen eleştiriyi öz itibarıyla doğru buluyoruz.

2) Merkez Komitesinin DGB yürüyüşünde ayrı blok kurarak yürümeyi savunan yoldaşlarla aramızdaki görüş ayrılığı özseldir tespiti bizzat Merkez Komitesinin kendi görüşleriyle çelişmektedir. Ama gelinen aşamada Merkez Komitesinin yürüyüşler konusundaki tavrı damgamızı basamayız gerekçesiyle ayrı yürüyüş yapmayı ilkeleştirme yönünde ilerlemektedir. Bu noktada özsel bir çelişki görünümü kazanmaktadır.

3) Merkez Komitesinin DGB'nin yürüyüşünde ayrı blok kurarak yürümeyi savunan yoldaşlar esas olarak ileri kitleyi kazanma açısından değil, geri ve orta kitleyi kaybetmeme açısından yaklaşıyorlar görüşü Merkez Komitesinin ispatlanamaz bir iddiasıdır.

Biz şu görüşü de doğru bulmuyoruz: Ya ileri kitle, yahut da orta ve geri kitle ikilemini, bunun ikisinin karşı karşıya konmasını da doğru bulmuyoruz. Böyle bir görüş Leninizmden sapma teşkil eden bir görüştür. "Sol" sapmadır, özünde sağcıdır.

Bugün parti inşasının birinci aşamasında, kitle çalışmasında esas olarak işçi sınıfının ileri kesimini kazanmayı esas alırken, gücümüz oranında orta ve geri kitleyi de kazanmaya çalışmalıyız.

4) "Bugün güçsüzüz, damgamızı basamayız, damgamızı basamaya cağımız yürüyüşlere katılmak objektif olarak diğerlerini güçlü gösterecektir" görüşü, Merkez Komitesinin ayrı yürüyüş yapma, veyahut da yürüyüşe katılmamanın kılıfıdır.

Bu görüş objektif olarak, emekçi yığınları karşı-devrime, oportünizme, revizyonizme terketme görüşüdür. Öncüyü müdahaleci değil, seyirci görünümüne düşürmektedir. Görünüşte "sol", özünde pasifizmdir.

Bugün güçsüz de olsak mücadeleyi yığınlar içerisinde sürdürmemiz gereklidir.

Eğer bu görüşün üzerine gidilmezse, bugün yürüyüşler konusunda, yarın sendikalara kadar uzanabilir!

5) Bugünkü gücümüzle, içinde bulunduğumuz bugünkü durumda, komünizmin en geniş propagandasını ayrı yürüyüş yaparak değil, DGB'nin peşinde ayrı blok kurarak daha iyi bir şekilde yerine getirebiliriz!

Bunun için de önerimiz:

1984 1 Mayıs'ında DGB peşinde Kızıl ayrı blokumuzu kurarak oportünizme, revizyonizme ve her türlü işçi sınıfı düşmanlarına karşı mücadeleyi yürütmeliyiz!!!

Tüm yoldaşlar pratikten de yola çıkarak, bu yazımızda ortaya koyduğumuz konular üzerine kafa yormalı, bunlar üzerine tartışmalıdır. Yanlış görüşlere karşı mücadele edilmelidir.

Şu da bilince çıkarılmalıdır:

DOĞRU TAKTİK ÖNDERLİK, STRATEJİK BAŞARININ ÖN ŞARTIDIR!!!

Bolşevik selamlar

18.11.1983

...SK çoğunluğu

NOT: Bolşevik Partizan No.7, s.17'deki ... AK imzalı yazının başlığı yanlış yazılmıştır. Doğrusu şöyledir: 1 Mayıs tartışmalarıyla ilgili yazılı tavrımızdır!

YAZI KURULUNUN TAVRI

ŞK çoğunluğu imzalı yazı, bazı noktalarında, uzun süredir sürdürülen tartışma içinde daha önce genişçe tavır takındığımız konularda bilinen gerekçeleri tekrarlama niteliği taşıyor. Biz böyle noktalarda yalnızca daha önce söylediklerimize atıfta bulunup geçeceğiz. Diğer bazı henüz tavır takınılmamış konularda tavır takınmak, ve öncelikle tartışmanın özünü ortaya çıkarmak, tartışmanın ilerletilmesi açısından bize, her noktada — daha önce söylenenleri tekrarlama anlamına gelen — cevap vermekten daha önemli ve doğru görünüyor.

I. DGB İLE BİRLİKTE YÜRÜMEYİ SAVUNAN ARKADAŞLARLA MERKEZ KOMİTESİNİN ARASINDAKİ FARKIN TEMELİ NEDİR?

DGB ile birlikte yürümenin doğru olduğunu savunan yoldaşlar, Merkez Komitesinin, bu yoldaşlarla Merkez Komitesi arasındaki farklılığın bir noktada özsel olduğu tezine karşı çıkıyorlar.

Onlar bundan önceki yazılarında, ayrılığın özsel, ya da ilkesel olamayacağını; çünkü tartışmanın taktik bir sorun olduğunu belirtmişlerdi. (Bkz. BP7'deki AK imzalı yazı)

Biz buna cevaben yazdığımız yazıda; böyle bir yaklaşımın, "taktik konularda ilkesel hata yapılamayacağı" şeklinde yanlış bir anlayışın ifadesi olduğunu belirtmiştik.

Yeni yazılarında yoldaşlar, geçen yazılarının temel direklerinden biri olan böyle bir tezin yanlışlığını sözde de olsa kabul ediyorlar. Sözde de olsa diyoruz, çünkü bu anlayışın savunulan diğer görüşlerde oynadığı rol konusunda tavır takınılmadıkça, hatanın tam olarak bilince çıkarılması ve aşılması mümkün değildir. Ama yoldaşlar böyle yanlış bir anlayışın (Taktik konularda ilkesel hata olmaz; taktik konulardaki ayrılıklar öze ilişkin olamaz!) savundukları diğer görüşlerde oynadığı rol hakkında tek söz etmiyorlar. Bu konuda tek söz etmedikleri gibi, Merkez Komitesinin aradaki ayrılığın bir noktada özsel olduğu tezini geri çevirmek için yürüttükleri mantık içinde,aynı anlayışı belli ölçüde sürdürdüklerini de gösteriyorlar. (Bu noktayı aşağıda açacağız.)

Bunun dışında onlar, "Sizin de işaret ettiğiniz gibi, taktiksel hataların şu veya bu derecede stratejiye tekabül edeceği" tezi ile, hem bize söylemediğimiz birşeyi söyletiyorlar — Biz bütün yazımız içinde, taktik konularda da özsel ve ilkesel hatalar yapılabileceğini savunduk; taktiksel hataların "şu veya bu ölçüde stratejiye tekabül edeceğini" biz savunmadık. Tersine, strateji doğru da çizilmiş olsa, taktikte yapılan ilkesel hataların yenilgiye götüreceğini vb. savunduk—, hem de bu kez başka bir yönde hata yapıyorlar.

Daha önce taktik konularda ilkesel hata olamayacağını savunmuşlardı, bu kez bu tezi geri çekip, "taktik hataların şu veya bu ölçüde stratejiye tekabül edeceği"ni söyleyerek; doğru stratejiye rağmen yanlış taktikler olabileceğini yine reddediyorlar. Şurası açıktır ki, "taktiksel hataların şu veya bu derecede stratejiye tekabül edeceği"ni söylemek; doğru stratejiye rağmen taktiksel hata kabul etmemek demektir! Görüşümüze göre bu noktada yoldaşların tavrı, hataları üzerine cesaretle yürüyen bir tavır değil, kurtarabildiğini kurtarma tavrıdır. Yoldaşlar Marksist-Leninist olmayan bu tavrı terkedip, bu noktada yaptıkları hatanın ne olduğu üzerine derinlemesine düşünmelidir. Bu hatanın savundukları görüşlerdeki rolü ve payı üzerine özellikle düşünmelidir.

Şimdi taktik sorunlarda da ilkesel hata yapılabileceğini söz de kabul eden yoldaşlar; yine de Merkez Komitesinin bir noktada aradaki ayrılığın özsel olduğu tezini reddetmeye devam ediyorlar. Bu kez red gerekçesi şöyle:

* 1982 1 Mayısı ve onun ertesinde görüş ayrılığı eylemin biçimine ilişkindir.

* Merkez Komitesi GDS ile girdiği polemikte, ayrılığın "özsel" olduğunu savunan GDS'e karşı, ayrılığın özsel olmadığını savunmuştur.

* Bir başka polemikte Merkez Komitesi bizle olan ayrılığının özsel olduğunu savunarak çelişmeye düşmüştür.

* Gelinen aşamada, önce özsel olmayan çelişme, "Merkez Komitesi yürüyüşler konusundaki tavrı damgamızı basamayız gerekçesi ile nerdeyse ayrı yürüyüş yapmayı ilkeleştirme yönünde ilerlemekte" olduğu için, bu noktada özsel bir çelişme görünümü kazanmaktadır.

Yoldaşlar özellikle ikinci ve üçüncü noktayı kanıtlamak için bir dizi alıntı yapıyorlar. Bu kez yazıları Merkez Komitesinin bu "çelişmesi" üzerine kurulu.

Bu konularda daha önce uzunca yazılıp çizildiği için burada sorun üzerinde kısaca durmayı yeterli görüyoruz. Bütün yoldaşlara tavsiyemiz, alıntı yapılan yerleri bir kez daha okumaları, ama önyargısız okumalarıdır.

Şimdi tek tek bu tezler hakkında düşündüklerimizi söyleyelim:

* Evet, DGB ile birlikte yürüme, onların yürüyüşüne ayrı blok ile katılmayı öneren yoldaşlarla görüş ayrılığı, eylemin biçimine ilişkin bir görüş ayrılığıdır. Biz DGB ile birlikte yürüyelim diyen yoldaşlarla bu eylem içinde savunulması gereken içerikle ilgili olarak hemfikirdik. Ve bunu birçok kez açıkça ifade ettik. Peki ama neden yoldaşlar şu eylem biçimini, biz bu eylem biçimini savunduk (her iki eylemde de aynı içeriği propaganda etme sözkonusu olduğu halde) ? İşte biz bu noktada, "Neden?" sorusuna verilen cevapta aramızda bir yaklaşım farkı olduğunu, özsel bir ayrılık olduğunu savunduk, savunuyoruz. Eylemin biçimi üzerine tartışma, gerekçelerde ayrı yaklaşımların ortaya çıktığı noktada özsel bir niteliğe bürünüyor. Yaklaşım farkı bugün "kitle"ye yaklaşımdaki farklılıktır. Söylemiş olduğumuz bu idi, hala da söylediğimiz budur.

* GDS ile tartışmamız ne idi? GDS, 1 Mayıs 1982'de yalnızca bir tek ayrı, onun anladığı anlamda proleter enternasyonalisti merkezi bir yürüyüşün yapılması halinde, eylemin

+ DGB'ye karşı siyasi mücadele eylemi olacağı
+ Proleter enternasyonalisti olacağı
+ Bağımsız bir eylem olacağı

tezlerini savundu.

Bizim, DGB'ye karşı mücadele eylemi, proleter enternasyonalisti, bağımsız bir eylem yanlısı olmadığımızı, aramızdaki farkın bu anlamda özsel olduğunu savundu.

Biz buna karşı polemik içinde, bu anlamda özsel, ilkesel bir fark yaratmanın GDS'in kafasının ürünü olduğunu; bir başka eylem biçimi ile de bunların yapılabileceğini anlattık.

Ama biz GDS ile eylemin biçimiyle ilgili bir tartışmada ilkesel hata yapılamazlığını hiçbir yerde tartışmadık.

Biz GDS'in de, bizim de DGB'ye karşı siyasi mücadele eylemi, proleter enternasyonalist ve bağımsız bir eylem düzenleme anlayışında olduğumuzdan yola çıktık. Bu tartışma içinde GDS'in bir eylem biçimini mutlaklaştırma eğilimi içinde olduğunu tespit ettik. Polemiğin gelişimi içinde bu noktada ayrılığın öze ilişkin olduğunu da koyduk ortaya.

GDS'in anladığı ve getirdiği biçimde bir özsel ayrılık söz konusu değildi. Merkez Komitesi yoldaşların alıntı yaptığı yerde bunu ortaya koymaktadır. Bu tavır hiçbir şekilde, Merkez Komitesinin, kendisi ile, DGB ile birlikte yürümeyi savunan yoldaşlar arasındaki görüş ayrılığının bir noktada özsel olduğunu savunması tavrı ile çelişmez.

* Yyy ile yapılan tartışmanın konusu GDS ile yapılandan biraz değişiktir. Yyy "Merkez Komitesi ile, DGB ile yürümek isteyen yoldaşların arasında özde herhangi bir çelişki yoktur" tespiti yapıyor. Evet, sorunlara yalnızca yüzeyde yaklaşanlar için; yalnızca biçime bakanlar için, gerekçelere kafa yormayanlar, anlayışlar üzerinde durmayanlar için durum böyledir. Tartıştığımız, eylemin biçimidir. DGB ile birlikte yürüyelim diyenler de, Merkez Komitesi de GDS'in önerisini reddetmektedir. Böylece 'özde' birleşmektedir!!! Eski kardeş örgütlerimizin hayranı yyy'nin mantığı budur.

Merkez Komitesi bu noktada yyy'ye verdiği cevapta, yoldaşların alıntı yaptığı yerde aktardığı gibi, hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek bir açıklıkta, DGB ile birlikte yürüyelim diyenlerle kendi arasında, "DGB ile birlikte yürünerek de ona karşı siyasi mücadele eylemi yapmak, bağımsız eylem yapmak,proleter enternasyonalisti eylem yapmak mümkün müdür?" sorularına verilen cevapta, özde bir ayrılık olmadığını; ama özde (siz isterseniz sorunlara yaklaşımda deyin!) ayrılık olan noktaların da olduğunu söylüyor, ve iki nokta tespit ediyor.

Bu iki noktadan birincisinde, bizim geçen yıl BP7'de yazdığımız yazıda özeleştirisini yaptığımız bir yanlış düşünce de yer alıyor. (Kasdettiğimiz, kendimizi oportünistlerden kesin bir şekilde ayırma talebinin ayrı yürüyüşle eşitlenmesi anlamına gelen sözlerle ilgili özeleştiridir.) Ama bu yanlış da, yapılan özsel ayrılık tespitinin doğruluğunu bizce ortadan kaldırmıyor.

Yoldaşlar özsel ayrılık tespitine temel olan gerekçelerden biri olan, DGB ile birlikte yürümek isteyen yoldaşların soruna "ileri kitlelerin kazanılması açısından değil, geri ve orta kitlenin kaybedilmemesi açısından" yaklaştıkları tespitine karşı çıkıyorlar.

Bu noktada yoldaşlar, kendilerine getirilen böyle bir suçlamanın haklı olmadığını savunuyorlar.

Bu konuda yoldaşların sorunu biraz daha derin düşünmelerini tavsiye etmekten başka, bir de bizim BP7'de yayınlanan yazımızın "Yoldaşlar gücümüzü belli noktalarda yoğunlaştırmamız halinde DGB yürüyüşlerinden bağımsız, ayrı alternatif yürüyüşlerin, DGB'nin yürüyüşüne katılmaya göre üstünlüğünü görmüyorlar" bölümünü bir kez daha okumalarını tavsiye etmekten başka birşey söylemek gereksiz geliyor bize.

Bir de, bütün bu tartışma içinde, biz ayrı yürürsek, DGB ile birlikte yürüdüğümüz zaman yürüyüşümüze katılması mümkün olan birtakım kişilerin, bizim yürüyüşe katılmayacakları gerekçesinin, DGB ile birlikte yürüme önerisinde oynadığı gerçek rol hakkında, yoldaşların zorlamaya girmeden, gerçek durumu ortaya koymalarını bekliyoruz.

Bütün diğer gerekçeler, özellikle komünizmin propagandasının en iyi şekilde bu biçimde —DGB ile birlikte yürüyerek— yapılacağı gerekçesi, doğru olmayan gerekçelerdir. Çünkü bugün DGB içinde yoğun propaganda ile birleştirilen ayrı yürüyüşün Komünizm propagandası açısından üstünlüğü hem teorik olarak tartışılmaz, hem de pratikte görülmüştür. Geriye DGB ile birlikte yürüme alternatifini savunmak için bir tek gerekçe kalmaktadır. O da, DGB ile birlikte yürümemiz halinde bizimle yürüyecek, ayrı yürümemiz halinde bizimle gelmeyecek kesim! Bu açıktır ki dikkate alınması gereken bir gerekçedir. Ama eylem biçimi konusunda bunun merkeze konması; işte tam da bizim dediğimiz "geri ve orta kitleyi kaybetmemenin" çıkış noktası alınmasıdır.

Bunun dışında 1982 1 Mayısında ayrı yürüyüş yerine DGB ile birlikte yürümeyi savunan yoldaşların; bunu savundukları dönem de parti inşasının birinci aşaması konusunda savundukları yanlış görüşler (Teorik çalışmanın esas alınamazlığı; içe dönük çalışmanın esas alınamazlığı konularında) ile, DGB ile birlikte yürüme düşüncesinin birbiriyle bağı olup olmadığı üzerine de kafa yormalıdır. Bizce bunlar birbirinden bağımsız değildir.

II. DİĞER BAZI SORUNLAR

****

A) Damga basma sorunu:

ŞK'dan yoldaşlar, yazılarının önemli bir bölümünde, "damga basma" sorunu üzerinde duruyorlar. Merkez Komitesinin "damga basmadığımız" eyleme katılmayız tezini savunduğunu getirip, bu tezin yanlışlığını ispatlamaya çalışıyorlar.

Bu sorunla ilgili olarak, önce bu yazının 18.11.1983 tarihli olduğu; bu tarihe kadar Merkez Komitesinin damga basma sorunu ile ilgili olarak, kendisinin damga basmadığımız hiçbir eyleme katılmayız şeklindeki bir anlayışın yanlış olduğunu açıkça ortaya koydu. Bu konuda Merkez Komitesi açık olarak, yöneli mi doğru, devrimci olan eylemlere; damga basılmadan da katılınabileceği (mutlaka katılınacağı değil) görüşünü formüle etmiş tir.

Aynı anlayış bizzat bu yoldaşların cevabi tavır takındıkları Yazı Kurulu yazısında da vardır.

İkinci olarak, 1 Mayıs tartışması ile ilgili olarak, bizim DGB'nin yürüyüşlerine bugünkü gücümüzle damga vuramayacağımız tespitinin somut bir tespit olarak yapıldığı; ve neden DGB ile değil de ayrı yürüyüş sorusuna verilen cevapta, "damga vurmama nın" tek gerekçe değil, bir dizi gerekçeden yalnızca biri olarak getirildiği bilince çıkartılmalıdır.

Yoldaşlar bu bağıntıda girdikleri polemikte bu iki noktayı da atlıyor, adeta yeldeğirmenlerine saldırıyorlar.

Yoldaşlar aynı tartışma bağıntısı içinde, "kendimizi emekçi halktan ve işçi sınıfından soyutlayarak değil, onların içine girerek, onların içersindeki yanlış görüşlere karşı mücadele" etmenin gereğinden vb. söz ediyorlar. Ve 1904'te Bolşevik Partinin deneyinden bir örnek vererek, Merkez Komitesinin "ayrı yürüme" tavrının bununla çeliştiğini anlatmaya çalışıyorlar.

Bu tartışma bağıntısı içinde yoldaşların ayrı yürüyüşü "kendimizi işçi sınıfından ve emekçi halktan soyutlama" olarak değerlendirdiğini, ve fakat bu değerlendirmenin yanlış olduğunu tespit etmek zorundayız. Burada yoldaşlar soruna önce yine hiç bir ayrım yapmadan "emekçi halk ve işçi sınıfı", yani genel olarak "kitleler" açısından yaklaşıyorlar. Ama bizim bugün kazanabileceğimiz; öncelikle kazanmak istediğimiz "kitle", genel olarak ayrımsız kitle değil; işçi sınıfının ileri kesimidir.

Bunları kazanmanın yolu ise Marksizm-Leninizmin yoğun propagandasıdır. Yoldaşlar tartışma bağıntısında yoğun propaganda nın sanki ancak DGB ile birlikte yüründüğü zaman yapılabilecekmiş gibi bir tavır içindeler. Bizim ayrı yürüyüşü, DGB'ye karşı yapılacak rahatsız etme eylemiyle, propaganda eylemiyle birleştirmeyi önerip uyguladığımızı, yaptığımız propagandanın en az DGB ile birlikte yüründüğü zaman yapılacak propaganda seviyesinde olduğunu görmüyorlar.

İkinci olarak, yoldaşların verdiği örnekte, RSDİP'nin ve Bolşeviklerin bizim bugünkü durumumuzla karşılaştırılamayacak bir kitle temeline sahip olduğu gerçeği; RSDİP'nin 1904'de hala birinci aşamada olmasına rağmen, sağlam bir çekirdeğinin olduğu; programının olduğu vb. gerçeği; bunun ötesinde, sözkonusu eylemin de, 1 Mayıs gibi DGB ağaları tarafından planlanan, içinde kendiliğindenlik unsuru hemen hiç bulunmayan bir eylem olmasına karşılık, kitlelerin kendiliğinden hareketinin önemli rol oynadığı bir eylem olduğu gerçeği de gözönüne alınmamaktadır.

B) Bir eylem biçimini ilkeleştirme sorunu:

ŞK'dan yoldaşlar Merkez Komitesi hakkında, "Merkez Komitesinin yürüyüşler konusundaki tavrı, damgamızı basamayız gerekçesi ile nerdeyse ayrı yürüyüş yapmayı ilkeleştirme yönünde ilerlemektedir" şeklinde bir tespit yapmaktadırlar.

Önce Merkez Komitesinin tek gerekçesinin "damgamızı basamayız" şeklinde konması, "bu gerekçe ile ayrı yürüyüş" savunulduğu tespiti, açıkça Merkez Komitesinin pozisyonunun çarpıtılmasıdır. Böyle bir tavrın siyasi hasmına bir aptallık maledip, ona saldırma tavrı olduğunu; Don Kişot tavrı olduğunu tespit etmemiz gereklidir.

İkinci olarak, böyle bir suçlama — bir eylem biçimini 'ilkeleştirme' suçlaması — ile, aynı mantık tersine işletilerek,yoldaşların ille de birlikte yürümeyi mutlaklaştırdıkları suçlamasını getirilebilir.

Üçüncüsü — ki hepsinden önemlisi budur —: Her somut durumda somut duruma, görevlere en uygun eylem biçimi, doğru olan eylem biçimidir. Bir somut eylem için doğru olan eylem biçimi, aynı türde bir başka eylemde de, eğer şartlarda önemli bir değişiklik yoksa doğrudur.

1982'deki eylemler doğru idiyse, onun 1983'te de, şartların önemli ölçüde değişmediği gözönüne alındığında doğru olacağı açıktır. Bu "bir eylem biçimini ilkeleştirme" vs. değildir.1983 ile 1982 arasındaki önemli fark, bizim kitle gücümüzde önemli bir azalmanın var olduğu idi. Bunun dışında 1982'de 1 Mayıs'ı birlikte düzenlemeye çalıştığımız örgütlerden Peykar dağılmıştı. Kardeşlerle ise ilişkilerimiz gerçek anlamda kardeşlik ilişkisi olmaktan çıkmıştı. Bunun dışındaki şartlar değişmemişti. Bu durumda önce üç yürüyüş yerine bir yürüyüş yapmak doğru idi. İkinci olarak da bir yıl önceki eylemden ders çıkarılarak eylem birliğini, Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yönelmişlerin dışına taşırmak için de çaba, daha fazla çaba sarfedilmeli idi. Ayrı yürüyüş yapma konusunda şartlar bir değişiklik yapmayı gerektirmiyordu.

1984'teki durumda da, 1983'e göre ayrı yürüyüş konusunda değişiklik yapmayı gerektirecek bir değişiklik yoktur.

Biz bugünkü gücümüzü, görevlerimizi gözönüne aldığımızda; karşı-devrimciler önderliğinde düzenlenen; içinde kendiliğinden unsurun rolü hemen hemen hiç olmayan, yönelimi karşı-devrimci eylemlere katılmayı — (Bu eylemlerin kendimizi herkesin görebileceği bir biçimde ayırmadıkça, ki bu eğer eylem çok güçsüz değilse hemen hemen imkansızdır) — doğru bulmuyoruz. Bunun yerine bu gibi eylemleri gücümüz oranında rahatsız etmeyi, imkan olduğunda bu eylemlerin karşısına ondan ayrı, alternatif eylem koymayı doğru buluyoruz. Bu propaganda açısından da, kendimizi Karşı-Devrimden, onlarla hiçbir ortak yanımızın olmadığını gösterecek biçimde ayırma konusunda da bugüne uygun biçim olarak görünüyor bize.

Devrimci güçler önderliğinde düzenlenen eylemlere ise, güçsüz de olsak katılabileceğimizi (mutlaka değil), burada da propaganda ve ajitasyon serbestliğinin mutlaka sağlanması gerektiği şartlarda katılmamızın sözkonusu olduğunu söylüyoruz.

Kendiliğinden unsurun ağır bastığı eylemlerde ise gücümüz oranında bu eylemler içine girip önderliği ele geçirmeye çalışmanın görev olduğunu söylüyoruz.

Bizim bugünkü eylem çizgimiz budur. Bunun bütün birinci aşama için geçerli olduğunu vb. de söylemiyoruz.

Bunun bir eylem biçimini ilkeleştirme vb. olduğunu da redde diyoruz.

ŞK'dan yoldaşların bütün eleştirisinin temeli olan düşünce, "Yaptığımız ayrı yürüyüşlerle, onlardan uzak kaldığımız oranda, niyet ne olursa olsun DGB şeflerine işçileri terketmiş olduğumuz" düşüncesidir. İşte bu düşüncedir yoldaşların DGB ile yürümeyi savunmasının temel sebebi! Onlar bizim somut olarak ayrı yürüyüş yaptığımız alanda ve gücümüzün elverdiği her alanda DGB şeflerinin yüzünü bizzat onların kendi eylemleri içinde teşhir çalışmamızı yok saymakta; DGB şeflerine "işçileri" terketmemenin tek yolu olarak onlarla birlikte yürümeyi görmektedirler. İşte bu noktada, "bir eylem biçimini ilkeleştirme" suçlaması, bu suçlamayı getirenler açısından en azından sorun olarak gündeme getirilmek zorundadır! Çünkü işçileri DGB şeflerine terketmemek komünistlerin her zamanki görevidir. Aynı yürüyüşler bu işi yaptığına göre; bu biçim her zaman reddedilmek; hep DGB yürüyüşlerine katılmak savunulmak zorundadır!

C) 1982 öncesinde Batı Almanya'da yaptığımız 1 Mayıs yürüyüşlerinin değerlendirilmesi:

Bu bağıntıda bazı yoldaşlar bizim 1982 öncesi yürüyüşleri nasıl değerlendirdiğimiz sorusunu yöneltiyorlar. Bizim GDB ve diğer eski kardeşlerle polemik içinde 1982 öncesi yürüyüşleri de savunduğumuzu hatırlatıyorlar.

Bu konuda önce, daha önce GDS ve diğer kardeşlerle polemik içinde sorunu nasıl değerlendirdiğimizi aktaralım. Ardından bu gün bu konuda ne düşündüğümüzü koyalım.

GDS ile polemik içinde 1982 öncesi 1 Mayıs yürüyüşlerinin değerlendirilmesi hakkında önce GDS'e Merkez Komitesinin verdiği uzun cevap yazısında "mücadele eylemi" bağıntısında şöyle bir değerlendirme yapıldı:

> " Bu 1 Mayıs 1982'de (Sadece bu 1 Mayıs'ta değil, ondan önce kilerde de) bir tek Bolşevik Partizanlı bile, 'Aman DGB yürüyüşünü sakın rahatsız etmeyelim' demedi. DGB ile birlikte yürümeyi savunan çok sayıda sempatizanımız da, onlarla birlikte yürümekten, onlarla barış içinde birarada yürümeyi anlamadı. DGB ile birlikte yürümekten, sadece coğrafi olarak birlikte yürümeyi anladı. Öyle savundu." (Tüm Belgeler, s. 126)

Daha sonra Merkez Komitesinin, GDS Yönetiminin II. Toplantı tutanağı hakkında görüşleri üzerine tavır takındığı belgede, 1982 öncesi 1 Mayıs yürüyüşleri şöyle değerlendirildi:

" Biz şimdiye kadarki (Kastedilen 1982'ye kadar, Batı Almanya'da yapılan 1 Mayıs yürüyüşleridir —YKN) 1 Mayıs yürüyüş lerimizin pratiğinde k ö k t e n birşey eleştirmiyoruz.Ey lem biçimlerinden hangisinin bugünkü görevlerimize daha u y g u n olduğu sorunudur sorun bizim için. Bizim daha önceki yürüyüşlerimizin de m ü c a d e l e eylemleri; ve p r o l e t e r e n t e r n a s y o n a l i s t yürüyüşler olduğu düşüncesindeyiz. Bu a n l a m d a 1982'ye kadar yaptığımız yürüyüşlerle, 1982'deki yürüyüşlerimiz arasında bir n i t e l i k farkı görmüyoruz.

1 Mayıs 1982'de yapılan yürüyüşlerin, 1982 öncesi yapılan yürüyüşlere göre üstünlüğü, onun DGB'ye karşı alternatifi daha güçlü bir şekilde pratik olarak göstermesidir.

...

Biz geçmişteki 1 Mayıs yürüyüşlerimizi de 'milliyetlere göre' örgütlemedik! Öncelikle Türkiyeli işçilere yönelmemiz bizim görevlerimiz açısından doğrudur ve milliyetlere göre yürüyüş örgütlemek değildir.

Biz geçmişteki 1 Mayıs yürüyüşlerinde de DGB'li sendika ağalarına karşı olduğumuzu çeşitli biçimlerde dile getirdik. Kendimizi DGB'li sendika ağalarından ayırdık.

Bizim bloklarımız bir anlamda DGB'li sendika ağalarının yürüyüşlerine bir a l t e r n a t i f ti.

Bizim açımızdan bu şartlar şu ya da bu ölçüde (kuşkusuz 1 Mayıs 1982'deki ölçüde değil) daha önceki 1 Mayıs yürüyüşlerinde de yerine getirildi." (Tüm Belgeler, s.365-366)

Görüldüğü gibi biz GDS'le ve diğer eski kardeşlerle polemik içinde, 1982 öncesindeki yürüyüşlerin kökten reddedilmesine — bunların mücadele eylemleri ve proleter enternasyonalisti ey - lemler olarak değerlendirilmemesine— karşı çıktık. Tartışılan görevlerin 1982 öncesi 1 Mayıs yürüyüşlerinde de, 1 Mayıs 1982 deki ölçüde olmasa da yerine getirildiğini belirttik. Bu, 1982 öncesi eylemlerin inkarına karşı takınılan bir tavırdı.

Bu konuda söylenenlere bugün eklemek istediğimiz şeyler var dır.

Öncelikle 1982 öncesindeki eylemlerin proleter enternasyonalisti olduğu tespiti yapılırken; bizim 1982 öncesinde yapılan eylemlerde, özellikle 1978-1979-1980-1981 eylemlerinde, diğer ülkelerden Marksist-Leninistler ve Marksizm-Leninizme yönelen güçlerle ve devrimcilerle DGB'ye karşı eylembirliği oluşturmak için özel bir çaba harcamadığımızı (1982 ve sonrasında yaptığı mız gibi) tespit etmeliyiz. Bu, bu eylemlerde pratikte prole - ter enternasyonalizmine gereken önemi vermediğimizin bir işare tidir. Bu eylemlerde, çıkan bildirilerde, yapılan konuşmalarda, propaganda ve ajitasyonda "Bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların birliği" savunulmuş olmasına rağmen; Batı Almanya'da var olan çeşitli ülkelerden devrimcilerin pratik eylemde birliğini sağlamak için özel çaba sarfedilmemiş, bu noktada proleter enternasyonalizminden sapan bir tavır içine girilmiştir. Meselenin bu yanı GDS'le polemik içinde konmamıştır. 1982 önce si 1 Mayıs eylemlerinin inkar edilmesine, toptancı bir şekilde reddedilmesine karşı çıkmak gerekli ve doğrudur. Ama bu yapılır ken, proleter enternasyonalizmi konusunda bu eylemlerdeki sapmanın GDS ile polemik içinde bilince çıkarılmamış olması yanlıştır.

Proleter enternasyonalizminden bu sapışta eylemin biçimi (D GB'nin ardında ayrı blok kurma) rol oynamamıştır. DGB peşinde ayrı blok kurulması halinde de, diğer ülkelerden Marksist-Leninistler, Marksizm-Leninizme yönelenler ve devrimcilerle birlikte hareket etmeye özel önem verilebilirdi. Bunun yapılmamış olmasının suçu eylemin biçiminde değildir. GDS (ve diğer eski kardeşler) 1 Mayıs eyleminin proleter enternasyonalisti olabilmesi için, DGB'den coğrafi olarak ayrı bir merkezi yürüyüşü mutlak gereklilik olarak göstererek, bunun dışındaki bir eylem bi çiminin proleter enternasyonalisti olamayacağını iddia ederek, bütünüyle yanlış bir pozisyonda polemik yürüttüler.

1978-1979-1980-1981'de Batı Almanya'da yaptığımız 1 Mayıs yürüyüşlerinin proleter enternasyonalizminden belli bir sapmayı içinde barındırmasının nedeni eylemin biçimi değildi. Hayır, o günkü siyasi çizgimiz uluslararası komünist hareketin birliğini yaratma çalışmasının önemini tam anlamıyla kavramayan bir çizgi idi. Buna bağlı olarak da 1 Mayıs gibi eylemlerde pratik te proleter enternasyonalizminin gerçekleştirilmesine gereken önem verilmiyordu.

Bunun dışında, 1978-1979-1980'de Batı Almanya'da yaptığımız 1 Mayıs yürüyüşleri sırasında biz henüz parti inşasının birinci aşaması ve bu aşamanın görevleri, içinde bulunduğumuz dönem de kavranacak esas halkanın ne olması gerektiği konusunda da doğru görüşlere sahip değildik. Bizim için sorun öncelikle kitlenin ileri kesimlerini Komünizm davasına kazanmak, partinin çehresini yaratmak vb. değildi; bunlar sanki çözülmüş görevler miş gibi davranıyorduk.

Dışta sorun milyonlarca kitlenin kazanılması olarak kavranı yordu. Taktiklerimiz, eylem biçimleri vb. buna uygundu. 1978 - 1979-1980'de Batı Almanya'da DGB ilé birlikte yürümemiz "kitle lerle birleşme", "onlardan kopmama" vb. gibi "kitle" konusunda ayrım yapmayan bir anlayışın da ürünü idi.

1981 1 Mayısı Partizan'dan henüz ayrıldığımız, bir anlamda 'arayış' içinde olduğumuz bir döneme rastladı. Geçmiş eylemlerin bir değerlendirmesini yapmak vb. henüz imkan dahilinde değildi. Alışılmış olan yapıldı.

1982 1 Mayısı, II.Konferansın hemen ertesinde yapıldı. İkinci Konferans bizim içinde bulunduğumuz durumun bilince çıkartılması, bugünün görevlerinin bilince çıkartılması açısından belirleyici bir dönüm noktası oldu. Buna bağlı olarak 1 Mayıs 1982'de, 1982 öncesi eylemlerden ayrı bir biçim gündeme geldi. Bu bizim sorunları kavrayış sürecimizin ürünü olan bir durum - dur. Biz eğer daha 1978'lerde Parti inşası öğretisi, ve bizim durumumuz, görevlerimiz hakkında 1982'de vardığımız görüşlere sahip olsaydık, o zaman 1978'de de 1 Mayıs'ta Marksist-Lenin - ist ve Marksizm-Leninizme yönelmiş güçlerle eylembirliğini mer keze koyan, diğer devrimcilerle de eylembirliği yapmaya çalı - şan, DGB'nin emperyalizm yanlısı yürüyüşlerine karşı alterna - tif ayrı yürüyüşleri gündeme getirirdik. Bu doğru olurdu. Kuşkusuz o zaman bu gibi eylemler bugünkünden çok daha güçlü olup, propaganda değeri çok daha fazla olabilirdi. DGB'li sendika ağalarının teşhiri çok daha geniş olabilirdi.

Toparlarsak: 1978-1979-1980-1981 1 Mayıslarında da Batı Almanya'da içinde bulunulan durumda doğru eylem biçimi, DGB'li sendika ağalarının önderliğinde Batı Alman emperyalizminin propaganda eylemleri olarak düzenlenen 1 Mayıs eylemlerine karşı; devrimci 1 Mayıs eylemlerinin ayrı yürüyüş olarak düzenlenmesi idi. Bu eylemler, DGB eylemlerinde yoğun propaganda ve rahatsız etme eylemleriyle birleştirilmeli idi.

Bu eylem biçimini o gün gündeme getirmemiş olmamız doğrudan doğruya o günkü yanlış siyasi çizgimizin, özellikle içinde bulunduğumuz gerçek durumun ve görevlerin doğru kavranmamasının sonucudur.

1976 ve 1977'de Batı Almanya'da yapılan 1 Mayıs eylemlerinde, bugün önerdiğimiz eylem biçimine benzer bir biçim AKP/ML (şimdi ML'siz!) tarafından gündeme getirilmişti. Bir yanda sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen yürüyüşler vardı,diğer yanda ise kendine Marksist-Leninist diyen güçlerin alternatif 'Kızıl 1 Mayıs' adını verdikleri, ve sözde de olsa komünizmin ve devrimin propagandasını gündeme getiren, alternatif yürüyüş ler vardı.

Biz hem 1976'da, hem de 1977'de bu alternatif yürüyüş eylem lerine katıldık. 1976'da kendimizi yalnızca 'Kızıl 1 Mayıs'lara katılmakla sınırladık. 1977'de ise (alternatif yürüyüş sendika yürüyüşünün bitiminden sonra yapılmıştı) hem —kitle dernekleri adına! — sendika yürüyüşüne; hem de —Marksist-Leninistler adına! — 'Kızıl 1 Mayıs'a katılma çağrısı yaptık. Ve sendika ağalarının önderliğindeki yürüyüşlerde propaganda yaptık. Önderliğimizdeki kitle dernekleri adına ayrı, Marksist-Leninistler adına ayrı yürüyüşe çağrı yapmamız, doğrudan doğruya o günkü dönemde Batı Almanya'da Türkiyeli işçi ve öğrenci dernek lerini gerçekte 'mesleki örgütler' olmamalarına rağmen, mesleki örgüt olarak değerlendiren anlayışımıza bağlı bir tavırdı.

1977 sonunda yapılan YD Konferansında bu Kızıl 1 Mayıs'lara katılma kararı konusunda şu tespit yapılmıştır:

" Eylem çizgimizde dargörüşlülüğün ve kısa süreli anlık başarılar için uzun süreli mücadeleyi feda etmenin bir örneği de 1 Mayıs eylemlerinde görülmüştür. Bu eylemlerde somut durum hiç tahlil edilmeden 'Kızıl yürüyüşlere katılma' kararı alınmış, eylemler kadroların ve derneklerin teşhirini berabe rinde getirmiştir." (YDBK Faaliyet Raporu)

Aynı konuda YDBK'nın Mayıs 1977 toplantı sonuçlarında da esas olarak 'teşhir olundu' gerekçesi ile 'Kızıl yürüyüşlere katılma'ya karşı çıkılmaktadır.

Bugünkü değerlendirmemize göre bu gerekçe çürük bir gerekçe dir. Çünkü teşhir olma açısından DGB içinde ayrı blok kurup, açıkça Komünizm propagandası yapmak ile; ayrı yürüyüş yapma arasında belirleyici bir fark yoktur. Eğer teşhir olma veya olmama meselesi eylemin biçimi için belirleyici kıstas haline getirilirse, teşhir olmamak istendiğinde tek alternatif, DGB yürüyüşlerine ayrı blok kurmadan katılmaktır. Bu teşhir olmama ancak Komünizmin propagandasının yüksek sesle yapılmaması pahasına olabilir, ki bunun yanlışlığı ortadadır.

Bugünkü değerlendirmemize göre, 1976 ve 1977'deki ayrı yürüyüşler biçim olarak doğru eylem biçimleri idi. Bu eylemlerin yanlışlığı, onlara damgasını vuran — Marksizm-Leninizm adına — oportünist içerikte idi. Bu eylemlere, bizzat bu eylemleri düzenleyen, Marksizm-Leninizm adına konuşan güçlerin oportünist görüşlerini yoğun bir şekilde teşhir eden Marksist-Leninist bir propaganda ile katılmak doğru olurdu.

Sorunun sendikal çalışmayla bağı:

Bu noktada yoldaşlar, ayrı yürüyüş savunmanın mantıki sonucunun sendika çalışması konusunda kızıl sendika anlayışını savunmak olduğu görüşünü yineliyorlar.

Biz geçen yazımızda sorunun yalnızca belli noktalarını tartışmıştık. Şimdi diğer bazı noktalarını daha tartışmak istiyoruz.

Önce yoldaşların getirdiği görüş ve gerekçeler üzerinde duralım. Yoldaşlar şöyle diyorlar:

" Şunu söylüyoruz: Gerici sendikalar içerisinde çalışmanın daha başlangıcında bulunulduğu ve bunlar içerisinde belirli bir etkinliğimizin olmadığı bir dönemde, içinde çalıştığın sendikanın koyduğu 1 Mayıs eylemine karşı ortaya konulan Kızıl 1 Mayıs eylemine çağrı yapmak kendi kendini sendikadan dıştalamak demektir. Gerici sendika yönetimi kesinkes bu harekete göz yummayacak, dıştalayacaktır. Gerici sendika içerisinde çalışma olanağın elden gidince yapılacak tek çare kızıl sendika örgütlemektir. Keskinciliğin gideceği yer burasıdır."

Burada söylenenler bir anlamda doğrudur. Evet, eğer sendikalarda uzun süreli bir çalışma planlanıyorsa; bu çalışmanın hedefi olarak sendikaların ele geçirilmesi gündeme getiriliyorsa, o zaman bu çalışmanın henüz başlangıcında olunduğu, ve güçsüz olunduğu bir ortamda, sendikanın düzenlediği bir eyleme alternatif olan bir eyleme çağrı yapmak, dıştalanmayı birlikte getirebilir, ve uzun süreli çalışmaya zarar verir.

Ama tam da bu noktada, önce yoldaşlar bu gerekçe ile kendi önerdikleri eylem biçimine de karşı çıkmak zorunda olduklarını görmelidirler. Yoldaşların Merkez Komitesinin DGB'den coğrafi olarak ayrı bir eylem önerisine, alternatif eylemin biçimini böyle önermesine karşı önerileri; alternatif eylemin DGB'nin eyleminin ardında ayrı blok kurarak yapılmasıdır. Her iki halde de çağrı sendika ağalarının düzenlediği bir eyleme değil; onların düzenlediği eylemin alternatifi olan bir eyleme çağrıdır. Yoldaşlar sendika içinde çalışmanın rahatsız edilmesini istemiyorlarsa, o zaman DGB'li sendika ağalarının düzenlediği eylemin alternatifi olan bir eyleme değil, sendika ağalarının eylemin kendisine çağrı yapılmasını önermek zorundadırlar. Yoldaşların mantığına göre işçiler komünistler tarafından kesinlikle sendika içinde ayrı blok kurmaya vs. değil, kendi sendikası nerede yürüyorsa onunla birlikte yürümeye çağrılmalıdır. Ancak o zaman sendikadan dıştalanma tehlikesi kalkar! Yoldaşlar bunu önermiyor. Ayrı blok halinde yürümeyi, buna çağrı yapmayı öneriyor! Ama diğer yandan da Merkez Komitesinin tavrını, bu tavır 'Kızıl sendika anlayışı'nı yansıttığı için vb. eleştiriyor. Bu eleştiri ciddiye alındığında, yoldaşların kendi ayrı blok kurma önerisini bir kez daha gözden geçirmeleri gerekir!

İkinci olarak şu sorun açıklığa kavuşturulmalıdır: Bizim YD şartlarında; ve bugün içinde bulunduğumuz durumda DGB gibi kar şı-devrimci bir sendika içinde böyle bir perspektifle çalışmamız var mı? Yoksa, böyle bir perspektif ile Batı Almanya'da bizim sendika çalışması yapmamız sözkonusu mu?

Birinci soruya herhalde herkesin yoktur şeklinde cevap vereceği açıktır.

İkinci soru, üzerinde durmamız gereken esas sorudur. Bizim yurtdışı şartlarında yaptığımız çalışma nasıl bir çalışmadır?

Biz bugün parti inşasının birinci aşamasının henüz çok başlarında bulunuyoruz. Dünya Komünist Hareketinin üzerinde birleşebileceği berrak bir platform bugün yok. Marksizm-Leninizmin en temel ilkeleri tanınmaz hale getirilmiş durumda. Böyle bir durumda dünya komünist hareketinin üzerinde birleşebileceği bir platformu yaratma çalışmasını merkeze koymak zorundayız. Bunun için yurtdışında olmanın verdiği olanakları iyi değerlendirmeli; diğer ülkelerden Marksist-Leninistlerle birlikte çalışma - nın şartlarını zorlamalıyız. Bu uluslararası göreve bağlı olarak bizim yurtdışında yaptığımız çalışmanın da yöneldiği esas hedef proleter dünya devriminin bir parçası olarak Türkiye devrimidir. Yurtdışında yaptığımız çalışmada öncelikle içinde bulunduğumuz ülke devrimine değil, Türkiye devrimine yönelik;Türkiye devriminin programını çıkarma, Türkiye devrimi için kadro yetiştirme, ve **örgüt yaratma**ya hizmet etme çalışmasıdır. Bizim bugünkü çalışma alanımız öncelikle kendi içimiz, yakın çevremiz; onun çevresinde devrimci örgütler etrafında birleşmiş olan örgütlü devrimci kesim; onun dışında örgütsüz işçi kitlesidir.

Sadece bizim kitle çalışmamızda en son sırada gelen bu kesimin kazanılması açısından buradaki 'sendika' çalışması, Türkiye devrimi açısından doğrudan anlamı olabilecek bir çalışmadır ki, biz bu kesimin önemli bir bölümünün de sendikalı bile olmadığını düşünüyoruz. O halde bizim açımızdan şu an burada DGB içinde çalışma en fazla şu anlamda kullanılabilir bir çalışma - dır:

a) Belirli yoldaşlarımızın bu çalışmada tecrübelenmesi için yürütülecek bir çalışma

b) DGB'yi daha iyi teşhir için birinci elden içindekileri öğrenmek için bir çalışma

c) Sendika içinde sistemli çalışması olan komünist bir Batı Alman örgütü olduğu şartlarda onun sendikal çalışmasını destek lemek için sendikal çalışma (ki bunun olmadığı ortadadır)

d) Sendikanın çeşitli imkanlarından yararlanmak için bir sendikal çalışma

e) Fabrikada işçilerle temas için, onların içlerinden ileri unsurları tanımak için sendikal çalışma

f) Çeşitli milliyetlerden işçilerin birliğini sağlamak için bir çalışma.

Bu ve benzeri amaçlar dışında bir sendikal çalışma, görüşümüzce yurtdışı şartlarında, ve esas işini kendi ülkesinin devrimini örgütlemek olarak kavramış olan bir örgüt açısından düşünülmemelidir.

Hal böyle olunca da, bizim DGB'nin yürüyüşlerine alternatif koyma önerimizin karşısına, "ama bu gerici sendikalarda çalışmayı reddetmek" anlamına gelir diye karşı çıkmak, tartıştığı - mız özeli hiç kavramamış olmak demektir.

Açıktır ki, soruna böyle bir perspektifle yaklaşıldığı bir alanda ilk anda sendikanın eylemlerine alternatif eylemler ile ortaya çıkmak çocukluk olur. Ama bu hep böyle sürecek de değildir. Çalışmanın belli bir anında, gerici sendikalar içinde komünistlerin şu veya bu eyleme alternatif bir eylem önerisi ile çıkması da mümkündür. Ve ille de kızıl sendika anlayışını savunmak anlamına da gelmeyebilir.

Bunun ötesinde, kızıl sendikalar da komünistlerin ilke olarak reddettiği örgüt biçimleri değildir. Sınıf mücadelesinin belli bir anında bu tip sendikalar da kullanılması gerekli olabilecek araçlardır. Gerici sendikalarda da komünistlerin çalışması gerektiği genel tezi, her zaman, her şart altında bunun yapılacağı anlamına gelmez. Hele hele bu çalışmanın, her zaman, her şart altında, her alanda aynı ağırlıkta, ve aynı biçimde yapılacağı anlamına hiç gelmez.

Bu bağıntıda yoldaşların Lenin'den aktardıkları bölüm ve onun yorumu da ilginçtir. Lenin aktarılan bölümde İngiliz İşçi Partisi içindeki somut bir durumu tartışıyor. Sorun nedir? İngiliz İşçi Partisi işçi sınıfının büyük bir bölümünün örgütlendiği partidir. Komünistler bir ayrı grup-fraksiyon olarak bu örgüt içinde yer alsınlar mı, almasınlar mı?

Öyle bir durum ki, Komünist Partisi bizzat bu kitle örgütü içinde kendi örgütsel bağımsızlığını koruyacak, ideolojik-siyasi bağımsızlığını koruyacak, açıkça komünist propaganda yürütecek, buna rağmen İşçi Partisi içinde kalabilecek. Böyle bir durumda böyle bir kitle örgütü içinde yer almamak — belli bazı şartlar da varsa (partinin gerçek bir çekirdeği varsa, vb.) — kelimenin tam anlamı ile enayilik olur. Lenin bunu anlatmaktadır.

Bunun bağını yoldaşlar bizim tartışmamız için, DGB'nin milyonlarca üyesi olan bir örgüt olduğu, bunun içine girip çalışmak gerektiği şeklinde kuruyorlar.

İyi ama yoldaşlar, yaptıkları alıntıdaki durumun bizim durumuzla hiç mi hiç uyum göstermediğini görmüyor mu? Aynı yoldaşlar, bugün DGB içinde açıkça komünizm propagandası yapan, sendika ağalarını açıkça teşhir eden bir üyenin, sendikadan dıştalandığını bizzat kendileri söylemiyor mu? Bunu söyledikleri halde, nasıl bağ kurabiliyorlar?

Bağ kurulan tek yer 'milyonlarca üye'dir. İşte yoldaşların herşeyin başına kitleyi koyan anlayışları burada bir kez daha ortaya çıkmaktadır. Başka bir açıklama olabileceğini sanmıyoruz.

Bizim bugün milyonlarca üyesi olan DGB'yi ele geçirme siyasetimiz yoktur. Bugün onun milyonlarca üyesini kazanma diye bir siyasetimiz yoktur. DGB konusunda siyasetimiz onun gerici yüzünü teşhir etmektir. İleri kesimi DGB yönetimine karşı açık ta-

vır almaya çağırmak; ileri kesimi parti inşası için kazanmaya çalışmaktır. Doğru perspektifin ne olduğunu ortaya koymaktır. Bunu yaparken, bu perspektifi uygulayacak olanın biz olmayacağımız da açıkça bilince çıkarılmalıdır. (Burada yerleşip Batı Alman devriminin parçası olacaklar açısından konuşmuyoruz, ki onların kazanılması bizim esas görevimiz değil. Biz o konuda an cak komünist Batı Alman, Batı Berlinli örgüte yardımcı olabili riz.) Biz örgütlü yoldaşlarımızın burada da sendika içinde çalışmasını isteriz. Bu çalışmada amacımız yukarıda saydığımız şeylerdir.

Bu konuda meselenin diğer bazı yönleri bunlardır.

D) Sonuçlar:

I. AK imzalı yazının önaçıklamasına getirdiğimiz eleştiri, ŞK yazısında tam olarak derinliğine kavranmamıştır. "Öz itibarıyla doğru" bulunan eleştiri kabul edilirken bir başka yanlışa düşülmektedir.

II. Merkez Komitesinin "DGB yürüyüşünde ayrı blok kurarak yürümeyi savunan yoldaşlarla aramızdaki görüş ayrılığı belli noktalarda özseldir" tespiti doğrudur. Merkez Komitesinin kendi görüşleriyle çelişen bir yanı yoktur.

Merkez Komitesinin "damgamızı basamayız gerekçesiyle nerdeyse ayrı yürüyüşü ilkeleştirdiği" tespiti; Merkez Komitesine ait olmayan bir görüş üzerine inşa edilmiş içi boş bir eleştiridir.

III. DGB ile birlikte yürümeyi savunanlar, bu görüşü savundukları ilk dönemde görüşlerini yazılı olarak ortaya koymamışlardır. Bunun sonucunda da gerçek gerekçelerinin — o dönemde — ne olduğunu yazılı belgeye dayanarak ispatlamak zordur. İspat ancak dolaylı yoldan (sizin yapılmasını talep ettiğiniz hangi iş, ayrı yürüyüşle daha iyi yapılmaz; ayrı yürüyüşün birlikte yürüyüşe göre üstünlükleri var mıdır sorularına verilen cevaplarda) olabilir.

Kitle çalışması sorununda önemli olan sıralamayı doğru yapmaktır. Önceliğin kendimize, sonra çevremize verilmesi; kitle çalışmasında kesimleri karşı karşıya koyma anlamına gelmez. Hepsi yapılmalıdır güç oranında şeklinde, herkesin kabul edebileceği bir tespit, somut tartışmada bir işe yaramaz.

IV. Güçsüzüz, damgamızı basamayız, vb. somut tespitler oldu ğu sürece, ayrı yürüyüşün bir gerekçesidir.

"Mücadeleyi yığınlar içinde sürdürmek"ten somut tartışma ba ğıntısında yalnızca birlikte yürümeyi anlamak, GDS'in tersi bir aşırılıktır.

V. DGB'nin peşinde yürümenin, propaganda açısından üstünlüğü hiçbir şekilde ne teorik olarak, ne de pratik olarak ispatlanamaz bir tezdir.

14 Mart 1984

Milli Meseleye Genel Bir Bakış ve TKP/ML(B)'nin Milli Mesele Çizgisi

Bu sayımızda Recai T'nin "Milli Meseleye Genel Bir Bakış ve TKP/ML(B)'nin Milli Mesele Çizgisi" başlıklı araştırma-tartışma yazısının hazır olan ilk bölümünü yayınlıyoruz.

Recai T'nin yazısının giriş bölümünde belirttiği gibi, yazı nın diğer bölümleri henüz hazır değildir ve önümüzdeki dönemde hazırlanacaktır. Ama diğer bölümler için şimdi yayınladığımız bu bölüm bir temel, bir çıkış noktası olacaktır.

Okuyucularımızı yazıyı bu bilinçle incelemeye, eleştirileri ni iletmeye çağırıyoruz.

YAZI KURULU

GİRİŞ:

****

Yoldaşlar ve devrimciler,

Milli mesele partimiz saflarında ve dışında tartışılan önem li bir konu olma özelliğini bütün güncelliğiyle korumaya devam etmektedir.

Bugüne kadar sorunun bütün aciliyet ve önemine rağmen ele a lınmamış oluşu, benim açımdan önemli bir eksikliktir.

Eksiklik diyorum, çünkü yazının önemini kavramama rağmen, pratik olarak ortaya çıkarılmasını içinde bulunduğum somut koşullar bugüne kadar erteledi.

Bu anlamda önemli bir gecikmenin de bilincinde olarak, bu ya zının tamamının bir yılı aşkın bir süre içinde ancak tamamlana bileceğini şimdiden belirtmek istiyorum.

Çünkü bu yazı, partimizin milli meseleye ilişkin sapmalarını ve eksikliklerini özeleştirici bir tarzda giderme; sözkonusu bu sapma ve hatalarda birincil derecede sorumlu bulunan Merkez Komitesinin sallantılı tavrına dur diyebilme; partimizin sapma ve eksikliklerini Marksist-Leninist temelde eleştirip düzeltme adına ortaya çıkan "eski kardeş" örgütler ve yeminli izleyicileri "Spartaküs"ün konuya ilişkin sapma ve hatalarını açığa çı karabilme; ve sonuç olarak TKP/ML(B)'in genel çizgisini belirlemeye hizmet etmeyi amaç edinmektedir.

Bu uzun süreli çalışma, genelde partimizin geçmişi ve bugünüyle bir hesaplaşma olacağı gibi, özelde kendimle de bir hesaplaşma olacaktır.(*)

Şu an sizlere birinci bölümünü sunabildiğim yazının tamamı, iki bölümden oluşmaktadır.

Birinci bölüm, göreceğiniz gibi, "Milli Meseleye Genel Bir Bakış" ana başlığı altında ele alınmaktadır.

Bu bölüm, "Ekim Devrimi Öncesi Milli Meseleye Genel Bir Bakış", "Ekim Devrimi ve Milli Meseleye Genel Bir Bakış" ve "Ulusal Sorunun Özü Neden Köylü Sorunudur?" ara başlıkları altında irdelenmektedir.

Yazının bu bölümü ana teorik bölümdür. İkinci bölüm, birinci bölümdeki yaklaşım temelinde yükselecektir.

Yazının ikinci bölümü, "2.Konferans ve Sonrasında Milli Mesele" ana başlığı altında incelenmektedir.

Bu bölümde, "İbrahim Kaypakkaya'da Pazar Sorunu", "Milli Meselede Komünistlerin İkili Görevi", "Türk Milliyetçiliğine Karşı Mücadele Neden Esas Alınmalıdır?", ve "Geçmişimize Kısa Bir Bakış" ara başlıkları ile 2.Konferanstaki tartışmalar değerlendirilmektedir.

Yine bu bölümde, özellikle 2.Konferans sonrası tartışmaya konu olan "Türkiye Halkı Mı? Türkiye Halkları Mı?", "UKKTH Şiarı Üzerine" ve "Kıbrıs Sorunu" ele alınmaktadır.

Değerli okuyucu,

Bu yazının bir tartışma yazısı olduğunun bilincinde olarak, varolan eleştirilerinizi zamanında, yazılı olarak devrimci kamuoyuna sunmanızı ısrarla talep ediyorum.

31.1.1984

(*) Partinin geçmişi irdelenirken, tartışma konusu olan sorunlarda, elde mevcut olan bütün belgelere bakılacaktır. Bu değerlendirmede, geçmişte ..BK olarak çalışan bugünkü Bolşeviklerin belgelerine özel bir ağırlık verilecektir.

EKİM DEVRİMİ ÖNCESİ MİLLİ MESELEYE GENEL BİR BAKIŞ

****

Ekim Devrimi öncesi milli meselenin içerik ve çözüm yolları nın incelenmesi ve kavrayışımızın pekiştirilmesi; bugün milli meseleyle ilgili sürdürdüğümüz tartışmaya önemli ölçüde ışık tu tacaktır.

"Herhangi bir toplumsal sorun incelendiğinde -der Lenin-, *o sorunun belirli tarihsel sınırlar içinde formüle edilmesi, ve özel olarak bir ülke sözkonusuysa (örneğin belli bir ülke için ulusal program gibi) o ülkeyi öteki ülkelerden aynı tarihsel dönem içinde ayırt eden özelliklerin hesaba katılması, Marksist teorinin kesin bir gereğidir." ("UKKTH",s.60 açL)*

Biz yoldaş Lenin'in bu Marksist önermesine bağlı kalarak; u lusal sorunun tarihi toplumsal gelişimini, bu gelişimin ülkemiz koşullarında izlediği süreci incelemeye çalışacağız.Bu yön temden uzaklaşılan her adımın bizi yanlış sonuçlara götüreceği açıktır.

Ekim Devrimi öncesi milli mesele incelenirken, bu süreç yek pare bir bütün olarak ele alınamaz. Bu dönemin iki ayrı tarihi sürece ayrıldığı kesindir.

Yoldaş Stalin, 1921 Mart'ında "Rusya Komünist Partisi Onuncu Kongresi"ne sunduğu raporda, sözünü ettiğimiz iki dönemi ele almakta ve açıklığa kavuşturmaktadır.

Stalin partinin ivedi görevlerinin neler olduğuna, bu görev lerin nasıl çözülebileceğine açık yanıt verebilmek için, bazı öncüllerin tespit edilmesi gerektiğine parmak basar ve şöyle der:

" Bu öncüller, ulusların oluşması, ulusal baskının doğuşu so runu ile, tarihsel gelişme boyunca ulusal baskı biçimleri ve daha sonra, ulusal sorunun çözümünün çeşitli gelişme dönemlerinde büründüğü biçimler sorunu ile ilgilidir." (Stalin, "Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu", s.124 Sol Yayınları)

Burada sözü edilen "öncüller", tartıştığımız konuda doğru so nuçlara varabilmek için üzerinde önemle durmamız gereken konulardır.

Ulusal sorunun, tarihsel, toplumsal gelişmesinin üç döneme ayrıldığını; bu her üç dönemin de kendine has özellikler taşıdığını belirten Stalin, konuyla ilgili olarak şöyle diyor:

" Birinci dönem, Batıda feodalizmin tasfiyesi, kapitalizmin zaferi dönemidir. Bireylerin uluslar biçiminde örgütlenmesi bu dönemde yer alır. İngiltere (Irlanda hariç), Fransa, İtalya gibi ülkelerden söz etmek istiyorum." (age, s.124/125)

Devamla, bu ülkelerde feodalizmin tasfiyesi sürecinde uluslaşan insan topluluklarının, aynı zamanda kendi ulusal devletlerini de oluşturduklarını vurgulayan Stalin:

"Ve bu devletler içinde azbuçuk önemli başka uluslar bulunma dığı kadarıyla, bu ülkelerde ulusal baskı da bulunmuyordu" diyor.

Batı Avrupa'da gördüğümüz uluslaşma ve ulusal devletler oluşturma süreci, Doğu Avrupa'da yaşanmadı.

Doğu Avrupa Batının tersine bambaşka bir süreç izlemiştir. Avrupa'nın doğusunda uluslaşma süreci, ulusal devletlerin kurulması şeklinde tamamlanmamıştır. Örneğin Rusya, Macaristan,A vusturya'yı ele alalım:

"Bu ülkelerde — diyor Stalin —, *henüz kapitalist gelişme de yoktu; belki sadece doğuş durumundaydı; gene de, Türk,Moğol ve öbür Doğu halklarının akınına karşı ortak savunma gereği, akınları durdurmaya yetenekli merkezi devletlerin hemen kurulmasını zorunlu kılıyordu. Ve Avrupa'nın Doğusunda merkezi devletlerin kuruluş süreci, bireylerin uluslar biçiminde örgütlenme sürecinden daha hızlı olduğu için, orada henüz uluslar biçiminde örgütlenmemiş; ama daha şimdiden tek bir devlet içinde toplanmış birçok halklardan birleşik karma devletlerin kurulduğu görülmüştür." (age, s.125) (abç)*

Bu ülkelerde "merkezi karma" devletlerin oluşumu;kapitalist gelişmenin bir ürünü olarak, insan bireylerinin uluslaşması sonucu gerçekleşmemiştir. Bu ülkelerde devletler; Türk, Moğol,vb halkların istilalarına karşı kendilerini savunmak için, birden fazla halkların içinde yer aldığı devletler olarak doğdular.

Bu özellikleri ile Doğu Avrupa'nın "karma" devletleri, Batı Avrupa'nın "ulusal" devletlerinden tamamen farklıdır.

İşte tam da bu bağıntıda; Doğu Avrupa'da görülen "merkezi karma" devletlerde, ulusal baskının varlık nedeni ve biçimi ne dir sorusuna cevap aramalıyız.

Bu meselenin açıklığa kavuşturulması için, Rusya, Macaris - tan ve Avusturya örneğini ele alalım. Rusya'da *"Milliyetlerin birleştiricileri olma rolü, başından örgütlü tarihsel olarak o luşmuş soyluluğun güçlü bir askeri bürokrasisi bulunan Büyük Ruslar tarafından"* üstlenilmiştir. Avusturya'da en gelişmiş halk olan Almanlar bu işi üstlendiler. Macaristan'da; *" Macar milliyetlerinin çekirdeği olan Magyalar"* devlet kurma işini üst lendiler.

Her üç ülkede de ortak özellik, en gelişmiş olan halkın dev let kurma işine öncülük ettiği, ve devlet içinde söz sahibi ol duğu gerçeğidir.

" Devletlerin bu özel kuruluş biçimi — diyor Stalin —, *ancak henüz tasfiye edilmemiş feodalizm koşullarında, belli belir siz gelişmiş bir kapitalizm koşullarında, geri plana itilmiş milliyetler, uluslar biçiminde kurulmak üzere, henüz ik tisadi bakımdan sağlamlaşmaya vakit bulamadıkları zaman görülür." (age, s.21) (abç)*

Yoldaş Stalin'in burada sözünü ettiği koşullar, "merkezi kar ma" devletlerin özel kuruluş sebebini çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

O halde bilmeliyiz ki, bu devletlerin "özel" kuruluş biçimlerini olanaklı kılan koşulların giderek varlıklarını koruyama maları ve ortadan kalkmaları, bu devletlerin iç işlerlikleri ve biçimleri açısından önemli değişiklikleri beraberinde getirmek zorundadır.

Nitekim Doğu Avrupa'da kapitalizmin gelişmesi, yukarıda sözünü ettiğimiz koşulları adım adım ortadan kaldırmıştır. Doğu Avrupa'da kapitalizmin gelişmesi, bu ülkelerde egemen halk tarafından geri plana itilmiş ve "henüz iktisadi bakımdan sağlam laşmaya vakit" bulamadığı için uluslaşamayan halkların, ulus - lar şeklinde örgütlenmelerini hızlandırmıştır. Onların "iktisa di" temellerini sağlamlaştırmıştır. Daha da önemlisi, ezilen halkların uluslar olarak örgütlenmeleri, ulusal bilinçlerine u laşmaları ve ulusal harekete itilmelerinin zemini kapitalizm ta rafından yaratılmıştır.

İşte bütün bunların bir sonucu olarak, bu ülkelerde devlet kurma imtiyazını elinde bulunduran ulus ile diğer ezilen uluslar arasında, ulusal savaşım doğmuş ve alevlenmiştir. İşte tam da bunun içindir ki, Stalin bu ülkeleri "ulusal baskının yur - du" olarak tanımlamaktadır.

Ulusal baskının yurdu olan çok-uluslu devletlerde ulusal ha reketler incelenirken; iki ana soruna dikkat edilmelidir.

Birincisi, bu ülkelerde ezilen ulusun ulusal savaşıma itilmesini olanaklı kılan objektif koşullar ile; bu koşullar temelinde doğan "ulusal hareket"in toplumsal içeriğinin bir ve aynı şeyler olmadığı gerçeği.

İkincisi, her "ulusal hareket"in formüle ettiği istemlerin her yerde, her zaman aynı olmayacağı gerçeğidir.

Birinci ve ikinci tezi daha yakından inceleyebilmek için sözü yoldaş Stalin'e bırakıyoruz:

" Savaşım — diyor Stalin —, *uygunca söylemek gerekirse, ulusların tümü arasında değil, efendi uluslar ile ezilmiş uluslar ın egemen sınıfları arasında başladı ve alevlendi." (age s.22) (abç)bç)*

Burada söylenenler, ezen ve ezilen ulusun toplumsal tarihi gelişiminin seyrine tamamen uygundur.

Çünkü ezilen ulus içinde en gelişmiş sınıf o dönem için burjuvazidir. Burjuvazi gerek gelişmişliği ve örgütlenmişliğiyle, gerekse feodalizme karşı devrimci konumu açısından, egemen u lus hakim sınıfına karşı ilk etapta harekete geçecek sınıftır. Bundan dolayıdır ki, ezilen ulusun genç burjuvazisi kendi "pazarı"nı ele geçirmek için, egemen ulusun hakim sınıfları ile u lusal savaşıma girer. Pazar için savaşım öncelikle genç burjuvazinin sorunudur.

" Pazar — diyor Stalin —, *işte genç burjuvazi için ana sorun. Genç burjuvazinin ereği, emtiasını sürmek ve bir başka milliyetin burjuvazisi ile rekabetten zafer kazanmış olarak çık maktır. Kendi 'öz' 'ulusal' pazarını sağlama bağlama isteği nin nedeni budur. Pazar, burjuvazinin milliyetçiliği öğrendiği ilk okuldur." (age, s.22)*

Görüldüğü gibi, genç burjuvaziyi egemen ulus hakim sınıfına karşı ulusal savaşıma iten ana etmen, 'kendi' pazarına hakim o labilme isteğidir. Bu hali ile genç burjuvazinin "ulusal savaşımı" ekonomik bir savaşımdır. Çünkü bu savaşımda izlenen yol, "rekabet" yolu ile kendi pazarını sağlama bağlama yoludur.

Ama işler her zaman pazar sorunu ile sınırlanamaz. Egemen u lusun hakim sınıfları, rakiplerinin bir an önce işini bitire -

bilmek için, ezilen ulusa karşı seferberlik ilan ederler. Ezilen ulusun dili yasaklanır, seçim hakkı kısıtlanır, dini inançları vs. alaya alınır. Böylece *"Savaşım iktisadi alandan siyasal alana aktarılmıştır." (age, s.23)*

İşte bu andan itibaren, her yandan sıkıştırılan ezilen ulus burjuvazisi harekete geçer, kendi meselesini, yani pazara hakim olma meselesini, bütün halkın sorunuymuş gibi ortaya koyar.

"Kendi 'yurttaşları' arasından, kendisi için... 'vatan' yarına bir ordu toplar. Ve 'halk', çağrılara her zaman kayıtsız kalmaz, onun bayrağı yöresinde toplanır: yukardan gelen baskı onu da ezer, ve onda da hoşnutsuzluk uyandırır. Ulusal hareket işte böyle başlar. Ulusal hareketin gücü, ulusun geniş katmanlarının, proletarya ile köylülüğün, bu harekete katılma derecesine bağlıdır." (age, s.23) (abç)

Demek ki, ulusal savaşımın "iktisadi alandan siyasal alana aktarılmış" olunması, ulusal savaşımın salt burjuvalar arasındaki bir savaşım olma biçimine son verir.

Biçimine diyoruz, çünkü sorunun özü yine değişmemiştir. Değişiklik, hareketin salt ekonomik alanda "rekabet" mücadelesi olmaktan çıkıp, siyasal bir karaktere de bürünmesine rağmen, öz sel değildir. Çünkü hareketin önderliği burjuvazinin elindedir, daha da önemlisi, burjuvazi "kendi öz" pazarına "rekabet" yolu ile hakim olma savaşımını zorunlu olarak siyasal mücadele biçimleri ile de sürdürmek zorunda kalmıştır. Buraya toplumsal gelişmeler onu itelemiştir. O halde, "yükselen kapitalizm" koşullarında milli meselenin sosyal içeriğinin değişik milliyet burjuvaları arasındaki rekabet mücadelesi olarak tanımlanması böyle anlaşılmalıdır.

Şimdi ikinci meseleyi ele alalım.

Genç burjuvazinin başlattığı ulusal hareketler, her yerde aynı taleplerle ortaya çıkmadığı gibi, her zaman aynı toplumsal katmanları da peşine takamaz.

Genç burjuvazinin proletarya ve köylülüğü kendi peşine takabilmesi, ulusal baskının karakterine, proletaryanın örgütlenmişlik ve bilinç seviyesine vs. bağlıdır.

" Eğer baskı — diyor Stalin — *İrlanda'da olduğu gibi, "toprak" çıkarlarına zarar veriyorsa, büyük köylü yığınları hemen ulusal hareket bayrağı altında sıraya girerler." (age, s.24) (abç)*

Eğer ulusal baskı biçimi ve genç burjuvazinin ileri sürdüğü talepler, köylülüğün içinde bulunduğu nesnel durumla ulusal hareket katılımını olanaklı kılmıyorsa, o zaman ulusal hareket *"küçük çekişmeler"* durumuna dönüşür ve *"dükkan tabelaları uğruna utanç verici 'savaşım'"* biçiminde yozlaşır.

O halde, ulusal hareketin halk yığınlarını peşine takıp takamaması, o hareketin formüle ettiği istemlere; halk yığınlarının bilinç ve örgütlenme seviyelerine; ve ulusal baskının biçim ve içeriğine doğrudan bağlıdır.

Yükselen kapitalizm koşullarında ulusal hareketin, değişik milliyetler burjuvazisi arasında rekabet mücadelesi olduğu bir gerçektir. Bu gerçek olgu, ulusal harekete proletaryanın yer yer katılımı ile değişmez mi?

Konuyla ilgili olarak Stalin şöyle diyor:

" Bu söylenenlerden, açıkça, yükselen kapitalizm koşullarındaki ulusal savaşımın, burjuva sınıfların kendi aralarındaki bir savaşım olduğu sonucu çıkar. Bazen burjuvazi proletaryayı da ulusal hareket içine sürükleme başarısını gösterir, ve o zaman ulusal savaşım görünüşte, ama sadece görünüşte, bir 'genel halk hareketi' niteliğini kazanır. Özünde ulusal savaşım, her zaman burjuva nitelikte, sadece burjuvazi için yararlı ve istenilir olarak kalır." (age, s.25) (aç S)

Alıntıda üzerinde önemle durmamız gereken birden fazla sorun var: Birincisi, burada söylenenler, alıntıdan da görüldüğü gibi, sadece "yükselen kapitalizm" koşulları için geçerlidir.

Bu gerçeğe bağlı kalarak, burada söylenenlerin emperyalizm ve proleter devrimleri çağı, ve Ekim Devrimi öncesi ulusal sorunun "genel sömürgeler sorunu ile kaynaştığı" emperyalizm dönemi için geçerli olmadığını belirtelim.

İkincisi, yukarıda tespit ettiğimiz temel tez kavranmaksızın, örneğin ulusal savaşın "her zaman burjuva nitelikte, sadece burjuvazi için yararlı ve istenilir olarak kalır" şeklindeki doğrunun, doğrudan doğruya o günün koşullarında burjuvazi dışındaki sınıf ve tabakaların "ulusal savaşıma" önderlik edemeyecekleri gerçeğinde yattığı; böyle bir duruma ait bir doğru olduğu anlaşılamaz.

Bir başka deyimle; proletarya henüz kendisi için bir sınıf değildir. İşte bütün bu vb. sebeplerden ötürüdür ki ulusal savaşım burjuvazi için "istenilir olarak kalır".

Üçüncüsü, "yükselen kapitalizm" koşullarında "ulusal savaşımın burjuva sınıfların kendi aralarındaki bir savaşım olduğu" gerçeği, ulusal savaşıma yalnızca iki ulusun burjuvazisinin katıldığı gerçeği ile açıklanabilir.

Ne zaman ki ezilen ulus burjuvazisi 'ulusal savaşım'a proletaryayı sürükleme başarısı gösterir; işte o zaman ulusal savaşım "görünüşte" bir "genel halk hareketi" niteliği kazanır.

Tam da bu bağıntıda sorulması gereken soru şudur: Neden "görünüşte" bir genel halk hareketi de, gerçekten genel bir halk hareketi değil?

Çünkü bu harekete proletarya katılmış olmasına rağmen, hareket içinde burjuvazinin yedeğinde yer almaktadır. İdeolojik,siyasi ve örgütsel bağımsızlığa sahip değildir.

Kısacası, proletaryanın bu harekete katılmış oluşu sadece hareketin görünüşünü değiştirmektedir.

Şimdi bütün bunlardan sonra, "ulusal hareketin gelecek yazgısı" hakkında sözü Stalin'e bırakalım:

" Özünde burjuva bir nitelik taşıyan ulusal hareketin yazgısı, elbette burjuvazinin yazgısına bağlıdır. Ulusal hareketin kesin çöküşü, burjuvazinin çöküşü ile mümkündür. Tüm olarak barış, ancak sosyalizmin egemenliği altında kurulabilir. Ama ulusal savaşımı en aza indirmek, onun köklerine sal dırmak, onu proletarya için iyice zararsız kılmak — bu, kapitalizm çerçevesinde de mümkündür. Sadece İsviçre ve Amerika örneği de olsa, buna tanıktır. Bunun için, ülkeyi demokratlaştırmak ve ulusların özgürce gelişmesini sağlamak gerekir." (age, s.28) (abç)

Burada tespit edilmesi gereken iki önemli sorun var:

Birincisi, "ulusal hareketin" yazgısının, burjuvazinin "yazgısına" bağlı olduğu gerçeği, ve ulusal hareketin kesin çöküşünün burjuvazinin çöküşü ile mümkün olduğudur.

İkincisi, kapitalizm koşullarında da ulusal sorunun çözümünün mümkün olduğu; İsviçre ve Amerika örneğinin bir kanıt oldu ğudur.

Ancak, İsviçre ve Amerika örneğinin genel içinde bir istisna olduğu ve bunun bütün çok-uluslu devletlerde geçerli olmadığı, olamayacağı bilinçte tutulmalıdır.

Bu istisna ile bağıntı içinde Rusya somutunu ele alalım:

" Rusya — diyor Stalin — *'normal', 'anayasal' yaşamın henüz kurulmamış, siyasal bunalımın henüz çözülmemiş bulunduğu bir geçiş dönemi yaşıyor. Henüz önümüzde fırtınalar ve 'karışıklık' günleri var. Şimdiki ve gelecekteki hareket, erek olarak tam demokratlaşmayı alan hareket buradan gelmektedir. Ulusal sorun işte bu hareketle bağlılık içinde ele alınmalıdır (abç). Demek ki, ülkenin tam demokratlaştırılması ulusal sorunun çözümünün temeli ve koşuludur." (age, s.73) (aç S)*

Demek ki, sözü edilen istisna, Rusya gibi burjuva demokratik devrimini tamamlamamış çok-uluslu ülkelerde kesinlikle mümkün değildir.

Yoldaş Stalin'in deyimiyle "ülkenin tam demokratlaştırılması" ulusal sorunun çözümünün "temeli" ve "koşulu"dur.

Bir başka deyimle, proletarya önderliğinde, işçi-köylü ittifakına dayanan demokratik devrimin zaferi ile mümkündür.

Ulusal sorunun çözümü, devrim sorununa bağlı olarak ele alındığı sürece, doğru bir tarzda çözülebilir.

Bir başka deyimle, ulusal sorunun çözümü devrim sorununa bağlı ele alınmalıdır. Proletarya önderliğinde işçi-köylü temel ittifakına dayanan burjuva demokratik devrimi, Ekim Devrimi önce si için ulusal sorunun çözümünün genel ve gerçek yoludur.

Zaten Stalin yoldaşın sözünü ettiği "ülkenin tam demokratlaştırılması" ifadesi başka hiçbir anlama gelmemektedir.

Şimdi ise ulusal sorunun ikinci dönemine ilişkin olarak sözü Stalin'e bırakıyoruz. O şöyle diyor:

" Ulusal baskının gelişmesinin ve ona karşı savaşım araçlarının ikinci dönemi, kapitalizmin, mahreç, hammadde, yakıt ve ucuz işgücü peşinde, sermaye ihracı ve büyük demir ve deniz yollarını güvenlik altına alma savaşımı içinde, ulusal devletler çerçevesinden taştığı, ve yakın ve uzak komşular zararına, kendi ülkesini genişlettiği emperyalizmin belirme dönemine bağlanır. Bu ikinci dönemde, Batının eski ulusal dev

letleri — İngiltere, İtalya, Fransa —, ulusal devletler olmaktan çıkarlar, yani ellerine yeni topraklar geçirip, böylece daha önce Avrupa'nın Doğusunda var olan o aynı ulusal ve sömürgesel baskı için bir alan oluşturarak, çok-uluslu devletler durumuna dönüşürler. Bu dönem, Avrupa'nın Doğusunda, egemenlik altındaki ulusların (Çekler, Polonyalılar, Ukraynalılar), emperyalist savaştan sonra, eski çok uluslu burjuva devletlerin dağılması ve büyük güçler denilen devletlerce egemenlik altına alınmış yeni ulusal devletlerin kurulmasına yol açan uyanış ve pekişmeleri ile belirlenmiştir." (age, s.125/126) (abç)

Alıntıdan çıkartılması gereken tezler şunlardır:

- Serbest rekabetçi kapitalizm emperyalizm aşamasına ulaştı.
- Bu dönemde önceleri "ulusal" devlet olma konumuna sahip olan Batının eski ulusal devletleri, ilhaklarla "çok-uluslu" devletler kategorisine girdiler..
- Birinci emperyalist paylaşım savaşı öncesinde Doğu Avrupa'da çok-uluslu devletler içinde egemenlik altında bulunan bazı uluslar, savaşın sonunda, önceki çok-uluslu devletlerin dağılması, ve yeni olarak, "büyük güç" denen devletlerin egemenliği altında ulusal devletlerin kuruluş sürecinde, "uyanış"larını pekiştirdiler.

Bütün bu gelişmeler ulusal sorunu yeni bir aşamaya getirmiştir. Bu yeni aşama her ne kadar bir önceki dönemin bütün izlerini silememişse de, önceki aşamadan tamamen ayrı bir karaktere sahiptir.

Yoldaş Stalin, "yükselen kapitalizm" koşullarındaki ulusal sorun ile emperyalizm koşullarındaki ulusal sorun arasındaki benzer ve benzer olmayan yönlere şöyle değiniyor:

"İlk iki dönemin ortak bir özelliği var. Bu özellik de şu:bu iki dönemde, milliyetler baskı ve sömürüye uğramışlardır;bunun sonucu, ulusal savaşım yürürlükte ve ulusal sorun da çözülmemiş olarak kalır. Ama aralarında bir de ayrım var. Oda şudur ki, birinci dönemde, ulusal sorun ayrı ayrı alınmış çokuluslu devletler çerçevesinden çıkmaz, ve sadece az sayıdaki Avrupalı milliyetleri kapsar; oysa ikinci dönemde, ulusal sorun, devletin iç sorunu olmaktan, birçok devleti ilgilendiren sorun durumuna, tüm haklarından yararlanamayan milliyetleri boyunduruk altında tutmak, Avrupa dışındaki yeni halklar ve aşiretleri kendi etkileri altına almak isteyen emperyalist devletler arasındaki savaş sorunu durumuna dönüşür. Böylece,eskiden sadece kültürlü ülkelerde bir önem taşıyan ulusal sorun, bu dönemde yalıtık niteliğini yitirir ve genel sömürgeler sorunu ile kaynaşır." (age, s.127) (abç)

En baştan, buradaki karşılaştırmanın, bu iki dönemin bütün yönlerine ilişkin bir karşılaştırma olmadığını tespit etmeliyiz.

Mesela ulusal sorunun çözümünün birinci dönemde tamamen burjuvazinin önderliğinde bir burjuva devrimi ile mümkün olduğu, ancak ikinci dönemde çözümün proletarya önderliğinde burjuva demokratik devriminin zaferi ile mümkün olduğu tespiti yapılmamaktadır.

Bu da göstermektedir ki, bu karşılaştırma iki dönemin bütün yönlerinin bir karşılaştırılması değildir.

Yeniden alıntının yorumuna geçelim:

Alıntıdan çok açık bir biçimde görüyoruz ki, ulusal baskı ve sömürü her iki dönemde de varlığını korumaktadır. Ve bunun bir sonucu olarak ulusal sorun çözülmemiş olarak gündemdedir. Her iki dönemin ORTAK yönü işte budur.

Ama diğer yanda, bu iki dönem birbirinden temelden farklıdır. Birinci dönemde ulusal sorun tek tek ülkeleri ilgilendiren bir sorun iken; ikinci dönemde uluslararası bir nitelik kazanmıştır. Bir başka deyimle, ulusal sorun "sadece kültürlü ülkelerde bir önem taşıyan ... yalıtık niteliğini" yitirmiş ve "genel sömürgeler sorunu" haline gelmiştir.

İşte iki dönemin AYIRICI yönü de budur!

EKİM DEVRİMİ VE MİLLİ MESELEYE GENEL BİR BAKIŞ

****

Biz bu başlık altında, Ekim Devriminin ideolojik, siyasi, ekonomik ve askeri alandaki bütün yönlerini incelemeyeceğiz.Yalnızca Ekim Devriminin ulusal soruna ilişkin olarak getirdiği yeniliklere değineceğiz.

Ekim devriminin, ulusal sorunun çözümü alanında getirdiği yenilikleri kavrayabilmek ve doğru sonuçlara varabilmek için, ulusal sorunun "genel sömürgesel" sorun haline gelmesinde Ekim Devriminin rolünün ne olduğuna bakmak zorundayız.

Konuyla ilgili olarak Stalin şöyle diyor:

" Ulusal sorunun genel sömürgesel sorun durumuna gelişmesi, tarihsel bir raslantı değildir. Bu gelişme, ilk olarak, emperyalist savaş sırasında, savaşçı güçlerin emperyalist gruplarının, ordu birliklerini oluşturmak için gerekli insanları sağladıkları sömürgelere başvurma zorunda kalmaları gerçeği ile açıklanır. Bu sürecin, emperyalistlerin, bu geri kalmış sömürge halklarına kaçınılmaz çağrıda bulunmaları sürecinin, bu halkları ve bu aşiretleri kurtuluş savaşının yoluna sokmaktan geri kalamayacağına kuşku yok. Sonra ulusal sorunun genişlemesi, tüm yeryüzünü önce küçük kıvılcımlar, daha sonra kurtuluş hareketi aleviyle tutuşturan genel sömürge sorunu durumuna geliştiren ikinci etken de, emperyalist grupların Türkiye'yi paylaşma ve devlet olarak varlığına son verme girişimleridir. Müslüman halklar arasında, en gelişmiş devlet olan Türkiye, buna katlanamazdı; savaşım bayrağını kaldırdı ve emperyalizme karşı Doğu halklarını kendi yöresinde topladı. Üçüncü etken, emperyalizme karşı savaşım da bir dizi başarı kazanan ve, doğal olarak, Doğunun ezilen halklarını esinleyen, onları savaşıma yönelten, böylece onların, İrlanda'dan Hindistan'a kadar, ezilen halkların ortak cephesini kurmalarını sağlayan sovyetik Rusya'nın ortaya çıkışıdır." (age, s.127-128)

Demek ki, ulusal sorunun "genel sömürgeler sorunu" durumuna gelmesinin üç sebebi vardır.

Bu üç sebepten ikisi, Ekim devrimi öncesinde var olan etkenlerdir. Üçüncü etken, Ekim Devriminin kendisidir.

Tam da bu bağıntıda şu soru tartışılmalıdır: Ekim Devrimi öncesi ulusal sorun, "genel sömürgeler sorunu" haline gelmiş değil miydi? Biz bu soruya yazımızın içinde önceden olumlu yanıt vermiştik, ve bu yanıtımız tamamen doğrudur.

Peki ama, o zaman, Stalin'in üçüncü etken olarak Ekim Devrimini göstermesi bizim tezimizle çelişmiyor mu? Kesinlikle hayır!!

Çelişmiyor. Çünkü Ekim Devriminin gerçekleşmesi, dünyada kapitalist gelişmenin emperyalizm aşamasına ulaşmasından ve birinci paylaşım savaşından bağımsız değildir; tam tersine bu etkenlerin de bir ürünüdür. O halde Ekim Devriminin ulusal sorunun "genel sömürgeler sorunu" haline gelmesindeki yeri, sömürge ve bağımlı halkların emperyalizme karşı savaşımlarını "ortak" bir cephede birleştirmiş olmasıdır.

Daha da önemlisi, dünyada yeni bir devrimler çağı AÇMIŞ olusudur. Ekim Devriminin proleter devrimler ve sömürge devrimler çağını açmış olması, ulusal sorunda da önemli bir değişiklik yaratmıştır. Ulusal sorun artık, Ekim öncesi olduğu gibi, proletarya önderliğinde burjuva demokratik devriminin bir parçası olarak değil; proleter sosyalist dünya devriminin bir parçası olarak ele alınmaktadır.

İşte Ekim Devriminin ulusal soruna ilişkin olarak getirdiği büyük yenilik budur.

Ancak bilinmelidir ki, bu yenilik, ulusal sorunun Ekim öncesi "genel sömürgeler" sorunu haline gelmiş olması ile çelişmez. Tam tersine birbirini tamamlamaktadır.

Biz bu konudaki kavrayışsızlığımızı giderebilmek ve konuyu daha iyi kavrayabilmek için, yoldaş Stalin'in "Ekim Devriminin Uluslararası Niteliği" başlıklı makalesinden konumuzla ilgili bölümü bütünlük içinde buraya aktarmak istiyoruz.

Ancak ilgili bölümü aktarmaya geçmeden önce, kısaca da olsa Ekim Devriminin genel niteliğine değinelim. Stalin şöyle diyor:

" Ekim devrimi bu devrimlerden — sömürücü sınıfların yaptığı devrimlerden - BN— *TEMELDEN farklıdır. Hedef olarak, bir sömürü biçimi yerine diğer bir sömürü biçimini, bir sömürü grubu yerine diğer bir sömürü grubunu getirmeyi değil, insanın insan üzerindeki her türlü sömürüsünü kaldırmayı, bütün sömürü gruplarını yok etmeyi, proletarya diktatörlüğünü kurmayı, bugüne kadar var olan ezilen bütün sınıflardan en devrimci olan sınıfın iktidarını kurmayı, yeni, sınıfsız sosyalist bir toplum örgütlemeyi hedef alır.*

İşte bu nedenle Ekim Devriminin ZAFERİ, insanlık tarihinde dünya kapitalizminin tarihi kader çizgisinde, dünya proletaryasının kurtuluş hareketinde, bütün dünyanın sömürülen kitlelerinin mücadele yöntemleri ve örgütlenme biçimlerinde yaşama tarzları ve geleneklerinde, kültür ve ideolojisinde temelden bir dönüşüm anlamına gelir.

Ekim Devriminin uluslararası çapta, dünya çapında öneme sahip bir devrim olmasının sebebi budur.

Bütün ülkelerin ezilen sınıflarının, kendisinde kurtuluşlarının güvencesini gördükleri Ekim Devrimine karşı gösterdik

leri o derin sevginin kökleri de burada yatmaktadır. Bütün dünyada devrimci hareketin gelişmesinde, Ekim Devriminin etkili olduğu bir dizi temel mesele sayılabilir."("Leninizmin Sorunları", s.223, Sol Yayınları)

Alıntının devamında, Ekim Devriminin dünya genelinde ve Rusya somutunda getirdiği önemli değişikliklere değinen Stalin,bu değişikliklerden hareketle şöyle diyor:

" Bu, Ekim Devriminin yeni bir çağ açtığı, emperyalist ülkelerde proleter devrimleri çağını açtığı anlamına geliyor." (ay) (açS)

Bu tespit büyük bir öneme sahiptir. Çünkü burada çok açık bir şekilde, "proleter devrimler" çağı tanımının emperyalist ülkeler için geçerli olduğunu görmekteyiz.

Bir başka deyimle, Ekim öncesi emperyalist ülkelerde devrim aşaması olarak savunulan sosyalist devrim teorisi, Ekim Devrimiyle pratik olarak gerçekleşmiş, ve dünyadaki bütün kapitalist ülkeler proleterlerine, sosyalist devrimler yapma çağrısını yapmıştır.

Şimdi konumuzla ilgili bölümü bütünlüklü olarak inceleyelim. Stalin şöyle diyor:

" 2. Ekim Devrimi, emperyalizmi sadece kendi hakimiyet merkezlerinde, sadece "ana ülkelerinde" sarsmadı. Emperyalizmin arka bölgesine, çevresine de bir darbe indirdi; sömürge ve bağımlı ülkelerde emperyalizmin hakimiyetini sarstı.

Toprak sahiplerini ve kapitalistleri deviren Ekim Devrimi, milli baskı ile sömürge baskısının zincirlerini parçaladı ve dev bir devletin istisnasız bütün ezilen halklarını bu zincirlerden kurtardı. Proletarya ezilen halkları kurtarmadan, kendisini kurtaramaz. Ekim Devriminin ayırt edici bir niteliği, SSCB'deki milli ve sömürge devrimlerini, milli düşmanlık bayrağı altında ve milliyetler arasında çarpışmalarla değil, fakat SSCB halklarının işçileri ve köylüleri arasında karşılıklı güven ve kardeşçe bir yakınlaşma bayrağı altında, milliyetçilik adına değil, enternasyonalizm adına gerçekleştirmiş olmasıdır.

İşte, milli ve sömürge devrimleri, ülkemizde proletaryanın önderliğinde ve enternasyonalizm bayrağı altında olduğu için, işte bu nedenle parya halklar, köle halklar insanlık tarihinde ilk defa, gerçekten hür ve gerçekten eşit halklar düzeyine yükseldiler ve verdikleri örnek bütün dünya ezilen halklarını saran bir etki yaptı.

Bu, Ekim Devriminin yeni bir çağı, dünyanın ezilen ülkelerinde proletarya ile ittifak halinde ve proletaryanın önderliğinde yürütülen sömürge devrimleri çağını açtığı anlamına geliyor.

Eskiden, dünyanın öteden beri aşağı ve üstün ırklara, renkli ve beyaz ırklara bölündüğüne, bunlardan birinin uygarlaşma yeteneğinin olmadığına ve sömürülmeye mahkum olduğuna,fakat diğerlerinin uygarlığın tek sahibi ve öbürlerini sömürmekte yetenekli olduklarına inanmak 'olağandı'.

Şimdi bu efsaneye yıkılmış ve sona ermiş gözüyle bakılmalıdır. Ekim Devriminin en önemli sonuçlarından biri şudur: Ekim Devrimi, Sovyet gelişmesinin akıntısına giren Avrupalı olmayan, kurtulmuş halkların, gerçekten ileri bir kültür ve gerçekten ileri bir uygarlık geliştirmede, Avrupalı olmayan halklardan daha az yetenekli olmadıklarını pratikte göstererek bu efsaneye öldürücü bir darbe indirmiştir.

Eskiden, ezilen halkların biricik kurtuluş yönteminin burjuva milliyetçiliği yöntemi, bir milletin diğerinden kopması yöntemi, milletlerin arasına nifak sokma yöntemi, çeşitli ülkelerin emekçi kitlelerinin arasında milli düşmanlığı kuvvetlendirme yöntemi olduğuna inanmak 'olağandı'.

Şimdi bu efsaneye çürütülmüş olarak bakılmalıdır. Ekim Devriminin en önemli sonuçlarından biri, devrim yönteminin, ezilen halkların kurtuluşunun proleter ve enternasyonal yönteminin biricik doğru yöntem olarak mümkün olduğunu ve amaca uygunluğunu pratikte göstererek, çeşitli halkların işçi ve köylülerinin özgür irade ve enternasyonalizm temelinde kardeşçe ittifakının mümkün olduğunu ve amaca uygunluğunu pratikte göstererek bu efsaneye öldürücü darbeyi indirmiş olması gerçeğidir. Bütün ülkelerin emekçilerinin gelecekte tek bir dünya ekonomisi içinde birleşmeleri için bir örnek olan sosyalist Sovyet Cumhuriyetleri Birliği'nin varlığı bu konuda kesin olarak doğrudan doğruya bir kanıt değerindedir.

Ekim Devriminin bu ve benzeri sonuçlarının sömürge ve bağımlı ülkelerdeki devrimci hareket üzerinde önemli bir etkisi olduğunu ve olacağını söylemek gereksizdir. Çin, Endonezya, Hindistan vb. ezilen halklarının devrimci hareketinin gelişmesi ve bu halkların SSCB'ye duyduğu sevginin artması gibi gerçekler şüphesiz bunu kanıtlamaktadır.

Sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin rahatça sömürülmesi ve ezilmesi çağı geçmiştir.

Sömürgelerde ve bağımlı ülkelerde kurtuluş devrimleri çağı, bu ülkelerde proletaryanın uyanması çağı, devrimde proletaryanın hegemonyası çağı başlamıştır." (Bu alıntı, Ekim Devriminin 10. yıldönümünde yazılan "Ekim Devriminin Uluslararası Niteliği" başlıklı yazıdandır. Leninizmin Sorunları'nda da vardır. Bkz. s.225-226)

Bu uzun aktarmada esas dikkatin üzerinde yoğunlaştırılması gereken konu; Ekim Devriminin dünya tarihinde ilk defa emperyalist ülkelerdeki proleter sosyalist devrimlerle, sömürge ve bağımlı ülkelerdeki sosyal kurtuluş ve ulusal kurtuluş devrimlerini birbirine bağlayabilmesi, ikincisini birinciye tabi kılmasıdır.

Diğer önemli bir husus ise şudur: Ekim Devrimi sömürge ve bağımlı ülkelerdeki halkların gerçek kurtuluşunun, ülke proletaryasının önderliğinde, milliyetçilik temelinde değil, enternasyonalizm temelinde kardeşçe birliği ile mümkün olduğunu pratikte ispatlamıştır.

Yoldaş Stalin ulusal sorunun Ekim Devrimi ile birlikte ulaştığı bu yeni aşamayı, ulusal sorunun tarihi toplumsal gelişmesinde üçüncü dönem olarak adlandırmaktadır. O, konuyla ilgili olarak şöyle der:

" Üçüncü dönem, egemen ve egemenlik altındaki uluslar, sömürgeler ve anayurt sorununun tarih arşivlerine atıldığı; RSSFC toprağı üzerinde, eşit haklardan, eşit gelişme olanağından yararlanan, ama iktisadi, siyasal ve kültürel gerilikleri nedeniyle, tarihten gelme belli bir eşitsizliği de koruyan milliyetlerin ortaya çıktıklarını gördüğümüz sovyetik dönem, kapitalizmin yıkılışı ve ulusal baskının ortadan kaldırılışı dönemidir. Milliyetlerin bu eşitsizliğinin özünü oluşturan şey, tarihsel gelişme sonucu, geçmişten siyasal ve sınai bakımdan öbür milliyetlerden daha gelişmiş bir durumda bulunan bir milliyet, yani Büyük-Rus milliyetini devralmış olmamızdır. Bir tek yıl içinde yok edilemeyecek, ama geri kalmış milliyetlere, iktisadi, siyasal ve kültürel bir yardımda bulunarak ortadan kaldırılacak olan fiili eşitsizliğin nedeni, işte budur." ("Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu", s.126, Sol Yayınları)

Alıntıyı özetleyelim:

- Ekim Devrimi Rusya'da Büyük-Rus ulusunun egemenliğine,ezilen ulusların ise egemenlik altındaki durumlarına son verdi.
- Rusya'da "eşit haklardan, eşit gelişme olanağından" yararlanan, ama iktisadi, siyasal gerilikleri nedeniyle, tarihten gelme belli bir eşitsizliği de koruyan "yeni milliyetler" doğmuştur.
- Fiili eşitsizliğin özü, siyasi, sınai bakımdan güçlü olan Büyük-Rus ulusunun devralınmış oluşudur.
- Fiili eşitsizliği ortadan kaldırmanın yolu; "geri kalmış milliyetlere iktisadi, siyasal ve kültürel" yardımda bulunmakla uzun sürede mümkündür.

Dört ana tez halinde özetlediğimiz sorunun esas yönü şudur: Ekim Devrimi Marksistlerin ulusal soruna ilişkin olarak savundukları teorinin pratikte doğruluğunu kanıtlayarak, yeni bir dönem başlatmıştır.

Bu yeni dönemin özelliklerinin neler olduğunu daha önce ele aldığımız için burada yinelemek istemiyoruz.

ULUSAL SORUNUN ÖZÜ NEDEN KÖYLÜ SORUNUDUR ?

Bu soruyu Marksist-Leninist temelde yanıtlayabilmek için, Stalin yoldaşın "Yugoslavya'da Milli Mesele" ve aynı konuyu işleyen "Bir Kere Daha Milli Mesele Üzerine" başlıklı makaleleri ni incelemek zorundayız.

Sözkonusu her iki makalede de işlenen konular, 1) Milli meselenin hangi yollarla çözüleceği meselesi, 2) Bugünkü tarihi dönemde milli hareketin sosyal içeriği meselesi, 3) Milli meselede uluslararası durumun rolü meselesidir.

Önce birinci makale:

Konu: Milli meselenin hangi yollarla çözüleceği meselesi.Bu soruna ilişkin olarak, Stalin ve Semiç iki kutup oluştururlar.

Birinci kutbu oluşturan Semiç, ulusal sorunun çözümünün devrim yoluyla değil, "reform" yoluyla mümkün olduğunu, ve bu düşüncenin Lenin'in düşüncesi olduğunu savunur.

Buna karşılık olarak Stalin şunları söyler:

" Bolşevikler, ne Ekimden önce, ne de Ekimden sonra milli meseleyi genel devrim meselesinden hiç bir zaman ayırmamışlardır. Milli meselenin Bolşevik tarzda ele alınışının esas özü, Bolşeviklerin milli meseleyi daima devrimci bakış açısıyla kopmaz bağlar içinde görmeleridir." (age, s.245)

Demek ki, Semiç Bolşeviklerin ulusal sorunu ele alış tarzlarını kavramamıştır. Bu noktada o Leninizmin sahasını terketmiştir.

Semiç'in kendine Lenin'i dayanak yapmaya çalışması boş bir çabadır.

Bu çabanın boş olduğundan emin olabilmek için, Lenin'in "eserlerini gözden geçirmek yeterlidir." Ayrıca şunu da belirtelim ki, SSCB anayasası reform sonucu elde edilen bir anayasa değil; proletarya önderliğinde gerçekleşen sosyalist devrim sonucu oluşmuştur.

Semiç kendi anlayışının doğruluğunu ispatlayabilmek için Stalin'in 1912'de yazdığı "Marksizm ve Milli Mesele" isimli eserinde kendine dayanaklar arar. Ancak bu çabasının da boşa çıkabildiğini Stalin'den dinleyelim:

" Bunu — Semiç'in yanıldığını -BN — *doğrulamak için Semiç'e Stalin'in yazısında, milli meselenin çözümünde Avusturya yöntemiyle (anayasaya uygun yöntem), Rus Marksistlerinin yöntenminin (devrimci yöntem) karşılaştırıldığı, bilinen yeri hatırlatabilirim.*

Orada şöyde deniliyor:

' Avusturyalılar "milliyetlerin özgürlüğünü" küçük reformlarla, yavaş yavaş gerçekleştirmeyi düşünüyorlar. Eğer milli kültürel özerkliği pratik tedbir olarak öneriyorlarsa, o zaman köklü bir değişikliği, hiçbir şekilde öngöremedikleri demokratik bir özgürlük hareketini hiç hesaba katmıyorlardır. Buna karşılık Rus Marksistleri 'milliyetlerin özgürlüğü' meselesini muhtemel köklü değişikliğe, demokratik özgürlük hareketine bağlıyorlar. Reformları hesaba katmak için hiçbir sebep göremiyorlar. Fakat bu, meseleyi Rusya'daki milletlerin muhtemel gelecekleri bakımından önemli ölçüde değiştiriyor.'

Bu, herhalde açıktır.

Ve bu, Stalin'in kişisel görüşü değil, milli meseleyi genel devrim meselesiyle kopmaz bağlar içinde görmüş olan ve gören Rus Marksistlerinin genel görüşüdür." (age, s.246)

Alıntıdan açıkça görüldüğü gibi, Avusturya yöntemi ile Rusya yöntemi birbirinden tamamen farklıdır.

Avusturya yöntemi milli sorunun çözümünde reform yolunu benimserken, Rusya yöntemi devrim yolunu benimsemektedir.

Bu iki temel farklılık arasındaki ayrımı Semiç'in görememiş olması ilginç de olsa bir olgudur.

İşte bu temel yanılgıdır ki, Semiç'in milli meselenin tarihi toplumsal açıdan uğradığı değişikliği kavrayamamasına da neden olmaktadır.

Milli meselenin çözümünün, yöntemine ilişkin demeyeceğim ama, tarihi olarak uğradığı değişiklik, ve bu değişikliğin Semiç tarafından kavranılmamış oluşunu göstermek için sözü Stalin'e bırakıyoruz:

" Şu rahatça söylenebilir: Milli meselenin ele alınışı, Rus Marksizm tarihinde iki aşamadan geçmiştir. Birincisi Ekim Devrimine kadar ve ikincisi de Ekim Devrimi. İlk aşamada milli mesele, burjuva demokratik devrimi genel meselesinin bir parçası, yani proletarya ve köylülüğün diktatörlüğü meselesinin bir parçası olarak görülüyordu. İkinci aşamada, milli mesele genişlediği ve sömürgeler meselesi haline geldiği zaman, milli mesele devlet içi bir mesele olmaktan çıkıp, bir dünya meselesi haline geldiği zaman, artık milli mesele proleter devrimi genel meselesinin bir parçası olarak, proletarya diktatörlüğü meselesinin bir parçası olarak görülüyordu. Her ikisinde de yöntem, gördüğünüz gibi bütünüyle devrimciydi." (age, s.247)

İşte Stalin ile Semiç arasındaki temel ayrılık burada yatmaktadır. Çünkü Semiç, ulusal sorunda her iki aşamada da yöntemin bütünüyle devrimci olduğunu, birinci dönemde ulusal sorunun burjuva demokratik devrimin; ikinci aşamada ise proleter sosyalist devrimin bir parçası olarak ele alındığını kavramıyor.

Yani her iki dönemde ortak olan yön, ulusal sorunun çözümünün devrimci yöntemle ele alınışı ile, her iki dönemde ulusal sorunun nitel olarak ayrı iki devrimin yedeği olduğu kavranmamıştır.

İşte Semiç'in bu kavrayışsızlığı bir diğer hataya yol açıyor. Bu hata, milli sorunun sosyal içeriğinin yanlış değerlendirilmesidir.

Konu: Bugünkü tarihi dönemde milli hareketin sosyal içeriği meselesi. Bu sorunda da Semiç ve Stalin ayrı dil konuşmaktadırlar. Konunun anlaşılır olabilmesi için sözü yine Stalin'e bırakıyoruz:

" Semiç'in bu hatası, milli meselenin, özünde bir köylü meselesi olduğunu görmek istemeyişinde yatan ikinci hatasına YOL AÇIYOR.

TARIM meselesi değil, fakat TAM bir KÖYLÜ meselesi, çünkü bunlar FARKLI iki şeydir. Milli meselenin KÖYLÜ meselesiyle ÖZDEŞ sayılamayacağı AÇIKTIR, çünkü milli mesele köylü meselelerinden BAŞKA milli kültürü, milli devletin varlığı, vb. gibi meseleleri de kapsıyor. Fakat AYNI ZAMANDA milli meselenin TEMELİNİN, ÖZÜNÜN yine de bir köylü meselesi olduğu ŞÜPHE götürmez. Bundan, köylülüğün milli hareketin ana ordusunu oluşturduğu, köylü ordusu olmadan güçlü bir milli hareketin olmadığı ve olmayacağı ortaya çıkıyor. Ve milli meselenin ÖZÜNDE KÖYLÜ MESELESİ olduğu söylendiği zaman, işte BU kasteditiyor. Sanırım Semiç'in bu formülü kabul etmemek için bu kadar diretmesinin altında, milli hareketin içinde taşıdığı GÜCÜ küçümsemek ve milli hareketin derin HALKÇI, DERİN DEVRİMCİ karakterinin değerini anlamamak yatıyor. Bu anlayışsızlık ve küçümseme BÜYÜK bir TEHLİKE oluşturuyor." (age, s.248)

Buraya kadar aktardığımız alıntıyı özetleyelim:

a) Milli meselenin özü, tarım değil,"tam bir köylü" meselesidir.

b) Milli mesele ile köylü meselesi "özdeş" sayılamaz,bunlar farklıdır.

c) Çünkü milli mesele köylü meselesinden farklı olarak, milli kültür, milli devlet vb.ni içerir.

d) Yine de milli meselenin "temelinin, özünün" köylü sorunu olduğu doğrudur. Çünkü milli hareketin "ordusunu" köylülük oluşturur.

e) Semiç'in bu hatasının temelinde, milli hareketin "derin devrimci" karakterini kavramamış olması yatar. Yani köylülüğün devrimci potansiyelinin küçümsenmesi yatar.

f) İşte bu "küçümseme" YKP için büyük bir tehlikedir.

Tezler halinde de gösterdiğimiz gibi, anlayış farklılığının esası, milli hareketin sosyal içeriğinin doldurulmasına ilişkindir.

Semiç'in yaklaşımı ile hareket edildiğinde, milli hareketlerin sosyal içeriğini oluşturan köylülüğün devrimci, ilerici bir potansiyel taşımadığı sonucuna varılır.

Açıktır ki bu sonuç Leninizmden başka herşeydir. Konum itibariyle Troçki'nin pozisyonu ile benzerlik içindedir.

Yoldaş Stalin'in tezleri Semiç'in sapmalarına ölümcül darbeler vurduğu gibi, milli hareketin sosyal içeriğini köylü sorunu olarak değil de, toprak-tarım sorunu olarak yorumlayanlara karşı da bir savaş ilanıdır.

Açıktır ki, milli mesele eşittir köylü sorunu olmadığı gibi, köylü sorunu da eşittir toprak-tarım sorunu değildir.

Milli sorun ile toprak-tarım sorunu arasına bir eşit işareti çekmek, veya bunlar özünde aynıdır demek, daha da önemlisi, bu pozisyonda bilinçli olarak direnmek, sosyal-şövenizmin bayraktarlığını yapmak anlamına gelir.

Milli meselede uluslararası durumun rolü meselesine gelince: Diğer iki sorunda olduğu gibi, bu meselede de Stalin ile Semiç karşı karşıya durmaktadırlar.

Semiç Yugoslavya'da milli meseleyi ele alırken, uluslararası ilişkileri ve bu ilişkilerin milli meselenin çözümünde şu ya da bu oranda etkide bulunacağı gerçeğini yadsımaktadır.

Bu yanılgısına bağlı olarak, ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma haklarını milli mesele ile ilgili programa almama yolunu benimsemektedir.

Semiç, "Şu anda Hırvatlar ve Slovenler arasında bağımsızlık için ciddi bir halk hareketi olmamasından çıkarak, ... milletlerin ayrılma hakkı meselesinin akademik bir mesele" olduğu sonucuna varıyor. Hiç şüphe yok ki, bu sonuç tepeden tırnağa kadar yanlıştır ve zararlıdır.

Bu sonuç, açıktır ki, Yugoslavya'nın uluslararası ilişkilerini gözardı eden, ve sadece var olandan yola çıkıp, geleceği hesaba katmamaktan ileri gelmektedir.

Yoldaş Stalin'in deyimiyle, "eğer bir savaş başlarsa veya başlar başlamaz bir devrim patlak verirse veya patlak verir ver mez, bu mesele mutlak güncel olacaktır."

Bu tezin tersini ileri sürmek, emperyalizmin tabiatını,onun gelişim yasalarını vs. kavramamaktır.

Tam da bu bağıntıda şu soruna değinelim:

Rus Marksistleri, milli programın ilk taslağını çizdikleri 1912'de, "Rus imparatorluğunun hiçbir kenar bölgesinde ciddi bir bağımsızlık hareketi henüz kaydedilmiyordu." Ama buna rağmen Rus Marksistleri programa her milletin ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı olduğunu koydular. Çünkü sadece o günü değil, ulus lararası ilişkileri ve geleceği de hesaba katıyorlardı.

Semiç kendi sapmalarını haklı çıkarabilmek için, "döne döne Stalin'in (1912 -BN) yazısına başvuruyor.

Bilinmelidir ki, onun bu çabası tamamen boşunadır. Bu çabanın boş bir çaba olduğundan emin olmak için sözü Stalin'e bıra kıyoruz:

" Avrupa emperyalizminin gelişmesi bir raslantı değildir. Avrupa sermayeye çok dar geliyor ve yeni pazarlar, ucuz işgücü, yeni yatırım imkanları aranırken yabancı ülkeler şiddet le zorlanıyor. Fakat bu, dış siyasi karışıklıklara ve savaşa yol açar... iç ve dış gelişmelerin, Rusya'da şu veya bu milliyetin bağımsızlık meselesini ortaya atmayı ve çözmeyi gerekli göreceği bir şekilde denk düşmesi çok mümkündür. Ve tabii böyle durumlarda engeller yaratmak Marksistlerin mese lesi değildir." (age, s.249)

Alıntıda savunulan ilkenin, birinci paylaşım savaşı, ve özellikle Ekim Devrimi ile tamamen doğrulandığını özel olarak be lirtmenin bir gereği var mıdır?

Hal böyleyken, bu genel doğrunun emperyalizme bağımlı bütün ülkelerde ve özel olarak Yugoslavya'da geçerli olduğunu vurgulayalım.

" Yugoslavya'nın — diyor Stalin — *tam bağımsız bir ülke olma dığı, belli emperyalist gruplaşmalara bağlı olduğu ve bunun sonucu Yugoslavya'nın dışında cereyan eden emperyalist devletlerin büyük oyunundan kaçamayacağı gerçeği de göz önünde bulundurulmalıdır. Ve eğer Yugoslavya Partisi için milli bir program yapıyorsanız — bugünkü durumda sözkonusu olan tam da budur — o zaman programın sadece o anda var olandan değil, gelişen uluslararası şartlar sebebiyle kaçınılmaz olarak or taya çıkacak olandan da hareket etmek zorunda olduğunu düşünmelisiniz. Bunun için sanırım, milletlerin kendi kaderle rini tayin hakkı meselesi, güncel ve acil bir mesele olarak görülmelidir." (s.249-250) (abç)*

Görüldüğü gibi, sorun hiçbir yoruma meydan vermeyecek kadar açıktır.

Son olarak, Yugoslavya'da "milli program" meselesine gele lim. Stalin:

" Yugoslavya'da milli programın hareket noktasını Sovyet dev riminin ilkesi, burjuvazi yıkılmadan ve devrim zafere ulaşmadan milli meselenin kısmen bile yeterli bir şekilde çözülemeyeceği ilkesi oluşturmalıdır" diyor. (age, s.250)

Burada söylenenler özel olarak Semiç'le polemik içinde, Yugoslavya için söylenmiş olmakla birlikte, çok-uluslu bütün ülkelerde geçerliliğe sahiptir.

Bu ilkenin bu şekilde ele alınışı, istisnaları dıştalamaz.

Örneğin Norveç'in İsveç'ten ayrılması bu istisnaya kanıttır. Ancak bilinmelidir ki, bu istisna birinci paylaşım savaşı ve E kim Devrimi sonrası için "hemen hemen" hiç olamaz. Bir başka de yişle, "sıfır" denebilecek bir istisnadır.

İşte bunun içindir ki, komünistler olarak

"Sıfıra eşit nicelikler üzerine bir program inşa edemeyiz.Bu nun için devrim ilkesi milli programın hareket noktasını o luşturmalıdır." (age, s.250)

Bütün bunlardan sonra, Yugoslavya'daki milli programın içeriğinin nasıl olması gerektiğine cevap verebiliriz.

" Milli programa devlet olarak ayrılma hakkını içeren millet lerin kaderlerini tayin hakkı konusunda mutlaka özel bir mad de konulmalıdır." Ayrıca "Yugoslavya'dan ayrılmayı gerekli bulmayan Yugoslavya milliyetleri için milli bölgesel özerklik üzerine özel bir madde de olmalıdır." (age, s.250)

İşte programın içeriği budur.

Geçerken belirtelim, ulusların *"Ayrılma hakkı görev olarak, ayrılma yükümlülüğü olarak görülmemelidir." (age, s.251) (açS)*

Bu iki şey birbirinden ayrı şeylerdir. Bazıları bunu birbirine karıştırmaktadırlar.

İkinci makale üzerine:

Bu makale de esasta bir önceki makalede tartışılan konuları işlemektedir.

Bunun için, bir önceki makalede ele alınmayan veya yeterince ele alınmayan konular burada ele alınacaktır.

İkinci makale, Semiç'in hatalarını sürdürmesi ve derinleş tirmesinin bir sonucu olarak yazılmıştır.

Semiç, "Yugoslav Komisyonu"ndaki tartışmadan sonra, RKP(B) heyetinin görüşüne katıldığını belirtmektedir. Ancak bu açıkla ma Stalin ve diğer Bolşevikler için ikna edici olmaktan uzak tır. Çünkü Semiç, Stalin'in eleştirilerinin "Yugoslav komisyonunda yapılan", "hem de eksik çevrilen" konuşmasının yol açtığı "bir dizi yanlış anlamaya" dayandığını iddia ediyor.

Bir başka deyimle, Semiç suçlu olarak çevirmeni gösteriyor.

Gerek böyle bir iddianın gerçek olmadığını, gerekse Semiç'e karşı yürütülen polemiğin tamamen doğru olduğunu kanıtlamak için, Stalin Semiç'in, Komintern arşivinde mevcut bulunan konuş masına dayanmanın zorunluluğunu vurgular.

Bu yönteme bağlı kalarak, Stalin, Semiç'in yazısında milli meselenin çözümünü anayasal yollarla düşündüğünü kanıtlayan bir alıntı yaparak, devamında şöyle demektedir:

" Şu açıktır ki: Kim milli meseleyi proletarya devrimi genel meselesinin ayrılmaz bir parçası olarak görüyorsa, o bu meseleyi bir anayasa meselesine indirgemez. Veya tersi: Milli meseleyi, ancak, proleter devrimi genel meselesinden ayıran lar, onu bir anayasa meselesine indirgeyebilirler." (age,s. 271)

Demek ki milli meselenin çözümünün devrim sorununa bağlı ele alınması; doğrudan doğruya, bu meseleyi proleter devrimi genel sorununun bir parçası olarak ele almaya bağlıdır.

Bu temel yaklaşımdan uzaklaşmak; Semiç'te gördüğümüz gibi, kişiyi veya grubu reformcu bir konuma götürür.

Nitekim Semiç bu temel yaklaşımı kavrayamadığı için, millet lerin kendi kaderini tayin hakkı şiarının gerçekleşmesi için devrim yolunu değil; reform yolunu seçmiştir.

Ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma haklarının gerçekleşmesi için Semiç "devrimci mücadelenin" gerekli olduğunu yadsımamaktadır.

İyi ama, tartışılan konunun bu olmadığı gün gibi açık değil mi?

Dahası var: Devrimci mücadele ile Devrim aynı şey midir?

İşte bu temel sorulara doğru bir yanıt verebilmek için sözü bir kez daha Stalin'e bırakıyoruz:

" Peki, 'devrimci mücadele' ve 'devrimci eylem' ne demektir? Milli meselenin çözümünün şartı olarak, 'devrimci mücadele' ve 'devrimci eylemler' hakim sınıfların devrilmesiyle, devrimin zaferi ile aynı şey midir? Elbette değildir. Devrimin zaferinden, milli meselenin çözümü için temel şart olarak mı söz ediliyor; yoksa milli meselenin çözümü için şart olarak 'devrimci eylemler' ve 'devrimci mücadele' mi gösteriliyor? Bunlar temelden farklı iki şeydir. Reformlar yolunun, anaya sal yolun, 'devrimci eylemleri' ve 'devrimci mücadeleyi' hiç bir şekilde reddetmediğini vurgulamalıyız." (age, s.271-72) (abç)

Stalin'in bu sözleri hiçbir yoruma meydan vermeyecek kadar açıktır. Sonuç olarak bu konuda

"... milli meselenin tek başına değil, fakat devrimin zaferi meselesiyle kopmaz bağlar içinde, devrim genel meselesinin bir parçası olarak görülmesi gerektiğini" vurgulayalım.

(Burada geçerken, Manuilski ve Zinovyev'in bu konuda Stalin ile hemfikir olduklarını belirtelim.)

Şimdi ikinci sorun olan milli meselenin sosyal içeriği mese lesine değinelim.

Semiç'in, milli meselenin sosyal içeriğine ilişkin yanılgısını, onun kendi yazısında Stalin şöyle aktarıyor:

" Semiç, 'Yugoslavya milli hareketinin sosyal anlamı nerededir?' diye soruyor. Ve hemen cevaplıyor: 'Bu sosyal içerik, bir yanda, Sırp sermayesi ile diğer yanda Hırvat ve Sloven sermayesi arasındaki rekabet mücadelesindedir.'" (age,s.273) (abç)

Görüldüğü gibi, Semiç çok açık konuşmaktadır. Onun açık konuşması, meseleye ilişkin bakış açısının ne kadar yanlış ve tehlikeli olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Bu bakışaçısı yanlıştır. Çünkü milli sorunun devlet içi bir sorun olduğu "yükselen kapitalizm" dönemindeki yapısı ile, milli sorunun uluslararası bir niteliğe büründüğü, genel sömürgeler sorunu haline geldiği dönemdeki sosyal içeriğinin bir ve aynı olmadığını kavramamaktadır.

Halbuki

" Milli meselenin özü şimdi, sömürgelerin ve bağımlı milli - yetlerin halk kitlelerinin, mali sömürüye karşı, siyasi yön den köleleştirilmeye karşı ve bu sömürgelerle bu milliyetle rin milli kültürünün hakim milliyetin emperyalist burjuvazi si tarafından yokedilmesine karşı mücadelesinde yatmaktadır. Milli meselenin böyle kavranmasında, değişik milliyetler bur juvazisinin karşılıklı rekabet mücadelesinin ne gibi anlamı olabilir? Elbette tayin edici olmayan ve hatta bazı durum - larda önemsiz bir anlamı vardır. Çok açıktır ki, burada e- sas olarak sözkonusu olan, bir milliyetin burjuvazisinin,di ğer bir milliyetin burjuvazisini rekabet mücadelesinde yen- mesi veya yenebilmesi değil, fakat egemen milliyetin emper- yalist grubunun temel yığınlar, herşeyden önce de sömürge ve bağımlı ülkeler köylü yığınlarını sömürüp ezmesi sonucu em- peryalizme karşı mücadeleye sokmasıdır, onları proletarya devriminin müttefiki yapmasıdır. Milli hareketin sosyal anlamı, değişik milliyetlerin burjuvazisinin rekabet mücadele sine indirgenirse, milli mesele özünde bir köylü meselesi o larak görülmez. Ve tersi; milli mesele, özünde bir köylü me selesi olarak görülüyorsa, milli hareketin sosyal anlamı,de ğişik milliyetlerin burjuvazilerinin rekabet mücadelesinde görülemez. Bu iki formülün arasına eşit işareti koymak tama men imkansızdır." (age, s.274) (abç)

Bu uzunca aktarmada sorun yeterince açık bir dille ortaya konmaktadır. Ancak biz buna rağmen bir meseleye dikkat çekmek istiyoruz. O da şudur: Çağımızda ulusal hareketlerin sosyal içeriğinin halen değişik milliyetler burjuvazisi arasında bir rekabet mücadelesi olarak ele alınması, soruna tarihi-diyalektik materyalist bir bakış açısı ile bakılmadığını kanıtlar.

Böylesi bir yaklaşım, proletaryanın "yükselen kapitalizm"ko şullarındaki oynadığı rolü ve o günden bugüne dek uğradığı tarihi toplumsal değişikliği ve bu değişikliğin getirdiği sonuçları kavrayamama; burjuvazinin "devrimci" konumunu tamamen yitirerek emperyalizm aşamasına yükseldiğini, iktidar biçiminin siyasal gericilik olarak pekiştiğini, ve köylülüğün bütün bu gelişmelere rağmen devrimci, ilerici bir potansiyele hala sahip olduğu gerçeğinin kavranmamasından kaynaklanmaktadır.

Daha da önemlisi: Ulusal hareketlerin emperyalizm ve proleter devrimleri çağı ile yepyeni bir aşamaya ulaştığı gerçeği - nin anlaşılmamış olmasıdır.

Semiç'in konumu tam da budur.

Devam edelim: Semiç kendi yanılgılarını, Yoldaş Stalin'in 1912 tarihli yazısına dayandırmaya ve böylece, haklı olduğunu ispatlamaya çalışmaktadır. Ancak bu çabanın boş bir çaba olduğunu yineleyelim.

Stalin'in ilgili yazısında konuyla ilgili olarak şöyle deniyor:

" Yükselen kapitalizm şartlarında, milli mücadele burjuva sı nıfları arasında bir mücadeledir." (açS)

Alıntıda, milli mücadelenin kapitalizmin yükselme döneminde (rekabetçi kapitalizm dönemi) burjuva sınıflar arası bir mücadele olduğu vurgulanıyor. Bu tamamen doğrudur, ama bunun doğru olması, Semiç'in tezinin tamamen yanlış ve çürük olduğu gerçeğini yadsımaz. Çünkü Semiç:

" Uluslararası durumun, o zamandan beri temelden değiştiği - ni, bir yandan savaşın, diğer yandan Rusya'daki Ekim devri- minin milli meseleyi burjuva demokratik devrimi meselesinin bir parçası olmaktan çıkarıp, proleter sosyalist devrimi me selesinin bir parçası haline" geldiğini kavramıyor. (age,s. 275) (açS)

Onun bu yanılgısı göstermektedir ki, sorunları ele alış tarzı, tarihi-diyalektik materyalist bakış açısına aykırıdır.

Çünkü o, dünyadaki toplumsal, siyasal değişikliklere; ve bu değişikliklerin ulusal sorun nezdinde getirdiği yeniliklere hiç de kafa yormamaktadır.

Bu temel yanılgı, milli meselenin Ekim öncesi, burjuva demokratik devrimi genel meselesinin bir parçası olarak görülürken, Ekim sonrası için ulusal sorunun proleter devrimi genel sorununun bir parçası olarak ele alındığı temel düşüncesini kavramamasında yatmaktadır. Yoldaş Stalin'in "Ekim'den önceki aşama" ve "Ekim aşaması" olarak tanımladığı bu iki aşama arasında ki canalıcı sorunu kavrayamamak, ulusal sorunun toplumsal içeriğini yanlış değerlendirmeye neden olduğu gibi, bir başka yanlışa daha sebep olmaktadır.

O da şudur: Ulusal sorunun çözüm biçimi ele alınıp tartışılırken, Ekim öncesi ve sonrası ayrımı yapılmaksızın, her iki dönem için de ulusal sorunun çözümü devrimin zaferine bağlıdır şeklinde bir açıklamada bulunmak ve bununla yetinmek kesinlikle yanlıştır.

Çünkü tam da bu bağıntıda tartışılması gereken sorun,ulusal sorunun hangi devrimin genel sorununun bir parçası olduğudur. İşte bu soruya açık ve berrak bir yanıt vermemek veya cevap vermekten kaçınmak, Marksist-Leninist bir tavır sayılamaz.

Stalin bu iki aşama arasındaki ayrıma ilişkin olarak,

"Herhalde bu ayrımın tayin edici önemde olduğu konusunda bir kanıt ileri sürmeye gerek yok" diyor.

Son olarak biz burada, iki aşama olarak nitelenen ayrımın devrim bağıntısında yapılan bir ayrım olduğunu; yoksa ulusal sorunun tarihi olarak yaşadığı süreçleri belirten bir ayrım olmadığını vurgulayalım.

Son olarak, "milli meselede uluslararası durumun rolü meselesi" konusuna değinelim.

Bu konuya ilişkin olarak, birinci makalede söylediklerimizi bir noktada biraz daha genişleten önemli bir soruna parmak basmak istiyoruz. Bilindiği gibi, Semiç milletlerin ayrılıp ayrı devlet kurma haklarını, gelecekte, uluslararası belli değişiklikler sonucu kabul edilebilir bir istem olarak savunmaktadır! Onun bu tezinin neden yanlış olduğunu, bu düşüncenin hangi "teorik" temellendirme ile savunulduğunu; ayrıca bu tezle, başta bizim kendimiz olmak üzere Marksizm-Leninizm adına hareket eden belli başlı grupların pozisyonlarının birlik ve ayrılık yönlerini kavrayabilmek için, sözü Stalin yoldaşa bırakıyoruz.Stalin şöyle diyor:

" Şimdi şözkonusu olan, asla milletlerin kendi kaderini ta- yin hakkı meselesinin güncelliğini, belki uzak bir gelecek- te uluslararası durumda belli değişikliklerin olması halin- de kabul etmek değildir. Bunu şimdi, gerektiğinde burjuva demokratları bile bakış açısı olarak kabul edebilirler. Şim di sözkonusu olan bu değil, fakat Yugoslav devletinin savaş ve zorbalıklar sonucu ortaya çıkan bugünkü sınırlarının mil li meselenin çözümü için hareket noktası ve meşru temel ha- line getirilemeyeceğidir. İkisinden biri: Kendi milli kade- rini tayin meselesi, yani Yugoslavya'nın sınırlarının köklü bir değişikliği meselesi, ya taslağı uzak bir gelecekte be- lirsiz olarak görünen milli programın bir EKLENTİSİ (açS) veya milli programın TEMELİDİR (açS). Ne olursa olsun, ken- di kaderini tayin hakkı konusundaki maddenin Yugoslav Komü- nist Partisinin milli programının HEM eklentisi, HEM DE te- meli olmayacağı açıktır. Korkarım Semiç, kendi kaderini ta- yin hakkının eskiden olduğu gibi, milli programın belki u- zak gelecekte birgün gerçekleştirilebilecek bir eklentisi o larak görüyor." (age, s.277) (abç)

Alıntıda dile getirilen Marksist-Leninist yaklaşım bütün gün celliğini ve geçerliliğini korumaktadır.

Yoldaş Stalin, ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma haklarının, Komünist Partinin programında mutlaka yer alması gerektiğini belirtirken, buna karşılık olarak Semiç, bu hakkın gele - cekte kabullenilebileceğini savunmaktadır. Semiç'in bu yaklaşımı, yoldaş Stalin'in de belirttiği gibi, "burjuva demokratları nın" bile kabul edebileceği bir "bakış açısı"dır. İşte tam da bu bakış açısı, bunu savunanın niyetinden bağımsız olarak, ezilen ve bağımlı ulusların egemen ulus ve emperyalizm tarafından baskı ve sömürü altında tutulmasını, ulus olarak yok edilmesini onaylamak demektir.

Açıktır ki, bu yaklaşım sosyal-şöven, emperyalist bir yaklaşımdır. Özellikle çok uluslu ülkelerde; genelde bütün komünistler, özelde ise hakim ulus komünistleri, milli meselenin çözümünde devletin bütünlüğünün ve sınırlarının değişemeyeceği koşulunu, sorunun çözümünde hiçbir gerekçe veya koşul altında benimsememelidirler.

Bu konuda takınılan tavır, tavır takınan kişi veya grubun komünist olup olmayacağını belirleyecek derecede öneme sahip - tir. Bu söylediklerimiz elbette sadece çok-uluslu, bağımlı, yarı-sömürge vb. ülkeler için geçerli değildir. Bu genel doğru, bütün ülkeler komünistlerinin temel görevlerinden biridir.

Konuyla ilgili olarak ikinci bir husus ise şudur.

Ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakları, her zaman ve her yerde aynı biçimlerde reddedilmez. Semiç'te gördüğümüz gibi, bu hak uzak bir geleceğe sürgün edilerek yadsınır. II. Enternasyonal oportünizminin yaptığı gibi, birinci emperyalist paylaşım savaşının şirin gösterilmesi için kullanılır vs.

Bizler bunların bilincinde olarak, en incesinden en kabasına kadar, sosyal-şövenizmin her türüne karşı uyanıklığımızı, hassaslığımızı gösterebilmeliyiz.

Yoldaş Stalin'in bundan 59 yıl önce Semiç'e karşı yürüttüğü bu polemik bugün için gerek kendi sapma ve eksikliklerimize karşı mücadele için, gerekse oportünist-revizyonist cephenin çeşitli unsurlarına karşı mücadelede değerli bir silah olma konumunu korumaktadır, koruyacaktır.

Yeter ki bizler Marksizm-Leninizm bilimi temelinde kavrayış sızlığımızı giderip her türlü önyargıdan ve her türlü ikiyüzlü lükten kaçınarak bu onurlu görevi omuzlamaya istekli olalım.

1984 Ocak sonu
Recai T.

N O T :

BU SAYIYA KOYMAYI DÜŞÜNDÜĞÜMÜZ NEWROZ İLE İLGİLİ YAZIYI YETİŞMEDİĞİ İÇİN KOYAMIYORUZ. BİR DAHAKİ SAYIMIZDA BU KONUDA TAVRIMIZI BELİRLEMEK İÇİN TARTIŞMA YAZISI NİTELİĞİNDE BİR YAZIYI YAYINLAYACAĞIZ.

FİATI: 100 TL; 4 DM; 8 FF; 30 ÖS; £1

V.İ.S.D.P.: W. HOFMANN, HOMBURGER LANDSTR. 52, 6000 FRANKFURT, WEST GERMANY

YAZIŞMA ADRESİ: BUCHLADEN G. DİMİTROFF, KOBLENZERSTR. 4, 6000 FRANKFURT/MAIN

»Mayıs« hangi yolda?

Bilindiği gibi, bundan bir müddet önce "Mayıs" yayın hayatına atıldı. Geçen sayımızda "Mayıs"la ilgili bir makale yayınlanmıştı. Bu sayımızda, "Mayıs" sayı 2'de yayınlanan "Yeni Tip te Devrimci Bir Örgütlenmenin Zorunluluğu ve Bizi Bekleyen Acil Görevler" başlıklı, "Mayıs" imzalı yazı üzerinde duracağız.

Bu yazının başlığını okuyunca; insan içinden "nihayet acılı da olsa, yenilgi sonucu da olsa Türkiye devrimci hareketi için de sorunları ortaya koymaya çalışanlar çoğalıyor", somut olarak da "Mayıs da hatalarının, zaaflarının üstüne gitmeye niyetli, ve yenilginin derslerini, tecrübelerini olgun bir şekilde orta ya koymaya niyetli" diye geçiriyor. Ama bu duygu yalnız başlık ta kalıyor. Yazının içine girdikçe okuyucunun "sevinci kursa ğında" kalıyor.

Yazının başlığındaki "yeni"nin ne olduğu araştırılınca görü lüyor ki, yöntem ve içerik olarak savunulan, bilinen oportün ist-revizyonist yöntem ve içeriktir. Yani "yeni" olan hiçbir şey yoktur. Yeni olan tek şey "MAYIS" tabelasıdır. Şimdi buna birlikte bir göz atalım:

"MAYIS"IN YÖNTEMİ

****

"Mayıs" dergisi bu yazısında kendi varlığını kabul ettirmek için, geçmişte var olan örgütlerin, hareketlerin varlığının faz lalık ve yanlış olduğunu; Marksist-Leninist bir ideolojik-siya si hat izlemediklerini, yenilgiye sebep olduklarını ortaya koy maya çalışmaktadır. Tabii böyle bir ortaya koyma sorundur. Buna ileride değineceğiz. Şimdi "Mayıs"ın bu işe nasıl baktığına ken di kalemlerinden bakalım:

" Geçmişe ve içinde bulunduğumuz koşullara, çevremize ve ken di yapımıza, cesaretle, yeni bir gözle bakmak zorundayız. Ö zellikle kendimizi, eleştirel bakışın dışında tutmamalıyız." ("Mayıs" S.2, s.3)

Gerçekten de bir örgüt, kişi, grup, vs. geçmişe böyle yaklaşmalıdır. Geçmişin olumlu ve olumsuz yanlarını ve geçmişteki olumlu ve olumsuzluklarda kendi payına düşeni de açıkça ortaya koymalı, geleceğe yönelik dersler çıkartmalıdır. "Mayıs" dergi si bu düşüncesini yazı içinde birkaç yerde ortaya koymaktadır. Ancak bu yuvarlak lafların altına Teng'den Doğu Perinçek'e, Kruş çev-Brejnev'den, TKP'li revizyonistlerden Enver Hoca'ya, ondan da TDKP'li revizyonistlerden Partizan'a kadar herkes imzasını atabilir.

"Mayıs"ın deyimiyle "bizi eylemlerinin içeriği ilgilendiriyor", yani bu doğru yazılmış anlayışın "Mayıs" tarafından pratiğe geçirilişi nasıldır? Belirleyici olan budur. Bakalım:

"Eğer, sağlıklı bir adım atmak istiyorsak, TKP'nin oluşumundan başlayarak, sosyal, siyasal, ekonomik, demokratik, felsefi, örgütsel ve ulusal sorun konularında, bugüne dek çeşitli grup ve örgütlerce izlenen siyasal-ideolojik-örgütsel çizgi ile, bizim düşündüğümüz teorik-pratik mücadele biçim ve yolları arasındaki ayrımlar, görüşlerimiz ve temel öneri lerimiz somutlaştırılarak ortaya konmalıdır. Sorun, doğru mücadele biçiminin pratikte gösterilmesidir. Sorun, doğru diye ortaya atılan 'devrimci teori'nin, pratikte kanıtlanmasıdır. Yoksa niyetimiz entellektüel gevezelik yapmaktan, felsefi söylevler vermekten öteye gidemez. Bunun için, bugüne kadar çeşitli biçimlerde varlıklarını sürdüren belli başlı ana örgütlenmeler, uluslararası kökleriyle, siyasal-ideolojik özleri ve örgütsel işleyişleriyle, dayandıkları insan malzemeleri ve kadro anlayışlarıyla, kendi belgelerine dayanarak ele alınmalı ve irdelenmelidir. Modern revizyonizmin genel yapısı ve tarihi kökleri incelenmeden TKP ve benzerleri, ÇKP ve AEP incelenmeden de, tezlerini bu temellere dayandıran örgütler açıklanamaz. Öte yanda, Mustafa Suphi'den, Şefik Hüsnü, Hikmet Kıvılcımlı ve Mihri Belli'ye kadar, Aybar-Aren - Boran'dan, bunlara ve genel olarak sağ oportünizme tepki temelinde ortaya çıkan Mahir Çayan ve Kaypakkaya'ya kadar bütün teorisyenler ve bunların teorilerine dayanarak can bulan örgütlenmeler incelenmeye alınmalıdır. Neden ayrı bir örgütlenmede ısrar ediyoruz sorusu, geçmişin irdelenmesi ile yakınen ilgilidir. Bizi onlardan ayıracak özellikler neler olacaktır? Geçmişin bize ulaşan, ulusal-uluslararası olumlu mirası, kavrayabilirsek, özümleyebilirsek, hiç kimsenin özel malı değildir. O devrimin malıdır. Bu anlamda, tavrımız Lenin'in tavrı olmalıdır. Lenin, Kautsky'i mahkum ettiği zaman onun on yıllık marksist geçmişine ve bu süreç içersinde ürettiklerine sahip çıktı. Plehanov'a en sert eleştirileri yöneltirken, onun Rusya'da marksizmin yayılmasındaki payını inkar etmedi. Gorki'yi en ağır dille suçladığı zaman bile, onun proletaryaya yaptığı hizmetleri önemle korudu ve övdü. Toptan red ve inkar marksistlerin tavrı değildir. Yanlışlıkların siyasi-ideolojik özleri açıklığa kavuşturulmadan devrimci bir gelişme sağlamak mümkün değildir; yine, geçmişin olumlu miraslarını reddedip, herşeyi kendimizle başlatma anlayışı da marksist bir anlayış değildir." ("Mayıs", s.8/9)

Bu alıntı ile üstteki alıntıyı okuyunca sevindirici bir manzara ortaya çıkmaktadır. Ancak devamla baktığımızda, yazı için de ve "Mayıs"ın yayın hayatında hiçbir kanıtı, ispatı olmadan bir dizi iddialar ortaya atılmaktadır. Oysa üstte dedik ki, bu formülasyonlara herkes imza atar; mesele pratiğe nasıl geçirilir, önemli olan odur. Bakalım:

"Bazılarınca 'usta' olarak gösterilen Stalin ve Mao, değerli Marksist-Leninistler olmalarına karşın, hazineye birşeyler katmamışlar ve üstelik sonuçları bugüne taşan önemli hatalar işlemişlerdir." (s.4)

Biz bu yazımızda neden Stalin ustadır, Mao değildir; Mao'nun Stalin'in hataları var mıdır, yok mudur tartışmasına girmeden, (çünkü bunlar başlı başına birer ayrı konulardır, bu konularda Bolşevik Partizan'ın tavrı vardır, isteyen okuyucu tavrımıza bakar. "Mayıs" yazarları da merak ederlerse onlar da bakarlar tabii) "Mayıs" yazarlarına "bu sorunu nasıl hallettiniz?" sorusunu yöneltiyoruz. Mao'nun hataları, Stalin'in hataları nelerdir? Kanıtlar nerede? Ve doğru görüşleri nedir? Bu değerli Marksist Leninistlerin hazineye katkı yapmadıklarını hangi araştırma sonucu nasıl kanıtladınız? sorularını soruyoruz. İspatı "Mayıs" için şimdilik sırdır.

Devam edelim. Aynı türden saçma incileri "Mayıs"ta bulmak mümkün. Mesela şöyle orijinal, ispatı kendinden menkul, geleceğin bataklığına yol gösteren teoriye bakalım:

"Stalin'i 'usta' ilan ederken, onun yolunda yürüyen AEP ve Enver Hoca'yı revizyonist ilan ederiz." (s.5)

Bu da "Mayıs" yazarlarının en yeni moda incisi, hem de ispatıyla beraber! "Çamur at, izi kalır." İşte "Mayıs"ın yöntemi de bu! Bu noktada da göstermek istediğimiz yine "Mayıs"ın yöntemi. Bir yanda "araştıracağız, inceleyeceğiz, olumlu-olumsuz yanını koyacağız" diye palavra sık; hemen devamla varolan bilinen yön temlere sarıl; araştırmadan, incelemeden, hiçbir kanıt getirmeden sonucu koy! Yani "Ben bu sonucu koyuyorum, bekleyin ispatlayacağım." Hayır "Mayıs"çı efendiler, hayır, bu Marksist-Leninist yöntem değil, bu olsa olsa Marksizm-Leninizmden sapan oportünizm-revizyonizmin bilinen yöntemidir. Düne kadar yapılan birtakım genel değerlendirmeler bugün kaldırılıp atılıyorsa; o zaman ciddi kanıtlar getirmek görevdir. Aksi yol "dün dündür; bugün bugündür"e çıkar!

Yine devamla "Mayıs" yazarları şunları diyorlar:

"Geçmişin toptan inkarında ve karalanmasında birleşenlerle devrim yolunda ilerlemek mümkün müdür? (Elbette hayır, beyler, mümkün değildir. —YN) Geçmiş ve geçmişteki sorumlulukların paylaşımı hepimizi ilgilendiren bir sorun değil midir? İşe buradan başlamak gerekiyor..." (s.8)

Sonra onlar geçmişin araştırılması-incelenmesi gerektiğini söylüyor ve "görüşlerimiz ve temel önerilerimiz somutlaştırılarak ortaya konmalıdır" diyorlar. Evet, bu yapılmalıdır; ama söylediğimiz gibi çamur at, izi kalır; ilkönce iddia düzeyinde ortaya at, daha sonra ispatlarız şeklinde değil!

Yine "Mayıs" yazarları şöyle diyorlar:

"Eğer sağlıklı bir adım atmak istiyorsak, TKP'nin oluşumundan başlayarak ..." (s.8)

araştırma-inceleme yapmalı, görüşlerimizi ortaya koymalıyız. İyi ama, hemen iki sayfa sonra:

" Türkiye-Kürdistan devrimci hareketi, hayatının hiçbir döneminde, gerçekten devrimci bir teorinin yolgöstericiliğine ve devrimci bir önderliğe sahip olmamıştır." (s.10)

Bunun kanıtı, ispatı da yine kendinden menkuldür. Laf ebeliğinden başka bir bilimsel yanı olmayan, Türkiye devrimci hareketini tanıyan herkesin yakından bildiği yöntem: Şefler sonucu koyarlar, taraftarlar biraz sıkıştırırlarsa, daha sonra ispatlamaya çalışırlar! Yok sıkıştıran olmazsa, resmi çizgi olarak geçer gider! Ama birçok oportünist-revizyonist bu tür işleri daha ince kılıflar altında, öyle herkesin çakmayacağı türden metotlarla hallediveriyorlar. Anlaşılan "Mayıs"cı arkadaşlar çok acemice işler yapıyorlar veya iş olsun diye gevezelik yapıyorlar. Yok bu iki konumda olmadıklarını düşünüyorlarsa, bilinen yanlış yolu terketmeliler, doğru Marksist-Leninist yöntemi seçmelidirler.

MİLLİYETÇİLİK

****

" Besbelli ki, işçi sınıfı, mücadele edebilmek için sınıf olarak kendi ülkesinde örgütlenmelidir ve her ülke, ayrı ayrı bu sınıf mücadelesinin sahnesidir. İşte işçi sınıfının mücadelesi, bu anlamda ulusal nitelik taşır, içeriği bakımından değil, ama Komünist Manifesto'nun da dediği gibi, 'biçimi bakımından' ulusal." (Marks, Gotha Programının Eleştirisi, s. 34, Sol Yayınları)

Burada açıkça görüldüğü gibi Marks ve Engels proletaryanın mücadelesinin özünün enternasyonalist, biçiminin (her ülkenin işçi sınıfının kendi ülkesinde mücadele etmek, hakim sınıfları yıkmak için kendi ülkesinde örgütlenmesi anlamında) ulusal olduğunu belirtirler. Onlar buna bağlı olarak proletaryanın uluslararası görevlerinden söz eder; "ulusal" görevin buna bağlı olduğunu belirtirler.

Marks, Engels, Lenin, Stalin'in işçi sınıfı hareketinin uluslararası birliğini sağlamak için her türden oportünistlere karşı yürüttüğü mücadeleyi herkes bilir. Bu birliğin ortak program temeline dayalı kardeşçe açık eleştiriye/özeleştiriye dayandığını, Marksizm-Leninizm düşmanı olmayan herkes kabul eder. İşçi sınıfının bu birliğini sağlamak için oportünist-revizyonist akımların uluslararası plandaki kaynaklarına karşı köklü bir mücadele; her ülkede somut olarak bu akımların devamlarına karşı da amansız bir mücadele yürütülmüştür. Bu mücadele temelinde işçi sınıfının enternasyonal birliği kurulmuştur. Bugün uluslararası planda proletaryanın enternasyonal birliği yoktur. Bütün ülkelerin Marksist-Leninistleri bu birliği sağlamak için bir zamanlar komünist olan ÇKP ve AEP'nin modern revizyonizmine ve her türlü oportünizme karşı amansız ideolojik mücadele yürütmelidir. Bu mücadeleyi yürütmek için önşart, Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavramak, bu ilkeleri berrak bir şekilde ortaya çıkartmak, ve bu ilkeleri uluslararası planda revizyonizme karşı savunmaktır. Bu görevimizi başardığımız oranda işçi sınıfının uluslararası ve ulusal planda üzerinde anlaşabileceği ortak bir program çıkartmak mümkündür ve bugünkü en acil görevimizdir. Bu ortak program açık ideolojik mücadele, eleştiri, öz eleştiri temelinde şekillenecektir.

Üstte saydığımız bu gerçekleri kim reddederse, o Marksizm - Leninizmden nasibini almamış, almak da istemeyen milliyetçi bir konumdadır.

Bilindiği gibi, Marks, Engels, Lenin ve Stalin yaşadıkları dönemlerde uluslararası komünist hareket içinde açık eleştiri, özeleştiri temelinde kardeşçe gönüllü bir enternasyonalist birlik sözkonusuydu. 1957 sonrasında dünya komünist hareketi için de açık ideolojik mücadele geleneği esasta terkedilmiştir. Bugün varolan enternasyonal birlikler; komünistlerin açık ideolojik mücadele temelinde sağladıkları birlikler değil; belli revizyonist merkezlere kölece bağlı olma temelinde kokuşmuş birliklerdir. Marksist-Leninistler böyle aldatıcı, haince birliklere düşmandırlar. Bizler de bir süre ÇKP ve AEP'nin dedikleri ne eleştirisiz yaklaştık. Sorunların derinliğini görmedik. Biz bugün böylesi birliklere karşı olduğumuzu söylerken, nasıl bir birlik istediğimizi, bunun gerçekleşmesi için hangi yolu seçtiğimizi de kısaca da olsa ortaya koyduk. Şimdi de "Mayıs"ın bu konudaki tavrına bir göz atalım. "Mayıs" şunları söylüyor:

"Baştan da belirttiğimiz gibi, devrim için yeni tipte bir örgütlenmenin zorunluluğuna inananlar, açık gerekçelerini ayrıntılı biçimiyle sunmalıdırlar." (s.7)

"Mayıs" "yeni tipte" bir örgütlenmeyi gerekçelendirirken ortaya koydukları ayrıntılı gerekçeler nedir? Biz söyleyelim: Bırakalım ayrıntıyı bir yana; kabaca da olsa sebeplendirilmiş;kanıtlara dayandırılmış tek gerekçe yoktur. Sadece herkesin inanıp inanmamakta serbest olduğu birtakım sonuçlar konmuştur. İstim herhalde arkadan gelecektir!

Yaptıkları sinsilik hemen teorik konuda işe başlayarak devam etmektedir. Bilindiği gibi, teori dünya işçi sınıfının deney ve tecrübelerinin özümlenmesidir. Kendine Marksist-Leninist grup, örgüt, kişi adını veren herkes bu deney ve tecrübeleri iyi kavramak zorundadır. Ancak böylelikle doğru bir mücadele verebilmek mümkündür. (Tabii ki salt okumak, kavramak değil, dünyayı değiştirmek için yapılmalı.) "Mayıs" yazarları üstte kendilerinden yaptığımız alıntının devamında şunu diyorlar:

"Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerini, ustaların bugüne kadar binlerce kez yinelenmiş alıntılarını bir öğrenci titizliğiyle sıralamak, parlak teorik söylevler çekmek yeterli değildir." (s.7)

Görüldüğü gibi, "Mayıs" yazarları "gerekçelerini ayrıntılı" biçimiyle bizlere sunuyorlar. Biz şunu soruyoruz: Birincisi, Türkiye devrimci hareketi içinde bugüne kadar Marksizm-Leninizmin en genel doğrularını öğrenme-kavrama dar anlamında teorik çalışmaya yeterli gerekli önem verildi mi? İkincisi, teorik çalışmaya yeterli önem verildi de pratik çalışmaya mı yeterli önem verilmedi? Üçüncüsü, Türkiye devrimci hareketinde devrimci örgütler etrafında toplanmış önder kadroların ne kadarı Marksizm-Leninizmin bir-iki evrensel ilkesini teorik olarak kavramış ve modern revizyonizmin "yuvarlak anlamıyla"(Mayıs) çeşitlerine karşı mücadele içinde detaylı bir şekilde ortaya koyup, ülke somutunda bu kavradığını pratiğe geçirebilir durumdadır? "Mayıs" yazarları bu sorulara cevap vermelidirler. Cevapları olumlu ise, kendi varlıklarını tek gerekçelendirmeleri tüm devrimci örgütlere "yoldaşlar, teorik gevezelik yeter, haydi bu teoriyi pratiğe geçirmeye bir, iki" demeleri gerekir. Ama "Mayıs" yazarlarının yazdıklarına baktığımızda bu sorulara olumlu cevap vereceğe benzemiyorlar. Biz "Mayıs" yazarlarının deyimiyle "yuvarlak anlamıyla" şunu diyoruz: Hayır, Türkiye devrimci hareketi içinde bu görevler yerine getirilmedi. Devrimci örgütler yeterli bir teorik çalışma yapmadılar. "Parlak söylevler" çekenler Marksizmi kulaktan dolma kavradılar, "modern revizyonizmin, oportünizmin her çeşidine karşıyım" diyenler de birçok durumda onlara karşı onların silahlarıyla savaştılar. Sonuçta bugün içinde bulunduğumuz tablo ortaya çıktı. "Mayıs" yazarlarından yaptığımız alıntıya bakarsak, Marksizm-Leninizmin evrensel ilkeleri kavranmış, sorun bunu pratiğe geçirmektir. Ortaya bu çıkmaktadır.

"Mayıs" "Marksizm-Leninizmin ilkeleri"nin savunulması görevine korkunç bir burnu büyük küçümseyicilikle bakarak; esasta neye düşman olduğunu göstermekten başka birşey yapmıyor! Onun bu tavrı "Cenaze sahibine gözün aydın demeye" benzemektedir.

Onun bu tavrı onun milliyetçiliğinin ürünüdür de aynı zaman da. "Mayıs" şöyle diyor:

"Kendi sorunlarımızı; kendi ayaklarımız üzerine basarak çözelim."

"Mayıs"ın "kendi sorunu" Türkiye devrimidir. "Kendi ayakları üzerine basmak"tan anladığı ise Türkiyeli devrimcilerin bağımsız çalışmasıdır. Bizim ve bütün Marksist-Leninistlerin "kendi sorunu" ise proleter dünya devrimidir. "Kendi" ülkemizdeki devrim bizim için daha büyük bir amacın bir parçasıdır. Ve proleter dünya devriminin genel sorunları tüm Marksist-Leninistlerin sorunudur; ortak çaba ile çözülmelidir! SBKP; AEP; ÇKP'nin kötülüğü onların "yabancı" olmasında değil; Marksist - Leninist olmamasındadır! "Mayıs" soruna Marksist-Leninist mi, değil mi şeklinde değil; yerli mi, yabancı mı şeklinde yaklaşıyor.

Ama kazın ayağı öyle değilmiş meğerse:

"SBKP; ÇKP, AEP, ya da Latin Amerikalı odakların izleyicilerinin vardıkları noktalar ortadadır. Taktik adına, bölge devletlerinin dümen suyunda yürüyenlerin gidişlerini ibretle izliyoruz. Bizler, kendi sorunlarımızı, kendi ayaklarımız üzerine basarak çözmek zorundayız." (s.10)

Bu noktalarda doğru bir tavır takınabilmek için bol bol Marksizm-Leninizmin evrenselliğinden bahsetmek sorunu çözmez. Sorunu çözmek ancak Leninist tavrı hem teoride, hem pratikte uygulamaktır. "Mayıs" modern revizyonizme karşı mücadele edelim derken, bir yanda evrensel Leninizm, bir yanda da "bize ithal malı gerekmez"; "kendi ayaklarımız üzerine basarak çözmek zorundayız" derken, aslında Marksizm-Leninizmin evrenselliği doğrudur ama biz bize bakalım diyerek Marksizm-Leninizmin evrenselliğine saldırmakta; dünya proletaryasının evrensel teorisine saldırarak milliyetçi yüzünü göstermektedir. Biz bir kez

daha diyoruz ki, Marksizm-Leninizmin evrensel ilkeleri kavranmadan şunları söylemek palavracılığın daniskasıdır:

"Modern revizyonizmin genel yapısı ve tarihi kökleri incelenmeden TKP ve benzerleri, ÇKP ve AEP incelenmeden de tezlerini bu temellere dayandıran örgütler açıklanamaz." (s.8)

Doğrudur. Doğrudur ya; acaba bunlar neye dayanılarak yapılacaktır? Biz bu görevin yapılabilmesi için, içinde bulunduğumuz dönemde Marksizm-Leninizmin ilkelerinin bütün oportünist-revizyonistler tarafından çarpıtıldığı, sulandırıldığı bir ortamda, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin (Bundan kasdettiğimiz, öncelikle sınıf mücadelesi alanında Diyalektik ve Tarihi Materyalizme ve Marksist Ekonomi Politiğe dayanan sonuçlardır) kavrandığı, berraklaştırıldığı oranda bu görevin başarıyla yerine getirilebileceği tespitini yapıyoruz. "Mayıs"ta böyle bir tespiti bula bilmek mümkün değildir. "Mayıs"cı arkadaşlar bu görevi yerine getirmişlerdir herhalde. Ama gerçek odur ki, bu görevi yerine getirdik diyenlerin ve sananların çoğu modern revizyonizme karşı mücadele adına; modern revizyonizmin cephaneliğinde kendilerini silah ararken bulmuşlardır. Bu tespiti açık yapmayan ve bu görevi yerine getirmeyen "Mayıs"cı arkadaşlar da bu cephanelikte kendilerini bulacaklardır.

"Mayıs"tan yaptığımız alıntıya baktığımızda, bu mihraklara karşı mücadele yapmasının gerekli olduğunu ortaya koyarken insan şunu bekliyor: Peki bunu yaparken uluslararası işçi sınıfını ortak program temelinde birleştirme perspektifleri nedir?Bu konuda tavır şöyledir:

" Türkiye-Kürdistan devrimci hareketi, hayatının hiçbir döneminde, gerçekten devrimci bir teorinin yol göstericiliğine ve devrimci bir önderliğe sahip olmamıştır. İşte bunun somucudur ki, burjuva feodal gericilik karşısında, faşist gelişmeler karşısında sürekli yenilgilere uğradık. Karşılaştığımız ulusal ve uluslararası sorunlara cevap vermek için yurtdışı mihrakların ağzına baktık." (s.10)

Yine ispatsız kocaman iddialar: "Türkiye-Kürdistan devrimci hareketi hiçbir zaman devrimci bir teori ve devrimci bir önderliğe sahip olmamıştır." İspatı? Kendinden menkul ! Sonra: Yurt dışı "mihrakların ağzına baktık". Bu "mihrakların ağzına baktık" meselesinde söylenen açıktır. Hiçbir ayrım yapılmadan kötülük "yurtdışı mihrakları"nda aranmaktadır. Biz sağlam ideolojik temeli olan enternasyonal bir birlik olduğunda — mesela Komünist Enternasyonal döneminde "Moskova"nın "ağzına bakmakta", eğer bu kendi kafasını kullanmayı dıştalamıyorsa, ki dıştalamaz, problem görmüyoruz. Tersine, yapılması gereken budur! Biz doğru Marksist-Leninist çizgiye sahip bir partinin varlığı şartlarında; ondan öğrenmeyi — bu anlamda onun "ağzına bakmayı" — görev kavrıyoruz. Marksizm-Leninizm yurt içi / yurt dışı tanımaz! Enternasyonaldir!

"Mayıs" burada açıkça milliyetçi bir pozisyondadır.

ESKİ TAS, ESKİ HAMAM!

****

Sanki varolan ve bilinen diğer oportünistlerden — Partizan, Halkın Kurtuluşu, vb. — çok farklı bir konumdaymışlar gibi büyük laflarla, palavrayla ortaya çıkmakta ve varlıklarıyla, var olan sayıya bir tabela daha ekleyerek boş bir kalabalık, boş bir gürültü yapmaktadırlar. Kısacası fazlalık!

"Mayıs"ın deyimiyle,

"Bazı ayrılıkların siyasi temelleri varsa da, birçok ayrılığın nedeni açık değildir."

Bu tam da "Mayıs"a göre söylenmiş bir cümlecik. Siz diğer gruplarla kendi aranızda çok büyük ilkesel farklılıklar varmış gibi gösteriyorsunuz. Ama böyle bir farkı en azından şu anda bulabilmek mümkün değildir.

Yazının başlığı "Yeni tipte devrimci bir örgütlenmenin zorunluluğu ve bizi bekleyen acil görevler" idi. Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, başlığından başka veya tabeladan başka "yeni" olan hiçbir şey yok. Varolanı değiştirmekten yana bir şey yok ama; var olanı yerden yere vurmak, ileriye bir adım dahi atmamak var.

Diğer hareketleri inkarcılıkla suçlarken; kendileri ispatsız iddialar ileri sürerek inkarcılığa düşmek var.

Varolanları enternasyonalizm adına uşaklıkla suçlarken; milliyetçi pozisyonda yürümek var.

Kısaca toparlarsak, "Mayıs" yazarlarının ortaya koyduğu yeni birşey yoktur. Sadece "cilalanmış yeni tabela"dır. Gerisi bilinen "Erzurum dağları kar ile boran" türküsüdür.

Devrimin objektif şartları(1) (Devrimci Durum) ve "İşçinin Sesi" revizyonistleri

YAZI KURULUNUN NOTU:

Bu yazı yayınlanmadan önce Yazı Kurulu içinde tartışılmış; ve Yazı Kurulundan bir yoldaş, yazının yazarına bazı düzeltmeler yapması önerisi getirmiştir. Yazan yoldaş düzeltme önerileri üzerine belli değişiklikler yapmasına rağmen; iki konuda çelişme çözülmemiştir. Yazıyı yazarın verdiği en son biçimde yayınlarken, yazıyla hemfikir olmadığımız noktaları da belirtmeyi gerekli görüyoruz:

X Bu yazıda bir noktada "devrimin objektif şartları" ile "devrimci durum" kavramı eşitlenmekte; bu iki kavram aynı içeriğin ifadesi olarak kullanılmaktadır. Dipnot 2'de yazar neden ve ne anlamda "devrimci durum"a "devrimin objektif şartları" dediğini açıklamaktadır.

Bu açıklama yapıldığı zaman aramızdaki — bu noktadaki — ayrılığın anlayışlarda olmadığı ortaya çıkmaktadır. Yine de aramızda yazarla yazının hazırlık sürecinde üzerinde tartıştığımız ve ortadan kaldıramadığımız bir ayrılık vardır.

O da, bizim, yazarın tersine, "devrimci durum" kavramının — içeriği doğru olarak duldurulsa bile — "devrimin objektif şartları" kavramı ile eşitlenmesini doğru bulmamamızdır.

Sorun şudur: Tabii ki, "devrimci durum" Lenin'in belirttiği gibi tek tek partilerin, grupların iradesinden bağımsız, objektif bir olgudur. Toplumun hareketinde belirli objektif değişiklerin belirli belirtileri Lenin tarafından "devrimci durum" un belirtileri olarak ortaya konmaktadır. Ama ne Lenin, ne de Stalin, — bilebildiğimiz kadarı ile — devrimci durum sorununu tartıştıkları hiçbir yerde "devrimci durum"u (devrimci durum objektif bir olgu olduğu halde) "devrimin objektif şartları" olarak adlandırmamışlar, bu iki kavramı aynı içeriği ifade etmek için kullanmamışlardır.

Bu görüşümüzce tesadüfi bir olgu değildir. Çünkü onlar "devrimin objektif şartları" kavramı ile; "devrimci durum"u değil, "sistemin devrim için olgunlaşmış" olduğu bir durumu ifade etmektedirler. Lenin ve Stalin için "devrimin objektif şartları" nın içeriği; emperyalizm çağında emperyalist sistemin bütününde devrimin mümkün hale gelmesi olgusudur. Lenin ve Stalin'e göre emperyalizm çağında, emperyalizmin kendi iç çelişmeleri sonucu, emperyalist sistemin tümünde "devrimin objektif şartları" mevcuttur, yani devrim imkanı vardır. Ama bu imkanın gerçeğe dönüşmesi için devrimin objektif şartlarının varlığı yetmez; bunun ötesinde yine içinde bulunulan toplumun hareketinde "devrimci durum" diye adlandırılan bir durumun ortaya çıkması gereklidir. Her devrimci durum da devrimle sonuçlanmaz. Bu, Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki güç dengesine bağlıdır, uluslararası ve ulusal bir dizi faktöre bağlıdır.

Devrimci bir durumun, proletarya önderliğinde bir devrime yol açması ise, proletaryanın bu devrimci durumu kendi önderliğinde bir devrime dönüştürebilecek bir bilinç ve örgütlenme seviyesine sahip olmasına bağlıdır.

Biz kavram fetişisti değiliz. Ama eğer belirli kavramların içerikleri Marksist-Leninist klasiklerde berrak bir şekilde doldurulmuşsa, şimdi aynı kavramların başka içeriklerle kullanıl-

masının doğru olmadığını düşünüyoruz. Tartıştığımız bağıntıda, devrimin objektif şartları kavramının, devrimci durum kavramıyla eşitlenmesinin gerekliliğini, ve yararını görmüyoruz.

X Yazıda bir başka sorun, yoldaşın Lenin'den devrimci durumun belirtilerini saydığı yerde, Lenin'in kullandığı "bağımsız tarihi eylem" yerine "siyasi eylem" kavramını kullanmasıdır.

Lenin, belirtileri sayarken, bizce bilinçli olarak devrimci durumun belirtilerinden biri olarak "kitlelerin bağımsız tarihi eyleme itildiği" bir durumdan söz ediyor. Burada sözü edilen kitle eyleminin esas niteliği "bağımsız tarihi eylem" olmasıdır. "Bağımsız tarihi" kavramının içerdiği şey, bizim anladığımız kadarı ile, sözü edilen kitle eyleminin düzenin kontrolünden çıkmasıdır.

Lenin, bilinçli olarak ne sözü geçen kitle eyleminin boyutlarını ve ne de somut taleplerini tartışıyor. Boyutlarını tartışmıyor, çünkü boyutu çok büyük olan kitle eylemlerinin "bağımsız tarihi eylem" olmayabileceği durumlar olduğu gibi, boyutu küçük de olsa "bağımsız tarihi eylem" niteliğini taşıyan,bu gibi eylemlerin başlangıcı olan eylemler de olabilir. Somut taleplerini tartışmıyor, çünkü diyelim ki grevin yasak olduğu bir ülkede, ekonomik taleplerle yürütülen bir grev hareketi bile, "bağımsız tarihi eylem" ya da böyle eylemlerin başlangıcı olabilir.

Lenin'in "bağımsız tarihi eylem" kavramının yerine "siyasi eylem" kavramının kullanılması, önce Lenin'in yanlış aktarılmasıdır. Sonra da görüşümüzce onun "bağımsız tarihi eylem"den anladığının ne olduğunun kavranmadığının bir göstergesidir. Çünkü yukarıda da anlatmaya çalıştığımız gibi, sorun siyasi içerikli eylem mi, yoksa ekonomik içerikli eylem mi sorunu değildir.

17.2.1984

İKİNCİ MAKALE

DEVRİMİN OBJEKTİF ŞARTLARI[1] (DEVRİMCİ DURUM) VE İŞÇİNİN SESİ REVİZYONİSTLERİ

****

Devrimci durum konusunda en çok lafazanlık eden, devrimci durum konusundaki görüşleriyle en çok övünen siyasi akım "İşçinin Sesi"dir.

Tüm bu lafazanlıklar R.Yürükoğlu'nun "Emperyalizmin zayıf halkası Türkiye" kitabıyla başladı ve o kitaptaki görüşler temelinde sürdürüldü.

Görelim bakalım bu övünmeler Lenin'in devrimci durum öğretisinin doğru bir savunması üzerinde yükselen haklı övünmeler midir, yoksa bu öğretiyi revizyona tabi tutan revizyonist övünmeler mi; yani bir revizyonist grubun —"İşçinin Sesi"— kendisini diğer bir revizyonist gruptan —TKP MK— ayırmak ve böylece "güneşin altındaki yer"ini almak için icat ettiği şu büyük farklılıklar mı?

Makalemize yüce öğretmenimiz Lenin'den kendi öğrendiklerimizle başlayalım:

I- DEVRİMİN OBJEKTİF ŞARTLARI (DEVRİMCİ DURUM)

1- Devrimin objektif şartları, hareket halindeki toplumun hareketinde tek tek gruplardan, partilerden, hükümetlerden, diktatörlerden ve bizzat sınıflardan bağımsız olarak ortaya çıkan objektif, nesnel değişikliklerdir, ki bu değişikliklerin tümünün birarada yarattığı toplumsal duruma da devrimci durum denir.

Devrimci durumun belirtileri veya devrimin objektif şartları dediğimiz, toplumun hareketinde ortaya çıkan bu objektif değişiklikler nelerdir?

1- Siyasi kriz: hakim sınıfların siyaseti, şu veya bu şekilde bir krize girer ve bu kriz nedeniyle bizzat hakim sınıflar kendi elleriyle kitleleri siyasi eyleme iterler.

2- Ekonomik kriz: toplumun ekonomik ilişkileri kendi kanunlarının talebi olarak bir kriz dönemine girer. Bu "normal" durumlarda dahi yoksulluk içersinde yaşayan halkın ihtiyaçlarını her geçen gün daha da şiddetlendirerek onları kendiliğinden eyleme iter.

3- Bu ekonomik ve siyasi krizlerin bir sonucu olarak, halihazırda değindiğimiz gibi kitlelerin eylemlerinde hatırı sayılır bir artış ortaya çıkar.

"Marksistler için, bir devrimci durum olmamış, devrimin imkansızlığı tartışma götürmez, dahası her devrimci durum da devrime götürmez. Genel olarak konuşursak devrimci durumun belirtileri nelerdir? Şu üç önemli belirtiye işaret edersek muhakkak ki yanılmayız. 1) Hakim sınıfların hakimiyetlerini hiçbir değişiklik olmaksızın korumaları imkansızsa, 'üstteki sınıflar' arasında şu veya bu şekilde bir kriz, hakim sınıfların siyasetinde ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve öfkesinin arasından patladığı bir çatlağa yol açan bir kriz varsa. Bir devrimin vuku bulması için 'alttaki sınıfların eskisi gibi yaşamak istememeleri' genellikle yetersizdir, 'üstteki sınıfların eskisi gibi yaşamaya yeteneksiz olmaları'da gereklidir. 2) Ezilen sınıfların cefa ve ihtiyaçları alışılagelenden daha şiddetli hale büyüdüğünde. 3) Yukardaki sebeplerin bir sonucu olarak 'barış zamanı'nda kendilerinin soyulmalarına itiraz etmeden müsade eden, fakat çalkantılı zamanlarda hem krizin tüm olayları ve hem de 'üstteki sınıfların' kendileri tarafından bağımsız tarihi eyleme çekilen kitlelerin eylemlerinde hatırı sayılır bir artış varsa.

Sadece tek tek grup ve partilerin iradelerinden değil, tek tek sınıfların iradelerinden dahi bağımsız bu objektif değişiklikler olmamış, devrim genel bir kural olarak imkansızdır. Tüm bu objektif değişikliklerin toplamına devrimci durum denir." (II.Enternasyonal'in Çöküşü)

"(Basle Manifestosu tarafından —ÇN) kısaca 'ekonomik ve politik kriz' diye tanımlanan ... devrimci durum" (Lenin, II. Enternasyonal'in Çöküşü)

"Kautsky'nin sol muhalifleri gayet iyi biliyorlar ki devrimler 'yapıl'amazlar, devrimler objektif olarak (yani partilerin ve sınıfların iradelerinden bağımsız) olgunlaşmış krizler ve tarihteki dönemeçlerden gelişir." (age)

"Devrimin temel yasası, bütün devrimler tarafından ve özellikle 20.yüzyıldaki üç Rus devrimi tarafından doğrulanan devrimin temel yasası şudur: devrim olabilmesi için, sömürülen ve ezilen yığınların, eskiden olduğu gibi yaşamanın olanaksız olduğu bilincine varmaları ve değişiklik istemeleri yetmez; devrimin olması için, sömürücülerin eskiden olduğu gibi yaşayamaz ve hükümeti yürütemez duruma düşmeleri gerekir. Ancak 'aşağıdakilerin' eski tarzda yaşamak istemedikleri ve 'yukarıdakilerin' de eski tarzda yaşayamadıkları durumdadır ki, ancak bu durumdadır ki, devrim başarıya ulaşabilir. Bu gerçeği başka biçimde şöyle ifade edebiliriz: (sömürüleni de, sömüreni de etkileyen) bir ulusal bunalım olmadan devrim olanaksızdır." (Lenin, Sol Komünizm)

II- R. YÜRÜKOĞLU'NUN DEVRİMCİ DURUM TANIMLARI

● Birinci tanım:

"Her dört yanlışta da (bilinçli çarpıtmalar dışında) devrimci durum hakkındaki Leninci anlayışı eksik ya da yanlış bilmek önemli bir yer tutuyor. Onun için bu anlayışı kısaca görmekte yarar vardır.

Devrimin nesnel ve öznel koşulları ve devrimci durum kavramları 'Marksçı-Leninci tarih anlayışı'ndan çıkarılır. Tüm tarih, insan eyleminin sonucudur. Ne var ki, insan bu eylemini kendi dışında belirlenmiş tarihsel koşullarda yürütür. İçinde yer aldığı ortama bağımlıdır. İşte, tarihi yapanların (yığınların) istek ve iradeleri dışında oluşmuş tüm koşullara nesnel koşullar (objektif koşullar) denir.

Nesnel koşulların temeli, özü, Marks'ın deyimiyle herşeyin altında bir kızıl şerit gibi uzanan ekonomik koşullardır.Bu temel koşulla birlikte, tüm toplumsal, siyasal, iç ve dış koşulların toplamı nesnel koşulları oluşturur. Nesnel koşulların devrim için olgunluk derecesi kendini sınıf çelişkilerinin keskinlik düzeyi ile açığa vurur.

Öznel öğe (sübjektif faktör) insan eylemidir, bilinçli davranışlardır. Devrimci süreç açısından öznel öğenin, birbirleriyle çok yakın etkileşme içinde üç göreceli bağımsız unsurdan oluştuğunu söyleyebiliriz. Bunlar 1) yığınların devrimci bilinci, devrim için kararlılıkları, 2) başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin örgütlülük düzeyi, 3) bir anlamda hepsinin yansıdığı şey olarak komünist partisi,onun yöneticilik yeteneği ve doğru siyasetidir.

Devrimci durum, asıl belirleyici olan nesnel koşullar temelinde, nesnel ve öznel elverişli koşulların birleşmesiyle varılan, olağan ortamlardan farklı bir aşamadır. Yüksek sınıf savaşımını dışa vuran nesnel bir durumdur.

Devrimci duruma ileride daha geniş değineceğiz. Şimdi, devrimci duruma ve devrime yol açan nesnel koşullar ve öznel öğe arasındaki ilişkileri görelim." (Emperyalizmin zayıf halkası Türkiye, s.98-99)

Bu laf salatasını biraz incelersek "devrimci durum hakkındaki" "Leninist anlayışı" değil ama R.Yürükoğlu'nun devrimci durum anlayışının bir çeşitini görebiliriz.(2)

R.Yürükoğlu'na göre bir "devrimin nesnel (objektif) koşulları" var. Bir de bu devrimin objektif koşullarından farklı olarak, devrimin objektif ve sübjektif koşullarının birleşmesi olan "devrimci durum" var.

"Devrimci durum ... nesnel ve öznel ... koşulların birleşmesiyle varılan ... bir durumdur."

Lenin'in R.Yürükoğlu'nun bu kitabında kullandığı alıntıdaki tarifi ise gayet açık: "Tüm bu objektif değişikliklerin toplamına devrimci durum denir." Devrimin sübjektif şartları veya R. Yürükoğlu'nun dilini kullanırsak "öznel koşullar", "öznel öğe", "sübjektif faktör"... bunlar devrimci durumun Leninist tanımı içine girmezler!

Devrimin sübjektif şartlarının Lenin'de ayrı bir tanımı vardır, göreceğiz.

Devrimin objektif şartları, devrimci durum varken,
Devrimin sübjektif şartları da varsa ... devrim olur!
"Devrimci durum" değil!

İşte Lenin:

"... devrim, yukarıda bahsedilen objektif değişikliklerle, sübjektif değişikliklerin ... bir arada bulunduğu bir durumdan doğar."

Lenin, "Marksizm ve Revizyonizm" adlı makalesinde Marksizme düşman akımların Marksizm adına piyasaya çıktıklarını ve bu nedenle bu akımlara revizyonizm adının takıldığını anlatır.

R.Yürükoğlu da "Leninci anlayış" adına Lenin'in devrimci durum tanımını çarpıtarak revizyonistler safındaki "şerefli" yerini alıyor!

●İkinci tanım:

"Nesnel koşullar ve öznel öğe üstüne bu girişten sonra 'devrimci durum'a dönelim ve Türkiye'de devrimci durum yoktur diyen birinci yanlışa gelelim.

Devrimci durum, devrim olabilmesi için gerekli toplumsal ve siyasal koşulların toplamıdır. 'Devrimler hiçbir zaman hazır biçimde doğmazlar, Jüpiter'in kafasından ortaya fırlamazlar... Her zaman, önce huzursuzluk, bunalımlar, hareketler, baş kaldırmalar, devrim başlangıçları süreci yer alır.' İşte bu bunalımlar döneminin adı devrimci durumdur.

Devrimci durum iç ve dış koşulların yarattığı karmaşık bir bütünden doğar ve giderek olgunlaşır. Devrimci durumun oluşma anı ve gelişme hızı ve bu dönemdeki toplumsal savaşımın biçimleri çeşitli etkenlere bağlıdır. Bunların başlıcaları, çelişkilerin keskinlik derecesi, devlet aygıtının içinde bulunduğu durum, devrimci sınıfın saldırısının şiddeti, yığın hareketinin genişlik ve derinlik derecesi, uluslararası durumdur.

Lenin, devrimci durumun varlığını gösteren üç belirti saymıştır: 1) Ezilen sınıfların sıkıntı ve çilelerinin 'olağanın' üstüne çıkması sonucu, artık eskisi gibi yaşamak istememeleri, 2) 'üst sınıflar' arasında şu ya da bu biçimde kendini gösteren bir bunalımın varlığı, yönetici sınıfın siyasetinde bunalım (ki bunlar halkın öfke ve nefretini giderek daha fazla açığa vurmasına yardımcı olur), 3) üstteki iki nedenden dolayı, olağan zamanlarda çilesine sessizce katlanan yığınların eyleminde göze batar bir yükselmenin ortaya çıkması.

Devam edelim. 'Yalnızca tek tek grup ve partilerin değil, tek tek sınıfların bile isteğinden bağımsız olan bu nesnel değişimler (yukarıya aldığımız belirtiler —R.Y.) olmadan genel kural olarak devrim olanaksızdır. Tüm bu nesnel değişimlerin toplamına devrimci durum denir.'

Görülüyor ki Lenin, örneğin siyasal bilinç düzeyi ve yığın savaşımı gibi içinde büyük ölçüde öznel unsurlara sahip belirtiler taşıdığı halde, devrimci durumu 'devrimin nesnel koşulu' olarak koyuyor. Çünkü bunlar büyük ölçüde insan iradeve isteğini yansıtıyorlar ama yine de insan irade ve isteğinden bağımsızdırlar. Siyasal bilinç düzeyindeki sıçramalar ve yüksek yığın savaşımı gibi unsurlar hiçkimsenin isteğiyle dışardan sokulamazlar, devrimci krizin nesnel koşullarına bağlı olarak ortaya çıkarlar. Bu nedenle devrimci durum, devrimin nesnel koşuludur. Hiçbir örgüt, parti, hatta tek bir sınıf, kendi isteği ve çalışmasıyla devrimci durum yaratamaz.

Bir ülkede devrimci durum ve onun üç belirtisi somutta kendini şu oluşumlarla dışa vurur: 1) Çeşitli sınıf güçleri arasında şiddetli savaşım, 2) Toplumsal yaşamın çeşitli alanlarında anarşi, 3) Maddesel değerlerin yıkıma uğraması.(Bak K.Zaradov, Leninizm ve Kapitalizmden Sosyalizme Geçişin Çağdaş Sorunları, ilgili bölüm)

Böylece devrimci durumun çerçevesini Lenin'e dayanarak çizmiş oluyoruz." (EZHT, s.101-102)

Bu ikinci tanımda ilk göze çarpan, bu tanımın birinci tanımdaki saçmalık üzerinde, devrimin objektif koşulları ile devrimci durumu ayıran ve devrimci durumu devrimin objektif ve sübjektif şartlarının birleşmesi olarak tanımlayan saçmalık üzerinde inşa edildiğidir.

Kişi isterse "allami Cihan" olsun, bir saçmalığı kendine temel alarak ancak daha fazla saçmalık icat edebilir.

Dolayısıyla R.Yürükoğlu'nun burada da saçmalayacağı açıktır. Saçmalıyor da.

"Lenin, devrimci durumun varlığını gösteren üç belirti saymıştır" diyor R.Yürükoğlu ve bu belirtileri kendine göre sıralıyor.

Ve hemen peşinden Lenin'i okuyoruz:

"Tüm bu nesnel değişimlerin toplamına devrimci durum denir."

R.Yürükoğlu, Lenin'in bahsini ettiği "üç belirti"nin "devrimin objektif şartları" olduğunu daha hala idrak edemediği için kendisi böylesi komik bir duruma düşüyor!

Bu satırlarla, birinci tanımın ve tüm düşünce silsilesinin saçmalığını kendisi teslim ediyor ya, bu olgunun farkında bile değil bizim "büyük teorisyen"!

Şimdi R.Yürükoğlu'na olumlu yaklaşmaya, birinci tanımın revizyonist karakterini, ikinci tanımın da bu birinci tanımı içinde taşıdığı için revizyonist olduğunu unutmaya ve R.Yürükoğlu'nun bu ikinci tanımının Lenin'i doğru yansıtan bir tanım olduğunu söylemeye zorlayabiliriz kendimizi.

Çünkü R.Yürükoğlu Lenin'in "üç belirti"sine değiniyor.Ve biz olumlu çabamızla bu "üç belirti"nin devrimin objektif şartları olarak anlaşıldığını ve bunların "toplamının devrimci durum" olarak adlandırıldığını kabul edebiliriz.

Gelgelelim R.Yürükoğlu bizim böylesi bir çabamıza müsade etmemeye, Leninist devrimci durum tanımını anlamadığını ve revizyonistlikten vazgeçmediğini ispatlamaya çok kararlı.

İlle de "sağa kaymış dünya komünist hareketi"nin ("İşçinin Sesi") teorisyenlerinden K.Zaradov'a, bir "yoldaş"ına başvuracak!

"Bir ülkede devrimci durum ve onun üç belirtisi somutta kendini şu oluşumlarda dışa vurur:..."

Yani böylece geçtim Lenin'in "üç belirtisi"ni anlamaktan, "belirti"nin neyin nesi olduğunu dahi anlamaktan aciz olduğunu sergileyecek!

"belirti ... somutta ... oluşumlarla dışa vurur."

Lenin'in "üç belirti"si yerine K.Zaradov ve R.Yürükoğlu'nun bu "belirtilerin" somutta "dışa vuran" üç "oluşumları"!

Yürükoğlucayı Türkçeye tercüme edersek: belirtilerin belirtileri...

Lenin kendini pek iyi izah edemedi. Dolayısıyla K.Zaradov ve R.Yürükoğlu elele verip Lenin'i "daha anlaşılır" kıldılar. Aferin size!

Neymiş efendim? "Böylece, devrimci durumun çerçevesini Lenin'e dayanarak çizmiş..."!

Ne kadar da ALÇAK gönüllü! Lenin'i "daha anlaşılır" kıldığına hiç değinmiyor!

●Üçüncü tanım:

"Bir başka sonuç da devrimci durumun ancak iktidarı sarsacak çapta güçlü eylem koyma yeteneği ile birleştiği, yani, devrimin nesnel koşulu ile öznel öğenin birleştiği zaman devrim olacağıdır. Lenin devrimin nesnel koşuluyla öznel öğenin birleştiği bu duruma 'ulus çapında bunalım' diyor. Demek ki, içinde değişik olgunlaşma aşamaları barındıran bir süreç olan devrimci durumun son aşaması, devrime yol veren aşaması 'ulus çapında bunalım' aşamasıdır. Lenin devrimin her zaman ulus çapında bunalımdan doğuşuna 'devrimin temel yasası' adını veriyor...."

"Öylesi bir durum, 'devrime beş kala' durumudur, devrimci durumun ulus çapında bunalım aşamasıdır." (EZHT, s.106)

Alıntıdaki birinci cümleye üstünkörü yanaşan okur, R.Yürükoğlu'nun, Lenin'in devrimin objektif şartları (devrimci durum) ile devrimin sübjektif şartları bir arada varsa devrim olur sözlerini savunduğunu sanabilir, fakat azıcık dikkatli yaklaşım bunun hiç de böyle olmadığını sergiler.

Çünkü R.Yürükoğlu, birinci tanımında "nesnel koşullarla öznel koşulların birleşmesiyle varılan duruma devrimci durum denir" diyordu! Dolayısıyla o, birinci cümlede en iyi ihtimalle kendini yalanlar.

Fakat hemen bu yalanlamanın peşinden, tekrar birinci tanıma, fakat başka bir kavramla dönüyor: "nesnel koşulla öznel öğenin birleştiği bu duruma 'ulus çapında bunalım', 'devrimci durumun ulus çapında bunalım aşaması' denir" diyor. Pardon, Lenin öyle dermiş....

Yani R.Yürükoğlu herkese nasip olmayan bir işi başarıyor. Hem birinci tanımın revizyonistliğini sergiliyor, hem de "doğru"luğunu savunuyor... Bu adam hakikaten çok büyük bir adam!..

Hem devrimin objektif şartlarıyla (devrimci durum), sübjektif şartları biraradaysa DEVRİM OLUR, hem de bu ikisinin bir arada olduğu duruma "devrimci durum" denir (birinci tanım), hem de "devrimci durumun ulus çapında bunalım aşaması".

Kaldı ki, ulus çapında bunalım ile devrimci durum aynı şeylerdir.

Lenin'in formüle ettiği devrimin temel yasası şundan ibarettir: Devrimin olabilmesi için, devrimci durum, "bu doğru başka bir şekilde şöyle formüle edilebilir... Ulusal (veya ulus çapında —ÇN) bir bunalım" şarttır! (Lenin)

Lenin'den alıntılar Makalenin girişinde mevcuttur! Lenin'in devrimci durumun belirtileri ile "devrimin temel yasasında"saydıklarını karşılaştırmak bile, devrimin temel yasasının devrimci durumu konu aldığını, devrimci durumu bir şart olarak tespit ettiğini ve devrimci durumu sömürüleni de, sömüreni de etkileyen "ulusal bunalım" diye tanımladığını gösterir.

Kaldı ki aynı tanım bizzat devrimci durumun tarif edildiği alıntıda "kısaca'ekonomik ve siyasi kriz'" sözlerinde görülebilir!

● Dördüncü tanım değil ama R.Y'nin devrimci durum tanımlarının bir şartı:

R.Y'nin devrimci durumu üç tür tanımına halihazırda değindik. Burada ise R.Y'den yaptığımız alıntıları ciddi bir çabayla incelemeye kalkıp kafasını iyice karıştırmak gibi bir hata yapmış, daha doğrusu arzulanmayan bir görevi yerine getirmiş olanların kafa karışıklığına sebep olan binbir kaynaktan konumuz açısından en önemli olanını okurun dikkatine sunacağız.

Bu bölümde kullanacağımız R.Y'den tüm alıntılar, R.Y'den halihazırda yaptığımız alıntılarda mevcuttur.

R.Y. devrimci durum konusunu işlerken üç kavrama değinerek işe başlıyor.

"Devrimin nesnel ve öznel koşulları ve devrimci durum kavramları..."

Yani,

a) Devrimin nesnel koşulları,
b) Devrimin öznel koşulları,
c) Devrimci durum.'

R.Y, yukarıdaki alıntıda görüldüğü gibi üç ayrı kavram sayıyor. Ve dolayısıyla devrimci durum ile devrimin nesnel koşullarını birbirinden ayırıyor. Kendi kafasında bu ayrımı yaptığını ispatlamak için de, ilkönce devrimin nesnel koşullarının değil ama, "nesnel koşullar"ın tanımını yapmaya girişiyor.

"Nesnel koşullar ... bu temel koşulla (ekonomi —YN) birlikte tüm toplumsal, siyasal, iç ve dış koşulların toplamı"dır.

Şurası açıktır ki, bir kişi devrimin nesnel koşullarından dem vurur ve peşinden devrimin nesnel koşullarını tanımlamaya girişirse, devrimin nesnel koşulları kavramını kullanır, "nesnel koşullar" değil.

Fakat R.Y. tam da böyle yapıyor. Bunu yaparken konuyu değiştirdiğine de değinmiyor. Dolayısıyla kafa karışıklığı. Tanımı yapılan şey, "nesnel koşullar" mı, yoksa"devrimin nesnel koşulları" mı?

Nesnel koşulların tanımının hemen peşinden ise devrimci durum tanımı geliyor. Bu tanımın içinde ise iki tür "nesnel koşullar" var: "...asıl belirli olan nesnel koşullar temelinde, nesnel ... elverişli koşullar ..."

Al sana!

Biraz önce "devrimin nesnel koşulları" oluverdi "nesnel koşullar", şimdi de nesnel koşullar ikiye bölündü:

i) "asıl belirleyici olan nesnel koşullar", ve temeli bunlar olan

ii) "elverişli nesnel koşullar".

R.Y., bize birincinin tanımını verdi. İyi ama ikincisi birincisinden farklı ise, ikincisinden ne anladığı nerede? Yok.

Ve biz okura her ne kadar R.Y'nin devrimci durum tanımların dan üç tanesini sunduysak da, R.Y'de devrimci durum tanımının haddi hesabı yok. Mesela:

"Devrimci durum, devrim olabilmesi için gerekli toplumsal ve siyasi koşulların toplamıdır." (abç)

"Devrimci durum, iç ve dış koşulların yarattığı karmaşık bir bütünden doğar ve gelişir." (abç)

İyi ya, "nesnel koşullar"ın tanımı neydi?

"Nesnel koşullar... bu temel koşulla (ekonomi —YN) birlikte tüm toplumsal, siyasal, iç ve dış koşulların toplamı"dır. (abç)

Yani,

"Devrimci durum, devrim olması için gerekli", "nesnel koşullar"dır.

R.Y, "devrim için gerekli nesnel koşullar" Lenin'in devrimci durum tanımında kullandığı üç belirtidir, deseydi sorun olmazdı. Fakat R.Y'nin "devrim için gerekli nesnel koşullar"ıyla yine R.Y'nin "nesnel koşullar"ının tanımları aynı. Zaten ilk başta devrimin nesnel koşullarından demvurup, nesnel koşulların tanımına başlamıştı. Ha devrim için gerekli nesnel koşullar demişsin, ha da devrimin nesnel koşulları. Tabii ki tüm bunların, R.Y'nin tüm "nesnel koşullar"ının, Lenin'in üç belirtisiyle hiçbir ilişkisi yok.

Böylece; R.Y'nin, R.Y'ye sadık kalarak ürettiğimiz devrimci durum tanımı şuna dönüşüyor:

Devrimci durum, "devrimin nesnel koşulları"dır. Veya

Devrimci durum, "nesnel koşullar"dır.

Bu kadar yeter herhalde...

Ama R.Y'ye haksızlık yapmamak için, başka bir nedenle değil, R.Y'den başka bir "nesnellik" daha sunalım: "Devrimci durum, devrimin nesnel koşuludur." (abç)

Aslanım benim! Nasıl da bildi!

Bin tane saçma laf edersen, birinden biri tutar demiş, kim demişse... Hem de "nesnel koşullar" değil, "nesnel koşul"!

Okur ayağa kalksın ve R.Y'nin Marksist-Leninist teoriyi bu tutarlı savunuşu karşısında şapkasını çıkarsın. Şimdi de saçmalıklara geri dönelim.

1- Devrimin nesnel koşulları ve devrimci durum ayrı ayrı kavramlar.

2- Devrimin nesnel koşullarını öğrenmedik ama nesnel koşulları "öğretti" bize R.Y.

3- Devrimci durum tanımı yapılırken nesnel koşullar iki türden karşımıza çıktı. Birinci türün neyin nesi olduğunu öğrenmiştik ya, ikinci türü öğretmiyor.

4- Bir de bakıyoruz ki "devrimci durum, devrim için gerekli" bize öğretilen türden "nesnel koşullar" imiş. Dolayısıyla hem bize öğretilmeyen ikinci tür nesnel koşulların niye öğretilmediği ortaya çıkıyor — gereksizmiş meğersem; hem de "devrim için gerekli nesnel koşullar" "devrimin nesnel koşulları" olduğuna göre, bize öğretilen "nesnel koşullar"ın "devrimin nesnel koşulları" ile aynı şey olduğu, dolayısıyla da R.Y'nin "devrimin nesnel koşulları"ndan demvururken "nesnel koşullar"ı tanımlamaya başlayışının "hiç de aptalca birşey olmadığı", aslında her ikisinin de aynı şeyler olduğu ortaya çıkıyor. Ve tabii ki devrimci durum ile devrimin nesnel koşulları veya nesnel koşulların da aynı şeyler olduğu.

Hem ayrı, hem aynı. Hem farklı, hem ta kendisi, hem öyle, hem böyle... hem de şöyle.

İşte R.Y. budur!

Devrimci durum tanımını dahi yapamayan, daha doğrusu devrimci durum tanımını revize etmeden yapamayan bir kişinin, bir örgütün devrimci durum konusunda edeceği tüm sözlerin koskoca bir saçmalıklar yığını olacağı açıktır.

Kaldı ki dahası var.

III- R.YÜRÜKOĞLU: "SÜREKLİ DEVRİMCİ DURUM" ESKİ SAFSATASININ YENİ KAŞİFİ

"Dokuz Ekim 1976 tarihinde İşçinin Sesi'nde yayınlanan 'Bunalım Kalıcıdır' yazısında şöyle deniliyordu: 'Yurdumuzda bunalım geçici değildir. 1968'lerden bu yana yükselip alçalan dalgalar halinde gelişen derin siyasal kriz, devrimci durum geçici değildir.'" (İS, S.200, s.8)

"Oysa Türkiye'de durum farklıdır. 1970'lerle birlikte ekonomiyi ahtapot gibi saran, devletle sarmaşan finans kapital

olgusu toplumsal çelişkileri yumuşatmıyor. Tersine azdırı - yor. Gerçekten de yurdumuz, özellikle 1968'lerden bu yana sü rekli olarak ekonomik, toplumsal ve siyasal bunalımlara sah ne oluyor.'Türkiye'de kapitalist sömürü düzeni ... ekonomik sosyal, politik, kültürel, moral, tinsel her yönüyle buna - lımların burgacında debeleniyor.' Türkiye 1968'lerden bu ya na zaman zaman ilerleyen, gerileyen, ama giderek yükselen, olgunlaşan bir süreç içinde devrimci durum yaşıyor." (EZHT, s.38)

"Bu nedenle TKP genel sekreteri İ.Bilen yoldaş '...işbirlikçi burjuvazinin kendisinin tekelciliğe yükselmesi ... bunalımı kat kat sertleştirmiştir, süregenleştirmiştir' diyor." (EZHT, s.39)

Yani Türkiye'de

"... bunalım geçici değildir."
"... devrimci durum geçici değildir."
"sürekli ... ekonomik, toplumsal ve siyasi bunalım" vardır.
"bunalım ... süregenleş(.)miştir."

Yani Türkiye'de devrimci durum süreklidir.

Sadece Türkiye'de mi? Tabii ki değil...

"Günümüzde az ve orta gelişmiş ülkeler dünya kapitalist sisteminin zayıf halkalarıdır. Orta derecede gelişmiş kapitalist ülkeleri ötekilerden ayırıp 'önde gelen zayıf halkalar" da diyebiliriz. Çünkü bu ülkelerde kapitalizm sosyalizmin nesnel koşullarını yaratacak denli gelişmiştir. Orta derece de gelişmiş kapitalist ülkeler nesnel koşullar açısından sosyalizme hazırdır. Öteki az gelişmiş ülkelerde ise, sosyal - izm, özellikle dünya sosyalist sisteminin gücüne dayanarak geçilecek süreçlere bağlı ileri bir hedeftir." (EZHT, s.21)

"Tüm bu olanaklara sahip olmayan az ve orta gelişmiş kapitalist ülkeler bugün emperyalist zincirin zayıf halkalarıdır." (EZHT, s.22)

"Az ve orta gelişmiş kapitalist ülkeler, hem emperyalizme olan bağımlılıklarından, emperyalist sömürüden, hem de emperyalist ülkeler arası ilişkilerin yoğunlaşıp (ki buna emperyalist entegrasyon diyoruz), kendilerinin bu çerçeve içinde ki rollerinin azalmasından çekiyorlar. Hem de tüm bunlar geri kalmışlığın üstüne biniyor. Dolayısıyla az ve orta gelişmiş kapitalist ülkeler dünya kapitalist sistemi içinde kaldıkça giderek artan biçimde tüm çelişkilerin 'merkez-toplam yeri', odak noktası oluyorlar. Ve emperyalist sistemin zayıf halkaları buralarda ortaya çıkıyor." (EZHT, s.24)

Görüldüğü gibi R.Yürükoğlu'na göre, R.Yürükoğlu'nun tüm 'az ve orta gelişmiş ülkeler'i ve 'az ve orta gelişmiş kapitalist ülkeler'i emperyalizmin zayıf halkalarıdır.

Emperyalizmin zayıf halkasını tespitteki bu toptancılık bize yeni değildir(3). Konumuz açısından önemli olan noktaysa şudur: Bir ülkenin "zayıf halka" olabilmesi için, o ülke devrime gebe olmalıdır. Devrime gebelik ise devrimci durumu gerektirir.

Dolayısıyla R. Yürükoğlu'na göre tüm bu ülkelerde devrimci durum vardır. Hem de bu ülkeler sürekli bir şekilde emperyalizmin zayıf halkası olduklarından, bu ülkelerde sürekli devrimci durum vardır.

R.Yürükoğlu meseleyi, devrimci durum konusuna "açıklık getirdiği" "Emperyalizmin zayıf halkası Türkiye" kitabında böyle koyması gerekirdi, fakat koymuyor.

Ne olmuş ki, R.Yürükoğlu bu "Leninci" anlayışını, bu yüce keşfini saklayacak değildi ya. "Kankun Konferansı ..."nda açıkça ortaya koyuyor:

"Güney'de sürekli kriz... Sürekli açlık, yoksulluk, tüketim darlığı, pazar darlığı... siyasal denge yoksunluğu... keskin savaşlar... ve devrimci dalga. Güney, sürekli kaynayan bir kazandır." ("Kankun Konferansı ve düşündürdükleri", s. 29)

Görüldüğü gibi bu sefer de "Güney" adını alan "az ve orta gelişmiş ülkeler"de, Türkiye'nin de bir parçası olduğu "Güney"de "sürekli ... devrimci dalga" vardır. "Güney sürekli kaynayan bir kazandır."

Yani tüm "Güney"de, sürekli devrimci durum!

İşte R.Yürükoğlu'nun Leninist devrimci durum öğretisine "yeni katkısı" da budur!

Gelgelelim bu katkı hiç de yeni değildir. Lenin'e bu katkı, bu "sol"dan katkının tarihi oldukça eskidir.

Türkiye devrimci edebiyatında bu "katkı" 1960 sonları, 1970 başlarında "sol" akımlar arasında gayet iyi bilinen bir "katkı dır". Bu katkının en tutarlı, en kapsamlı şekline de Mahir Çayan'da rastlanır. Mahir Çayan, "Halk savaşı" meşhur teorisinin bir türü olan "öncü savaşı" teorisini savunma çabası içinde,Lenin'in devrimci durum öğretisi ile "öncü savaşı"nı birarada savunmak imkansız olduğu için "emperyalizme bağımlı ülkelerde'sürekli devrimci durum'" teorisini açık bir şekilde formüle etmiştir. Ve yine bu formül Mahir Çayan'da tüm bu tür ülkeleri emperyalizmin zayıf halkası olarak ele almakla elele gitmektedir.

Mahir'den okuyalım:

"Dünya proleter hareketinin zaferini, şehirlerdeki mi, yoksa kırlardaki mücadele mi tayin edecektir? Diğer bir deyişle, kırlar mı esastır yoksa şehirler mi? Mao Zedung'a göre çağımızın baş çelişkisi, ezilen uluslar ile emperyalizm arasındadır. Bu nedenle kırlar esastır. Mao Zedung ile Lin Biao'nun geliştirdikleri halk savaşı teorisine göre zafere kır - lardan şehirlerin kuşatılması yoluyla varılacaktır. 'Yeryüzünün tümünü ele alırsak, eğer Kuzey Amerika ile Batı Avrupa'ya dünyanın şehirleri denebilirse, Asya, Afrika ve Latin Amerika da dünyanın kırlık bölgelerini teşkil ederler...Çağdaş dünya devrimi bir bakıma şehirlerin kırlık bölgelerden kuşatılması görüntüsünü vermektedir.' Sonucu dünyanın kırlık bölgelerinde yürütülen, ezilen ulusların devrimci mücadeleleri tayin edecektir. Dünyanın şehirlerindeki mücadele, sonucu tayin bakımından ikinci dereceden önemlidir. Çünkü batı 'sönmüş bir ihtilal ocağıdır'. Emperyalist blokun jandarmalığını üstlenmiş olan Yankee emperyalizmi ve müttefiklerine karşı 'köylü' halkların, bu devrimci savaşlarında dünya sosyalist bloku ve kapitalist ülkelerin işçi sınıfları omuz daşlardır." (Mahir Çayan, Toplu Yazılar, s.126)

"Bugün Türkiye gibi emperyalizmin işgali altındaki bütün yarı-sömürge ülkelerde, emekçi halkın sefaleti, hayat şartlarının zorluğu ve sömürülmesi korkunç bir seviyededir. Halkın hiçbir kesimi halinden memnun değildir ve her an patlamaya hazır bir volkan gibidir. Devrim için objektif şartlar hazırdır. Fakat ülke işgal altında olduğu için, devrim için emperyalizme karşı halk savaşı vermek zorunludur. Bu zalim yönetimin yumuşak karnı kırlardır. Bu gerici ve hain yönetim zincirinin zayıf halkası kırlardır. Zafere, temel ve yardımcı alanlarda, kırlarda ve şehirlerde verilecek olan uzun ve çeşitli ara evrelerden geçen bir halk savaşı ile ulaşılabilir. Halk savaşı bir avuç öncünün savaşı değil emekçi halkın savaşıdır. Halk savaşında temel mücadele alanı kırlar olduğu için, köylüler de savaşın temel gücüdür." (age, s.187)

"Marksist çevrelerde Lenin'in 'devrimci durum' teorisi,bugün yarı-sömürge ülkelerde tartışma konusudur. Bazıları bunun halk savaşı vermek zorunda olan ülkeler değil de kapitalist ülkeler için geçerli olduğunu iddia etmektedir." (age,s.141 dipnottan)

"Devrim için ve dolambaçlı halk savaşının zorunlu bir durak olduğu, emperyalist hegemonya altındaki geri bıraktırılmış ülkelerin somut pratikleri, devrimci sürecin bu evreleri arasındaki ilişkide değişiklik yapmıştır.

Şöyle ki, emperyalist hegemonya altındaki ülkelerde,(ister 2.bunalım döneminin emperyalist hegemonyanın dışsal bir olgu olduğu feodal, yarı-feodal ülkelerde olsun, isterse de 3. bunalım döneminde emperyalist hegemonyanın içsel bir olgu olduğu emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu geri bıraktırılmış ülkelerde olsun) evrim ve devrim aşamaları, (Çarlık Rusya'sında olduğu gibi zayıf da olsa) içsel dinamikle kapitalizmin geliştiği ülkelerdeki gibi kesin çizgilere ayrılamaz. Bu tip ülkelerde devrim aşaması kısa bir aşama değil, oldukça uzun bir aşamadır. Evrim aşaması - nın nerede bittiğini, devrim aşamasının ise nerede başladığını tespit etmek fiilen imkansızdır. Her iki aşama iç içe girmiştir.

Bu ülkelerdeki emperyalist hegemonya, bağımsız bir milli burjuvazinin gelişmesine engel olduğundan, ülke kapitalist bir ülke olsa bile varolan kapitalizm kendi iç dinamiği ile gelişemediğinden çarpıktır, emperyalizme göre biçimlenmiş - tir. Emperyalist hegemonya toplumun kendi iç dinamiğiyle gelişmesine engel olduğu için ülke altyapı ilişkilerinden üst yapısına kadar, milli kriz içindedir.

Bu milli kriz, tam anlamı ile olgun değildir. Ancak şu veya bu ölçüde vardır. Varolan bu krizin derinleştirilip olgunlaştırılması, tamamen o ülke devrimcilerine bağlıdır.

Özetle söylersek, emperyalist hegemonya altındaki bütün geri bıraktırılmış ülkelerde milli kriz, tam anlamı ile olgunlaşmış olmasa bile mevcuttur. Bu ise devrim durumunun sürekli olarak varolması, evrim ve devrim aşamalarının içiçe girmesi, bir başka deyişle silahlı eylemin objektif şartların mevcudiyeti demektir." (age, s.257)

İşte Mahir Çayan: "dünyanın kırları" olan "Asya, Afrika ve

Latin Amerika" emperyalizmin zayıf halkaları.... bu ülkelerde de kırlar...

Bu ülkelerde Lenin'in devrimci durum öğretisi —önce "tartışma konusu idi fakat sonra— geçerli değildir, bu ülkelerde devrimci durum süreklidir!

Ve işte R.Yürükoğlu bu "Leninci katkıları" Mahir Çayan'dan "aşırdığı" içindir ki, "İşçinin Sesi" rakipleri olan TKP MK ile devrimci durum konusunda giriştiği tartışmada TKP MK'ni Mahir ile aynılıkla suçlarken konunun bu yönlerine hiç mi hiç değinmiyor! (Bkz. "İşçinin Sesi" S.99, s.4)

Yani hırsız, hırsızlık yaptığı eve giriyor, evdeki diğer kişileri evden çalmakla suçluyor, gelgelelim kendisinin "altın" aşırdığı odaya hiç girmiyor. Bu tür tavırlarla hırsızlığını saklayacağını sanıyor.

Hiç duymamışa benzer: "olur böyle vakalar, Türk polisi yakalar"!!!

IV- "İŞÇİNİN SESİ"NİN BÜYÜK PROBLEMİ: SÜREKLİ DEVRİMCİ DURUMU NASIL YOKETMELİ?

12 Eylül darbesinden sonra "İşçinin Sesi" takımının Türkiye de devrimci durumla ilgili sözlerini bir takip edelim:

"Devrimci durum sürüyor..." (TKP Eşgüdüm Komitesi Üst Bürosu bildirisi, 14 Eylül 1980)

"12 Eylül darbesiyle devrimci durum geçici olarak bastırılmış..." (TKP EK bildirisi, 29 Kasım 1980)

"TKP Eşgüdüm Komitesi, 29 Kasım bildirisiyle bu değişikliği saptadı ve devrimci durumun bittiğini, ülkenin gericilik dönemine girdiğini işçi sınıfına ve halkımıza açık yüreklilikle duyurdu." (TKP 2.Leninciler Konferansı, 1981, Kararlar, s.32)

"Faşist iktidar devrimci durumu bir süre için yoketti ama onu yaratan her yönlü bunalımı yok edemedi... Bu nedenle bugün Türkiye'de devrimci durum yoktur ama, ancak devrimle çözülebilir bir durum sürmektedir." (age, s.32-33)

"devrimci durum ... bastırıldı"
"devrimci durum ... yokedildi"

Yani devrimci durum yok.

Bak sen hele? Hani "Güney"de, Türkiye'nin de bir parçası olduğu "Güney"de ve Türkiye'de devrimci durum sürekliydi?

Şimdi de yok! O halde? R.Yürükoğlu sürekli devrimci durum safsatasından vaz mı geçti? Yoo... o da yok.

"Dolayısıyla bu ülkeler (tüm az ve orta gelişmiş ülkeler—s. 21 —BN) ve özellikle gelişmenin en hızlı olduğu orta kuşak ülkeleri, bütün sıkıntıların, çelişkilerin, bunalımların odaklaştığı nokta oluyor. Bu da bizi hepimizin ortak olduğu görüşe getiriyor. Bu ülkeleri dünya emperyalist sisteminin zayıf halkaları yapıyor. Bu nedenle biz orta kuşak ülkeleri ne emperyalizmin başta gelen zayıf halkaları diyoruz." ("Durum ve görevlerimiz", 1983, s.22; R.Yürükoğlu) (aç RY)

"Görüldüğü gibi faşizm de Türkiye'nin sorunlarını çözemedi(aç RY). Bunalım kalıcı olduğunu bir kez daha kanıtladı. 12 Eylül faşist darbesi ile devrimci durum ortadan kalktı (abç), ama TKP 2.Leninciler Konferansının belirttiği gibi,ancak devrimle çözülebilir bir durum sürmektedir." (age, s.36-37)

"Az ve orta gelişmiş ülkeler" veya "Güney" daha hala "zayıf halka", dolayısıyla daha hala "Güney"de "sürekli ... devrimci dalga" vardır. "Güney sürekli kaynayan bir kazandır." Türkiye de bu "Güney"in bir parçasıdır. Üstüne Türkiye'de daha hala "bunalım kalıcı"dır...

Amma velakin, Türkiye'de "devrimci durum ortadan kalktı" !

Hem sürekli, hem ortadan kalktı! "Va mı bunun başka türlü izahı" !

İşte bu şahane izahın daha şahane bir şeklini, şu meşhur "TKP 2.Leninciler Konferansı"nın ve "TKP EK"nin —yani "İşçinin Sesi"nin— "devrimci durum ortadan kalktı", "yokoldu" kararını sürekli devrimci durum safsatası konusunda özeleştiri yapmadan yani Lenin'in devrimci durum öğretisini tahrif ettiklerini itiraf etmeden izah etme çabasını üstlenen Emine Engin veriyor:

"İnsanın ölmesi canlı varlığını sürdürmemesi demektir. Devrimci durumun ölmesi de, onun canı olan ekonomik-toplumsal çelişkilerle birlikte ortadan kalkması demektir. Kapitalist toplumda bu ancak devrimle olabilir.

Baygın insan canlıdır, kalbi atıyordur, nefes alıyordur ve bilinci yerinde değildir. Çağımızda kapitalist toplumda en barışçıl dönemde bile gerçekte devrimci durum ancak baygındır." ("İşçinin Sesi" S.147/148, s.14) (abç)

"Ölmek", "bayılmak" türünden laf salatasının ardındaki görüş açıktır: Devrimci durum süreklidir. Hem de Emine Engin, R. Yürükoğlu'nun "Güney", "az ve orta gelişmiş kapitalist ülkeler"le sınırladığı sürekli devrimci durum anlayışını, tüm dünya için geçerli kılmıştır!

Emine Engin'den okumaya devam edelim:

"Komünistler gerçeği söyler... Komüniste yakışan gerçeği açıkça koymaktır. TKP Eşgüdüm Komitesi de bunu yaptı, devrimci durum bastırıldı dedi.

Burada bir parantez açalım. Üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki keskin çelişki duruyorsa, o zaman devrimci durumun da durması gerekmez mi? Hayır.

...

Yani her devrimci durumun temelinde ekonomik-toplumsal bunalım yatar ama her ekonomik-toplumsal bunalım devrimci durum demek değildir."

"Biz Türkiye'de olan bir devrimci durumun temellerini gösterebilmek için ekonomik-toplumsal bunalımı ayrıntılı olarak anlattık. Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye bunu yapa rak binlerce kafayı aydınlattı, Menşeviklerin karanlığından kurtardı. Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye şunu demedi: Ekonomik bunalım var, öyleyse devrimci durum var. Sorunu şöyle koydu: Devrimci durumun ve faşizm tehlikesinin altında yatan ekononik toplumsal bunalımdır. Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye'yi bugün bir de faşizm tehlikesi açısından okursak, bu kitaptan daha öğreneceğimiz çok şey olduğunu görürüz." (age)

Yani Türkiye'de devrimci durum yok!

V- SONUÇ: SAĞCI ÖZ, SOLCU LAFAZANLIK

Devrimci durum süreklidir.

Devrimci durum yoktur.

"İşçinin Sesi" bu bariz çelişmesini ancak şu iki şekilde çözebilirdi:

1- Sürekli devrimci durum teorisinin Lenin'in soldan revizyonu olduğu teslim edilir. Fakat "İşçinin Sesi" bunu yapsa bile geriye şu meşhur tanımlar, Lenin'in sağdan revizyonu kalırdı. Dolayısıyla "İşçinin Sesi" böyle bir "halt" yemiyor.

2- Sürekli devrimci durum teorisi, tutarlı bir şekilde savunulur, dolayısıyla devrimci durumun sürdüğü ilan edilir ve tüm pratik siyaset de ona göre düzenlenirdi. "İşçinin Sesi" bunu da yapmıyor. Çünkü o sağcıdır. Engels'in dediği gibi, "Böreğin iştahı onu yemektedir." Yumurta kapıya dayanınca "İşçinin Sesi" "sürekli devrimci durum"unu "yok" edivermiştir.

Malum olduğu üzere 1960 sonlarında devrimci durumun sürekliliğini savunan devrimciler, sözlerine sadık, dürüst devrimcilerdi. Onlar, sürekli devrimci durum anlayışlarına uygun hareket ettiler. Onlar için sürekli devrimci durum teorisi, Lenin'in bu soldan revizyonu, sol siyasetlerini haklılaştırmak, Lenin'e uygunluğunu "ispatlamak" için gerekli idi.

Onların teoriyi soldan revizyonu, sol siyasetle elele gitti. Ve bu tür revizyon, sağcı siyasete ancak ve ancak yolaçabilir, dönüşebilir.

"İşçinin Sesi" için ise durum tamamiyle farklıdır.

Onlarda, soldan revizyon sağdan siyasetle elele yürür. Hayatın ispatladığı gibi!

Onlarda solculuk, sağcı özü gizlemeye yarayan bir maskeden başka birşey değildir. Özleri "sapına kadar sağ"dır!

İşte bu nedenledir ki, "İşçinin Sesi" bu çelişmeyi çözemiyor, ve çözemez de.

Bu ve bu tür çelişmeler "İşçinin Sesi"nin ta kendisidir. Onlarsız "İşçinin Sesi" olamaz!

DİPNOTLAR:

(1) Devrimin "objektif şartları" ("nesnel koşulları") teriminin uluorta ve gelişigüzel kullanılışı oldukça yaygındır. Bu terimin kullanılışı ile yaratılan karışıklığın temelinde bu terimin iki farklı içeriğe sahip olması yatıyor.

Bu içerikler şunlar:

1- BİR ÜLKENİN "objektif şartları"nın, somut koşullarının, yani bir ülkenin ekonomik, siyasi, kültürel somut koşullarının doğru bir değerlendirmesinin komünistler açısından önemi açıktır.

Fakat İkinci Enternasyonal oportünistleri BİR ÜLKENİN objektif şartlarını emperyalizm döneminde de "proleter devriminin objektif şartı" olarak ele almaya devam etmek istemişler, böylece yukarıdaki içeriğiyle "objektif şartlar" kavramını "proleter devrimin objektif şartları", "önkoşulları" olarak piyasaya sürmüşlerdir. Böyle yaparak başarmak istedikleri pekçok şey içinde en önemlisi şudur:

Proletarya devrimini sadece sanayinin çok geliştiği, proletaryanın nüfusun çoğunluğunu oluşturduğu ülkeler için bir ihtimal ilan etmek, burjuva demokratik devrimi ile sosyalist devrim arasına Çin seddi çekmek, burjuva demokratik devrimin sosyalist devrime dönüşmesinin gerekliliğini yadsımak. Mesela, bu temelde Kautsky, Lenin'e geri bir ülkede proletaryayı iktidara getirdiği için darbeci suçlamasını getirmişti.

Bu konuyla ilgili olarak Stalin'den birkaç alıntı sunarsak:

"Eskiden proletarya devrimine hazırlık döneminin önkoşulları nın tahlili, genellikle tek başına ele alınan şu ya da bu ülkenin ekonomik durumu bakımından yapılırdı. Şimdi artık sorunun bu tarzda alınması yetersizdir. Şimdi sorunu, bütün ülkelerin ya da ülkelerin çoğunluğunun ekonomik durumu açısından, dünya ekonomik durumu bakımından ele almak gerekir; çünkü ülkeler ve ulusal ekonomiler kendi kendilerine yeter birimler olmaktan çıkmışlar, dünya ekonomisi denilen bir zincirin halkaları haline gelmişlerdir; çünkü eski 'uygar' kapitalizm gelişerek emperyalizm olmuştur; emperyalizm ise dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun bir avuç 'ileri' ülke yararına, mali bakımdan köleleştirilmesi ve sömürgeci baskı altına alınmasıdır.

Eskiden ayrı ayrı ülkelerde ya da daha doğrusu, gelişmiş şu ya da bu ülkede, proletarya devrimi için nesnel koşulların varlığından ya da yokluğundan sözetmek adetti. Şimdi, bu görüş artık yetersizdir. Şimdi devrim için, nesnel koşulların dünya emperyalist ekonomi sisteminin tümünde eksiksiz bir bütün olarak bulunup bulunmadığından sözetmek gerekir; çünkü sistem tümü ile devrim için olgunlaşmış ise, ya da daha doğrusu, olgunlaştığı için, bu sistemin içinde sanayi yönünden yeter derecede gelişmemiş bazı ülkelerin bulunması, devrim için aşılmaz bir engel olamaz." (Leninizmin İlkeleri, s.32)

"Kısaca, genel kural olarak, emperyalist cephenin zinciri, halkaların en zayıf olduğu noktada kırılmalıdır; ve bu noktanın ille de kapitalizmin en gelişmiş olduğu, proleterlerin yüzde şu, köylülerin yüzde bu kadar olduğu bir ülke olması koşul değildir.

Bundan dolayı, proletarya devrimi sorunu karara bağlanırken, belirli bir ülkenin proletaryasının genel nüfusa oranı hakkında istatistik hesaplara, emperyalizmin ne olduğunu anlamamış olan ve devrimden tıpkı vebadan korkar gibi korkan İkinci Enternasyonal yorumcularının verdikleri özel önem tamamıyla büyütülmüştür." (age, s.33)

2- Lenin, devrimci durum tanımında devrimci durumun üç belirtisini, üç objektif değişikliği sayıyor. Bunların, toplumu devrime götüren, devrimin olabilmesi için gereklilik olan, objektif gereklilikler, objektif şartlar olduğunu belirtiyor. Bunların birarada yarattığı toplumsal duruma da devrimci durum diyor. Dolayısıyla biz de, devrimci durum tanımımızda Lenin'in bu üç belirtisine "devrimin objektif şartları" dedik. Devrimin objektif şartları kavramı, devrimci durum konusu ile ilgili olarak ancak ve ancak bu içeriği ile bir anlama sahiptir.

R.Y'nin "devrimin objektif şartları" ve "objektif şartlar" kavramlarını uluorta kullandığı okura malum olacaktır. Bu olgunun kaçınılmaz olarak can sıkıcı bir teşhiri için bakınız:"Dördüncü tanım değil..." bölümü, s.

(2) R.Yürükoğlu'dan yaptığımız ve yapacağımız alıntılar, R. Yürükoğlu'nun kitleleri kazıklayıp maksimum kar peşinde koşan fabrikatörlerin bolca adi mal üretmesi gibi, bolca yeni yeni kavramlar ve anlayışlar ürettiğini gösterecektir. Biz bu kavramlar ve anlayışlar üzerinde fazla durmayıp, her seferinde ele aldığımız konu ile ilgili saçmalıkları sergilemeyi, diğer saçmalıkları da ilgili konuyu ele aldığımız zamana bırakmayı uygun gördük. Saçmalıkların tümüne değinmek ise, okur kusura bakmasın ama, bizim görevimiz olamaz! Yazar imkansız olan birşeyi üstlenemez!

Kaldı ki böyle bir çaba dahi okur için de zaman kaybından başka birşey olmazdı. Gerekli olan R.Yürükoğlu türü revizyonizmin özünü sergilemektir. Biz bunu yerine getireceğiz.

****

TKP/ML-ABD/DKP "ORTAK AÇIKLAMASI"NIN BİR "ÖĞRETİ"Sİ

****

" Hareket de, yalnızca geçmiş açısından değil, aynı zamanda gelecek açısından, ve gene yalnız yavaş değişimleri gören 'evrimciler'in anladığı kaba anlamında değil, ama diyalektik olarak ele alınmaktadır: '... bu çaptaki gelişmeler içinde yirmi yıl, bir günden fazla değildir, gerçi daha sonra yirmi yılı kapsayacak günler gelebilir' diye Engels'e yazıyor Marx. Gelişimin her aşamasında, her anında proletaryanın taktikleri ... insanlık tarihinin bu nesnel olarak kaçınılmaz diyalektiğini hesaba katmak zorundadır." ("Karl Marx", Lenin, Marx-Engels-Marksizm, s.47/48, Sol Yayınları)

Başka bir deyişle, "proletaryanın taktikleri, barış dönemlerinin devrim dönemlerine dönüşmesini, "insanlık tarihinin bu objektif olarak kaçınılmaz diyalektiğini" "hesaba katmak zorundadır."

Burada Marksist-Leninist doktrinin bu konuyla ilgili öğretisinin yeni bir çarpıtmasını sergilemeye çalışacağız.

TKP/ML-RCP/USA ortak açıklamasında şu satırları okuyoruz:

" Normal günler — ki bu, emperyalist ülkelerde, iki dünya savaşı arasındaki dönem anlamına gelir — 'normal günler' hızla 'normal' sonuçlarına (III.Dünya Savaşını kastediyorlar — YN) yaklaşmaktadır." ("Ortak Açıklama", "Revolutionary Worker"(Devrimci İşçi), S.235, s.4)

Burada açıkça söylenen şudur:"Emperyalist ülkelerde", "iki dünya savaşı arasındaki dönem" "normal günler"dir.

"Normal günler"den anlaşılan, bir gün değerindeki yirmi yıl, veya "barış dönemi"; "normal olmayan günler"den anlaşılan da, "yirmi yılı kapsayacak günler" veya "devrim dönemi"dir!

Bu safsatanın kaçınılmaz sonucu şudur: "Emperyalist ülkelerde", dünya savaşı çıkmamış; normal olmayan günler, "devrim dönemi" ve dolayısıyla da devrim olamaz!

"Ortak Açıklama"da kaçınılmaz sonucu bu olan satırlardan sonra şunları okuyoruz:

" Soru berrak ve acil olarak ortaya çıkmaktadır: Dünya Savaşı önlenebilir mi? Bu soru; III.Dünya Savaşının başlatılmasını ancak ve ancak dünya çapında güçler dengesini değiştirecek olan devrim önleyebilir şeklinde cevaplandırılmalıdır. Bu hiçbir iradi sistemin değiştiremeyeceği bir gerçektir.Fakat ümitsiz bir hülya de DEĞİLDİR bu." (agd, s.4)

"... En köklü kopuş, dünya savaşının devrimle önlenmesi, ya da eğer önlenemezse, emperyalist dünya savaşını, devrimci iç savaşa dönüştürme yönünde çalışmayı gerektirir." (agd,s.18)

Çam dibinde saksağan, vur beline kazmayı!

Bir yanda "emperyalist ülkelerde" III.Dünya Savaşı çıkıncaya kadarki dönem "normal günler", dolayısıyla savaş çıkıncaya kadar bu ülkelerde devrim "out of question" (sözkonusu olamaz);

Diğer yanda, III.Dünya Savaşını "ancak ve ancak dünya çapında temel güçler dengesini değiştirecek olan devrim önleyebilir."

(Devamı s.68'de)

Revizyonist Enver Hoca'nın büyüklere en son masalları:

»TİTOCULAR (Tarihi Notlar)«

Geçen sayımızda,"DHB'nin AEP revizyonistlerine bağlılık yemini" başlıklı bir yazıda, TKP/ML Hareketi Merkez Komitesinin aldığı bir kararı yayınlamış; ve bu karara temel olan Enver Hoca'nın "hatırat"ından ilgili bölümleri ibret olması açısından yayınlayacağımızı belirtmiştik. (Bkz. BP13, s.41)

Bu sayımızda, TKP/ML Hareketi Merkez Yayın Organı İleri'nin iki sayı üst üste tefrika halinde yayınladığı "Titocular — Tarihi Notlar" adlı hatırat bölümlerini ve ona bir Bolşevik Partizan okuyucusunun getirdiği eleştirileri yayınlıyoruz.

»TİTOCULAR (Tarihi Notlar)«

Bu sayımızda, emperyalistler, Kruşçev ve Yugoslav revizyonistleri hesabına uzun yıllar ajanlık yapan Mehmet Şehu'nun 1970 li yılların başından intiharına kadar geçen süre boyunca faaliyetlerini açıklayan, ve onun ajanlığını apaçık ortaya koyan parçalar yayınlayacağız. Parçalar sözü edilen yapıtın "Titocularа Karşı Açık Mücadelede" başlıklı son bölümünden alınmıştır. Gelecek sayımızda M. Şehu'nun 1930'lardan 1970'lere kadar olan faaliyetine ilişkin parçalara yer vereceğiz.

" Batılı ve Titocu servislerin bir numaralı kartı harekete geçirildi. Mehmet Şehu 1972'de bir ameliyat için Paris'e gitti. Ona, Birleşmiş Milletler örgütüne gittiğinde eşlik etmiş olan heyetin aynısı ve karısı Fikret Şehu eşlik ediyordu. O, Paris te kendisine 'Ne yapıyorsun, yaşlandın, harekete geçmelisin!' diyen yüksek düzeyde bir Amerikan CIA yetkilisi ile ilişki kurdu.

" Mehmet Şehu durum ve hazırlanmakta olan komplolar (Bekir Balluku, Abdi Kelleci ve adamlarınca) hakkında bilgi verdi. CIA ona, kendisini tehlikeye atmaksızın harekete geçmesini tavsiye etti. CIA, Enver Hoca'nın ortadan kaldırılması için 3 yol önerdi:

1) bir araba kazası
2) uzaktan tüfekle ateş etme; veya
3) yavaş yavaş etki yapan zehir. En uygun gördüğü yolu uygulaması Mehmet Şehu'ya bırakıldı.

" Fecor Şehu kanalıyla, Mehmet Şehu, CIA ile tamamen anlaşma içerisinde bulunan Yugoslav UDB'sinden aynı talimatları aldı.

" Paris'te, Mehmet Şehu'ya yüksek derecede geliştirilmiş bir radyo alıcı-vericisi verildi. Onun elektronik mühendisi olan büyük oğlu, bunu, Mehmet Şehu'nun evine, faaliyete hazır bir şekilde yerleştirdi.

" Mehmet Şehu, gerçekte tüm ailesini bir ajanlar yuvasına, bir zehirli yılanlar ailesine dönüştürmüştü, ya da dönüştürecekti. Söylediğimiz gibi, onun daha önce işgal döneminde bir ya da iki yıllık bir kurs için İtalya'ya gittiğinde neler yapmış olabileceği, veya I.Kolorduda birlikte çalışırlarken Lini Gega'nın ve (Smith) onunla neler yapmış olabileceği hesap dışı bırakılırsa, Fikret Şehu savaş boyunca Duşan Mugoşa tarafından ajan olarak tutulmuştu ve FİSARİ takma adını taşıyordu. Mehmet Şehu, zamanla ortanca oğlu İskender'i kendisinin işbirlikçisi yaptı, ve oğlu yurtdışına (özellikle İsveç'e öğrenim için gittiği zaman) gittiğinde, Mehmet Şehu onu CIA ile ilişki kurmak ve aracı bir ajan olarak hareket etmekle görevlendirdi. Bu sırada küçük oğlunu ve onun karısını Tiran'da yabancı bir elçiliğin yönünde faaliyete geçirdi.

" CIA ve UDB tarafından kendisinden talep edilen kötü işi yerine getirmek için, Mehmet Şehu tarafından uzun zamandır tutulmuş olan unsurlar, veya ailesinin düşman ve ahlaksız unsurları yetmezdi kuşkusuz. O, ajanlar ve komplocular ağını her yere genişletmeyi hedefliyordu. Bu nedenle o, 1972'de, Arnavutluk'ta durumu Batı'nın yararına değiştirmek için somut planlar tasarlamak, bunların Yugoslav, Yunanlı, İngiliz, İtalyan ve diğerleri olduğuna bakmadan kendisi tarafından bilinen veya bilinmeyen ajanları bu yönde harekete geçirmek ve kışkırtmak için CIA tarafından yönetildi ve emir verildi; fakat o, kendisini tehlikeye atmaktan sakınmalıydı. Böylece Mehmet Şehu'nun koruyuculuğu altında örgütlenen, dal-budak salan komplocu planın uygulanması başladı:

" I. Fadil Paçrami ve grubunun, kültür, sanat, radyo ve televizyon hizmetleri alanındaki, bu alandaki çizginin yozlaştırılması için düşmanca faaliyeti. Ancak, bilindiği gibi, Parti bu grup ve onun faaliyeti ile çabucak başa çıktı. Mehmet Şehu onlardan kurtulmak için acele etti. Gerçekte o, parti düşmanı amaçlarını bu yolda gerçekleştirmek için, parti ile bu katmanlar arasındaki ilişki ve bağlarda uzlaşmaz karşıtlık yaratmak için, savaş boyunca yapmış olduğu gibi, sanatçılara ve gençliğe karşı yüksek sesle gürledi.

" II. 1973'te Bekir Balluku'nun grubu harekete geçirildi. Grup, kıyı ve şehirleri emperyalist saldırganlara; Mehmet Şehu'nun patronlarına terkeden kara tezler, 'hızlı çekilme teorisi'(*) vasıtasıyla askeri darbe hazırladı. Bekir Balluku tamamen teşhir edildi. Hatta onun komplocu arkadaşları Petrit Dume ve Hito Çako da onu terkettiler. Komplonun başında bulunan ve perde arkasında ipleri çeken Mehmet Şehu (şimdi anlaşılmaktadır ki, bütün stratejik ve taktik planlar savunma konseyinin planlarına ters olarak hazırlanmış olup —bu kara materyaller ortaya çıkarıldıklarında böyle isimlendiriliyorlardı— Şehu tarafından onaylanmıştır), Petrit Dume ve Hito Çako'yu kurtarmayı denedi. Onlar, Mehmet Şehu aracılığıyla kelleleri-nin kurtarılabileceğine büyük ümit bağlamışlardı. Bu sorunlar zamanında toplanan Merkez Komitesi Plenumunda, Şehu onlara bunu söyledi. Onlar, Mehmet Şehu'yu ele vermediler; ama o da kendisine zarar verme korkusuyla onları tehlikeden kurtaramadı.

" III. Bu arada Mehmet Şehu, bu kez daha doğrudan, güvenilir takipçileri Abdi Kelleci, Koço Fheodhosi ve Kiço Ngjela'yı Yugoslav özyönetim biçimlerini getirmek ve uygulamaya başlayarak ülke ekonomisinin sistemini tahrip etmek için ekonomik alanda, özellikle Petrol sanayiinde ve tarımda, sabotaj yapmak için harekete geçirdi.

" Ancak bilindiği gibi Mehmet Şehu üç yönde de başarısız oldu.

" Tam da uzun zamandan beri kaynayan böylesi koşullarda,1981 yılı başında Kosova'da gösteriler yapıldı. Büyük-Sırplar ve Yugoslav UDB'si telaşa kapıldılar, orduyu gönderdiler ve gösteriler tanklarla ezildi. Yüzlerce insan öldürüldü ya da yaralandı. Şimdi hem ekonomik hem de politik kriz tarafından sarsılmış olan Yugoslavya'nın iç durumu için büyük ve yıkıcı bir yangın çıktı. Bu vahşi baskı önlemleri uluslararası kamuoyunda büyük sansasyona yol açtı. Arnavutluk, akıllı olduğu kadar açık bir tutum takındı.

"Yugoslavlar, bu gösterilerin Arnavutluk tarafından bile bile kışkırtılmış olduğu iftiralarının yanısıra, Kosova'daki yurtsever-devrimci güçleri şaşırtmak için olduğu gibi, Arnavutluk'taki sağlam durumu karıştırmak ve değiştirmek için de 'Stalinist' Arnavutluk önderliğini 'gözden düşürmek' için açık önlemler almalıydılar.

" Onlar ajanları Mehmet Şehu'dan harekete geçmesini talep ettiler. Yugoslav UDB'si CIA ile işbirliği içerisindeydi, ve En

ver Hoca'nın ortadan kaldırılması için CIA'nin direktifinden haberi vardı. Bu nedenle Mehmet Şehu'dan karısını acilen Paris'e göndermesini talep ettiler. Gösteriler Mart'ta yapıldı, Fikret Şehu ise Nisan 1981'de Paris'e gitti. Orada Çalamani (Mugosa ölmüştü, ama bir ajan olarak onun görevi yaşamaya devam etti)'den bir temsilci kendisini ona tanıttı, ve ona Enver Hoca'ya derhal uygulanması gereken zehiri verdi.

" Fikret Şehu ve Mehmet Şehu kendilerine CIA'nın tavsiye etmiş olduğu yollarla ne zaman, nerede ve nasıl hareket etmeleri gerektiği üzerine birlikte kafa patlattılar. Onlar, karşılıklı olarak birbirimizi ziyaret ettiğimizde yerine getirilecek gecikmeli-tesirli zehiri uygulamayı en uygun yol olarak buldular. Yolculuk ettiğim şartlar altında araba kazası dışta bırakıldı. Silahlı suikast çok sansasyoneldi ve önceden görülemeyecek tehlikeler taşıyordu.

" Yugoslavların, Mehmet Şehu'ya, üçüncü yola göre hemen ve çabucak harekete geçmesi emri Mehmet Şehu'yu hazırlıksız buldu. Mehmet Şehu korkuyordu, kımıldamaya yer olmayan bir köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmadı. Bu yüzden o, büyük patronu Amerikan CIA'sına başvurdu. Fikret Şehu Avrupa'nın başkentlerini – Stockholm, Viyana, Kopenhag – gezmeye başladı. Fikret Şehu hem Stockholm'da hem Danimarka'da CIA'nın temsilcileriyle görüştü ve Mehmet Şehu'nun Yugoslavların istedikleri gibi acele hareket etmemeleri gerektiği, çünkü bunun için iyice hazırlıklı olmadıkları; zehirleme ya da Enver Hoca'nın fiziki olarak ortadan kaldırılmasının Mart 1982'ye (Kış tatili süresinde) ertelenmesini, ancak o zamana kadar parti içinde bir bölünmeye yol açabilecek ve liberal unsurların cesaretlendirilmesini getire bilecek bazı hareketlere girişebilecekleri şeklindeki düşünce sini öne sürdü. CIA temsilcisi sorunu Merkeziyle görüştü ve ikinci görüşmede, bu sefer Danimarka'da, Mehmet Şehu'nun yolunu onayladı.

" Bu çerçevede, Mehmet Şehu, oğlunu, tanınmış CIA ajanı Arşi Pipa dahil, çevresinde altı veya yedi tane kaçak savaş suçlusu bulunan bir ailenin kızı ile nişanladı. Böylesi bir nişan halkın dikkatini çekememezlik edemezdi. Ve nişan, tam da kitlelerin dikkatini çekmek ve sansasyona neden olmak amacıyla yapıldı. Eğer parti tarafından kabul edilseydi o, diğerleri arasında da, Partide, gençlik örgütünde vs. bölünmelere ve liberalizme yol açardı. Eğer parti tarafından kabul edilmezse,Mehmet Şehu'ya karşı önlemler alınmalıydı, hapis cezası değil kuşkusuz; ama aşağı kademelere indirme, görevinden alınma veya hatta partiden atma. Bu sansasyon yaratacak ve Yugoslavlar bunu Arnavutluk Emek Partisi'nin liderliğini, özellikle tekrar ve tekrar Stalin'in yaptığı gibi, çalışma arkadaşlarını 'tasfiye' ettiği yinelenen Enver Hoca'yı gözden düşürmek amacıyla propaganda amaçları için ihtiyaç duyduklarından kullanabilecekleri.

" Ne var ki, planlar Mehmet Şehu'nun düşünmüş olduğu gibi sonuçlanmadı. Parti hemen müdahale etti, nişan bozuldu, Mehmet Şehu yoldaşlar tarafından bu büyük politik hatadan dolayı eleştirildi. Böylesi bir hatanın kaynağını bulması ve derin bir özeleştiri yapması talep edildi ve bu 8. Parti Kongresinden sonraya bırakıldı. O, bunu ummadı. O,'bazı diğer hatalar' yapmaya çalıştı: Parti 8. Kongresi için raporu büsbütün savsakladı, Raporu geç ve sırıtan politik hatalarla sundu, ve Politik Büro raporu reddetti. Mehmet Şehu, oğlunun nişanı üzerine Kongrede 'özeleştiri' yapmak (onun amacı kongrede huzursuzluk yaratmaktı) istedi, fakat bu da reddedildi. Kongrede o, maksatlı olarak bir pişman günahkar gibi oturdu ve bu delegeler ve televizyon izleyicileri için o kadar açıktı ki, onlar birbirine neden diye sormaya başladılar.

" Bu arada Kosova sorunu tehlikeli bir hale geliyordu. Ülkemizin otoritesi artarken, uluslararası kamuoyunda Yugoslavların maskeleri düşürüldü. Yugoslavlar, ne kongreden önce, ne de sonra hiçbir şey olmadığını gördüler. Mehmet Şehu Kongreye raporu sundu. O, Politik Büro'ya dahi seçildi, ve Yugoslavların ümit ettiklerinin tersine, ona karşı onu devlette sahip olduğu görevlerden aşağı kademelere indirmek veya görevden almak için hiçbir önlem alınmadı. Kongrenin sona ermesinden sonra M. Şehu, özeleştirisini sunmasından sonra her zamanki gibi muamele gördüğünü, belki Yugoslavlara bildirdi. O, bizimle konuşmalarında anladığı kadarıyla ceza önlemleri parti içi karakterde olacaktı. Fakat bu, her ne pahasına olursa olsun Arnavutluk'ta kargaşa çıkmasını bekleyen ve isteyen Titocular, Büyük Sırplar ve Yugoslav UDB'si için yararlı olmazdı. Böylece, Mehmet Şehu'nun ağır politik hatasının tartışılacağı Politik Büro toplantısı arifesinde, Belgrad'dan aldığı emirlere uygun olarak hareket eden Tiran'daki Yugoslav elçiliği ajan ve ilişki adamı Fecor Şehu'yu, UDB'nin 'Enver Hoca her ne pahasına olursa olsun toplantıda bile öldürülmelidir, Mehmet Şehu'nun kendisi de öldürülse bile' diyen 'ültimatom'unu iletmesi için Mehmet Şehu'ya gönderdi.

" Titocu ve Büyük-Sırp kliği ve UDB, Kosova'daki durum nedeniyle ağır baskı altındaydı, gelecek karanlık görünüyordu, öyle ki, 'Arnavutluk Emek Partisi'ni ve Sosyalist Arnavutluk'u temellerine kadar saracak' hayret uyandırıcı bir şeyin meydana gelmesi kaydıyla büyük kozlarını 'bertaraf etme'ye karar verdiler.

" 16 Aralık 1981'de, gece saat 10'da, Fecor Şehu, Mehmet Şehu'nun evine gitti ve gizli merkezlerinin emrini iletti.

" 17 Aralık'ta Politik Büro toplantısında tartışma başladı. Bütün eski ve yeni yoldaşlar, tartışmada yer aldı, ve Mehmet Şehu'nun ailesinde altı-yedi tane savaş suçlusu bulunan bir kızla oğlunu nişanlamasını kararlılıkla mahkum ettiler. Onlar Mehmet Şehu'nun özeleştirisi ile tatmin olmadıklarını belirttiler, onun özeleştirisini daha derin yapmasını ve böylesi bir hatanın kaynağının nerede yattığını açıklamasını talep etti - ler, ona birçok soru sordular, Ulusal Kurtuluş Savaşı dönemin de de kendisini partinin üstüne çıkaran hatalar yapmış olduğu nu hatırlattılar, onun frenlenmemiş kendini beğenmişliği ve kadrolara karşı, ve gerçekte hükümette ve Politik Büro vb.deki yakın çalışma arkadaşlarına karşı kibirliliği hakkında konuştular. (İntiharı takip eden günde, tartışmaya yapılan bütün bu katkılar, ki teybe alınmışlardı, yapıldıkları gibi Merkez Komitesinin tüm plenumu ve parti aktivistleri tarafından dinlendi.)

" Politik Büro üyelerinin eleştirileri güçlü, açık ve bolşevikti; ancak ceza olarak yalnızca 'siciline ciddi· bir uyarı kaydedilmesi' talep edildi. Ben de bu ruh içerisinde savaş döneminden başlayarak Mehmet Şehu'nun hatalarının genel çizgilerini çizdiğim katkımı hazırladım (bu katkı da Merkez Komitesi plenumunda ve parti aktivistleri toplantılarında, diğer yoldaşların katkılarını takiben yapılmış gibi dinlendi). Bununla beraber, toplantı geç zamana dek sürdüğü için, katkım o gün yapılmadı. Böylece geriye toplantının ertesi gün devam etmesi kaldı. Tartışmanın birinci günün sonunda Mehmet Şehu'ya şöyle dedim:

" 'Bütün gece derince düşün taşın ve yarın Politik Büro'da bize hangi güdülerden hareket ettiğini söyle. Nişan için öne sürdüğün gerekçe su tutmuyor, seni, protesto edilecek bu hareket başka birşey zorladı.'

" Şehu'ya söylediklerim onu telaşlandırdı; o, hazırlamakta olduğu suçun ortaya çıkarılmış olabileceğinden kuşkulandı. 'Yiğit' Mehmet Şehu bütün gece bu ümitsiz durumdan nasıl kurtulacağı üzerinde düşündü, kendisine ait bir plan yaptı ve uygulad ı. Açık ki sorunları şöyle yargıladı: 'Pratik olarak ölüyüm, en iyi şey ne kurtarabilirsem kurtarmaktır' ve o, partinin bu 'devlet adamı'nı, 'efsanevi önderi', 'partizanı ve İspanya savaşçısı'nı gururla gömeceğini, şöhretinin sağlığını kaybettiremeyeceğini, ama 'silah kazayla ateş aldı' (bıraktığı mektupta onun tavsiye ettiği gibi) diyeceğini ve böylece en azından geçmişini kaybetmeyeceğini ve ailesinin zarar görmeyeceğini düşünerek arkadaşı Nako Spiru gibi hareket etmeye, kendi kendini öldürmeye karar verdi.

" Karısı ile birlikte zehiri tuvalete attı ve büyük oğlunu, kendisi için yerleştirmiş olduğu radyoyu meydana getiren parçaları sökmek ve kaldırmakla görevlendirdi. Ajan olarak Fikret Şehu (hiçbirşey yüzünden ağlamayan ve titremeyen o), soğukkanlı ve alaycı bir şekilde yalnızca onların 'tarihi' geçmişinin ve o, ve oğullarının kurtulması kaydıyla kocasının intiharını kabul etti.

" Bununla beraber, onlar hesaplarını hancı olmadan yapmışlardı. Mehmet Şehu'nun son hareketi bana bildirilir bildirilmez, onlar içinde, bir düşman gibi hareket ettiği için intiharının mahkum edilmesini önerdim, ve Politik Büro düşünce birliğiyle bu düşmanın hareketini mahkum ettiğini ifade etti. Yalnızca önderlik ve parti değil, bütün halkımız bunu düşmanca bir hareket olarak saydı ve devrimci bir tavır aldı. Parti ve halk,8. Parti Kongresi kararlarının gerçekleştirilmesi çalışmasına coşkuyla, daha büyük bir kararlılık ve birlikle devam etti.

" UDB ve CIA parmaklarını ısırır bir şekilde bırakıldılar. Yabancı haber ajansları durumu bizim verdiğimiz gibi verdiler: 'Mehmet Şehu bir sinir krizi sonucunda intihar etti.' Şurada-burada Yugoslavlar tarafından el altında ödenmiş olan bazı yorumlar yapıldı. Bununla beraber, Yugoslavlar bile, yalnızca Zagrep'teki bir öğrenci gazetesini Arnavutluk önderliğinin toplantısında meydana gelmiş olan bu 'drama' hakkında yazmak ile görevlendirmek dışında (UDB'nin planlamış olduğu yoruma göre) bu hareketi resmi basınlarında istismar edemediler. Bu gazete ye göre, '... Mehmet Şehu şu ya da bu tip ve kaliberlik(!) bir Çin tabancasıyla ateş etti. Ancak Enver Hoca'nın yoldaşları onu öldürdüler. Enver Hoca'nın akibeti bilinmiyor...'

" Bütün bu komploların ortaya çıkarılması, özellikle de Mehmet Şehu'nun caniyane komplosunun ortaya çıkarılması, şimdi partinin ellerinde bulunan bilgi ve dökümanlara ek olarak —bu notlarda bunların bazıları ile uğraşıldı— Mehmet Şehu ve iş - birlikçilerinin partinin ve onun önderliğinin arkasında, partinin çizgisine ve politikasına karşı açık muhalifler olarak değil, ama yabancı gizli servislerin hizmetinde komplocular o larak çalıştıklarını ispat eder."

(*)("the theory of slipping away" —ÇN)

-II-

" Bu süreç boyunca daha ciddi olaylar arasında 1956 Nisan' ındaki Tiran Parti Konferansı belirtilmelidir. O kuşkusuz ki, Kruşçev revizyonizminin açıkça ortaya çıkmasının ilk aşaması çerçevesinde, Tito ve Kruşçev'in Arnavutluk'taki durumu değiş tirmek için başlıca girişimlerini oluşturuyordu. SBKP'nin kötü ünlü 20.Kongresinden kısa bir süre sonra yapılan 1956 Nisan Ti ran konferansında meydana gelenler ideolojik açıdan 20.Kongre nin ve kongrenin düzenlediği revizyonist platformun bir yansı sıydı. Örgütsel açıdan ise Titocu önderliğin Yugoslav elçiliği aracılığıyla ve daha sonra meydana çıktığı gibi Sovyet elçiliği ile işbirliği içerisinde kurulan bir komployду sadece.

" Tiran konferansı, kesinlikle, ülkemizdeki durumu değiştirmek için Tito-Kruşçev komplosunun bir parçasıydı. Bir parça ol duğunu söylüyorum, çünkü onların planı, veya komplosu çok daha geniş boyutlu ve çok daha büyüktü. Tiran konferansında yalnız ca ilk adım atılacaktı: nabız yoklamak ve zemin hazırlamak.Da ha sonra, özellikle Tiran konferansından kısa bir süre sonra yapılacak olan ve yapılan AEP 3.Kongresinde daha ileri götürü lecekti.

" Gerçekte Tiran Konferansında ne oldu?

" İlk önce ülkenin her tarafında ve Tiran'da parti örgütleri toplantılar düzenledi. Bu toplantılar, bütün partinin politik, ideolojik ve örgütsel olgunluğuyla, komünistlerin parti ve ön derliğine ve çizgisine beslenen sevgi ve bu çizgiyi kararlı - lıkla savunmak ve ileriye götürmek azmi vb. ile karakterize e dildiler. Bu toplantılarda Tiran Parti Konferansı için delege ler de seçildi. Bu noktaya kadar, o zaman, söylediğim gibi, herşey tamamen normal olarak ilerledi. Ülkenin her tarafında- ki parti örgütleri gibi Tiran parti örgütü de bir kez daha ol gunluğunu ve parti genel çizgisinin doğruluğunu onayladı. Tam da delegelerin seçildikleri ve kendilerini Konferansa hazırla dıkları zaman Yugoslavya'nın Tiran elçiliğine, önceden hazır- lanmış olan ajanları, hoşnutsuz unsurları vs. hemen harekete geçirmesi emri verildi. Belgrad'ın acelesinin nedeni kolaylık la anlaşılır. SBKP 20.Kongresinin revizyonist tezleri ve ka - rarları daha henüz yayınlanmıştı ve Yugoslav önderliği zaman kaybedilmemesi gerektiğine karar verdi. Onların görüşüne göre, Arnavutluk'ta hızlı ve şiddetli bir eylem durumu tamamen ka- rıştırabilirdi. Yoksa 'Enver Hoca'nın Stalinist liderliği' sar sılmazdı. Onlar komplonun ipliklerini eğirmeye başladılar.

" Bütün dünyanın gürültülü bir şekilde propaganda ettiği SBK P'nin 20.Kongresinin tezlerini halka 'tanıtma' ve 'popülerleş tirme' bahanesiyle, Yugoslav elçiliğinin talimat verdiği Yu- goslavların ajanları ve parti tarafından mahkum edilen diğer unsurlar, Konferansa seçilmiş delegeleri gizlice işlemeye baş ladılar. Gerçekten 'legal' bir yol izlendi: Partimizin SBKP'- ye beslediği sevgiden faydalanarak, 'Sovyet kardeş parti' ör- neğini izleyerek parti liderliğine karşı yapılan 'eleştiri' ve 'şikayetler'in 'yeni ruh'la uygunluk içinde olmasını sağlamak için kendilerini seçen örgütlerden daha fazla 'tartışma' ya- pılmasını talep etmeleri için birçok delegeye 'talimat veril- di'. Böylece komünistler 'geçmiş ve bugün hakkında "herşey"i söylemeye' çağrıldılar; çabalar 'demokrasi' örtüsü altında 'tahrifatları ve hataları düzeltmek', 'kitlelerin sesinin din lenerek', 'tabanın sesini konferansa getirmek' vs. vs. adı al tında yapıldı.

" Konferansın birinci gününden ve özellikle ikinci günün ilk oturumlarında 'eleştiri ruhu' çok açıktı, gerçekten suçlama - lar buraya kadar hızla ilerledi, öyle ki durum komplonun gizli örgütleyicileri için bile rahatsız edici ve ciddi hale geliyordu.

" Tam Konferansın ikinci gününün ortasında tamamen beklenmedik şekilde Necmiye Vlora'ya geldi. Ben bir haftadır Vlora'da tatilde bulunuyordum, bununla birlikte gerçekte çalışıyordum, o yılın Mayıs ayında yapılacak olan 3.Parti Kongresi için ra- poru hazırlıyordum. Necmiye bana o gün (çok iyi hatırlıyorum, 15 Nisan Pazar günüydü) Mehmet Şehu ve Bekir Balluku'nun ken- disini çağırdıklarını ve Mehmet Şehu'nun ona 'Konferanstaki durum ciddidir', 'onlar Koçi Çoçe, Tuk Jakova ve Bedri Spaniu nun itibarının iade edilmesini', 'Tito ve Yugoslav Partisiyle ilişkiler' kurulmasını istiyorlar, vb. dediğini söyledi. 'Bu şeyleri sana söylüyorum' diye sonuçlandırmış Mehmet Şehu, öy- le ki Vlora'ya git ve Enver Yoldaşa haber ver, biz bizzat ken disinin Konferansa gelmesinin gerekli olduğunu düşünüyoruz.

" Mehmet Şehu'nun bu bilgiyi neden verdiğini, niçin Konferan sa gitmem gerektiğini 'gerekli' gördüğünü ve onun bu komploda ki gerçek rolünün ne olduğunu daha sonra açıklayacağım.Burada belirtmek istediğim, Necmiye'nin bana söylediklerinden sonra, Mehmet Şehu'nun 'ricası' olmasaydı da Vlora'da bir an bile faz la kalamazdım. Arabayı getirmeleri emrini verdim ve iki saat sonra Tiran'daydım.

" Hemen Mehmet Şehu ve Bekir Balluku'yu (sonuncu Merkez Komi tesinin Konferanstaki delegesiydi, ama gerçekte, daha sonra ka nıtlandığı gibi, o Yugoslav gizli servisinin delegesiydi) çağırdım. Toplantıda Hüsnü Kapo da vardı. Özellikle Bekir Ballu ku'dan Konferansta ne yapılmakta olduğu ve ne söylendiği hakkında beni ayrıntılı olarak bilgilendirmesini istedim, ve o kı zarıp bozararak başladı:

" 'Dün, Fikret Şehu raporu vermeyi bitirir bitirmez, onlar bizi soru bombardımanına tuttular. Sorular ... güç, kırıcıydı. Merkez Komitesi neden Sovyet partisinin 20.Kongresinin genel- likle bilinmesi için hızlı ve kapsamlı davranmıyor? Kardeş par tilerin yaptıkları gibi, onun tez ve kararlarını biz de kabul edecek miyiz?! Merkez Komitesi Koçi Çoçe, Tuk Jakova, Bedri Spahiu ve diğerlerine karşı alınmış olan kararların 20.Kongre nin ışığında gözden geçirilmesinin gerektiğini düşünüyor mu?

" '20.Kongrenin ruhunda yazılmış olan materyaller ve makale- lerin kardeş partilerin basında yayınlanması Merkez Komitesi tarafından neden yasaklandı? Parti önderliğimiz, diğerlerinin yaptığı gibi, Stalin'in kişiye tapmasını neden mahkum etmedi, aramızda da yansımalar var mıdır? Parti liderliğimiz Yugoslav sorununu nasıl değerlendirmektedir? Neden diğerleri gibi YKP ile ilişki kurmuyoruz?'

" Balluku böylesi bir dizi sorunu (formülasyonları farklı o- labilir, ama özünde yukarıda sözkonusu ettiklerimle aynıydı - lar) sözkonusu ettikten sonra şöyle bitirdi:

" 'Dün sorulan sorular bunlardı ve delegelerin katkıları bu ruh içerisinde gelişiyor.'

" 'Orada burada bütün delegeler böylesi sorular sordular mı, hepsi bu ruh içerisinde mi konuştular?!' diye sordum.

" Balluku bir an sustu, kızardı ve Mehmet Şehu'ya baktı. An- cak Mehmet Şehu mumya gibi oturduğundan, boğazını temizledi ve cevapladı:

" 'Hayır, sadece birkaç yoldaş bu sorunlar üzerinde ve bu ruh içerisinde konuştu, bununla beraber konferansın tonunu tayin eden onlardır.'

" 'Sen bu sorunlara ve partiye ve onun çizgisine yönelen suç lamalara gerekli cevabı verdin mi?'

" 'Evet, verdim, ama meydana çıktığı gibi, problem ciddi bir aşamaya ulaştı. Bu sorunları ileri sürmeye devam ediyorlar. Bundan dolayı Mehmet Şehu yoldaş ve ben sizi bilgilendirmemiz gerektiğini ve onlara bizzat cevap vermeniz için Konferansa gitmenizi istemeyi düşündük....'

" 'Açık!' Bekir Balluku'nun sözünü kestim. 'Bana bilgi ver - mekle ve geri gelmemi istemekle iyi ettiniz. Hemen Konferansa gideceğiz ve biz değil, ama tekere çomak sokmaya ve doğru çiz gimizi tahrif etmeye çalışan unsurlar karşılaşmadan korksun - lar....'

" Tuk Jakova ve Bedri Spahiu aracılığıyla Arnavutluk'daki du rumu değiştirmek için yapılan başarısız girişimden sonra ya- bancı gizli ajanslar Mehmut Şehu'nun da harekete geçirilmesi gerektiğini düşündüler. Yabancı gizli ajanslar diyorum, çünkü onlarda, Amerikan emperyalizmi başta olmak üzere, emperyalist lerin olduğu kadar, Titocuların ve Sovyetlerin, sosyalist ül- kelerin, 'Kruşçev çizgisi' aracılığıyla bölünmesi ve yıkılma- sı eğilimleri uyum halindeydi. Ona ne şüphe ki, sonradan, par ti ve devletin sağlam önderliği revizyonist bir ekiple değiş- tirildikten sonra, Arnavutluk'u kendi kanatları altına almaya çalışmak için, yabancı gizli ajansların her biri her zamanki kavgalarına başlayacaklardı.

" Böylece Sovyetler ve Yugoslavya tarafından (ama İngiltere ve Amerikan ajanslarının onayıyla) diğer eski halk demokrasi- si ülkelerinde gerçekleştirilmiş olan veya gerçekleşmekte o- lanların Arnavutluk'ta da gerçekleşmesi için, Mehmet Şehu'ya tüm grubuyla birlikte harekete geçmesi emri verildi. İşte tam da bu noktada, Mehmet Şehu'nun bölge Parti Komitesi birinci sekreterliğinin karısı ve Yugoslavların uzun süreli ajanı Fik ret Şehu tarafından yürütüldüğü Tiran Parti Konferansına müda halesi başlar. Tesadüfen (fakat aynı zamanda Mehmet Şehu'nun

gizli entrikaları aracılığıyla da) grubun bir diğer ajanı Bekir Balluku Konferansa Parti Merkez Komitesinin delegesi olarak atandı. Komplocular grubunun 'kiralık alkışçılar heyeti'ne gelince, MISH, FISARİ veya Balluku için onların yönlendirilmelerine karışmak ihtiyacı ortaya çıkmadı. Hayır, komplonun şefleri özellikle Mehmet Şehu olası bir beklenmedik olaydan kaçabilmek için sahnenin çok gerisinde gizlilik içinde çalışmak zorundaydı. Kiralık alkışçılar heyetiyle Yugoslav elçiliği çalışanları ve onların partimiz tarafından uzun zamandır bilinen ve mahkum edilen Liri Gega, Daki Ndreu, Hulusi Spahiu ve diğerleri gibi sadık takipçileri ilgileniyorlardı.

" Bu durumda, komplonun şeflerinin görevi öncelikle 'delegeler' adı altında salonda gizlenen unsurlara tüm kinlerini kusmaları ve konferansta ağır basmaları için koşulları ve olanakları yaratmaktı. Yalnız herşeyin normal, yürüdüğüne emin olduktan sonra, daha açık ve belirleyici diğer adımlar atılabilirdi. Bekir Balluku ve Fikret Şehu bu gizli görevi yerine getirdiler. Gerçek şu ki, onlar daha Konferansın ilk gününden düşman unsurlara anti-parti sorularını, tüm pisliklerini dökmeleri için bütün imkanları yarattılar. Tartışma zamanı geldiğinde onlar, 'hareketsizlik'lerinden dolayı, çünkü sözde onlar 'sürprizle karşılaştılar ve hayret içinde kaldılar' ve şeyleri düşmana 'açıklama' konusunda 'yetersiz'diler, düşman unsurlara birbiri ardından konuşma hakkı verildi ve bu, komplonun birinci aşamasının sahne arkasından planladıkları ve tasavvur ettikleri gibi ilerlemesine neden oldu.

" Konferansta tam anti-parti tartışmaları alevlendiği zaman, Mehmet Şehu ve Bekir Balluku Konferansa girmemi talep etmeyi 'yerinde gördüler'. Niçin? Onlar yaptıkları bu acil talep ile iki başlıca amaç güttüler:

" Birincisi, kişisel olarak beni esas anti-parti saldırıla - rın karşısına koymak, öfkeleri daha da yükseltmek ve eğer ben karşı konulamaz bir saldırı karşısında kalırsam veya geri çekilirsem, ondan sonra Mehmet Şehu durumu daha da kötüleştir - mek için bulanık sularda manevra yapacak, başa geçip açıktan ortaya çıkarak, efendileri tarafından hazırlanmış olan senaryoyu sonuna kadar götürecekti.

" İkincisi, Mehmet Şehu komplonun muhtemel başarısızlığını da hesaba kattı, gerçekte hatta dizginlerin ellerinden kaydığını gördüğünde korktu. Bizzat Mehmet Şehu'nun liderleri olduğunu bilmeyen düşman unsurlar, 'kiralık alkışçılar heyeti' onu ve karısını sağlam liderlikle özdeş gördükleri için onlara saldırmaktan geri durmadı. Böylesi bir durumda o gelmemi ve bizzat savaşmamı uygun gördü, ve eğer o, komplonun başarısız olduğunu görürse, o zaman alışkanlığı olduğu gibi hareket edecekti: 'benden yana' olduğunu açıklayacak, küçük unsurlara,figüranlara ve kuşkusuz Tito'ya da 'saldırı' yapacak ve önceden olduğu gibi, karanlık ve endişe içinde daha uygun anları bekleyecekti.

" AEP'nin sağlam liderliğini devirmek ve Arnavutluk'taki durumu değiştirmek için Konferansı ilk eyleme dönüştürme girişimi tomurcuk halindeyken bertaraf edildi.

" Tiran Konferansındaki casuslar grubu açığa çıkarıldıktan sonra, ona katılan bazıları partiden atıldılar, Yugoslav elçiliği (çünkü o zaman Sovyet elçiliği hakkında bilgiye sahip değildik) ile ilişkileri olduğu açığa çıkan diğer bazıları mahkemeye teslim edildiler.

" Bununla beraber, o zamanlar bilgi düzeyimiz nedeniyle, bu kez Yugoslav UDB tarafından eyleme geçirilen, konulan komplo-da gizlice başrolü oynayan yabancı servislerin en güçlü aletini açığa çıkarmayı ve ona saldırmayı başaramadık. Bu Mehmet Şehu'ydu. Fakat onun Konferanstaki tavrı ile ilgili gerçekler,ulaştıklarımızdan başka bir sonuca izin vermedi. Şimdi, önceki ve daha sonraki olayların, özellikle 18 Aralık 1981'de inti - har etmesinden sonra ortaya çıkardığımız gerçeklerin analizinden parti kesin ve tamamen kanıtlanmış sonuçlara vardık.

" Bununla beraber, Mehmet Şehu ve onun düşman grubunun 1956 Tiran Konferansında ve daha sonra, intihar ettiği ana kadarki rolü ve casusluk amaçları hakkında konuşmadan önce, Mehmet Şehu'nun gerçekte kim olduğunu, nereden geldiğini, kime hizmet ettiğini göstermek için geçmişe gitmeyi gerekli görüyorum.

" Mehmet Şehu'nun intiharından sonraki soruşturmalar ve partinin elinde bulunan dökümanlardan onun daha Tiran'da Fultz o kulunda okurken Amerikanlılar tarafından ajan olarak tutulduğu anlaşılmaktadır. Fultz'un emirleri üzerine Mehmet Şehu İtalya'da bir askeri okula okumaya gitti. Aynı şekilde Amerikan gizli ajansının emirleri üzerine Uluslararası Tugayların saflarına sızabilmek için İspanya'ya gönderildi. Amerikan gizli servisinin amacı daha sonra Arnavutluk'taki uzun süreli amaçları için kullanabilmek için ajanını 'enternasyonal savaşçı' 'ünvanı' ile donatmaktı.

" İspanya'da anti-faşist savaşın yenilgisinden sonra, Mehmet Şehu Fransa'daki bir göçmen kampına gitti; birçok yoldaşı oradan kaçarken kendisi üç yıl orada kaldı. Kampta Britanya gizli servisinin de ajanı olarak tutuldu. O, bir Alman Gestapo subayı ve bir İtalyan SIM subayı tarafından kamptan alındı. İki ay kadar tutulduğu İtalya'dan geçti, ve daha sonra Durres'de İtalyan gizli servisinin kötü ünlü kiralık Arnavut ajanı Man Kukaleshi'ye teslim edildi. Kukaleshi onu 20 gün sonra serbest bıraktı, ve Mehmet Şehu Mallakastra'ya gitti ve partimizin oradaki örgütüyle ilişki kurdu.

" Ulusal Kurtuluş Savaşı sırasında, Mehmet Şehu ve karısı Fikret Şenxhaktari, Duşan Mugosa tarafından Yugoslav ajanları olarak da tutuldular. Mugosa Mehmet Şehu ile işe daha 1943 yılı ilkbahar ve yazında Vlora'da başladı. Ve çift o yılın Ağustos ayında oluşturduğumuz I.Yıldırım Tugayında birlikte olmaları gerektiğini 'düzenledikten' sonra daha da şiddetlendirdi. Tugaydayken Mugoşa işini kurnazlıkla gizledi. O, Fikret Şenxhaktari'yi tuttu ve gizli faaliyet amaçları için onun Mehmet Şehu ile nişanlanmasını düzenledi. Bütün yabancı gizli ajanslar gibi 'savaşın alevleri içinde' biçimlenen ve ortaya çıkan Titocu ajans da üyeleri ile birlikte kısa süreli ve uzun süreli amaçlar için çalıştı: Mugoşa ajanı Mehmet Şehu'dan kısa sürede, kendilerinin hazırladıkları ve teşvik ettikleri, daha sonra gerekli olduğunda parti liderliğini 'sekterizm' ile suçlayabilmek için; öyle de yaptıkları gibi, (yukarıda söyledi - ğim gibi, bu 1944 Kasım'ında Berat'ta kullanıldı) azami sayıda sekter hareketler yapmasını talep etti. Aynı zamanda Titocu gizli ajans 'müttefiklerle işbirliği' çerçevesinde (İngiliz) Haberalma Servisinin tecrübelerinden çok şey öğrendi. Yukarıda söylediklerimden başka, Titocu gizli ajans, Arnavutluk'ta yenilgiye uğrayabileceğini de hesaba kattı, böylece Mehmet Şehu ve Fikret Şehu'yu gelecekte güç zamanların ajanları olarak hazırladı. Bunun için, birincisine MISH (Mehmet İsmail Şehu) ve ikincisine FISARI (Fikret Sanxhaktari) takma isimleri verildi.

" Mehmet Şehu'nun bulunan yazılı dökümanlarından, onun Kasım 1944'te Berat'ta olmamasına bakmaksızın, Koçi Çoçe ve Nako Spiriu ile birlikte, Berat komplosunun bir üyesi olduğu kanıtlandı.

" Böylece, 1944 Aralık'ında Parti Merkez Komitesine (Koçi Çoçe'ye) yazdığı bir mektupta Mehmet Şehu, Parti çizgisine 'sekter' ve 'bölgeci' diye saldırır, ve partinin sağlam önderliğini 'parti içerisinde bir klik' olarak tanımlar, ve kime atıfta bulunduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmamak için Berat'taki anti-parti dönüş konusunda coşkun olan Mehmet Şehu, kendi elyazısıyla 'Eğer parti ... şimdi yapmakta olduğu dönüşümü yapmamış olsaydı, kesinlikle felakete doğru gidiyor olacaktık'(*) diye yazar.

" Mehmet Şehu, doğal olarak Yugoslavların tutulmuş ajanı olarak parti düşmanı bir tavır alacak ve komplocularla birleşecekti. Aynı zamanda, bu dayanışma mektubu aracılığıyla o, parti önderliğine ve özellikle de bana karşı hoşnutsuzluğunu ifade etmek ve Koçi Çoçe ve Koçi Çoçe'yi yönetenlerden yapmış olduğu ve halen de yapmakta olduğu hizmetler için mükafat talep etme fırsatını buldu.

" Mehmet Şehu, Mart 1943'te Labinet'te yapılan Arnavutluk Komünist Partisi Birinci Ulusal Konferansında sadece Merkez Komitesi aday üyeliğine seçildiği ve Dermek'te 1944 Mayıs'ındaki anti-faşist Ulusal Kurtuluş Kongresinde küçümsediği diğer bazılarına verildiği halde kendisine general rütbesi verilmediği için savaş sırasında da hoşnutsuzluk belirtileri gösterdi.

" Mehmet Şehu, Parti çizgisini ihlal ederek yaptığı ve yapmaya devam ettiği hataların ve birkaç kez eleştirildiği gibi Genel Kurmayın emirlerini yerine getirmede başarısızlığının unutulmasını istiyordu. Ve şimdi onun bu hataları amaçsız olarak işlemediği tamamen açıktır. O Birinci Tugay'ın geçtiği köyler de Partiyi ve partizan güçlerini itibardan düşürmek için terör kullandı, Genel Kurmayın Alman-Balli kuşatmasından kurtarılması için Birinci Tugayın iki taburunun 'baskın'ını efsane haline getirdi, bununla beraber o Genel Kurmayı kurtarmamakla kalmadı (çünkü Genel Kurmay kendi güçleriyle kuşatmayı yardı)ama kasti olarak Tugayın güçlerini birçok tehlikeli patikadan götürerek, iki gün yerine iki hafta kaybetti, böylece Tugayın birçok cesur savaşçısının kahramanca ölmesine neden oldu.

" Savaş sırasında Mehmet Şehu, Genel Kurmayın Birinci Tümenin Shkumbin nehrini geçip Kuzeye hareket etmesi emrine karşı çıktı. Mehmet Şehu'nun bu karşı çıkışı tesadüfi birşey değildi. Bu Güneyden Orta ve Kuzey Arnavutluk'a kadar Arnavutluk Ulusal Kurtuluş Ordusunun asker yerleştirmesi hareketini önlemek planıyla ve Anglo-Amerikan Akdeniz Komutanlığının Tümenin Kuzeye doğru hareketini durdurmak için ordumuzun Genel Komu -

tanlığı üzerine yaptığı büyük baskıyla, ve bu hareketi ve savaş faaliyetlerinin kuvvetlenmesini 'onun stratejik planlarına müdahale' olarak tanımlayarak, Abaz Kupi'nin kuvvetlerine herhangi bir saldırıyı önlemek şeklindeki Anglo-Amerikan planıyla uyum içindeydi. Ancak tüm Arnavutluk'un mümkün olduğunca çabuk kurtuluşu için Partimiz ve Genel Kurmayımızın kendi stratejik planları vardı. Birinci Tümenin hemen kuzeye hareket etmesi için kesin emrimiz hem Anglo-Amerikan planının hem de Mehmet Şehu'nun efendilerine hizmetlerinin engellenmesiyle sonuçlandı.

" Bundan dolayı, Mehmet Şehu Arnavutluk'a gelip bir komünist ve partizan olarak değil ama Arnavutluk'un geleceği bakımından Anglo-Amerikan planlarına hizmet etmek için onlar tarafından paralı asker olarak gönderildi.(**) İntiharından sonra, onun kasasında kendi eliyle 1942'de Arnavutluk'a geldiği zaman yazılmış bir program bulundu. Bu program burjuva demokratik bir programdan başka birşey değildi. Programda komünist partiden ve sosyalizmden hiç söz edilmemekte, ama kurtuluştan hemen sonraki dönem içinde Anglo-Amerikan Misyonları ve onların desteklediği gerici grupların yapmaya çalıştıkları gibi, birçok partiden sözetmektedir.

" Şimdi elimizde Mehmet Şehu'nun İngiltere Haberalma Servisinin de ajanı olduğunu eksiksiz olarak kanıtlayan dökümanlar var. Bu dökümanlar onun adını ve birkaç şifrelenmiş takma ismi, BAB 008, vb. gibi içermektedir. Bu dökümanlardan Mehmet Şehu'nun yaptığı hizmetler için para bile aldığı ve merkezin onun rahat bırakılması için talimat verdiği, ki bu onun casusluk ajanslarının dilinde ihtiyaç olduğu zaman kullanılacak 'uykuda' bırakılan potansiyel bir ajan olduğu anlamına gelir, anlaşılmaktadır.

" Stalin'in ölümünden sonra iktidara gelen ekip Sovyet KGB'sinin şefi Beria'yı birçok kez yasaları ihlal ettiği için mahkum etti. Mehmet Şehu'dan, kendisinin yönettiği İçişleri Bakanlığı organlarımızda da hatalar yapılıp yapılmadığını incelemesini istedik. Mehmet Şehu kendisinin Sovyet KGB'siyle veya Batılı gizli ajanslar ile ilişkilerinin açığa çıkarılmış olduğundan ve Beria'nın akibetine uğrayacağından korktu. O Sovyet büyükelçisi Levichkin'e gitti ve ona iktidara yeni gelmiş olan Kruşçev ekibine bağlılığını bildirdi, Sovyet himayesini istedi; çünkü kendi ifadelerine göre, 'Enver Hoca bana kuşkuyla bakıyor' ve bundan çok rahatsız oluyordu. Levichkin, onu koruyacağını garanti ederken, Mehmet Şehu'ya bana gelmesini ve durumunu açıklığa kavuşturmasını tavsiye etti. Levichkin bizzat bana geldi ve Mehmet Şehu'nun endişelerini ve ona bana gelmesini tavsiye ettiğini anlattı. Mehmet Şehu iki veya üç hafta gelmedi. Bir sonraki görüşmede Levichkin bana sordu:

" 'Mehmet Şehu ile konuştunuz mu?'

" 'O, benimle herhangi bir görüşme istemedi' diye cevap verdim.

" 'Belki siz onu çağırmalıydınız?' dedi Levichkin.

" 'Kesinlikle hayır' dedim. 'Onu çağırmam için hiçbir nedenim yok. Aksine kendisi bana gelmeli ve tam bir özeleştiri yapmalıdır. Sizinle arkadaş olduğumuz doğru; ama bizi ilgilendiren bir problem hakkında Parti Genel Sekreteri olarak önce benimle konuşmaksızın sizinle konuşmasını ciddi bir hata olarak görürüm.'

"Levichkin telaşlandı ve Mehmet Şehu'ya bana gelmesini 'emretti'. Mehmet Şehu nabzını ölçmek için önce Fikret Şehu'yu gönderdi. O (sanki kendisi hiçbir şey bilmiyormuş gibi!) 'son derece endişelenen' Mehmet Şehu'nun nesi olduğunu soruşturmak için geldi.

" 'Bizim onunla bir problemimiz yok' diye cevap verdim, 'bu yüzden onun bize karşı birşeyi olup olmadığını sorman iyi olur.'

" Böylece Mehmet Şehu herhangi birşeyi açığa çıkarmadığımızdan ve kendisinden kuşkulanmadığımızdan yeniden emin oldu. Levichkin'in de zorlamasıyla o bana geldi, özeleştiri yaptı, ve ayrıca Politik Büroda ve Merkez Komitesi Plenumunda da Merkez Komitesi Genel Sekreteri ile tartışmadan ve sorunu parti önderliğinde ortaya koymadan Genel Sekreterden şikayetçi olmak için Sovyet büyükelçisine gitmekle ağır bir hata işlediğini söyleyerek özeleştiri yaptı.

" ... O zaman (1960 —1) Mehmet Şehu bir hükümet delegasyonunun başında New York'a Birleşmiş Milletler Örgütüne gönderildi. O, Britanya'nın lüks gemisi 'Queen Elizabeth' ile yolculuk etti. Tito'nun da bu gemi ile yolculuk yaptığını biliyorduk; ama Mehmet Şehu'nun Tito ile görüşebileceği hiç aklımıza gelmedi. Şimdi, onun işbirlikçileri olan ve şimdi hapishanede bulunan yolculuk arkadaşlarından, Amerikan CIA'sından Harry Fultz ve yolcu listesinde gazeteci olarak görünen (Britanya) Haberalma Servisi ajanı Randolph Churchill'in de gemide olduğunu öğreniyoruz. Birkaç günlük yolculuk süresince onların ajanı olarak Mehmet Şehu, Tito, Fultz ve R. Churchill ile gizli toplantılar ve konuşmalar yaptı, onlara içerdeki durum ve partimizin tavırları, Sovyetler Birliği ile keskinleşen çelişkiler ve partimizin önderliğinin Moskova'da almayı düşündüğü tavır hakkında bilgi verdi.

(*) Mehmet Şehu'nun AKP Merkez Komitesine (Koçi Çoçe'ye) gönderdiği 10 Aralık 1944 tarihli mektubundan, Parti Merkez Arşivi.

(**) Mehmet Şehu'nun Amerikan ajanı olduğu ve onlara hizmet ettiği, diğer şeylerin yanısıra, 6 Şubat 1944'te CIA ajanı Larry Post'un (bu kişi daha sonra Amerikan gizli servisi tarafından Arnavutluk'a gönderildi) başka bir gizli Amerikan ajanı olan Hasan Reçi'ye yazdığı bir mektupta da açığa çıktı:Larry Post bu mektubunda 'Onlara birçok kez herşey ve her durum hakkında gerçekler gerçekler gerçekler istediğimizi tekrarladım' diye vurguladı ve devam etti: 'Mjekrra'a — Mehmet Şehu — sıcak selamlarımı ilet. Bana durumu ve çalışmaları hakkında bir rapor göndermesi mümkün mü acaba?! Bana onunla ilişki kurup kurmadığını yazmıyorsun..!

Not: Bu mektubu Mjekrra da okuyabilir..! (Parti Merkez Arşivinde bulunan mektubun orijinalinden)

(***) 1944 yılı sonunda Arnavutluk'taki durum konusundaki tahminlerine dayanarak Britanya gizli servisi Arnavutluk'ta kurulmuş olan yeni halk demokrasisi devletine karşı gelecek muhalefet örgütünü tasarladı. Bu muhalefetin başlıca unsurları arasına Mehmet Şehu'yu da dahil ettiler. Bu, fotokopisi Londra'da Dışişleri Bakanlığı arşivinden alınan 10 Kasım 1944 tarihli mektupla açığa çıktı. Orada diğer şeylerin yanısıra Mehmet Şehu hakkında şöyle deniyor: '... o bir komünisttir ancak onun kişisel arzuları onun partiye bağlılığını aşar.' (FO 371 /43554 PRO) Halbuki 10 Şubat 1945 tarihli bir diğer dökümanda Arnavutluk için Britanya Haberalma Servisi bölümü (Force No 0399) Mehmet Şehu, 'eğer anlaşmazlarsa Hoca için tehlikeli olabilecek yeterli desteğe sahip tek adam' olarak tanımlanıyor. (Mehmet Şehu'nun 1942'de Arnavutluk'a dönerken birlikte getirdiği ve intiharından sonra kasasında bulunan İngilizlerin programı hakkında bu kitabın 399. sayfasına bakınız.) WO-204.

****

PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN DENEK TAŞI (DHB)

****

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti (ASHC)'ne karşı içten ve dıştan yürütülen saldırılar ve düzenlenen tertipler hemen hiçbir zaman eksik olmadı. Bunlar değişik koşullarda, bazen şiddetlendi, yoğunlaştı, bazen zayıfladı; fakat aralıksız sürdü. Kurtuluştan günümüze değin ASHC'ye karşı düşmanca faaliyetlerde Titocular hep birinci pozisyonda oldular. Önceleri İngiliz-Amerikan emperyalistleri Titocu modern revizyonistlerin arkasındaydı. Daha sonra 60'lara doğru Kruşçevciler de Titocuların yanına koştular. Titocular daha kurtuluştan önce AEP'ne sızmışlardı. 48'lerden günümüze değin AEP önderliği, birçok Yugoslav ajanı açığa çıkardığı gibi, onların örgütlediği birçok komplocuyu açığa çıkarmayı da başardı. Doğal olarak düşman unsurlar proletarya diktatörlüğünün adaleti önünde hesap verdiler.

8.Kongreden kısa bir süre sonra M.Şehu'nun intihar ettiği açıklandı. E.Hoca'nın belirttiği gibi, Yugoslav modern revizyonistleri dahi bunu istismar etmeye kalkışamadılar. Bir yıl kadar sonra M.Şehu'nun çok yönlü bir ajan olduğu açıklandı. Şüphesiz bunlar beklenmedik gelişmelerdi. ASHC ile ilgilenen,ona sevgi ve sempati duyan pekçok insan bu gelişmeler karşısında şaşırdı, ya da kafalarında birçok soru işareti doğdu.Diğer yandan bir kısım örgütler için bu gelişmeler, ASHC'ne saldırmak için bir fırsat oldu.

M. Şehu'nun bir ajan olduğunu ortaya çıkarması AEP'nin bir başarısıdır. Gel gör ki, AEP'nin bu başarısı, ona bir saldırı ve kuşku yayma aracı haline getirilmeye çalışıldı. Denebilir ki, 12 Eylül faşist darbesinden sonra Mao'cu TİKP-Aydınlık revizyonistlerinin kendi başlarının derdine düşmelerinden günümüze değin AEP'ne ve uluslararası komünist harekete saldırı, kuşku yayma ve karalama işlerinde başrolü Maocu Partizan üstlendi. M.Şehu sorununda henüz tavır alamadığımız dönem boyunca, Partizan bu sorun etrafında elini-kolunu sallaya sallaya,

AEP'ne ve uluslararası komünist harekete çirkince saldırdı. Bolşevik Partizan daha geriden, biraz da çekingence onu takip etti. Burada soyaçekimin etkilerinin olduğunu belirtmeliyiz.

Türkiye sözkonusu olduğunda, günümüzde, Marksizm-Leninizm - den şu veya bu oranda etkilenmiş çevrelerde ASHC'ye ve AEP'ye karşı kuvvetli denebilecek bir güvensizlik görülmektedir. Dahası, bilimsel olmayan kuşkucu ve önyargılı yaklaşımların var lığıdır. Doğal olarak bu yaklaşımlar AEP ve ASHC'ye karşı kuş ku ve güvensizlik yaymak olarak somutlanıyor. Bunlar devrimci saflarda umutsuzluk ve karamsarlık tohumları saçan gerici bir ideolojik içeriğe sahiptir. İdeolojik içeriğin gereği, burjuvaziye ve gericiliğe, askeri faşist diktatörlüğe hizmet edici niteliktedir.

Ajan M.Şehu sorununda Maocu Partizan'ın AEP'ye yönelik saldırıları ve bunların içeriğine şöyle bir göz atmak yararlı olacaktır. AEP'ye saldırı amacıyla yayınladıkları makaleler ideolojik silahlarının tamamen tükendiğini sergilemektedir. Bu durum Titocu ajanların verdikleri 'bilgilere' duydukları güvende apaçık sırıtıyor. Yazılanlardan öyle anlaşılıyor ki içlerinde M. Şehu'ya E.Hoca'nın suikast yaptığını söylemek, yaz mak yatıyor. Ama bu devrimci(!) cesareti gösteremiyorlar, çir kin suçlamalarla kara çalmak ve kuşku yaymak Partizan'ın müca dele taktiği bunlar. Maoculuğun tüm ideolojik silahları hurda lığa atıldığına göre başka çareleri yok onların, 'madem ki Şe hu 40 yıldan beri CIA ajanıydı, ve işin kötüsü bu biliniyor - duysa(açı) neden bu kadar beklendi?' gibi, tamamen uydurma ve hayal dünyalarının ürünü olan soru başka türlü açıklanabilir mi? Bu burjuvazinin amaç için herşey mübahtır mantığı değil mi? Maocu Partizan'a göre AEP ve ASHC herşeye bir kulp takmaya hazırdır. Örneğin seçimlerde 1 red oyunun çıkması, esraren giz bir ülkedeki, esrarengiz olaylardan biridir!!! Ama yığınların politik bilincinin AEP etrafındaki çelikten birliğinin somut bir ifadesi değildir. Bu kadar da değil! Dahası var. Gi derek daha çok idealizmin batağına yuvarlanan Partizan, M.Şehu'nun bir ajan olmadığının kendisi için açık olduğunu, ama 77 sonrası bir Marksist-Leninist olup olmadığını bilmedikleri ni biraz da üzülerek açıklıyor. Pekçok olgu kanıtlıyor ki,Partizan AEP hakkında kuşku ve güvensizlik yaymak için özel bir çaba içindedir. Ne var ki, doğası gereği boş ve ümitsiz bir ça badır bu.

E.Hoca yoldaş, 'Titocular' isimli eserinde M.Şehu'nun ajan olduğunu kanıtlayan birçok kanıt sunmuştur. Ajan Şehu sorunu, ufak-tefek bir sorun değildir. Günümüzün tek proletarya dikta törlüğü ülkesinin, sevgili sosyalist Arnavutluğumuzun ne büyük tehlikelerle karşı karşıya olduğunu sergileyen bir örnektir. Sorun yalnızca tavır almak değildir. Daha da önemlisi, gerici saldırılar karşısında sosyalizmi ve proletarya diktatörlüğünü savunmak görevinin yerine getirilip getirilmemesidir.

Dost vardır, dost vardır! Gerçek dostlarla, sahte dostlar (iyi gün dostlarıdır bunlar) zor günlerde belli olur. Tavır al mamak da bir tavırdır. Fakat bu oportünist bir tavırdır. Sonuçta da düşmana hizmet etmekten başka bir işe yaramaz.Mehmet Şehu sorununda hiç değilse bugüne değin TDKP, TİKB, Kawa ve Güney çevresinin tavrı da böyledir. M.Şehu sorunu çerçevesinde AEP ve ASHC'ye yönelen saldırılara karşı sessiz kalıyorlar.Bu tavırlarıyla tabii ki saldırılara, kara çalıcılara, kuşku yayıcılara hizmet ediyorlar.

Son sayılan gruplar açısından, söylenenle eylem arasındaki tutarsızlık çok daha açık bir şekilde görülmektedir. Çünkü bu gruplar bugün ASHC'yi sosyalist ve AEP'yi Marksist-Leninist bir parti olarak görüyorlar. Ama M.Şehu sorununda görüldüğü gibi, emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin, modern revizyonistlerin ve tüm gerici mihrakların, sosyalist Arnavutluğa saldırılarını yoğunlaştırdığı bir dönemde ASHC'yi yalnız bırakma tavrı içine girerek oportünist bir tavır içinde bulunuyorlar.

Bugün sosyalist Arnavutluk'u savunmak, uluslararası alanda bütün ülkelerin komünist devrimcilerinin önemli görevidir.-Bu bilinçle, hangi konumlardan kalkıyor ve hangi biçimlere bürünüyor olursa olsun, her türlü saldırı karşısında sosyalist Arnavutluk'umuzu tam bir kararlılıkla savunmakla kendimizi yükümlü görüyoruz.

Sosyalist Arnavutluk günümüz dünyasında tek proletarya diktatörlüğü ülkesidir. Stalin'den sonraki yıllarda Sovyetler Birliği, modern revizyonistler tarafından kapitalizmin restorasyonu yoluna sokuldu. Süreç içinde sosyal-emperyalist bir ülke haline geldi. Bir dizi Doğu Avrupa ülkesi onun izinden kapitalist restorasyon yoluna girdiler. Görünürde AEP ve ÇKP bu gelişmelere karşı birlikte mücadele etmişlerdi. Fakat zaman bunun yalnızca görünüşte böyle olduğuna tanıklık etti. Çin gerçeğinin anlaşılabilmesi için, onu gizleyen, örten Maoculuğun ideolojik zırhlarının tahrip edilmesi gerekiyordu. Bu gerçekleştiğinde, Çin'in hiçbir zaman sosyalizm yoluna girmediği gerçeği apaçık ortaya serildi. Böylece bir zamanların sosyalist blokundan geriye yalnızca Marksizm-Leninizm yolunda sapmadan yürüyen küçük sosyalist Arnavutluk kaldı.

Modern revizyonizmin tahribatları sonucu geçici olarak sosyalizm büyük kazanımlar kaybetti. Dünya burjuvazisi için büyük başarıydı bunlar. Son 30 yılın tanıklık ettiği gelişmeler, özellikle geriye dönüş olgusu ve uzun yıllar sosyalizmin kızıl bir kalesi olarak yutturulmuş olan Çin'in hiçbir zaman sosyalizm yoluna girmediğinin açığa çıkartılması büyük soru işaretleri ve kuşkuları doğurdu, yoğun bir tortu ve yüklü bir kötü miras bıraktı. Sosyalist Arnavutluk'a karşı kuşkucu ve önyargılı yaklaşımların başka nedenleri de olsa, temeli tam da burada yatmaktadır. Bu da uluslararası burjuvazi ve modern revizyonistlerin geçici bir başarısı olarak kabul edilmelidir.

Kapitalist-revizyonist abluka altında alnının akıyla sosyalizmi inşa eden küçük Arnavutluk, bütün ülkelerin proleterleri ve komünistleri için yaşayan, dipdiri tek örnektir. O, dün ya proletaryası ve ezilen halklar için olduğu gibi, komünistler için de ilham kaynağıdır. Bu kadar da değil.

Günümüzde sosyalist Arnavutluk'a karşı tavır, proletarya enternasyonalizmine olduğu gibi proletarya diktatörlüğü sorunun da da Marksist-Leninist tutumun denektaşıdır. Bu nedenledir ki, sosyalist Arnavutluk'un savunulması tayin edici ideolojik bir sorundur. Kuşkusuz Arnavutluk'u savunan herkes gerçek bir Marksist-Leninist olmayabilir. Fakat sosyalist Arnavutluk savunulmaksızın Marksist-Leninist olunamaz. Teori ile pratiğin, söz ile eylemin birliği; kişileri olsun, parti ve grupları olsun, kendileri hakkındaki yargılarına göre değil de eylemlerine göre yargılamak öteden beri komünistler için şaşmaz bir kıstas olagelmiştir. Bugün proletarya diktatörlüğü olsun, proletarya enternasyonalizmini olsun savunduğunu iddia edenlerin, samimi yetlerinin, tutarlılıklarının, kararlılıklarının denektaşı sosyalist Arnavutluk'a karşı tavırlarıdır. Burada gösterilecek tereddüt, Marksizm-Leninizme karşı tereddüt ve kuşkunun yansımasıdır.

TKP/ML Hareketi olarak, tüm devrimci-demokratları, özellikle de sosyalist Arnavutluk'u ve AEP'yi savunuyor görünen TDKP, TİKB, Kawa, Güney gibi grup ve çevreleri sosyalist Arnavutluğu her fırsatta desteklemeye ve M. Şehu sorununda tavır takınmaya çağırıyoruz.

- YAŞASIN SOSYALİST ARNAVUTLUK VE ONUN YÖNETİCİSİ AEP!

Revizyonist Enver Hoca'nın büyüklere en son masalları: »TİTOCULAR (Tarihi Notlar)«

Bolşevik Partizan'ın 13. sayısında TKP/ML Hareketi Merkez Komitesinin bir belgesini —Bağlılık Yemini— yayınlamış; ve

" Buna söylenecek tek şey kalıyor: Marksizm-Leninizm, AEP revizyonizmine ve onun takipçilerine rağmen de zafer kazanacaktır. Tarihin diyalektiği önünde, her siyasi rakibinin ardından ispatsız iddialar temelinde onun başından itibaren'a jan olduğu' şeklindeki iddialar ne ise o olarak mahkum edilecektir. Masal.

Ve gerçek proleter enternasyonalizmi, revizyonizmi destek değil; ona karşı mücadele demektir! Arnavutluk'ta sosyalizmin kazanımlarını korumak diye bir derdi olanlar; AEP revizyonizmine ve onun her görüntüsüne karşı —şimdi Mehmet Şehu ya karşı takınılan tavır bunun bir görüntüsüdür! — mücadele etmelidir. Bunu yapmayanın 'proleter enternasyonalizmi' laf tadır" demiştik. (BP 13, s.41)

TKP/ML Hareketi Merkez Komitesinin, TKP/ML Hareketi Merkez

Yayın Organında iki bölüm halinde yayınladığı "Enver Hoca yoldaşın 'Titocular (Tarihi Notlar)' adlı yapıtından" adlı tefrikanın eleştirisine geçmeden önce; bu tefrika niteliğindeki sözümona belgenin eleştirisine geçmeden önce, burada kullanılan yöntem hakkında birkaç söz söylemek istiyorum. Buna benzer bir olayda — benzerlik yöntemdedir — AEP ve onun revizyonist önderi Enver Hoca'nın kullandığı yöntem hakkında okuyucuya ve devrimci kamuoyuna bilgi vermenin ve bu işin ilk kez yapılmadığı hakkında okuyucuyu ve devrimci kamuoyunu aydınlatmanın bir zorunluluk olduğu görüşündeyiz. Bu bilgi, aynı zamanda bu yöntemi bugüne kadar doğru görüp gösteren, Enver Hoca'nın ağzından ne çıkarsa, onu — Enver Hoca'yı — bir peygamber, kendilerini de onun mümini kabul eden omurgasız oportünistler için de gerekli dir. Elbette bu öncelikle adı geçen "belge"yi yayınlayıp savunan "şanlı" TKP/ML Hareketi Merkez Komitesi için de gereklidir.

Çin Devrimi, ÇKP ve Mao Zedung değerlendirmesinde o — AEP ve onun revizyonist önderi Enver Hoca — şöyle diyor:

" Çin yöneticilerinin, Çin'deki durum ve partilerinin çalışması ile en önemli sorunlarda bile bize bilgi vermemeleri sonucunda, sahip olduğumuz veriler kısmi ve yetersiz olduğundan sürekli olarak tutarsızlığı ve oportünizmiyle tanınan Çin siyaseti ve bu siyasetin sonuçları hakkında tahminlere girişmek, sonra bunlardan sonuçlar çıkarmak ve yargılara varmak zorunda kaldık." (abç) (E.Hoca, "Çin Üzerine Düşünceler Birinci Kitap, Önsöz, s.5)

Hemen bundan sonra gelen paragrafta bu "ilkeli" işin nasıl becerildiği hakkında da bilgi veriliyor.

"Çin yönetiminin eylemleri ve değişik tutumları üzerine — diyor Enver Hoca — değerlendirmelerimiz, sözkonusu olaylar meydana geldiği sırada, ya da bu olaylara ilişkin bilgi sahibi oldukça, gün gününe, —Sıkı durun geliyor -BN— bir günlük biçiminde not edilmiştir (abç). Okuyucu —alıntı devam ediyor aynen böyle— Çin'in çizgisini nasıl öğrendiğimizi ve Arnavutluk Emek Partisinin Marksist-Leninist tutumunu daha iyi anlayabilmek için bu gerçeği gözönünde bulundurmak zorundadır." (age, s.6)

Bu işin hangi süreç içinde yapıldığı hakkında ise, şöyle bilgilendirmektedir bizi ve dünya komünist hareketini:

" 'Çin Üzerine Düşünceler'in ilk iki cildi 1962 başından 1977 Aralık'ına kadarki dönem içinde Çin yönetiminin eylemleri ve çeşitli tavırları üzerine Arnavutluk Emek Partisinin sonuna dek uyguladığı Marksizm-Leninizmin temel ilkelerinden esinlenen düşünce ve değerlendirmeleri kapsamaktadır." (age, s. 5) (abç)

Meseleyi daha iyi anlamak için alıntıları uzunca yapmak zorunda kaldık. Okuyucunun anlayışla karşılamasını ümit ederiz.

Yaptığımız alıntılarda savunulan görüşler tezler halinde şunlar:

1. Çin hakkında sahip olduğumuz veriler kısmi ve yetersizdi
2. Çin siyaseti, sürekli tutarsızlığı ve oportünizmi ile tanınır
3. Bu siyasetin sonuçları hakkında tahminlere giriştik
4. Bu tahminlerden sonuçlar çıkardık
5. Bu sonuçlardan da yargılara vardık
6. Bütün bunlar gün gününe bir hatıra defterine yazılarak yapıldı
7. Çin'in çizgisini böyle öğrendik
8. Bu iş 1962 başından 1977 sonuna kadar hatıra defterine yazıldı.

İşte Çin Devrimi, ÇKP, Mao Zedung değerlendirmesinde AEP ve onun önderi Enver Hoca'nın kullandığı YÖNTEM.

● Birinci tez hakkında söyleyeceklerimiz şunlar:

Eğer bir siyaset hakkında sahip olunan veriler kısmi ve yetersizse, eğer bir teşkilat hakkında sahip olunan veriler kısmi ve yetersizse, eğer bir kişi hakkında sahip olunan veriler kısmi ve yetersizse:

Bu siyaset, teşkilat veya kişi hakkında kesin bir değerlendirme yapmak, Marksist-Leninist yönteme göre mümkün değildir. Marksist-Leninist yöntem bu konuda kesin dayanak ister, Marksist-Leninist yöntem kesin veri ister, Marksist-Leninist yöntem bu konuda ispat ister. Mao Zedung'un dediği gibi: "Araştırma yapmayanın söz hakkı yoktur." Bu konuda açık bir şekilde Marksist-Leninist yöntem kullanmadığını, AEP ve onun önderi Enver Hoca söylemektedir. Marksist-Leninist yöntem, bilmediğin konuda, işkembeden at demez, ne idüğü belirsiz günlükler tut demez. Bildiğinden hareketle, bildiğin kadarına, bildiğin kadarını söyle yerek tavır takın der. Bilmediğini de araştır der.

● İkinci tez hakkında:

Bay Enver Hoca Çin siyasetinin, sürekli tutarsızlığı ve oportünizmi ile tanındığını nerede ve ne zaman söylemiştir? AEP bu işi nerede ve nasıl yapmıştır? Eğer "ünlü" günlüklerinde bu işi becerdiklerini söylüyorlarsa, o zaman bu tanınma, günlüğü yazanlarla sınırlı bir tanınmadır. Yok bu işi başka birileri yapmışsa ve bu iddia ediliyorsa, kimlerdir bunlar? Oysa gerçek durumun böyle olmadığı, adı geçen dönemde, adı geçen siyasetin; dünya komünist hareketi tarafından, bu arada AEP ve onun önderi Enver Hoca tarafından da Marksist-Leninist bir siyaset olarak tanındığı, komünist bir siyaset olarak tanındığı olgudur. Bunun olgu olduğunu bizzat o dönemde AEP ve Enver Hoca'nın kamuoyuna açıkladığı belgelerden ispatlamak mümkün. O döneme ait —1962 - 1977— AEP ve Enver Hoca'nın adı geçen siyaset hakkında neler söylediğini — aslında kamuoyunun ve dünya komünist hareketinin bildiği de bunlardır — gösteren alıntılar vereceğiz. Şimdi geçiyorum. Dünya Komünist Hareketinin, bu anlamda kamuoyunun Marksist-Leninist olarak tanıdığı, bildiği — aslında AEP ve Enver Hoca da böyle bilmekte ve böyle göstermekte — bir siyaseti "... sürekli olarak tutarsızlığı ve oportünizmi ile tanınan" bir siyaset olarak göstermek, bilinmeyen veya tersi bilinen bir şeyi biliniyormuş gibi göstermek ve kendi yarattığı — ve sadece kendinin hatıralarında olan, başkasının bilmediği- yeldeğirmenlerine saldırmaktır. Bunun ise Marksist-Leninist yön temle ilgisi yoktur.

● Üçüncü tez hakkında:

Türkçe okumayı yazmayı bilen ve birazcık Marksizm-Leninizmle tanışıklığı olan herkes tarafından reddedilecek bir iddia. "Tahminlere girişmek". Olgular dururken tahminlere göre siyaset yürütmek Marksizm-Leninizmin bir işi değil, Marksist-Leninistlerin işi değil, rüya tabircilerinin işidir. Evet, biz burada Marksist-Leninistlerin hiçbir zaman tahmin yürütmeyeceğini söylemek istemiyoruz. Marksist-Leninistler rüya da görebilirler ama "rüya vardır, rüya vardır" der Lenin yoldaş. Biz burada olgular dururken tahminlerden bahsediyoruz. Biz burada; bir yandan adı geçen siyaseti Marksist-Leninist kamuoyu önünde göklere çıkarırken, diğer taraftan hatıra defterleri üzerinden girişilen tahminlerden bahsediyoruz. Biz burada devrimci kamuoyu önünde göklere çıkarılan kişiler hakkında, ancak hatıra defterlerinde de yürütülen tahminlerden bahsediyoruz. Tahminci Enver Hoca'nın yeni tahmini: Mehmet Şehu ajan. Hem de başından beri. Bunun ne olduğuna daha sonra döneceğiz.

● Dördüncü tez hakkında:

Hatıra defterleri üzerinden yürütülen (girişilen) tahminlerden çıkarılan sonuçlar, yürütülen mücadelenin nasıl bir mücadele olduğu hakkında bilgi verir: Marksist-Leninist ideolojik mücadele yerine hatıra defterlerine yazılan ideolojik mücadele. Marksist-Leninist ideolojik mücadele, ilkesel konularda kamuoyu önünde yapılan açık mücadeledir. Yazanların dışında herkese kapalı olan hatıra defterlerindeki mücadele, Marksist-Leninist ideolojik mücadele değil, kapalı kapıların ardında sürdürülen revizyonist mücadele biçimidir. Hele hele bir de bunun tam zıttını söylemek — o siyaseti ve sonuçlarını kamuoyu önünde göklere çıkarmak — sahtekarlıktır. İşte AEP ve onun başkanı revizyonist Enver Hoca da bunu yapmıştır. Bu anlamda, kamuoyunu, dünya komünist hareketini yanlış bilgilendirerek suç işlemiştir. Adı geçen dönemde açıkça ÇKP ve onun yöneticilerini dostluğumuz bozulur kaygusuyla eleştirmemiş, tersine göklere çıkarmış, iş iş ten geçtikten sonra hatıra defterlerini piyasaya sürmüştür. Bu da AEP ve onun önderi Enver Hoca'nın açık ideolojik mücadele - den ne anladığının belirtisinden başka birşey değildir. AEP ve Enver Hoca adı geçen dönemde, 1956 yılında yapılan SBKP 20.Parti Kongresinde, Kongreden geçirilen — ve 1957-60 deklarasyonları ve bildirileri olarak tanınan, dünya komünist hareketinin ortak belgelerinde de savunulan; ideolojik mücadelenin partiler arasında görüşülerek giderilmesi revizyonist — görüşün etkisi altında kalmış ve bu revizyonist tezi uygulamıştır. Şimdi geriye dönüp baktığında — bize ve Marksist-Leninistlere göre — bunun yanlış olduğunu görmüş ve sanki adı geçen dönemde, AEP ve kendisinin doğru bir ideolojik mücadele — demeyeceğim ama, buna başka birşey denemiyor — yürüttüğünün, en azından bunun hatıra defterlerinde olsun yapıldığının belgelerini sunmakta ve günah çıkarmaktadır. Koskoca bir dönemde — 1962 - 1977 — açık ideolojik mücadele yürütme, şimdi de kalk: Biz zaten biliyorduk, onlar oportünistti, vb. de. Denir mi diye sormayın. AEP ve Enver Hoca diyor. Ne mi yapalım? TKP/ML Hareketi Merkez Komitesinin; güneşin altında yerini almak için yaptığının tersini. O —TKP/ML Hareketi Merkez Komitesi— bütün bu yapılanları "proleter enternasyonalizmi" olarak görüyor ve gösteriyor. Ne diyelim?Marksizm-Leninizm, AEP revizyonizmine ve onun takipçilerine karşı da zafer kazanacaktır.

● Beşinci tez hakkında:

Burada söylenen bağıntı içinde ele alınırsa açık: Önce düşündük, —siz şatolar veya yeldeğirmenleri inşa ettik okuyun - BN— tahminler yaptık, —malzeme hazırlıyor yeldeğirmeni inşaatına -BN— sonuçlar çıkardık ve yargıladık.Evet, bağıntı için de bundan başka birşey anlaşılmıyor. Bu, Don Kişot'un yeldeğir menlerine, devler ordusu diye saldırdığı ve karşı çıkan yaveri ne —çok şükür bizim yaverlerimizden bu kadarını da yapan yok— "sen sus, ben ne dersem odur" dediği masalı anımsatıyor. Başka birşeyi değil. TKP/ML Hareketi Merkez Komitesi ise Don Kişot'un yaveri Sancho Panza kadar bile olamamıştır. Olamamıştır çünkü Sancho Panza Don Kişot'un devler ordusu dediği şeye, — en azından sözde de olsa — karşı çıkmaktadır. Ve bunun dev alayı değil, kendi halinde değirmenler olduğunu söylemiştir. Ne yazık ki; bunlar — TKP/ML Hareketi Merkez Komitesi ve bugün AEP ve onun önderinin gittiği yolun doğru olduğunu vaaz eden diğer oportünistler — Sancho Panza'dan bir adım geridedirler.

● Altınca tez hakkında:

Yukarıda bağ içinde açıklamaya çalıştık (bkz. dördüncü tez). Burada kısaca irdeleyip geçeceğiz.

Revizyonist AEP ve önderi; burada açıkça SBKP 20.Kongresi - nin kararı ile uyum içerisindedir. Bugünkü AEP revizyonizmi;57 60 Deklarasyon ve Bildirileri olarak tanınan belgelerdeki görüşle uyum içerisindedir. Açıktır ki tartıştığımız konu: kamuoyu önünde açık ideolojik mücadeledir.

● Yedinci tez hakkında:

Burada Çin çizgisinin nasıl öğrenildiği hakkında okuyucunun dikkati çekiliyor. Biz de AEP'nin kullandığı yöntem hakkında o kuyucunun dikkatini çekmek istiyoruz. Bugünkü AEP revizyonizmi Çin siyasetini yargılarken kullandığı yöntemi devam ettiriyor. M.Şehu yargılaması bunu ispatlayan bir olgudur.

● Sekizinci tez hakkında:

Yazının bu bölümünde, anlatmaya çalıştığımız yargılama işi - nin yapılmasında kullanılan kaynağın hazırlandığı dönem hakkın da ve bu işin nasıl yapıldığı hakkında bilgi veriliyor. 1962 - 1977 dönemi.

Dünya komünist hareketinin ve devrimci kamuoyunun bildiği gibi, bu dönem çok önemli bir dönemdir. Bu dönemde; AEP revizyonizminin yargıladığı ülkede önemli olaylar olmuştur. Büyük Proleter Kültür Devrimi buna örnek gösterilebilir. Revizyonizme karşı mücadele buna örnek gösterilebilir. İşin önemlisi örnek göstermek değil. Bu dönem içerisinde; şimdi piyasaya sürülen ve adına da "Enver Hoca'nın Hatıraları" diyebileceğimiz hatıraların, hatıra defterine yazıldığı veya unutmamak için hatırlarda tutulduğu günlerde, bilhassa da AEP ve ENVER HOCA markalı, Çin Devrimi, ÇKP, Mao Zedung hakkında, dünya komünist hareketine ve devrimci kamuoyuna açıklanan bilgilere gelince: Bu bilgiler de önemli bilgiler ve aslında dünya komünist hareketinin ve devrimci kamuoyunun bildiği ve dayanabileceği belgelerdir. Birazcık zaman da alsa, okuyucuyu sıkma pahasına da olsa bu belgelerden en azından birkaç aktarma yapacağız. Bu aynı zamanda bu gün; ÇKP hiçbir zaman "komünist partisi" olmadı, Büyük Proleter Kültür Devrimi bir "saray darbesidir" diyen AEP revizyonizminin o dönemde ne dediğinin bilinmesi için de bir gerekliliktir. Geçerken belirtmeliyim ki, Marksist-Leninist partilerin hiçbir zaman görüş değiştiremeyeceğini savunmuyorum. Marksist-Leninist partiler gelişen partilerdir. Aynı zamanda bu demektir ki, bugünkü gelişmemiz içerisinde dün savunduklarımız çelişki teşkil edebilir. Peki ne yapacağız o zaman? "Dün dündür, bugün de bugün", "dünü boşver, bugüne bakalım" mı diyeceğiz?Elbette hayır. Benim kavradığım kadarıyla Marksizm-Leninizm de bu na hayır yanıtı veriyor. Bu konuda — savunduğun "eski" görüşler veya düşünceler hakkında — der Marksizm-Leninizm veya Marksist-Leninistler, ÖZELEŞTİRİ yapacaksın. Bunu yapmadığın zaman sen kendi kendine ben Marksist-Leninist siyasetim, ben komünist siyasetim desen de Marksizm-Leninizm bilimine göre sen Marksist-Leninist siyaset değilsin ve komünist siyaset de değilsin. Marksizm-Leninizm bilimine göre sen, ad olarak "komünist" siyasetsin veya kişisin. Marksizm-Leninizm bilimine göre senin gerçek yerin ve adın; oportünizm ve revizyonizmdir.

" Gözlerini bilerek kapatmayan bir kimse, sosyalizm içindeki bu yeni 'eleştirel' eğilimin oportünizmin yeni bir türünden ne daha fazla ne daha az birşey olmadığını görmemezlik edemez. VE İNSANLARI KUŞANDIKLARI PARLAK ÜNİFORMALARI YA DA KENDİLERİNE VERDİKLERİ GÖSTERİŞLİ ÜNVANLARIYLA DEĞİL DE, EYLEMLERİYLE VE GERÇEKTE SAVUNDUKLARI ŞEYLERLE DEĞERLENDİRİRSEK, 'eleştiri özgürlüğü'nün, sosyal-demokrasi içinde oportünist bir eğilim özgürlüğü, sosyal-demokrasiyi demokratik bir reform partisine dönüştürme özgürlüğü, sosyalizme burjuva düşüncelerini ve burjuva unsurları sokma anlamına geldiği apaçık ortaya çıkacaktır." (Büyük harflerle vurgulama benim) (Ne Yapmalı, s.17)

Demagojiye fırsat vermemek için belirtelim ki, Lenin yoldaş buradaki görüşleri, "eleştiri özgürlüğü"nü savunanlar için söylemektedir. Ancak ben tartıştığım bağıntıda da — ad meselesinde — geçerli olduğunu düşünüyorum. Çünkü gerçek eleştiri ve öz eleştiri yerine, sahte eleştiriler sunmakta ve gerçek Marksist-Leninist özeleştiriye yanaşmamaktadır. Bunun ise Marksizm-Leninizm adına yapılması, isim sahtekarlığından başka bir şey değildir. Bugün gerçek Marksist-Leninistler AEP revizyonizmine karşı da savaşım yürütmek zorundadırlar. AEP geçmişinde ne dediğine bakmadan, bugün dediğim dediktir, öttürdüğüm düdük hava sının batağındadır. Sosyalizmin Arnavutluk'taki kazanımlarını savunmak diye bir derdi olan kişi veya grup, vb. bunu yapmak zorundadır. Bunu yapmayanın "proleter enternasyonalizmi" lafta - dır, isimdedir.

Şimdi hatıra defterlerinde, kapalı kapılar ardında yeni mücadele yöntemleri, yeni mücadele belgeleri icat eden AEP revizyonizminin, adı geçen dönemde — 1962 - 1977 döneminde — dünya komünist hareketine ve devrimci kamuoyuna yayınladığı belgeler den bölümler aktararak, onun açık ideolojik mücadeleden ve ML yöntemden ne anladığını sergilemeye çalışacağım.

Birlikte okuyalım:

ÇİN DEVRİMİ:

****

" Mao Zedung yoldaş silahlı devrimci içsavaşların zengin deneyimlerinin bir genellemesini yaptı. Bu temelde o, Marksizm-Leninizmin askeri öğretisini, silahlı ayaklanmanın teorisini geliştirdi. O esaslı olarak halk savaşının teori ve pratiğini kaleme aldı.
Onun doğrudan önderliğinde Çin devriminin orduları, şanlı Çin Kızılordusu kuruldu ve çelikleşti. O (Kızılordu -ÇN) mücadele içerisinde ve sayısız muharebelerde, başlangıçta bir kaç birlikten güçlü bir kurtuluş ordusu olarak gelişti. O Japon gericiliği ve militarizminin güçlerine ağır darbeler indiren, Çan Kay-şek'in beyaz ordusunu parçalayan ve 1949'da büyük Çin Devrimini zaferle sonuçlandıran devrimin esas vurucu gücü haline geldi." (Hüsnü Kapo yoldaşın konuşması,26. 12.1973, Bugünkü Arnavutluk 6/73, Almancadan çeviri) (Aktaran Partizan Yayınları 8, "Yeni bir ideolojik saflaşmanın temelini oluşturan AEP")

" Çin devriminin zaferi ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşu EKİM DEVRİMİNDEN SONRA YÜZYILIMIZIN EN ÖNEMLİ OLAYI, halkları özgürlük, bağımsızlık yolunu gösterdiğinden adı tarihe geçen bir olaydır. Çin Devrimi genel olarak emperyalizme,özel olarak da Asya kıtasındaki emperyalizme mahvedici bir darbe indirmiştir. O, DÜNYADAKİ GÜÇLER İLİŞKİSİNİ DEVRİM VE SOSYALİZM YARARINA TEMELDEN DEĞİŞTİRMİŞ, halkların anti-emperyalist, demokratik ve milli kurtuluş mücadelesine güçlü bir atılım kazandırmış ve özellikle de Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarını büyük çapta etkilemiştir." (age) (abç)

" Mao Zedung yoldaş büyük uluslararası öneme sahip Çin Devriminin muazzam tecrübesinin bir genellemesini yapmıştır....
Devrimci içsavaşta, toprak devrimi mücadelesinde, Japon istilacılarına karşı direnme ve halk kurtuluş savaşında, muazzam büyüklükte ve Çin gibi yüksek bir nüfusa sahip yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede Marksist-Leninist teorinin yaratıcı bir tarzda uygulanması ve geliştirilmesiyle Çin halkını bin yıllık tarihinin en şanlı zaferine götürmüş olma büyük hizmeti, büyük Çin Devriminin 28 yıldan fazla tüm aşamalarında Çin proletaryası ve halkının temsilcisi ve savunucusu olarak Mao Zedung yoldaşa aittir." (age, s.59/60)

MAO ZEDUNG / ÇKP / ÇHC'NDE SOSYALİZM:

****

" Çin halkının ve şanlı Çin Komünist Partisi'nin büyük önderi, ZAMANIMIZIN BÜYÜK MARKSİST-LENİNİSTİ, halkların kurtuluş mücadelesi ve SOSYALİZMİN ZAFERİNİN bayraktarı, Emek Partisi ve Arnavutluk halkının en sevgili dostu Mao Zedung yoldaş, bugün 80. doğum yıldönümünü kutlamaktadır. Bu önemli günde Arnavutluk Emek Partisi, tüm komünistler ve tüm Arnavutluk halkı, dünyadaki diğer komünistler, devrimciler ve halklar ile birlikte kardeş Çin halkının, dünya devrimi ve sosyalizm yararına başkan Mao Zedung'a iyi sıhhat ve sıcak uzun yaşam dileklerini iletmektedir.
Çin'in, Çin halkını özgür bir halk ve kendi kendisinin efendisi ve tüm önemli tarihi kazançlarıyla birlikte sosyalizmin elegeçirilemez kalesi yapan geçmiş şanlı 50 yıllık ta

rihi — işte bütün bunlar sosyalist yeni Çin'in mimarının a dı ve düşünceleri ile, Başkan Mao Zedung ile yakından ilgilidir.

' Mao Zedung — diyordu Enver Hoca yoldaş (Bu yoldaşlık işi nin bu doğru düşünceleri savunan eski Enver Hoca'ya, dönek olmayan Enver Hoca'ya ait olduğunu geçerken söyleyelim -BN) — ÇİN KOMÜNİST PARTİSİNİN SEVİLEN ÖNDERİ VE ÖĞRETMENİ,MARKSİZM-LENİNİZMİ YARATICI BİR TARZDA GELİŞTİRİP ZENGİNLEŞTİRMEKLE MARKSİZM-LENİNİZMİN MÜKEMMEL BİR TEORİSYENİ OLARAK,BÜYÜK DEVRİM STRATEJİSYENİ VE EMPERYALİZME VE REVİZYONİZME KARŞI DEVRİM, SOSYALİZM VE KOMÜNİZMİN ZAFERİ UĞRUNA EĞİLMEZ BİR SAVAŞÇI OLARAK BUGÜN DÜNYADA PARLAK BİR SİMADIR'. Daha toplumsal siyasi faaliyetinin başlangıcından itibaren ve tüm yaşamı boyunca, bir devrimci olarak Mao Zedung yoldaş Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in düşüncelerini kendisine rehber edinmiş, bunları savunup geliştirmiş ve böylelikle Marksizm-Leninizmin hazinesine parlak bir katkıda bulunmuştur." (age s.61-62)

Değerli okuyucu, devrimciler, yoldaşlar. Bu alıntıları uzatmak mümkün. Ancak, okuyucuyu sıkmamak için bu kadarı yeterlidir sanıyoruz. İşte hatıra defterlerine, kapalı kapılar ardında inciler yazılırken, AEP ve onun çeşitli kademelerindeki yöneticileri — başta Enver Hoca olmak üzere — dünya komünist hareketine ve devrimci kamuoyuna karşı; Çin devrimi, ÇKP ve Mao Zedung hakkında duyurduğu, savunduğu ve uyguladığı bunlardı. Günlüklere — siz hatıra defterleri okuyun — yazılan-çizilen hakkında kesinlikle yazanların dışında kimsenin, özellikle dünya komünist hareketinin ve devrimci kamuoyunun haberi yoktu.Bu anlamda AEP ve onun yöneticileri dünya komünist hareketine ve devrimci kamuoyuna yanlış bilgi vermiş ve sahtekarlık yapmıştır. Elbette bunun izahı vardır: Revizyonizm.

Dünya komünist hareketi ve devrimci kamuoyu Mao Zedung'un ölümünden sonra iktidarı bir darbeyle ele geçiren karşı-devrimci revizyonistlerle birlikte koroya katılan AEP ve Enver Hocanın saldırıları karşısında bir oldu-bittiyle karşı karşıya gelmiştir. Marksizm-Leninizmin ilkelerinin hainçe çiğnenmesi karşısında, AEP'nin ve onun önderi durumundaki kişinin 180 derece dönerek bir çırpıda: dün göklere çıkardığı ve giderek artan tonda metihler dizelediği Mao Zedung, ÇKP ve Çin devrimi için:

" Olayların akışı gösterdi ki, Büyük Proleter Kültür Devrimi ne bir devrimdi , ne de büyüktü, ne de kültüreldi ve özellikle zerre kadar proleter değildi. İktidarı ele geçirmiş olan bir avuç gericiyi tasfiye etmek amacıyla yapılan tüm Çin çapında bir saray darbesiydi" (E.Hoca, "Emperyalizm ve Devrim, s.281) diyebilmektedir.

Daha dün Mao Zedung'u; Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in hafi gösterenler: "... Çin Kruşçev'i Mao Zedung..."(age,s.324) diyebilmektedirler.

" Mao Zedung, yazılarından da anlaşılacağı gibi, Çin devriminin sorunlarını çözümlemedi bu devrimin görevlerini saptamada Marksist-Leninist teoriye dayanmadı." (age, s.299)

" Mao Zedung ... esas olarak Marksist-Leninist düşünceleri savunmuyordu." (s.281)

" ... Mao Zedung Marksizm-Leninizmin evrensel niteliğini inkar etti." (s.283)

" ... Çin çizgisi ve siyasetinin Marksizm ve Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ile tam bir çelişki içine düşmüş olduğu açıkça ortaya çıktı" (s.282)

" ... Çin Komünist Partisinin kuruluşundan beri var olan hizipler mücadelesi, bu parti içinde doğru bir Marksist-Leninist çizginin oluşturulmasını, Marksist-Leninist düşüncenin önderliğini engelledi" (s.286)

" Böylesi bir örgütsel platformla Çin Komünist Partisi, hiç bir zaman bir Marksist-Leninist parti olamadı ve olamazdı." (s.288)

Evet, dün MAO ZEDUNG, ÇKP ve Çin devrimi hakkında söylediklerini bir çırpıda reddeden AEP ve Enver Hoca'nın kullandığı yöntem kesinlikle Marksist-Leninist yöntem değildir. Bu konuda da alıntıları çoğaltmak mümkün. Ama bu kadarı konumuz açısından yeterlidir görüşündeyiz.

Bu dönem içerisinde AEP ve Enver Hoca'nın yöntem hakkındaki tavrı bize çok önemli görünmektedir. Bu dönem içerisinde AEP ve Enver Hoca; Çin Devrimi, ÇKP ve Mao Zedung'u dünya komünist hareketi önünde göklere çıkartırken, aynı dönem sonunda, Mao Zedung öldükten sonra ve revizyonistler darbeyle iktidarı ele geçirdikten sonra 180 derece dönerek, bir de belge diye hatıra defterlerini icat ederek, üstelik geçmişte söylediklerini büyük bir ikiyüzlülükle geçiştirerek, ÇKP, Çin Devrimi ve Mao Zedung'a küfürler yağdırması Marksist-Leninist yöntemden başka herşeydir. Bu durumda AEP ve Enver Hoca sadece ÇKP, Çin Devrimi ve Mao Zedung'a saldırmakla kalmıyor, Komüntern'e de saldırıyor. Dünya Komünist Hareketi önünde övdüğü ÇKP, Çin Devrimi ve Mao Zedung'a, hatıra defterlerinde ne denli sövgüler dizelediğini belgeliyor. Ancak bunu yaparken:

a) ispatsız iddialar ileri sürerek
b) toptancı bir yöntem uygulayarak
c) siyasi rakibinin demediği şeyleri dedirterek
ç) somut durumları gözönüne almayarak, özellikle teorik meseleleri bağından koparak tartışmaya sokarak
d) düşünceler arasına eşittir anlayışını koyarak
e) güvenilir belgeler yerine kendi icat ve burjuva basınına dayanmak
f) tahminlere girişerek (somut veriler, belgeler varken)
g) ideolojik görüş ayrılıklarını dünya komünist hareketin - den gizleyerek
ğ) dünya komünist hareketi ve devrimci kamuoyuna yanlış bilgi vererek
h) dünya komünist hareketi ve devrimci kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele yürütmeyerek
ı) teori ve pratik bütünlüğünden saparak
i) savunduğu "eski" görüşler yerine yenilerini koyarken özeleştiri yapmayarak
j) yeni görüşlerini anlaşılır bir biçimde gerekçelendirmeye rek

Marksist-Leninist yöntemden saparak, Marksizm-Leninizm biliminin alanını terketmiştir. Bu görünümüyle AEP ve Enver Hoca'nın teorik ve pratik olarak Kruşçev-Brejnev modern revizyonistleri ile aynı kampta olduğu tartışma götürmeyecek bir biçimde doğrudur. Bugünkü AEP'nin çizgisi ve onun yöneticileri revizyonisttir.

Okuyucuya, dünya komünist hareketine ve devrimci kamuoyuna — gerekçelere dayalı — bu bilgiyi verdikten sonra, şimdi gelelim:

TKP/ML Hareketi Merkez Komitesi'nin, TKP/ML Hareketi Merkez Yayın Organı'nda iki sayı üst üste tefrika olarak yayınladığı, "Revizyonist Enver Hoca'nın Büyüklere En Son Masalları" diyebileceğimiz:

"TİTOCULAR (TARİHİ NOTLAR)" ına:

****

Şunu belirtelim ki, Mehmet Şehu hakkında Enver Hoca'nın bugüne kadar nasıl bir mücadele yürüttüğü, onunla arasında parti çizgisi vb.leri konusunda bir ayrılık var mıydı, Mehmet Şehu neyi savunuyordu, vb. bizim için soru işaretidir. Ancak adı geçen yazı okunduğunda Mehmet Şehu ile Enver Hoca ve diğer kadrolar arasında bir anlaşmazlık olduğunun ipuçlarını görmek mümkün.Ancak bundan hareketle kesin bir sonuca varmak ve Enver Hoca'yla Mehmet Şehu arasında ideolojik bir anlaşmazlığın olduğunu ispatlamak mümkün değil. Yine de şu mutlak: Enver Hoca ve diğer kadrolar ile Mehmet Şehu arasında anlaşmazlık var. Biz bu anlaşmazlığın ne olduğunu, ne zaman başladığını, hangi mücadelenin verildiğini bilmiyoruz, bunlar da bizim için soru işareti.Yazı incelendiğinde görülüyor ki; Mehmet Şehu'nun özeleştiri yaptığı, ancak bunun yeterli olmadığı söyleniyor. Bu nasıl bir özeleştiriydi? Bu da bizim için bir soru işareti. Yine yazının bütünlüğü içinde 8. Parti Kongresine sunulan raporun politik hatalarla dolu olduğu söyleniyor, ama bu hataların neler olduğu da bizim için soru işareti. Yazıda birçok görüşmeler, buluşmalar yaptırılıyor, bunların da olup olmadığı bizim için soru işareti. Fikret Şehu'nun sık sık ziyarete çıkartılması da bizim için birkaç soru işareti. Mehmet Şehu'ya birçok soruların sorulduğu söyleniyor. Bu sorular nelerdi? Bu da bizim için soru işareti ve önemli bir soru işareti. Politik Büro üyelerinin katkı yaptığı söyleniyor, bu katkılar açıklanmıyor. Bu da bizim için soru işareti. Bu katkılar karşısında ayıp olmasın diye Enver Hoca da kısa zamanda hazırladığı katkısını yapıyor. Bizzat bu katkının Şehu tarafından bilinip bilinmediği de bizim için soru işareti. Arnavutluk'ta bir ajanlar ailesi olduğu ve bunlardan birinin meşhur bir ajan olduğu, ancak bu ajan olarak bilinen (kesin biliniyorsa) kişi hakkında niçin önlem alınmadığı da bizim için soru işareti. Enver Hoca kendisinin öldürülmesi için çeşitli planlar hazırlatıyor ve bunların hepsinden teker teker vazgeçiriyor. Bu vazgeçişler de bizim için soru işareti. Bunların bizzat Enver Hoca tarafından daha önceden bilinip bilinmediği de bizim için soru işareti. Bütün bu soru işaretleri nin yanında Mehmet Şehu'nun gerçekten ajan olup olmadığı da bizim için soru işareti. Ancak soru işaretleri bunlarla sınırlı değil. Daha bilinmeyen, açıklanması gerekli olan birçok soru işareti var.

Ancak belirleyici olan bir tanesini daha yazarak soru liste mizi bitirip yazının eleştirisine geçelim. BÖLÜNME planı. Bu na sıl bir plandı? Teorik olarak bu planda neler savunuluyordu?Bi linmiyor, bu da bizim için soru işareti.

Bu kadar soru işareti olan bir yazıya tutarlı ve kesin bir tavır takınmak da — TKP/ML Hareketi Merkez Komitesinin kulakla rı çınlasın — soru işaretidir.

Eğer Enver Hoca'nın "katkı" olarak nitelediği bu iddialar, bu masallar, masal değil de olgu ise:

Enver Hoca; Mehmet Şehu'ya karşı bu olgu veya olgulara daya narak niçin mücadele yürütmedi? Yürüttü ise nasıl bir mücadele yürüttü? Yürütmedi ise niçin özeleştiri yapmıyor? Kişi ortadan kaybolduktan sonra belge icat etmek; onu çeşitli kişilerle görüştürtmek zor olmasa gerek. Çünkü görüşmedim diyecek olan cesettir.

* * *
* *
*

" Bu sayımızda — der DHB revizyonistleri — emperyalistler, Kruşçev ve Yugoslav revizyonistleri hesabına uzun yıllar a-janlık yapan Mehmet Şehu'nun 1970'li yılların başından inti harına kadar geçen süre boyunca faaliyetlerini açıklayan,ve onun ajanlığını apaçık ortaya koyan parçalar yayınlayaca -ğız." ("İleri", Temmuz-Ağustos 1983)

Gördünüz mü düne kadar ASHC'nin Başbakanı değerli ve de sev gili yoldaşları M.Şehu'nun bir çırpıda ajanlığının hem de apa-çık ortaya çıkışını?! Onlara sakın sormayın Mehmet Şehu ölmeden önce neredeydiniz? O papağanlar o zaman TKP/ML Hareketini inşa ediyorlardı. O zaman o papağanlar, Don Kişotlarının eşliğinde "Mao Zedung revizyonizmi"ni mahkum ediyorlardı. Zavallı papa -ğanlar!

Aynı paragrafın devamında (içinde) parçaların nereden alın-dığı hakkında da, "Parçalar sözü edilen yapıtın 'Titoculara Kar şı Açık Mücadelede' başlıklı son bölümünden alınmıştır" bilgi-sini veriyorlar. (agy, s.19) (abç)

Ne diyelim? Sahtekarın mumu maalesef yatsıya kadar da yanmı yor. Neden mi? DHB revizyonistleri kendi tutarsızlıklarını da-ha ilk paragrafta ispatlıyorlar da ondan! Soralım:

Eğer bu mücadele açık mücadele idiyse, siz açık mücadeleden ne anlıyorsunuz???

Eğer bu mücadele kapalı mücadele idiyse, Mehmet Şehu buraya neden dahil edilmiş?

Bu isimli yapıt ne zaman yazılmış? Yeni mi? Yoksa eski mi? Yeni ise bu Titocular kimler? Yok eski ise, Mehmet Şehu buraya ne zaman dahil edilmiş? Eğer bu iş Mehmet Şehu sağ iken yapıl-mışsa, bir ajan olan Mehmet Şehu'nun başbakanlığı size sorun gö rünmüyor mu? Ne biçim "açık mücadelede" ki, bırakalım bizi, si zin bile Mehmet Şehu öldükten sonra haberiniz oluyor?! Biz an-cak şunu söyleyebiliriz: Mehmet Şehu açık mücadelede değil, ka palı mücadelede yargılanmıştır. Bunu "Titoculara Karşı Açık Mü cadelede" yapıtında bir önaçıklama yapmadan yayınlamak —bu bir eser adı olsa bile— sahtekarlıktır. Olmayan bir açık mücadele-de, varmış gibi gösterilip bu kitaba sığdırılıveren Mehmet Şe-hu. Mehmet Şehu yayınladığınız tefrikalara göre kapalı bir mü-cadelede, sır olan bir mücadelede, ispatı yayınladığınız tefri kalarla mümkün olmayan bir mücadelede yargılanmıştır. Üstelik bu yargılanmanın belgelerinin M.Şehu'nun ölümünden sonra yayın lanması ??? işaretidir. Ancak adı geçen sahtekarlığı siz yapmı yorsunuz. Enver Hoca yapıyor. Siz, sahtekarın sahtekarısınız.

* * *
* *
*

" Batılı ve Titocu servislerin bir numaralı kartı harekete ge çirildi.... yüksek düzeyde bir Amerikan CIA yetkilisi ile i lişki kurdu." (agy, s.19)

Pekiyi, "geçirildi", "kurdu" demekle geçildiği veya kuruldu ğu kanıtlanmış mı oluyor? Nerede bunun "geçirildiğine" dair bu nu kanıtlayan belgesi??? Pekiyi, "kurdu" demekle bu işin kurul duğu kanıtlanmış mı oluyor??? Nerede bunun kurulduğuna dair bel gesi??? Bize göre bunlar kanıt değeri olmayan iddialar. Marks-ist-Leninistler bir iddiada bulunuyorlarsa, bu iddialarını bel gelerle kanıtlamak zorundadırlar. Enver Hoca'nın bu iddialarını kanıtlayacak belgesi yoktur. Bunun için de; Marksist-Leninist yöntemi değil, Don Kişot'un yöntemini uygulamaktadır. "Kur du" demişse kurulmuştur, "geçirildi" demişse geçirilmiştir.Çün kü: verilerin kısmi ve yetersiz olduğu yerlerde "tahminlere gi rişmek, sonra bunlardan sonuçlar çıkarmak ve yargılara varmak zorunda kaldık." Enver Hoca'nın nelere başvurduğu hakkında bil gimiz ve belgemiz vardır. ("Çin Üzerine Düşünceler", s.5) (Bu a lıntının bütünü bu yazının ilk sayfasında vardır.)

O ne kadar Titocu servislerin bilmem nesi, yok CIA'nın kart ları ile bunu örtmeye kalkarsa kalksın, bunun belgelerini açık lamadığı müddetçe bir sahtekar olarak kalmaya mahkumdur.O Mark sist-Leninist yönteme dayanan belgeli kanıtlar ortaya sürmedi-ği müddetçe bir masal yazarı olarak kalmaya mahkumdur.

Bu konuda diyeceğimiz, hayali geniş Enver Hoca'nın yeni ha-yaller kurduğu, hem de masalımsı hayaller kurduğudur.

* * *
* *
*

Bunların ne adına yapıldığı hakkında da birkaç söz söyle-mek istiyoruz:

Hani küçük çocuklara anlatır çok yaşlı nineler: Bir varmış bir yokmuş... bir dev varmış, her gün çocuk yermiş(!) kan içer miş(!) vs. vs. Ama çocukça çocuk bile sorar: "Sen gördün mü?", "Ne kadar büyükmüş?" vs. diye. Kusurumuza bakmayın baylar, biz çocuk değiliz ama şunu sormak istiyoruz: Bunlar ne adına yapı-lıyor? Çok yaşlı ninelik adına mı? Yoksa Marksizm-Leninizm, Ko münizm adına mı? Bunlar çok yaşlı ninelik-dedelik adına yapılı yorsa, diyeceğimiz şu: Çocukları böyle gerçekdışı şeylerle u-yutmayın. Çocuklar korkar, sıçrarlar uykularından ve bağırır -lar, nine-dede diye boğazınıza sarılırlar. Yok bunlar Marksizm Leninizm adına, Komünizm adına yapılıyorsa — ki iddia sahiple-ri böyle olduklarını iddia ediyorlar — o zaman onlara da şunu söylemek istiyoruz: Baylar, siz, ideolojik görüş ayrılıkları -nın dünya komünist hareketi ve devrimci kamuoyu önünde tartı -şılmasından hiçbir şey anlamamışsınız. Ve aynı zamanda sakın bi zimle ideolojik ayrılıklarımızı dünya komünist hareketi ve dev rimci kamuoyu önünde tartışmayın, sizi bilmem nerenin ajanı i-lan ederiz, diye gözdağı veriyorsunuz sizinle beraber olan ve fakat sizin gibi düşünmeyenlere. Ama unutmayın ki tarihin diya lektiği önünde ayağa kalkıp mutlaka soracaktır Arnavutluk halkı bu ajan işini nasıl öğrendin, senin bu belgelerin bu işi is patlamıyor diye! Biz şimdiden soruyoruz ve soranların yanında olacağımızı, onları yalnız bırakmayacağımızı söylüyoruz.Kusura bakmayın baylar, siz Marksizm-Leninizmin yönteminden de birşey anlamamışsınız. İspatsız iddialarla kişi yargılamak, masallar-la kişi yargılamak Marksizm-Leninizmle ve Marksist-Leninist yön temle bağdaşmıyor. Marksizm-Leninizme göre, ispatlanmayan iddi alar iddia olarak kalır.

* * *
* *
*

" O, Paris'te kendisine 'Ne yapıyorsun, yaşlandın, hareke te geçmelisin!' diyen yüksek düzeyde bir Amerikan CIA yetki lisi ile ilişki kurdu." (s.19)

Burada birden fazla sorun olduğu görülüyor. Şöyle ki:

Mehmet Şehu'nun daha önceden teması yoksa, hemencecik bu te masa kuruvermesi olacak iş değil. Bu teması sağlayan birileri-nin olması gerekli. Bu birileri kim? Hemen 'nasılsın, yaşlan -dın' demekle temas kuruluyorsa, bu nasıl temas? Bu ilk sorun.

İkinci sorun ise, kendiliğinden Amerikan CIA yetkilisi bu te masa kuramaz. Paris'te hastalığı için bulunan ve bir heyetin eş lik ettiği söylenen bir devlet adamı ile görüşme böyle 'nasıl-sın'la olmaz! Bırakalım bir devlet adamını, o da sosyalist bir ülkenin devlet adamını, bir mahalle bekçisiyle bile böyle görü şülemeyeceği açıktır. Ancak, "Ona, Birleşmiş Milletler Örgütü-ne eşlik etmiş olan heyetin aynısı ve karısı Fikret Şehu eşlik ediyordu..." cümlenin bütünü okunduğunda resmi bir heyetin ol-duğu ve bu heyetten sadece Fikret Şehu'nun adının açıklanması, sanki bu teması bunun kurdurduğu intibaı uyandırıyor. Diğer he yet üyeleri de herhalde Paris'in turistik yerlerini geziyorlar mış olsa gerek. Bu konuda da açıklık yok. Yani temas kurdu de-mekle temas kuruluyor. Yani temas kurdu demek, temas kurdu de-menin ispatıdır.

* * *
* *
*

"Mehmet Şehu durum ve hazırlanmakta olan komplolar(Bekir Bal luku, Abdi Kelleci ve adamlarınca) hakkında bilgi verdi.CIA ona, kendisini tehlikeye atmaksızın harekete geçmesini tav-siye etti. CIA, Enver Hoca'nın ortadan kaldırılması için üç yol önerdi:

1) bir araba kazası
2) uzaktan tüfekle ateş etme; veya
3) yavaş yavaş etki yapan zehir. En uygun gördüğü yolu uygulaması Mehmet Şehu'ya bırakıldı." (s.19)

Yazının bundan sonraki bölümünde; ortanca oğlunu, küçük oğlunu ve küçük oğlunun karısını Mehmet Şehu'nun ajan olarak nasıl ve nerelere yerleştirdiği anlatılır. Elbette bütün bu yerleştirmeler Enver Hoca'nın hayal ettiği, Enver Hoca'nın öldürülmesi planının gerçekleştirilmesi içindir. Artık Enver Hoca tarafından icat edilen ajanlar ağı tamamdır. Ama bütün bunlar hakkında bir tek belge yoktur. Hayali geniş Enver Hoca'nın hayali sayesinde hayali ajanlar örgütü, Enver Hoca'nın hayalinde tamamlanmıştır. Yine Enver Hoca'nın hayali sayesinde hazırlanmış olan plana göre, iş uygulamaya gelmiştir. Ancak işin önemli ve ilginç yanı: "kurnaz" Mehmet Şehu kendisini tehlikeye atmak istemez. Tabii bu da Enver Hoca'nın hayaline göre. Çünkü bunu da kanıtlayacak bir tek belgesi yoktur. Üstelik bunca ajan örgütlemek tehlikeli değilmiş gibi, kendisini tehlikeye atmak değilmiş gibi bir varsayım sözkonusudur. Oysa örgütlendiği — Mehmet Şehu tarafından— söylenen ajanların en küçük falsosu, Mehmet Şehu için en büyük tehlikedir. Bu Mehmet Şehu'nun kellesi demektir. Öyle değil mi? Öyleyse kendini tehlikeye atmadı, ortanca oğlunu, küçük oğlunu, küçük oğlunun karısını tehlikeye attı ne demek oluyor? Önce, kendisini tehlikeye atmayan bir kişi bu tehlikeli işleri yapamaz. Bütün bu yapılan işlerde en büyük tehlike, bu işleri yapan kişiye aittir. Bunu yokmuş gibi göstermek, masal yazarının sırrıdır. Sırcı masal yazarı bütün bunları Mehmet Şehu'ya yüklerken bir şeyi unutuyor. ASHC'nde proletarya diktatörlüğü mü hüküm sürmektedir, yoksa Mehmet Şehu diktatörlüğü mü??? Bütün bu yazılanlardan: ASHC'nde Mehmet Şehu diktatörlüğü varmış gibi gösterilmesi anlaşılmayacaksa, diğer kusuru olan yöneticilerden neden bahsedilmiyor??? Mehmet Şehu, nasıl bir Mehmet Şehu ki, göreve atıyor, yurtdışına gönderiyor, yurtdışından getirtiyor, ve buna kalkıp hiçbir fert 'sen ne yapıyorsun?' demiyor veya diyemiyor? Eğer ASHC'nde işleyiş bu ise — biz öyle olduğunu veya öyle olacağını düşünmüyoruz, yazıda öyle gösterildiği için eleştiriyoruz — asıl liberalizmi burada aramak gerekmiyor mu? Ola ki bu anlatılanlar değerli masal yazarının hayal ürünü olsun. Yoksa daha 1972'lerde AEP yönetiminde yozlaşma belirtileri olduğunun kanıtı olur bu yazılanlar, başka birşeyin değil. Bizim bildiğimiz kadar, bir yere bir kadro atanırken, bu atanacak kadro hakkında iyi bir değerlendirme yapılır ve bu değerlendirme doğrultusunda hareket edilir. Sonra bu kadronun belirli deneyimlerden de geçmiş olması gerekmez mi? Sonra bütün bunlardan neden AEP sorumlu değil de Mehmet Şehu sorumlu??? Bunların açıklanması gerekmiyor mu? Gerekiyor, gerekiyor ya, o zaman değerli masal yazarının ve "şanlı" AEP'nin de özeleştiri yapması gerekiyor. Öyle değil mi? Bunu böyle kavramamak kişiyi çok kötü yere vardırır. Öyle bir kötü yere ki, kişi diktatörlüğünü — Mehmet Şehu diktatörlüğünü — hoş karşılamaya. Eğer böyle değilse, AEP'nin diğer sorumluları ASHC'nin diğer yöneticilerinin sorumluluğu nerede kalıyor? Yoksa örgütün tümü ajanlar örgütü mü? Sadece Enver Hoca mı AEP?Enver Hoca ve AEP bu konuda ne düşünüyor? Onların ne düşündüğünü bilmiyoruz ama, bizim bu konuda düşündüğümüz, Enver Hoca ve AEP'nin bütün bu yapılanlardan en az Mehmet Şehu kadar sorumlu olduğudur. Bunu sadece Mehmet Şehu'ya yüklemek, Enver Hoca'yı ve AEP'ni temize çıkarmaz. Maalesef bataklığa götürür. Bütün bu olanların sorumluluğunu Mehmet Şehu'ya yüklemek birtek şeyi kanıtlar: Enver Hoca ve AEP'nin bugünkü yöneticilerinin özeleştiri yapmaktan kaçtıklarını. Bugün Enver Hoca ve AEP'den bu konuda tavır istemeyenlerin, proleter enternasyonalizmi sözde "proleter enternasyonalizmi"dir.

Eğer bu yazılanlar Enver Hoca'nın masalları değilse, AEP'de yozlaşma 1972'lerde başlamıştır ve bu anlamda ASHC'nde sosyalizmin kazanımları tehlikededir. Bunu böyle görmeyenlerin ASHC de sosyalizmin kazanımlarını savunma diye bir derdi yoktur. Onların bu savunması sözde bir savunma, aslında ise "güneşin altında" yerlerini alabilmek için dalkavukluktur.

Eh, artık herşey tamam. Mehmet Şehu ajan. Bunlar kanıtlandı — siz hayali şatolar inşa edildi okuyun —. Ne yapılması gerekli? Ajanları saldırtmak.

* * *
* *
*

" ... Böylece Mehmet Şehu'nun koruyuculuğu altında — Mehmet Şehu diktatörlüğü olduğundan, istediğini asar, istediğini kurur -BN— örgütlenen, dal-budak salan komplocu planın uygulanması başladı."

Herkesin bilebileceği gibi, heyecanlı masalların heyecanlı yerleri vardır. Şimdi tam oraya geldik. İyi dinleyin, nasıl da heyecanlı! Ufacık bir açıklama yaparsak, heyecan daha iyi anlaşılacak. Ne idi şu plan? Yukarıda verdik: "... araba kazası, uzaktan tüfekle ateş etme, veya yavaş yavaş etki eden zehir."

Şimdi bizim de, okurun da beklediği şu: Planın uygulanmasına başlandığına göre, bu üç komplodan bir tanesinin denenmesi. Yanılıyor muyuz?

Ama öyle olmuyor. Olan şu:

" I. Adil Parçami ve grubunun kültür, sanat, radyo ve televizyon hizmetleri alanındaki, bu alandaki çizginin yozlaştırılması için düşmanca faaliyeti. Ancak, bilindiği gibi, parti bu grup ve onun faaliyeti ile çabucak başa çıktı. Mehmet Şehu onlardan kurtulmak için acele etti. Gerçekte o, parti düşmanı amaçlarını bu yolda gerçekleştirmek için, parti ile bu katmanlar arasındaki ilişki ve bağlarda uzlaşmaz karşıtlık yaratmak için, savaş boyunca yapmış olduğu gibi, sanatçılara ve gençliğe karşı yüksek sesle gürledi." (s.19)(abç)

Gördünüz mü planın uygulanmasını! Bir silah sesi yerine, bir araba kazası yerine, ya da yemeğe katılacak zehir yerine; parti düşmanı amaçlarının geçirilivermesini! Ne de olsa yaman adam şu Enver Hoca, veyahut da şakacı.

Sonra: "... kültür, sanat, radyo ve televizyon hizmetleri alanındaki, bu alandaki çizginin yozlaştırılması için düşmanca faaliyeti" karşısında Mehmet Şehu "...sanatçılara ve gençliğe karşı yükses sesle gürledi." Bunu yapmayacaksa, ne yapacaktı? Dülgerlere mi seslenecekti? Askerlere mi seslenecekti? Bahsedilen çizgi, sanat çizgisidir, sanatçılara seslenmek elbette gereklidir. Bahsedilen çizgi, televizyon, radyo ve kültür çizgisidir ve bu gençliği yakınen ilgilendirir. Gençliğe değil de, yaşlılara mı seslenecekti? Bu seslenmeyi kendi adına mı yaptı? Bunu yanlış görmüşseniz, eleştirdiniz mi? Sonra, "gürledi" sesin tonunu anlatmak için mi kullanılıyor? Eğer öyle değilse, bu "gürleme"de neler söyledi? Oysa bunların bilinmesi çok önemlidir bir ajanın yargılanmasında. Eğer bunları bilebilsek, bakarsınız sizinle birlikte biz de gürleriz "Mehmet Şehu ajan!" diye. Ama maalesef bunları bilmediğimizden, sizin yaptığınız değerlendirmeye katılamayacağımız gibi, bunun yanlış olduğunu da teşhir etmek zorundayız. Bu rezalet belgesi ile Mehmet Şehu'nun ajanlığı ispatlanmıyor. Tersine parti çizgisini savunduğu, ama sizin bütün görüşlerinize katılmadığı anlaşılıyor. Bunun için de Mehmet Şehu ajan oluveriyor.

* * *
* *
*

Şuraya bakın:

" ... Onun frenlenmemiş kendini beğenmişliği ve kadrolara karşı, gerçekte hükümette ve Politik Büro vb.deki yakın çalışma arkadaşlarına karşı kibirliliği..." (s.20)

Biz söyleyelim mi? Partiye şöyle veya böyle sızan bir ajan, parti kadrolarına karşı böyle davranmaz. Tersine "kraldan çok kralcı" kesilir. Bütün parti kadrolarının sevgisini, saygısını kazanmaya çalışır ve muhtemel bir bölünmede bunları peşinden ancak böyle götürebilir. Yoksa burnu büyüklük filan onun tecrit edilmesini veya açığa çıkmasını sağlar. Ve herhangi bir bölünmede tek başına kalır. Bunlar siyasi rakibinizin arkasından edilen küfürlerden, o da siyasi polemik sayılmayacak adice küfürlerden başka anlama gelmez. Geçerken belirtelim ki: bizim gibi ülkelerde bir kişiye sahtekar denildiği zaman, şiddet kullanmaya kadar gidildiği görülmüştür. Ancak, Marksist-Leninist literatürde, Marksist-Leninist polemik dilinde bu normaldir. Ancak bunu kanıtladığın zaman normaldir. Aksi taktirde bu küfürden başka bir anlama gelmez. Siz de bu anlamda Mehmet Şehu'ya adice küfürler ediyorsunuz.

Böylece önerilen öldürülme planının yerine başka bir plan gerçiliveriyor. Gördünüz mü sahtekarlığınızı? İşte şimdi size siyasi anlamda sahtekar deme hakkına sahibiz.

Ancak mesele bununla bitmiyor. Herhalde yazdıklarına şöyle bir bakmış ve kendi sahtekarlığını kendisi görmüş olacak ki, yutturmak amacıyla, planın neden uygulanamazlığını şıp diye çıkarıveriyor. Ama ne yazık ki, bu çok açık biçimde sırıtıyor. Ve burada ikinci sahtekarlığı yapıyor.

Bize şu da sorun görünmekte:

Diyelim ki Mehmet Şehu gerçekten ajan. Hakikaten Enver Hoca'yı öldürmeyi planladı veya bu planı uygulamayı üstlendi. Eğer Enver Hoca'nın kendini parti görme anlayışı, eğer Enver Hoca'nın kendini herşey görme anlayışı yoksa, bu plan uygulansa bile — ki uygulanabilir — AEP batacak mıdır? ASHC yok mu olacaktır? Lenin kurşunlandı, ama Sovyetler Birliği'nde Komünist Partisi Bolşevik batmadı, SSCB de yokolmadı.

Demagojiye fırsat vermemek için belirtelim ki, Lenin'in kur

şunlanmasının veya Enver Hoca'nın kurşunlanmasının normal oldu ğunu tartışmıyorum. Elbette Lenin'in kurşunlanması çok kötü bir şeydir. Enver Hoca'nın da kurşunlanma ihtimali, ihtimal de olsa kötü birşeydir. Tartıştığım, neden o planın yerine diğer pla nın geçirildiğidir. Tartıştığım, parti liderinin kendisini par tinin üstünde görme veya gösterme eğilimidir. Bu anlamda bir a jan her zaman — canını düşünmezse — bir parti liderini ortadan kaldırabilir. — Zaten ajan olan kişi canının her zaman tehlike de olduğunu bilir, her zaman namlunun ucunda olduğunu bilir. — Tartıştığım, liderin yokolmasıyla partinin de yokolmayacağıdır. İşte Enver Hoca bu çelişkiyi görmüştür ve saman altından su yü rüterek şöyle demektedir:

" Fikret Şehu ve Mehmet Şehu, kendilerine CIA'nin tavsiye et miş olduğu yollarla ne zaman, nerede ve nasıl hareket etme leri gerektiği üzerine birlikte kafa patlattılar. Onlar kar şılıklı olarak birbirimizi ziyaret ettiğimizde yerine geti rilebilecek gecikmeli-tesirli zehiri uygulamayı en uygun yol olarak buldular. Yolculuk ettiğim şartlar altında araba kazası dışta bırakıldı. — Neden -BN — Silahlı suikast çok san asyoneldi ve önceden görülemeyecek tehlikeler taşıyordu." (s.20)

Gelin beraber bakalım: Enver Hoca'ya göre, en uygun düşen su ikast bile uygulanamıyor. Enver Hoca'ya göre diyoruz, çünkü di ğerlerinin nasıl düşündüğünü bilmiyoruz. İcatçı Enver Hoca ye ni bir icat peşinde olsa gerek.

" Yugoslavların Mehmet Şehu'ya, üçüncü yola göre hemen ve ça bucak harekete geçmesi emri Mehmet Şehu'yu hazırlıksız bul du. Mehmet Şehu korkuyordu, kımıldamaya yer olmayan bir kö şeye sıkıştırılmaktan hoşlanmadı — Ne de güzel biliyor! -BN —. Bu yüzden o, büyük patronu Amerikan CIA'sine başvurdu. Fikret Şehu Avrupa'nın başkentlerini — Stockholm, Viyana,Ko penhag — gezmeye başladı. Fikret Şehu, hem Stockholm'da hem Danimarka'da CIA'nin temsilcileriyle görüştü ve Mehmet Şehu nun Yugoslavların istedikleri gibi acele hareket etmemeleri gerektiği, çünkü bunun için iyice hazırlıklı olmadıkları;ze hirleme ya da Enver Hoca'nın fiziki olarak ortadan kaldırıl masının Mart 1982'ye (Kış tatili süresinde) ertelenmesini, ancak o zamana kadar — Yeni icadına geliyor -BN — parti i çinde bir bölünmeye yol açabilecek ve liberal unsurların — Mehmet Şehu'yu destekleyebilecek olanların okuyun -BN — ce saretlendirilmesini getirebilecek bazı hareketlere girişebi lecekleri şeklindeki düşüncesini ileri sürdü. CIA temsilci si sorunu Merkezi ile görüştü ve ikinci görüşmede, bu sefer Danimarka'da, Mehmet Şehu'nun yolunu onayladı." (s.20)(abç) — Böylece şatoyu inşa etti okuyun -BN —

Ve planın öngördüğü bütün suikastler şu veya bu nedenle —ta bii ki Enver Hoca tarafından— geçersiz hale getirildikten son ra, Enver Hoca baklayı ağzından çıkarttı. Yeni icadı: BÖLÜNME.

Yaptığımız alıntı dikkatli okunduğunda, Mehmet Şehu'ya düşündürülen şey, girişebileceği söyletilen eylem ve bunun sonucunda Mehmet Şehu'yu destekleyebileceği varsayılan liberal unsurlar meselesi; bölünecek olan Enver Hoca olmadığına göre,AEP de birşeylerin olduğunu, Enver Hoca istemeye istemeye kendisi söylemiyor, ama ajan Mehmet Şehu'ya söyletiveriyor. Bunu CIA patronuna onaylattırması ise işin kurcalanmaması için, liberal unsurlara — siz Mehmet Şehu'yu destekleyenlere okuyun — gözdağı vermek içindir. Bundan anlaşılması gereken şey, partide Enver Hoca'ya karşı Mehmet Şehu'nun şu veya bu oranda karşı olma sı ve belirli unsurlar tarafından da Mehmet Şehu'nun desteklen diğidir. Bundan önceki Enver Hoca markalı suikast planlarının neden uygulanmadığı açıkça görülmektedir. Bütün diğer masallar varolan görüş ayrılıklarını gizleyebilmek için uydurmadır, hayaldir. Bunun böyle olduğunun bazı işaretleri de vardır adı ge çen yazıda.

" ... parti düşmanı amaçlarını bu yolda gerçekleştirmek için ..."(s.19)

İyi, güzel ama, amaçlarını sıralayıp, onları tek tek ele alıp ideolojik olarak çürütmedikçe, bunları dünya komünist hare ketine ve devrimci kamuoyuna göstermedikçe kimin parti düşmanı kimin parti dostu olduğunu nasıl anlayacağız ve sizinle bera ber, biz de "Parti düşmanı Mehmet Şehu" diyeceğiz???

"... parti bu grup ve onun faaliyetiyle çabucak başa çıktı." (s.19)

İyi, güzel ama, parti bu grup ve onun faaliyetiyle nasıl ba şa çıktı? Hangi ideolojik mücadeleyi yürüttü? Bunun belgeleri nerede? Bundan geçtik, şanlı Enver Hoca hangi mücadeleyi verdi? Neyi savundu? Bunların açıklamasını yapmak işinize gelmiyor mu? Ne yozlaşacak olan parti çizgisini, ne de yozlaştırıcıların çiz gisini açıklamak lutfunda bulunmuyorsunuz. Bildiğimiz kadarıy la kendi kendinizi "Stalinist" göstertmektesiniz. Ama Stalin si zin gibi yapmıyor. Önce parti çizgisinin ne olduğunu açıklıyor. Ondan sonra yozlaştırıcıların çizgilerinin ne olduğunu ve ne ol madığını kanıtlarıyla ortaya koyuyor. Biz Stalin'in yaptığı bu işin doğru olduğunu ve Marksist-Leninist olduğunu söylüyoruz. Bu konuda "Troçkizm mi? Leninizm mi?" eserinin sizler tarafın dan da tanınabileceğini düşünüyoruz. Ancak uyguladığınız yönte min, Stalin'in yöntemi olmadığını, siyasi rakiplerinizle kamuoyu önünde ideolojik mücadeleden tüydüğünüzü, bunun yerine kapalı kapılar ardında hatıra defterlerine ve sözümona icat etti ğiniz ajanlık masallarına dayandırıldığını söylüyoruz. Bunu da Marksizm-Leninizm adına, komünizm adına yaptığınızı söyleyerek Marksizm-Leninizme hakaret ediyorsunuz, komünizmin ırzına geçi yorsunuz. Bunların dünya komünist hareketine ve devrimci kamuoyuna Marksizm-Leninizm olduğunu söyleyerek cürüm işlemektesiniz. Ancak bu yaptıklarınızın hesabı er ya da geç mutlaka soru lacaktır. Tarihin diyalektiği önünde işlediğiniz cürümün bedelini ödeyeceksiniz. Masalcı Enver Hoca. Elbette söylediğimiz, bugünkü Enver Hoca içindir. Elbette söylediğimiz, belge diye kendi icatlarına sarılan ve siyasi rakibinin ardından, baştan itıbaren ajandı yaygaraları koparan bugünkü Enver Hoca içindir. Bu, belge diye bilmem hangi ajansın, bilmem hangi ajanın dedik lerine dayanarak siyasi rakiplerini ajan ilan eden bugünkü Enver Hoca içindir.

Mehmet Şehu'nun ajan olarak yargılanmasında en azından görüş ayrılıklarının önemli rol oynadığı görüşündeyiz. En azından bu konuda Enver Hoca ile Mehmet Şehu arasında veya AEP ile Mehmet Şehu arasında belirli görüş ayrılıklarının olduğu, bu re zalet belgesinde bile gizlenemiyor. Hele hele "...Onun frenlen memiş kendini beğenmişliği ve kadrolara karşı, ve gerçekte hükümette ve Politik Büro vb.deki yakın çalışma arkadaşlarına kar şı kibirliliği..."ni okuyunca, ortaya başka bir tablo çıkıyor. Mehmet Şehu ile AEP yöneticileri arasında ideolojik bir anlaşmazlığın olduğu, bunun ise ideolojik bir saflaşmaya doğru gittiğinin ipuçları var. Ve bu ipucu öyle bir ipucudur ki, Enver Hoca'yı da ürküten bu olsa gerek.

Yoksa, kart harekete geçti, yok büyük patron şöyle yaptı, yok 00033 gibi şeyler kanıt değeri olmayan zavallılık belgeleridir.

Bunlar ideolojik bitkinliğin belgeleridir. Kırk yıl sonra bil mem hangi ajansın haberlerine dayanarak, o da tahmini haberlerine dayanarak, ceset olmuş bir kişiyi, savunma yapamayacak bir kişiyi ajan olarak yargılamak ideolojik bitkinlik değilse, NEDİR??? MASAL.

İşte Mehmet Şehu'nun uygulayacak olduğu suikast planı gele gele böyle bir konuma bürünüyor.

Şu Fikret Şehu'nun Avrupa seyahatleri üzerine de birkaç söz söylemek istiyoruz. Alıntı yaptığımız bölümde ve ondan sonraki bölümlerde (paragraflarda) Fikret Şehu olur olmaz seyahatlere çıkarılıyor. Bize bu da sorun olarak görünüyor. Şöyle ki:

Önce, ASHC'nde seyahate çıkabilmenin bazı kıstasları var mı dır? Varsa nelerdir? Sosyalist bir ülkenin başbakanının karısı canım istiyor diye — siz CIA ajanları ile buluşmaya diye oku yun. Çünkü yazıda başka bir sebep gösterilmiyor. — canının istediği yere gitme özgürlüğüne(!) sahip mi? Yoksa bu ülke rastgele bir ülke mi? Yoksa bu kişi rastgele bir kişi mi? Anlaşılmıyor. Bunlar sorun. Bunlar sosyalizmi inşa etme yolunda belirli adımlar atmış olan ve bu anlamda diğer ülke devrimcilerinin belirli oranlarda yararlanabileceği, öğrenebileceği sorunlar. Öğrenmesi gerektiği sorunlar. Biz deneyimi az olan veya olmayan devrimciler olarak bu ziyaret — pardon seyahat — işlerinin böyle kendiliğinden olmayacağını düşünüyoruz. Yalan ile Marksist-Leninist politika yürüyemeyeceğini düşünüyoruz. Ola ki, bu belgeyi hiç eleştirisiz yayınlama şerefini, daha doğrusu şeref sizliğini gösteren; bununla kalmayıp, diğer devrimci grupları — kendi savunması yetmiyor herhalde — bu belgeyi savunmaya çağıran revizyonist DHB'nin bir bildiği olmasın? Varsa söylesin de öğrenelim.

Eğer sosyalist bir ülkede, bir yurttaşın yurtdışına çıkabilmesinin belirli kıstasları varsa — bize olması gerekli görünüyor — Hoca efendi önce bunları açıklamalı. Buna bağlı olarak sosyalist bir ülkenin başbakanının karısının diğer yurttaşlarla ayırdedici özelliğinin ne olduğunu da açıklasın. Eğer "başbakanın karısı" olma sıfatının, sadece bir sıfatın verdiği özel bir hak varsa bunu açıklasın. Yoksa "başbakan" karısı olmak özel birşey getirmez. Bu anlamda, diğer yurttaşlarla "başbakanın karısı" da aynı hak ve özgürlüklere sahiptir. Fazlasına değil. Bu konuda DHB revizyonistleri ne düşünüyor? Enver Hoca'ya yaranmak için dalkavukluk yapıncaya kadar, bu konuda düşündüklerini açıklama şerefinde bulunsaydılar, tartışmak mümkün olurdu.

Fikret Şehu'nun ajanlarla buluşmaya değil, ASHC'nin sorunlarını adı geçen merkezlerde görüşmek üzere görevli olarak gitti

ğini düşünüyoruz. Bu görevlendirmeden bizzat AEP'nin ve Enver Hoca'nın sorumluluğu olduğunu düşünüyoruz. Mehmet Şehu'nun da sorumluluğu bu çerçeve içerisindedir. Bir partili olarak Enver Hoca'nın sorumluluğu ne ise, (özellikle partinin genel sekreteridir) Mehmet Şehu'nun da sorumluluğunun o kadar olacağını düşünüyoruz. Fazlası değil. Çünkü F. Şehu sadece "başbakan karısı" değildir. Fikret Şehu:

a) AEP Merkez Komitesi üyesi idi
b) AEP Merkez Komitesi Siyasi Büro üyesi idi
c) Marksizm-Leninizm Enstitüsünün başkanıydı.

Ve Enver Hoca bunları söylemezken, neden sadece Fikret Şehu Mehmet Şehu'nun karısıdır'ı söyler?

a) AEP'nin sorumluluğunu gözardı etmek için
b) Enver Hoca bizzat kendi sorumluluğunu gözardı etmek için
c) Bu işin sorumluluğunu sadece Mehmet Şehu'ya yüklemek için
d) Masalının masal olduğunun anlaşılmaması için.

Bu ise sahtekarlığın ta kendisidir. Bu burjuvazinin 'amaç için herşey mübahtır' mantığı değil mi? Sahtekarın sahtekarları DHB revizyonistleri? Bu şanlı Enver Hoca'nın özeleştiri yapmaktan, —şanına zarar gelir diye— nasıl da köşe bucak kaçtığını göstermiyor mu? Bütün bunlar Enver Hoca'nın masalının doğrulaması için nasıl da tek yanlı davrandığını göstermiyor mu?Bizce gösteriyor. Ve bütün iddiasını tekyanlılıkla kanıtlamaya çalışıyor. Bu işten belirli oranda AEP de sorumludur. Bu işten belirli oranda Enver Hoca da sorumludur. Bunun yok gibi gösterilmesi sahtekarlıktır. Bunun yok gibi gösterilmesi ideolojik bitkinliktir. Bunun yok gibi gösterilmesi, dünya komünist hareketine yalan söylemektir. Bunları düşünmeden bu rezalet belgesini yayınlayan, savunan, bu yetmiyormuş gibi, bu belgeyi savunmaya çağıran DHB revizyonistleri de yalancının yalancılarıdırlar.

* * *
* *
*

Bu bilmem kaçıncı planın —Enver Hoca'nın şatosu— uygulanmaya nasıl konulacağı hakkındaysa şu "bilimsel" açıklamalarda bulunuyor Enver Hoca:

" Bu çerçevede, Mehmet Şehu, oğlunu tanınmış CIA ajanı Arşi Pipa dahil, çevresinde altı veya yedi tane kaçak savaş suçlusu bulunan bir ailenin kızıyla nişanladı. Böylesi bir nişan halkın dikkatini çekmemezlik edemezdi. Ve nişan, tam da kitlelerin dikkatini çekmek ve sansasyona neden olmak amacı ile yapıldı. Eğer parti tarafından kabul edilseydi o, diğerleri arasında da, partide, gençlik örgütünde, vs. bölünmelere ve liberalizme yolaçardı. Eğer parti tarafından kabul edilmezse, Mehmet Şehu'ya karşı önlemler alınmalıydı, hapis cezası değil kuşkusuz; ama aşağı kademelere indirme, görevinden alınma, hatta partiden atma. Bu sansasyon yaratacak ve Yugoslavlar bunu Arnavutluk Emek Partisinin liderliğini, özellikle tekrar tekrar Stalin'in yaptığı gibi, çalışma arkadaşlarını 'tasfiye' ettiği yinelenen Enver Hoca'yı gözden düşürmek amaçları için ihtiyaç duyduklarından kullanabileceklerdi." (s.20)

Burada da birkaç yere dikkat çekmek istiyoruz.

Bizim kavradığımız kadarıyla —ki biz henüz Marksizm-Leninizmi sığ kavrama durumundayız— komünistler, başkaları ne der acaba diye siyaset ayarlamazlar. Kendi somut durumları,ülkenin somut durumları, dünya komünist hareketinin somut durumları vb ni gözönüne alarak siyaset ayarlarlar. Eğer Mehmet Şehu kötü bir iş yapmışsa, başkaları bilmem ne der anlayışıyla, özellikle Enver Hoca gözden düşer kaygusuyla önlem almamak veya bunu geciktirmek felaketli sonuçlar doğurur. Yapılan bir hata karşısında direten ve özeleştiri yapmayan bir kadroya komünist partisinin yaklaşımı, eee sekreterimiz için propaganda malzemesi bulurlar diye önlem almamak olamaz. Oysa yapılan hatanın basit bir hata değil, politik bir suç olduğu söyleniyor. Tam da suç olan bir hata karşısında, başkaları sekreterimiz hakkında propaganda malzemesi bulurlar diye meseleyi geçiştirmek, o kadronun daha ağır hatalar yapmasını beraberinde getirir. Asıl liberalizm budur. Budur, çünkü yapılan iş, yozlaşmanın garantisidir. Haklı bir pozisyonda, ispatlayabildiğimiz bir pozisyonda bir kadroyu tasfiye etmek komünist partisini güçlendirir. Kanıtlayabildiğimiz, belgeli bir suç karşısında, o suçu işleyen kadronun tasfiyesi parti liderliğini gözden düşürmez,tersine göze sokar. Ama elbette bu göze girme, burjuvazinin gözüne girme değildir. Bu göze girme, komünistlerin gözüne girmedir. Bizim Hoca, gözden düşmemek için önlem almama, o kişiyi tasfiye etmenin normal olabileceğinden mi hareket ediyor diye sormayın; Enver Hoca olabileceğinden hareket etmiyor, bu işi kaşla göz arasında yapıveriyor. Öyle ya, şanlı Enver Hoca'nın şanına gölge düşer. Bırakın o zaman önlem almayı, xx'ler sizi gözden düşürür, bırakın o zaman önlem almayı, sizi burjuvazi gözden düşürür. Bırakın o zaman devrim yapmayı, Evren devrimcileri gözden düşürüyor. Vazgeçiverin.

Diğer bir sorun: Eğer Enver Hoca yapılan doğru işler için, burjuvaziden övgü beklemiyorsa; neden korkuyor burjuvazinin anti-propagandasından? Burjuvazi yapılan doğru işlerin de anti-propagandasını yapıyor. Burjuvazi komünistlerin yaptığı yanlışlar için sevinir ve o, yanlış işlerin daha çok yapılmasını ve komünistlerin yozlaşmasını ister. Buna bağlı olarak burjuva bir devlet olan Yugoslavlardan övgü mü bekliyor Enver Hoca? Beklemiyorsa, o şanından neden korkuyor? Sonra, şan olsun diye aptallar kendilerini ateşe atarlar. Komünistler değil. Enver Hoca da şan olsun diye kendini değil ama, AEP'ni ateşe atmıştır. Yazık olsun senin şanına. Ve de senin bu rezalet belgeni Komünizm adına savunanların komünistliğine.

* * *
* *
*

Burada diğer bir sorun: "... tanınmış Arşi Pipa ..." sorunu. Eğer bu kişi tanınmış CIA ajanı ise, —yazıda böyle iddia ediliyor— bunun için hangi önlemler alınmıştır? Enver Hoca'nın nasıl önlemler aldığını bilmiyoruz ama, onun yaverlerinin, "böylelerinin karnına kurşun doldururuz" dediğini biliyoruz. Buna bağlı bir sorun daha, altı kişi mi, yedi kişi mi diye bir hesap uzmanlığı yapan Enver Hoca'nın bu işi kesin bilmediği anlaşılıyor. Bu önemli bir konu. Ya altıdır, ya yedi. İcat ettiği planını gerçekleştirebilmek için, Enver Hoca'nın sarılabileceği tek olgu bu. Nişan. —Biz bunun olgu olup olmadığını da bilmiyoruz, böyle gösterildiğinden olgudan bahsediyoruz.— Ancak bu böyle olsa bile, Enver Hoca'yı haklı çıkarmıyor. Halk arasında anlatılan bir fıkra var, bu nişan hikayesi bize onu hatırlattı. Ahırda bulunan buzağı ahırdan kaçar, sebze bahçesine girer ve herşeyi karıştırır. Bunu gören sahibi, koşup ahırdaki öküze yanaşır ve başlar vurmaya. Karısı yetişir, "Sen ne yapıyorsun? O işi öküz yapmadı, buzağı yaptı" dediğinde, "Sen sus, bilmiyorsun, o bunu öküzden öğrendi" der. (Lenin'in eşeği döveceğine semeri dövenlerle ilgili polemiği hatırlansın.) Kusura bakmasın ama bir benzerlik var burada. Şöyle bir benzerlik: Önce, bu işi yapan niye yaptı diye bu işi yapana sorulmalı. Eğer o, "Ben yapmadım, babam yaptı" derse, o zaman babaya da sorulmalı. Biz oğula sorulup sorulmadığını, sorulduysa ne sorulduğunu ve nasıl bir yanıt alındığını bilmiyoruz. Çünkü açıklanmıyor. Ancak her evlenme işinin altında ajanlık arayan, her ajan olan babanın, çocuğunun da ajan olacağı gibi bir formel (düz) mantık işletiyor görüşündeyiz. Bunu devrimci çalışmanın içerisine girenler görmüştür. Çoğumuzun babası gerici, hatta faşist olanlar da var. O zaman bunları içimize almamak gerekmez mi? Örnek mi? Cemil Oka'nın babası faşist generaldi. Ama Oka komünizm için canını verdi. Bir tek nişandan yola çıkarak, o da geri alınan bir nişandan yola çıkarak, bir kişinin ajanlığı kanıtlanamaz. Kaldı ki, bu işin de aslı, astarı, kimin nesi, kimin fesi olduğu belli değil. Demagojiye fırsat vermemek için belirtmekte yarar var: Ailesinde veya çevresinde ajan bulunan bir ailenin kızıyla Mehmet Şehu'nun oğlunun nişanlanmasının normal olduğunu savunmuyoruz. Ama ailesinde veya çevresinde bir ajan olan ailenin fertlerinin hepsinin ajan olacağını da savunmuyoruz. Şunu söylememiz mümkün: Bilinen bir ajan ailesinde —ajanın kesin bilinmesi durumunda— veya bunun çevresinde eğer ajan kesin tanınıyorsa, bunu benimsemeyen aile fertlerinin de olabileceğini düşünüyoruz. Bunu mümkün görüyoruz. Enver Hoca her şeyden önce çevresinde ajan olan bir aileden bahsederek, nişanı yapılan kızın da ajan olabileceği düz mantığından hareket ediyor. Enver Hoca düz mantığı bırakıp, iddia etmeyi bırakıp,kızın ajan olduğunu kanıtlasaydı, o zaman haklı olurdu. Bu düşünce sosyalist bir beynin düşüncesi değil, hastalıklı bir beynin, feodal bir beynin ürünüdür ve onlara hitabeder. Devrimci devrimciyle, komünist de komünistle evlenir. Bunun böyle olmadığının da olgu olduğunu, bu işlerle birazcık olsun tanışıklığı olanların görebileceğini söyleyerek geçelim.

* * *
* *
*

Yazıda devamla Mehmet Şehu'nun kongrede özeleştiri yapmak istediği —oğlunun nişanı hakkında— ancak bunun da reddedildiği anlatılıyor. Fakat red gerekçeleri üzerinde bilgi verilmiyor. Aynı paragrafta Mehmet Şehu'nun bir suçlu gibi oturduğu da ifade ediliyor.

Bundan sonraki paragrafta Kosova sorununun tehlikeli boyutlara ulaştığı, Arnavutluk'un otoritesi artarken, Yugoslavların maskelerininin düşürüldüğü ve buna Titocuların canının sıkıldı

ğı, bunun için de: "... Enver Hoca her ne pahasına olursa olsun, toplantıda bile öldürülmelidir..." ültimatomunun verildiği (elbette Mehmet Şehu'ya) anlatılıyor. Bundan az önce de Mehmet Şehu'nun özeleştiri yaptığı ve Politik Büro'ya dahi seçildiği anlatılıyor. Ancak özeleştirinin ne olduğu ve kime sunulduğu hakkında bilgi verilmiyor. Ancak dikkatli okunduğunda,".. Kongrenin sona ermesinden sonra Mehmet Şehu özeleştirisini sunmasından sonra her zamanki gibi muamele..." deniliyor. Politik bir hatası olan kişinin Politik Büro'ya seçilip seçilmeyeceği dikkate alındığında, bizzat özeleştirinin Kongreye sunulma ihtimali ağırlık kazanıyor. Ve işte bütün bunlardan sonra tekrar meşhur, Enver Hoca'nın öldürülme emrinin verildiği açıklanıyor. Bütün bu iddialardan sonra, verildiği söylenen özeleştiriyi görüşmek üzere olsa gerek,

" 17 Aralık 1981'de Politik Büro toplantısında tartışma başladı. Bütün eski ve yeni yoldaşlar, tartışmada yer aldı, ve Mehmet Şehu'nun, ailesinde 6-7 tane savaş suçlusu bulunan bir kızla oğlunu nişanlamasını kararlılıkla mahkum ettiler. Onlar, Mehmet Şehu'nun özeleştirisiyle tatmin olmadıklarını belirttiler, onun özeleştirisini daha derin yapmasını ve böylesi bir hatanın kaynağının nerede yattığını açıklamasını talep ettiler, ona birçok soru sordular, ulusal kurtuluş savaşı döneminde de kendisini partinin üstüne çıkaran hatalar yapmış olduğunu hatırlattılar, onun frenlenmemiş kendini beğenmişliği ve kadrolara karşı, ve gerçekte hükümette ve Politik Büro vb.deki yakın çalışma arkadaşlarına karşı kibirliliği hakkında konuştular. (İntiharı takip eden günde tartışmaya yapılan bütün bu katkılar, ki teybe alınmışlardı, yapıldıkları gibi Merkez Komitesinin tüm plenumu ve parti aktivistleri tarafından dinlendi.)" (s.20)

"... Ben de bu ruh içerisinde, savaş döneminden başlayarak Mehmet Şehu'nun hatalarının genel çizgilerini çizdiğim katkımı hazırladım. (Bu katkı da Merkez Komitesi plenumunda ve parti aktivistleri toplantılarında, diğer yoldaşların katkılarını takiben yapılmış gibi dinlendi.) Bununla beraber, toplantı geç zamana dek sürdüğü için, katkım o gün yapılmadı. Böylece geriye toplantının ertesi gün devam edilmesi kaldı." (s.20)

Bundan sonra da yazıda Mehmet Şehu'ya, iyi düşün, getirdiğin gerekçeler su tutmuyor dediği ve ajanın yakalandığını anladığını ve bu kez de kendi ölüm planını nasıl ayarladığını — bu kez CIA işe karışmamış — anlatıp, Mehmet Şehu'yu intihar ettiriyor. Ve devamında, hancı'nın yolcu'yu düşman olarak mahkum ettiği anlatılıyor. Daha sonra da sadece önderlik ve Politik Büro değil, halkın da bu ajanı düşman olarak mahkum ettiği ve 8. parti kongresinin kararlarının uygulanmasına daha büyük kararlılıkla devam ettiği anlatılarak yazı noktalanıyor.

Burada anlatılanların bir bölümüne daha önce tavır takındım. Değinmediğim birkaç noktaya daha dikkat çekeceğim.

Yazıdan anlaşılacağı üzere, bir suçlu yargılanıyor. Ancak o suçlunun savunması niteliğinde olabilecek olan özeleştirisi yayınlanmıyor. Mümkün, belki hayali geniş olan Enver Hoca ve şürekasını tatmin etmemiş olabilir, ama buna rağmen bu özeleştirinin yayınlanmaması, Enver Hoca ve şürekasının iddialarının gerçek olup olmadığı hakkında bilgi verecek olan bir belgedir. Bunu yayınlamamak, büyük Enver Hoca ve şürekasının değerli katkılarına gölge düşürmektedir. Siyasi rakibinin ardından bolca küfür et, ama onun düşüncelerini açıklama. Ayrıca gocundukları yer var ki, birçok soruların sorulduğunu, ancak bu soruların neler olduğunu bile yazmayacak kadar bir gocunma. Sonra bu işin 8.Parti kongresi sonrasına ertelenmesi de oldukça ilginç. Sonra Mehmet Şehu'nun özeleştirisini vermek istediği organ en büyük organdır. Acaba niçin verilmedi? Bunun gerekçeleri açıklanmalı.

Sonra, Mehmet Şehu'nun Politik Büro üyeliğine seçilmesi bir lütufmuş gibi gösteriliyor. Eğer bu hatalara rağmen Mehmet Şehu'nun Politik Büro'ya seçilmesi; AEP 8.Parti Kongresi delegelerinin bilgisi dahilinde ise, o zaman politik bir suçu olan ve bu konuda özeleştirisi olmayan Mehmet Şehu'nun niçin Politik Büro'ya bu suçuna rağmen seçilmesi anlaşılmaz olmaktadır. 8.Parti Kongresi delegeleri Mehmet Şehu'nun politik suçuna rağmen hiçbir şerh koymadan Mehmet Şehu'yu Politik Büro üyeliğine seçmişse, bizzat 8.Parti Kongresi delegeleri Mehmet Şehu'ya karşı liberal davranmış ve bu anlamda, Mehmet Şehu'nun politik suçuna ortak olmuşlardır. Yok böyle değilse; o zaman neden özeleştirinin reddedildiği gerekçeler açıklanmıyor? Bu çok önemlidir. Çünkü bölünmeye yolaçabilecek olan bir politik suçun özeleştirisinin reddi, bizzat bölünmeye yolaçabilecek olan politik suçlunun Politik Büro'ya seçilmesi ile çelişmektedir. Eğer bölünme engellenmek isteniyorsa, bu politik suçlunun suçluluğunun hesabını partinin en yüksek organına vermek istemesi anlaşılır birşeydir. Ancak bu istemin neden reddedildiğinin gerekçelerini açıklamamak ise anlaşılmaz birşeydir. Bu önerge suçlu tarafından önerildiğine göre, bu önergenin aleyhinde konuşan delege kimdi? Ve neler söyledi? Bu bilinmeden, bunu açıklamadan, sadece önerilen önergenin reddedildiğini açıklamak tekyanlılık değil midir? İşin ilginç yanı; politik suçlunun, politik suçu hakkında yaptığı özeleştirinin tartışıldığı organda yeni ve eski yoldaşlardan bahsedilmektedir. Sakın M. Şehu yargılanmak üzere Politik Büro'ya seçtirilmiş olmasın? Eğer sorun Politik Büro tarafından çözülebilecek idi ise, neden 8.Parti Kongresinden önceki Politik Büro tarafından ele alınmadı? Yoksa 8.Parti Kongresi öncesi Politik Büro Mehmet Şehu'yu yargılayacak güçte değil miydi? Eğer bu güçte idiyse, bu işi neden bu kadar savsakladınız? Partiyi bölünmeye, liberalizme götürecek kadar önemli olan bu politik suçun özeleştirisinin 8.Parti Kongresinde yapılması çok yararlı olmaz mıydı? Bu anlamda bölünmeyi ve liberalizmi önleyemez miydi? Bütün bu sorunlara yanıt vermeden yapılan bir yargılama ve bu yargılamada yeni yoldaşlardan bahsedilmesi bizi kuşkulandırıyor. Şöyle ki:

" Stalin'in ölümünden sonra Kruşçev revizyonisti önce partide kı yerini sağlamlaştırmıştır. SBKP'ne yeni parti üyeleri almıştır ve bundan sonra 20.Parti Kongresi delegeleri seçilmiş ve 20.Parti Kongresine gidilmiştir. 20.Parti Kongresi yapıldıktan ve yönetici organlar belirlendikten sonra, aynı parti kongresi delegelerini bir toplantıya çağırmış ve Stalin'e küfreden rapor burada okunmuştur. İşte bu "yeni" yoldaşlar tekerlemesi bize Kruşçev'in bir yöntemini hatırlatıyor.

Öyle ya, önce raporu politik suçlu Mehmet Şehu'ya 8. Parti Kongresine sundur, arkasından önerdiğin "yeni" yoldaşlarla beraber, kibirli, burnu havada "eski" yoldaşın Mehmet Şehu'yu da Politik Büro'ya seçtir. Ve seçtirmeyi başardığın "yeni" yoldaşlarınla beraber, "eski" yoldaşın Mehmet Şehu'dan, politik suç saydığın "suçun" özeleştirisini al ve gerekçelerin su tutmuyor diyerek, "yeni" yoldaşların sorduğu — siz Enver Hoca'nın da sorduğu ve sordurduğu okuyun — sorular doğrultusunda — bunu Enver Hoca katkılar olarak değerlendiriyor — su tutan gerekçeler iste. Kusura bakmayın ama, bu yöntem bize çok garip görünüyor, garip olduğu kadar da ilginç.

Bir nişanın yapılması, o da bozulan bir nişanın yapılması gerekçesiyle, 40 yıl önceki olayları birleştirip, bunda kendi sorumluluğunuza bakmadan, bu "baştan itibaren ajandı" yargısı pavlaradan başka birşey değildir. Bu sizin hayal olarak yarattığınız şatolara saldırmaktır. Biz ne idüğü bilinmeyen veya ne idüğü sadece sizlerce bilinen düzme, sahte belgelerle kişilerin yargılanamayacağını düşünüyoruz. Asıl sizin "su tutan" gerekçeleriniz; su tutmayan iddialar, mahkum ve reddedilmesi gerekli iddialar olarak görünüyor bize. Bugün bunu yapmayanlar, işlediğiniz Marksizm-Leninizmin ırzına geçme suçuna ortaktırlar.

Sizin kullandığınız yöntem hakkında da bilgimiz tamdır. Siz Çin Devrimi, ÇKP ve Mao Zedung'u sözümona mahkum ederken, meşhur hatıra defterlerini icat ettiniz ve onlara dayandınız belge diye. Bugün de, "Tarihi Notlar" mı, "Tarihi yapıtından" mı — DHB revizyonistlerine sormalı. Bir yerde "Tarihi Notlar", öbür tarafta "Tarihi Yapıtından" deniliyor. Hangisi acaba? Yoksa onlar da mı bilmiyor? — her ne ise onu icat ettiniz. Buna dayanarak M. Şehu'yu ajan olarak yargıladınız. Ancak siz, Çin Devrimi, ÇKP ve Mao Zedung'u da hatıra defterlerine dayanarak "mahkum ettiğiniz" dönemde — 1962-1977 — basınınızda onları göklere çıkardınız. Arkasından da meşhur hatıralarınıza belge diye dayanarak sahtekarca Çin Devriminin kazanımlarını, ÇKP ve Mao Zedung'u reddettiniz. Sahtekarlığın bu kadarını ancak burjuvalar yapabilir.

Kaba bir inceleme sonucu bunlar göze batıyor ajan Mehmet Şehu'nun yargılanmasında kullanılan sözümona "belge"nin birinci bölümünde. (Buna "İleri'nin Eki I" de diyebiliriz.) Bu bölümde Mehmet Şehu'nun 1970'ten intiharına kadarki dönemde yaptığı iddia edilen ajanlığın sözümona "kanıtları" anlatılmaktadır. "İleri'nin Eki II"de ise, 1930'lardan 1970'lere kadarki dönemde yaptığı iddia edilen ajanlığın sözümona "kanıtları" anlatılmaktadır.

Gerek eleştirdiğimiz bölümde, gerekse diğer bölümde, kayda değer önemli birşey yoktur. İkinci bölümde, Mehmet Şehu'nun çocukluğundan beri ajan olarak kiralandığı ve yetiştirildiği anlatılmakta — ama sadece iddia temelinde. Arnavutluk'taki olumsuzlukların nedeninin Mehmet Şehu'nun ajanlığına bağlandığı, yani ne kadar kötü şey varsa Mehmet Şehu'nun yaptığı iddia edilmekte ve iddia edilmekte. Çok kısa olarak ikinci bölüm hakkında bir-iki noktaya değinerek geçeceğiz.

" Bu süreç boyunca daha ciddi olaylar arasında, 1956 Nisan'ındaki Tiran Parti Konferansı belirtilmelidir. Kuşkusuz ki Kruşçev revizyonizminin açıkça ortaya çıkmasının ilk aşaması çerçevesinde, Tito ve Kruşçev'in Arnavutluk'taki durumu değiştirmek için başlıca girişimlerini oluşturuyordu. SBKP'nin kötü ünlü 20.Kongresinden kısa bir süre sonra yapılan 1956 Nisan Tiran Konferansında meydana gelenler ideolojik açıdan 20.Kongrenin ve kongrenin düzenlediği platformun bir

yansısıydı. Örgütsel açıdan ise Titocu önderliğin Yugoslav elçiliği aracılığıyla ve daha sonra meydana çıktığı gibi Sovyet elçiliği ile işbirliği içerisinde de kurulan bir komplo idi sadece."
Devamla:

" Tiran Konferansı, kesinlikle, ülkemizdeki durumu değiştirmek için Tito-Kruşçev komplosunun bir parçasıydı. Bir parça olduğunu söylüyorum, çünkü onların planı veya komplosu çok daha geniş boyutlu ve çok daha büyüktü. Tiran Konferansında yalnızca ilk adım atılacaktı: nabız yoklamak ve zemin hazırlamak. Daha sonra, özellikle Tiran Konferansından kısa bir süre sonra yapılacak olan ve yapılan AEP 3.Kongresinde daha ileri götürülecekti." ("İleri", Eylül/Ekim 1983, s.13)

Yazının bundan sonraki bölümünde bu komplonun nasıl yapıldığı hakkında bilgi veriliyor ve bu işin sorumlusunun Mehmet Şehu olduğu iddia ediliyor.

" Tesadüfen (fakat aynı zamanda Mehmet Şehu'nun gizli entrikaları aracılığıyla da) grubun bir diğer ajanı Bekir Balluku Konferansa Merkez Komitesinin delegesi olarak atandı. Komplocular grubunun 'kiralık alkışçılar heyetine' gelince, MISH, FISARI veya Balluku için onların yönlendirilmelerine karışmak ihtiyacı ortaya çıkmadı. Hayır, komplonun şefleri, özellikle Mehmet Şehu olası bir beklenmedik olaydan kaçabilmek için sahnenin çok gerisinde gizlilik içinde çalışmak zorundaydı." (s.14) (abç)

Ancak biz gerçek durumun böyle olmadığını, gerçekte AEP'nin adı geçen kötü ünlü SBKP 20.Parti Kongresi kararlarının savunulması hakkında nelere, kimler tarafından imza attığını bilmekteyiz. Şimdi bunu ajan Mehmet Şehu'nun marifeti — onların de yimiyle entrikası — olarak göstermek sahtekarlık değilse nedir? Biz bunun özeleştiriden kaçmak için suçu başkasına maletmek,bütün kabahati başkasına yüklemek ve gerçek durumları sahtekarca çarpıtmak olduğunu belgeleyeceğiz. Ancak bu belge işine DHB revizyonistleri dikkat etmeliler. Olur ya, biz de bir kart hareket geçiririz ve bunu da belge olarak savunuruz(!).

1957 yılının 14-17 Kasım tarihleri arasında Moskova'da toplanan sosyalist ülkelerin komünist ve işçi partileri temsilcileri şu kararın altına, 'katılıyoruz' diye, yani bu karar bizim de doğru gördüğümüz karardır diye onayda bulunmuşlardır:

" SBKP 20.Kongresinde alınan tarihsel kararlar, yalnızca SBKP ve Sovyetler Birliği'nde komünizmin kurulması için olağan üstü bir önem taşımakla kalmamış, aynı zamanda dünya komünist hareketinde yeni bir çığır açmış, hareketin Marksist - Leninist çizgide ileriye doğru gelişmesini kolaylaştırmıştır. Çin, Fransız, İtalyan ve öteki ülkeler komünist partilerinin yakın geçmişteki kongre sonuçları da, parti kademelerinin birlik ve dayanışma içinde olduklarını, proleter enternasyonalizmine bağlılıklarını açıkça göstermiş bulunmaktadır." (UKH'in Ortak Belgeleri, s.28; Aktaran BP Belgesel Yayınları II, s.276)

Acı ama gerçek. Bu kararın altına AEP delegasyonu da imza atmıştır.

Şimdi bir soru sorabilir miyiz? Acaba bu toplantıya katılan ve bu kararı kabul edip imzalayan AEP delegasyonu da (delegeleri de) ajan mıydı??? Yoksa bunları da kurnaz ve de ajan Mehmet Şehu entrikalarla mı seçtirmişti???

Ya işte böyle Mehmet Şehu'nun ajanlığı. Sen ünü kötü 20.Parti Kongre kararlarını propaganda yaptır ve bizzat kendin de yap, bir de altını imzala, aradan yıllar geçtikten sonra SBKP 20.Parti Kongresi kararlarının iyice tanınmasından sonra 180 derece dön, bunu Mehmet Şehu yapmıştır, çünkü o bilmem hangi servislerin ajanıydı de. Pes doğrusu. Bu kadar pişkinlik karşısında ne denilebilir ki? Enver Hoca şaka yapmıyorsa, — biz o görüşte değiliz — bunamıştır. Dünya komünist hareketini ve Marksist-Leninistleri de öyle saymaktadır.

Yazının bundan sonraki bölümlerinde de birçok inciler var. Enver Hoca'nın şahane şakası sayesinde neler yapamayacağını düşündüren cinsinden. Ama hepsi biraz önce gösterdiğimiz gibi,kanıt değeri olmayan ve tersine kanıtları bulunan cinsinden. Çok yaşa Enver Hoca da yeni masallar yaz demekten başka birşey denemeyecek cinsten.

* * *
* *
*

Bitirmeden önce birkaç söz de, döneklerin "enternasyonalizmini" proleter enternasyonalizmi diye yutturmaya kalkan, ve yutmayanın Marksist-Leninist olamayacağını vaaz eden, yutmayanın komünist olamayacağını iddia eden revizyonist DHB'ye söyleyelim.

Amma ne "denektaşı"? — Siz döneklerin "proleter enternasyonalizmi"nin denektaşı okuyun.—

Bunlar öyle bir dönekler ki, sayfalar dolusu yazılsa bitmez dönekliklerini anlatmaya. Ne de olsa ideolojik önderleri Kruşçev.

Daha düne kadar, Mao Zedung'u göklere çıkaran, onu Marks,Engels, Lenin ve Stalin'le aynı düzeyde ele alanlar; bugün "Maocu Partizan" diyebilmektedirler. İ.Bilen'in kulakları çınlasın. O da "Evren paşa Maocu anarşistleri tutukluyor" diyordu. Ama bunlar yalnız değil. Çağrı yaptıkları — yerine göz diktikleri okuyun — TD"K"P revizyonistleri de daha dün: Mao Zedung için, "Senin kızıl ışıklı yolundan dönersek bize lanet olsun" derlerken, bugün hep beraber, "Çin Kruşçev'i Mao Zedung" diyorlar.Ne diyelim, lanet olsun. Eğer siz proleter enternasyonalizmini savunuyorsanız, Kruşçev de savunuyordur.

Şuraya bakın:

" AEP'ye ve uluslararası komünist harekete saldırı, kuşku yayma ve karalama işlerinde başrolü Maocu Partizan üstlendi. Mehmet Şehu sorununda henüz tavır almadığımız dönem boyunca Partizan bu sorun etrafında elini kolunu sallaya sallaya AEP'ye ve uluslararası komünist harekete çirkince saldırdı. Bolşevik Partizan da daha geriden, biraz da çekingen onu takip etti. Burada soyaçekimin etkilerinin olduğunu belirtmeliyiz." (s.16)

Evet, burada bir doğruya dikkat çekiliyor. Ancak bu doğrunun nasıl bir doğru olduğu açıklanmıyor. — Soyaçekim meselesi— Biz anladığımızı açıklayalım. "Soyaçekimin etkilerinin olduğunu" derken, bizim daha evvel Partizan içinde çalıştığımız ve ayrılıktan sonra da soyaçekimimizden dolayı, yani oradan gelmemizden dolayı onlara benzediğimizi anlatmak isteyen doğru. Doğru, biz Partizan içerisinde çalıştık. Ve çalıştığımız dönem içerisinde Marksizm-Leninizmi kavradığımız ölçüde mücadele yürüttük. Biz onlarla birlikte çalışırken hep doğru yaptığımızı, yanlışların onlara ait olduğunu düşünmüyoruz. Bilhassa onların yanlışlarına karşı yeteri kadar savaşım yürütmediğimizi ve bizim de hatalarımız olduğunu söylüyoruz. Bu bizim şanımıza zarar getirmiyor. Biz DHB revizyonistleri propaganda malzemesi bulurlar diye korkmuyoruz. Kavradığımız kadarıyla hatalarımızı aşmaya çalışıyoruz. Ancak ayrıldıktan sonra, bu soyaçekim, buna soyaçekim denirse, bolşeviklerle menşeviklerin soyaçekimi olabilir. Bunun belgeleri özel olarak Türkiye devrimci hareketine genel olarak da uluslararası devrimci ve komünist harekete sunulmuştur. Bunlar ortada dururken, "soyaçekim"den bahsetmek,ormanda gezip de ağaçları görmemektir (Lenin) diyen polemiği anımsatıyor bize. Bir de konuşup da birşey söylememeyi. Eğer derdiniz varsa buyrun onları eleştirin. Ancak burada başka bir soyaçekimden — madem ki söz açıldı — biz bahsetmek istiyoruz. Aslında bu soyaçekim ideolojik anlamda DHB ve Partizan arasında bulunmaktadır. Hiç çabalamayın, eğer biz birşeyi iddia ediyorsak mutlaka kanıtlarız. Soyaçekim deyip, ama bu soyaçekimin nasıl bir soyaçekim olduğunu — sizin yaptığınız gibi, ne de olsa Enver Hoca'nın yaverleridirler — kanıtlamadan geçmeyiz.

'57 ve 60 deklarasyon ve bildirileri olarak tanınan ve uluslararası komünist hareketin ortak belgeleri olarak hala geçerli olan belgelere AEP ve ÇKP imza atmışlardır. Bu görüşler bizim de görüşlerimizdir diye. Bu belgelerde ÇKP'nin onayı var diye, ÇKP'ni eleştirmeyen Partizan; ve bu belgelerde AEP'nin onayı var diye, AEP'yi eleştirmeyen, bunu hata olarak değerlendirmeyen DHB revizyonistleri ideolojik akrabadırlar. Ancak bu akrabalık DHB/Partizan şeklinde değil, Kruşçev/DHB ve Partizan şeklinde bir soyaçekimdir. Çünkü revizyonist Kruşçev 1956 yılında yapılan SBKP 20.Parti Kongresinin görüş ve kararlarını, bu toplantılara katılan partilere kabul ettirmiş ve bu kararları uluslararası komünist hareketin de savunduğu kararlar haline getirmiştir. Oysa SBKP 20.Parti Kongresi kararlarıyla Kruşçev revizyonizminin onaylandığını bilmeyenimiz yoktur. Bu kararlarla Marksizm-Leninizmin ırzına geçildiğini bilmeyenimiz yoktur. İşte sizin soyaçekiminiz böyle bir soyaçekimdir. Öyle bir soyaçekim ki, biriniz ÇKP'ni ve Mao Zedung'u hataları ile birlikte savunmak için; diğeriniz ise AEP ve Enver Hoca'yı hatalarıyla birlikte savunabilmek için, ideolojik kanını Kruşçev den alan bir soyaçekim. Ne dersiniz? Haydi bakalım savunun AEP ve Enver Hoca'yı, hem de proleter enternasyonalizmi adına ve hem de proleter enternasyonalizminin denektaşı diyerek!

* * *
* *
*

" Yazılanlardan öyle anlaşılıyor ki, içlerinde M.Şehu'ya E. Hoca'nın suikast yaptığını söylemek, yazmak yatıyor. Ama bu devrimci(!) cesareti gösteremiyorlar. Çirkin suçlamalarla kara çalmak ve kuşku yaymak Partizan'ın mücadele taktiği bunlar."

Yaman siyaset şu DHB revizyonistleri. Şıp diye çıkartıyor - lar adamın içinde ne yazmak yattığını. Siz bu gidişle Marksist-Leninist değil ama iyi bir falcı olursunuz. Ama biz falcılıkla siyaset yargılanamayacağını düşünüyoruz. Tersine,ne yazmışsa, ne söylemişse onunla, ne yapmışsa onunla siyaset yargılanabileceğini düşünüyoruz. Eh, ne de olsa Enver Hoca'nın yaverlerisiniz. Bu yönteminizi ondan ödünç aldığınızı düşünüyoruz. O da Çin Devrimini, ÇKP ve Mao Zedung'u — bilgileri kısmi ve yetersiz olduğundan — tahminlerden ve tahminlerden çıkardığı sonuçlardan yargılara vararak (Enver Hoca, "Çin Üzerine Düşünceler", s.5) yargılamıştı. Tabii ondan sonra siz de. Biz Partizan'ın içinde ne yazmak yattığını bilmiyoruz ama sizin Don Kişot'unuzun Kruşçev'i devrimci, ilerici ve demokrat gösterebildiğini, bu devrimci(!) cesareti gösterebildiğini biliyoruz. Elbette buna bir eleştiri getirmediğinize göre, sizin de ne kadar devrimci(!) cesaret sahibi olduğunuzu biliyoruz. Eğer siz bilmiyorsanız, adı geçen yapıtları bağlılık yemini etmeden inceleyiniz. O zaman ne kadar devrimci(!) cesarete sahip olduğunuzu kendiniz göreceksiniz.

"...'madem ki Şehu — Mehmet Şehu olmalı -BN — 40 yıldan beri CIA ajanıydı ve işin kötüsü bu biliniyorduysa (açi) neden bu kadar beklendi?' gibi tamamen uydurma ve hayal dünyalarının ürünü olan soru başka türlü açıklanabilir mi?" (s. 16)

Eğer siz sahtekar değilseniz, Enver Hoca sözümona yapıtında — ki bunu ilk yayınlama şerefini elinizde bulunduruyorsunuz — böyle diyor. Ancak onun 40 yıldan beri dediği şeyi "1930'lardan" (s.19) diyerek siz daha da ileriye doğru götürerek 50 yıldan beri gösteriyorsunuz. Enver Hoca Mehmet Şehu'nun 40 ve hatta daha da fazla yıllık ajan olduğunu söylüyor. Siz de bunu "apaçık ortaya koyan" (s.19) parçalarını yayınlıyorsunuz. Ondan sonra da soru sorulduğunda hayal aleminde gezildiğini, uydurma olduğunu söylüyorsunuz. Haa, yoksa Enver Hoca'nın bu işi 40 yıldan beri bilmediğini mi söylemek istiyorsunuz? Eğer bilmiyorsa niçin işkembeden atıyor? Bütün bu anlattıklarını intiharı takip eden günde nasıl şıp diye çıkartıveriyor? Eh, kişilerin içinde yatanı bilenler bunları da bilirler. İşte siz asıl kişileri karalamak için burjuvazinin 'amaç için herşey mübahtır' mantığını kullanıyorsunuz. Ama bunu yapan siz değilsiniz.Sizin Don Kişot önderiniz. Siz onun yaptığı bu işi haklı gösteren zavallı papağanlarsınız.

"Güneşin altında" yer alma çabalarınız sizi daha çok kötü yerlere götürecek. "...Mehmet Şehu'nun ajan olduğunu kanıtlayan birçok kanıt sunmuştur." Sunduğunu söylediğiniz "kanıtlar" ispatı yapılmamış, ispat değeri olmayan, iddiadan öteye geçmeyen, tahmin niteliğinde iddialardır. Bunları "birçok kanıt" olarak göstermek, revizyonizme bağlılık yemini etmekten başka birşey değildir.

Biz bu belgenin Mehmet Şehu'yu değil, ama bugünkü geldiği yerle AEP'nin ve Enver Hoca'nın yönteminin yargılanmasında kullanılabilecek bir yeni kanıt olduğunu düşünüyoruz. Bu belgenin AEP'nin ve Enver Hoca'nın bugüne kadar kişileri değerlendirirken hangi yöntemi kullandığının yeni bir kanıtı olduğunu düşünüyoruz.

Bütün bunlardan çıkardığımız sonuç: AEP'nin ve Enver Hoca'nın hata ve sapmalarını demagojik bir biçimde alt alta sırala yıp, — Enver Hoca'nın kulakları çınlasın — AEP'nin hiçbir zaman Marksist-Leninist olmadığını, Enver Hoca'nın hiçbir zaman Marksist-Leninist olmadığını söylemek aklımızdan bile geçmiyor. Bizim bu konuda düşündüğümüz: AEP'nin ve Enver Hoca'nın doğrularına sahip çıkıp, hata ve sapmalarının ise eleştirilmesi ve uzlaşılmaması, buna karşı kararlı mücadele yürütülmesi gerektiği şeklindedir. Bu konuda bizim Mao Zedung değerlendirmemizin örnek alınabilir olduğunu düşünüyoruz. Gerçek Marksist-Leninist yöntemin de böyle olduğunu, Marksizm-Leninizmden öğreniyoruz.Hem hatalarıyla beraber savunmanın; hem de hatalarından ötürü toptan reddetmenin yanlış olduğunu söylüyoruz. Marksizm - Leninizm ile biraz tanışıklığı olanlara göre bu anlaşılır birşeydir. Bu yol Lenin'in yoludur. Bu yol Marksizm-Leninizmin yoludur. Bu konuda Lenin'in Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht gibi komünistlere olduğu gibi; Karl Kautsky gibi bir zamanların Marksisti, sonranın döneklerine karşı yaklaşımı örnek alınabilir ve öğreticidir de.

Arnavutluk'ta sosyalizmin kazanımlarını korumak diye bir derdi olanların, Lenin'in yanında; ASHC'nde sosyalizmin kazanımlarını korumak diye bir derdi olanların, Lenin'le beraber olanların yanında yer almalarını ve bugünkü AEP revizyonizmine karşı savaşım yürütmelerini talep ediyoruz. Gerçek proleter enternasyonalizminin revizyonizme destek değil, ona karşı mücade le olduğunu söylüyoruz. Bu konuda kimin gerçek proleter enternasyonalizminden yana olduğunu değerlendirmeyi okuyucuya bırakıyoruz.

Evet, kim ki "dost vardır, dost vardır" sözcüklerine sarılarak bugünkü AEP revizyonizmini şirin göstermeye çalışıyorsa, ASHC'nde sosyalizmin kazanımlarını korumak diye bir derdi olmadığını ve olamayacağını söylüyoruz.

" Dost vardır, dost vardır! Gerçek dostlarla, sahte dostlar (iyi gün dostlarıdır bunlar) — AEP'ye ve Enver Hoca'ya TD"K" P revizyonistlerini şikayet ediyor: Ne olur şu tavrınıza bir gözatıverin. Ve böylece "güneşin" altında yerimizi alıverelim. -BN — zor günlerde belli olur. Tavır almamak da bir tavırdır. Fakat bu oportünist bir tavırdır. Sonuçta da düşmana hizmet etmekten başka bir işe yaramaz. Mehmet Şehu sorununda hiç değilse bugüne değin TDKP, TİKB, Kawa ve Güney çevrelerinin tavrı da böyledir. M.Şehu sorunu çerçevesinde AEP'e ve ASHC'ye yönelen saldırılara karşı sessiz kalıyorlar. Bu tavırlarıyla tabii ki saldırganlara, kara çalıcılara, kuşku yayıcılara hizmet ediyorlar." (s.16)

DHB revizyonistleri doğru bir şekilde, tavır almamanın da bir tavır olduğunu ve bu tavrın düşmana yarayacağını söylüyorlar. Ancak söylemedikleri ve söylemek istemedikleri birşey var. Onu da biz söyleyelim: Ama her takınılan tavır da doğru tavır değildir ve bunun için de gerçek dostlara değil, düşmana yarar. DHB'nin takındığı tavır da böyle bir tavırdır. Ve gerçek dostlara değil, düşmana yarar bir tavırdır. Bu yaptıklarının ise bir tek anlamı vardır: Sizi savunuyor görünenler gerçekte savunmuyor, sizi gerçekte biz savunuyoruz diye AEP'ye ve Enver Hoca'ya diğerlerini şikayet ederken, kendileri için de yağ çekmekte dirler. Bunlar bu konumlarıyla açıkça bugünkü AEP revizyonizmini desteklemektedirler.

Ve hemen ardından gittikçe artan dozda methiyeler sıralamak tadırlar. "Sizi yalnız bırakıyorlar, düşmana hizmet ediyorlar" gibi teraneler methiye değilse nedir? AEP revizyonizmine destek. Bitmiyor bunlarla.

" Sosyalist Arnavutluk günümüz dünyasında tek proletarya diktatörlüğü ülkesidir."

Bunlar da övgü. Elbette AEP revizyonizmine, bu anlamda düşmana yarayan övgülerdir. Ve hatta modern revizyonizme karşı AEP'nin yalnız mücadele ettiğini, ÇKP'nin mücadelesinin ise görüşte olduğunu vurgulayarak sizden başka Marksist-Leninist yok diyerek, övme işini en son sınırına vardırmaktadır.

Ama:

"... Kruşçev revizyonistleri ile yapılan büyük tartışmada ML in Sovyet yönetiminin fesat saldırıları ve alçak darbelerine karşı savunulması için yürütülen sert mücadelede Çin Komünist Partisi ve Mao Zedung yoldaş sorunların temeline inmede büyük ilkelilik ve devrimci kararlılık, yüksek Marksist-Leninist olgunluk, sabır ve komünist cesaret göstermişlerdir" (Zeri i Popullit, 10.9.1976; aktaran Partizan Yayınları 8, s.67)

dediğini nereye koyacaklar? Oportünizmin şakacılığına mı? Yoksa devrimci cesaretliliklerine mi? Doğrusu bunlar atmaya geldi mi, acayip yüksekten atma devrimci(!) cesaretine sahip oluyorlar ve bunu da utanmadan, arlanmadan proleter enternasyonalizminin denektaşı olarak gösteriyorlar. İşte bunlar, amaca varmak için herşey mübahtır burjuva tekerlemesi olan burjuva mantığına tam denk düşmektedir.

Ve bunların gözü o kadar kararmıştır ki, ÇKP, Çin Devrimi ve Mao Zedung'a ne kadar çok küfrederlerse o kadar çok devrimci(!) cesarete sahip olduklarını sanmaktadırlar.

" Çin gerçeğinin anlaşılabilmesi için, onu gizleyen, örten Maoculuğun ideolojik zırhlarının tahrip edilmesi gerekiyordu. Bu gerçekleştiğinde, Çin'in hiçbir zaman sosyalizm yoluna girmediği gerçeği apaçık — M.Şehu'nun ajanlığının apaçık olduğu gibi -BN — ortaya serildi. Böylece bir zamanların sosyalist blokundan geriye yalnızca Marksizm-Leninizm yolunda sapmadan yürüyen küçük sosyalist Arnavutluk kaldı." (s.17)

Ne diyelim? Sizin bu kadar övgünüze karşın hala Enver Hoca sizi tanımıyorsa, doğrusu ayıp ediyor. Siz AEP maratonunda doğrusu diğerlerini bir adım geçmiş bulunuyorsunuz. Yani bu pozisyonunuzla Enver Hoca'dan çok Enver Hoca'cı ve AEP'den çok AEP'cisiniz. Bu sefer de sizi tanımazsa çok çok ayıp eder ve gerçek bir revizyonist dostunu kaybeder.

Ve bu revizyonizm, öyle bir revizyonizmdir ki, bugünün AEP'si için "AEP savunulmadan proleter enternasyonalizmi savunulamaz" diyecek kadar gözü dönmüş bir AEP hayranıdır. Bu hayran -

lık öyle bir yere gelip dayanmıştır ki, bu revizyonist bayları AEP ile Marksizm-Leninizmi eşitleyecek sınıra kadar götürmüş - tür. Ve iştahı açılan revizyonist yazar veya yazarlar, hiçbir sınırlama yapmaksızın:

" Günümüzde sosyalist Arnavutluk'a karşı tavır, proletarya enternasyonalizmine olduğu gibi, proletarya diktatörlüğü sorununda da Marksist-Leninist tutumun denektaşıdır. Bu nedenle dir ki, sosyalist Arnavutluk'un savunulması tayin edici ide olojik bir sorundur. Kuşkusuz Arnavutluk'u savunan herkes gerçek bir Marksist-Leninist olmayabilir. Fakat sosyalist Arnavutluk savunulmaksızın Marksist-Leninist olunamaz."(s.17) (abç)

Burada önce olumlu olanı koyalım. Marksizm-Leninizme göre: Gerçekten sosyalist bir ülke varsa, onu savunmayan Marksist-Leninist olamaz. Sosyalist ülkeyi savunan herkes de gerçek bir ML olamaz. Bunlar genel doğrulardır. Buna diyeceğimiz yoktur.

Ancak, bugünkü somut durumda, tartışılan somut konu ile bağı kurulduğunda, yaptığımız alıntıdaki genellikte bir Arnavutluk savunması bize sorun görünmektedir. Tartışılan konu, Mehmet Şehu'nun ajanlığı meselesidir. Bu bağıntı çerçevesinde ele aldığımızda: Mehmet Şehu'ya ajan demeyen gerçekte, Arnavutluk'u savunmuyor ve bu anlamda da Marksist-Leninist değildir. Ama Mehmet Şehu'nun ajanlığı kanıtlanamamıştır. Belge diye sunulan şeylerin belgelikle ilgisi yoktur. Enver Hoca'nın SBKP 20. Parti Kongresinin kararlarının propagandası hakkında "bunu Mehmet Şehu yaptı" derken; bizzat kendisinin bu kongrenin propagandasının yapıldığı belgeleri onaylaması sözkonusudur — bunu daha önce anlattık — ve hala — bildiğimiz kadarıyla — bu belgeler hakkında AEP ve Enver Hoca'nın tavrı soru işaretidir. Ve soru işareti ile kalınsa, "tavır almamak da bir tavırdır. Fakat oportünist bir tavırdır. Sonuçta da düşmana hizmet etmekten başka bir işe hizmet etmez" olacaktır. Peki, ya takınılan her tavrın ML olup olmayacağı DHB revizyonistleri için bilinmez midir? Bilinirdir, bilinirdir de, bunu söylerlerse kendi revizyonistlikle rini kendileri onaylamış olacaklarından, işlerine gelmemekte - dir. Üstelik biz soru işareti olmasından bahsediyoruz. Ancak so run soru işareti sorunu değildir. AEP'nin ve onun şaklabanları nın bu belgeleri hala Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelenin belgeleri olarak savunmalarıdır. Üstelik %150 AEP savunucusu D HB revizyonistleri bu işin sadece Enver Hoca ve AEP tarafından becerilebildiğinin propagandasını yapmaktadırlar. Ondan sonra da dönüp, Arnavutluk'u bizim gibi savunmazsanız Marksist-Leninist olamazsınız demektedirler. Onların bu tavrı, kargadan başka kuş tanımama tavrıdır. DHB revizyonistleri genel doğruları söyleyinceye kadar, tartıştıkları konuda AEP'nin (bugünkü) çizgisinin nasıl bir çizgi olduğunu, ASHC'nin nasıl bir sosyalist ülke olduğunu kanıtlarıyla ortaya koysalar ve ondan sonra genel doğruları söyleseler tartışmamız daha olumlu olurdu.Onlara bu konuda vereceğimiz somut yanıt: AEP ve Enver Hoca'nın doğrularının savunulması ve yanlışlarının reddedilmesi ile gerçekten Marksist-Leninist olunacağıdır. Yoksa hatalarıyla beraber AEP i, Enver Hoca'yı ve Arnavutluk'u savunmak Marksizm-Leninizmin alanını terketmek anlamından başka bir anlama gelmemektedir.Bu günkü AEP revizyonizmini şirin gösterme anlamından başka bir anlama gelmemektedir. Bunu proletarya enternasyonalizmi, bunu proletarya diktatörlüğünün denektaşı göstermek ise; DHB revizyonistlerinin savunduğu proletarya enternasyonalizminin sözde "proletarya enternasyonalizmi" olduğu, DHB revizyonistlerinin savunduğu proletarya diktatörlüğünün sözde "proletarya diktatörlüğü" olduğunun kanıtından başka birşey değildir. Ve yaptığı - mız alıntı dikkatli okunduğunda, kendilerinden başka doğru AEP ve Arnavutluk savunucusu olmadığı açıkça ortaya çıkmaktadır.

Bu %150 AEP savunucusu revziyonist baylar bununla kalmayıp, bir de çağrı yapıyorlar diğer akrabalarına.

" TKP/ML Hareketi olarak bütün devrimci-demokratları, — buna Çin Kruşçev'i Mao Zedung da dahil mi? Çünkü Hoca'nız onu da devrimci, ve ilerici, demokrat görüyor. -BN — özellikle de sosyalist Arnavutluk'u ve AEP'yi savunuyor görünen — aslında sözde savunan, çünkü sadece kendileri gerçekten de yürekten ve de devrimci(!) cesaretle savunuyor. -BN — TDKP, TİKB, Kawa ve Güney gibi grup ve çevreleri sosyalist Arnavutluk'u her fırsatta desteklemeye — haklı, haksız diye düşünmeden, devrimci(!) cesaretle -BN — ve Mehmet Şehu sorununda tavır takınmaya çağırıyoruz." (s.17) (abç)

Adı geçen grup veya çevrelerin bu çağrıya nasıl bir yanıt ve receğini veya vermeyeceğini bilmiyoruz.

Ama biz Bolşevik Partizan olarak bu çağrıya Lenin'le birlikte yanıt vermeyi düşünüyoruz.

" Kaynaşmış bir grup halinde — der Lenin yoldaş — sarp ve zorlu bir yolda, birbirimizin ellerine sıkı sıkıya sarılmış olarak ilerliyoruz. Düşman tarafından her yandan sarılmış durumdayız ve bunların ateşi altında hemen hemen hiç durmadan ilerlemek zorundayız. Özgürce benimsediğimiz bir kararla, düşmanla savaşmak amacıyla, daha başında kendimizi tek başına bir grup olarak ayırdığımız için ve uzlaşma yolu yerine mücadele yolunu seçmiş olduğumuz için, bizi suçlayan kimselerin bulunduğu yakınımızdaki bataklığa çekilmemek amacıyla birleşmiş bulunuyoruz. Ve şimdi aramızdan bazıları şöyle bağırmaya başlıyorlar: Gelin, bataklıga gidelim! Ve onları ayıplamaya başladığımız zaman da karşılıkları şu oluyor: Ne geri insanlarsınız! Sizi daha iyi bir yola çağırma özgürlünü tanımamaktan utanmıyor musunuz? Evet beyler, yalnızca bizi çağırmakta değil, istediğiniz yere, hatta bataklığa bile gitmekte özgürsünüz. Aslında bize göre sizin gerçek yeriniz bataklıktır, oraya ulaşmanız için SİZE her türlü yardımı yapmaya da hazırız. Yeter ki ellerimizi bırakın, yakamıza yapışmayın ve o büyük özgürlük sözcüğünü kirletmeyin, çünkü biz de dilediğimiz yere gitmekte 'özgürüz', yalnızca bataklığa karşı değil, yüzlerini bataklığa doğru çevirenlere karşı da savaşmakta özgürüz." (Lenin, "Ne Yapmalı?", s.17/18, Sol Yayınları) (açL)

Marksizm-Leninizm bugünkü AEP revizyonizmini savunma değildir!

Marksizm-Leninizm bugünkü AEP revizyonizmine karşı da zafer kazanacaktır!

Marksizm-Leninizm AEP revizyonizmine ve onun takipçilerine karşı da zafer kazanacaktır!

Sözümüzü:

" Ve gerçek proleter enternasyonalizmi revizyonizmi destek değil, ona karşı mücadele demektir. Arnavutluk'ta sosyalizmin kazanımlarını korumak diye bir derdi olanlar; AEP revizyonizmine ve onun her görüntüsüne karşı (şimdi Mehmet Şehu'ya karşı takınılan tavır bunun bir görüntüsüdür!) mücadele etmelidir. Bunu yapmayanın 'proleter enternasyonalizmi' lafta dır!" ile bitirelim. (BP13, s.41)

YAŞASIN MARKS, ENGELS, LENİN VE STALİN!
YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
KAHROLSUN HER TÜRDEN OPORTÜNİZM VE REVİZYONİZM!
B O L Ş E V İ Z M Y E N E C E K T İ R !

Selim.

TKP/ML-ABD/DKP ORTAK AÇIKLAMASININ "ÖĞRETİ"Sİ

(51. sayfadan devam)

Hangi devrimler? Nerede olacak bu "devrim"? Kimler yapacak bu "devrim"i?

"Ortak Açıklama"ya göre "emperyalist ülkelerde" dünya savaşı çıkmamış, devrim olamaz! Dolayısıyla bahsi geçen "devrim", bu ülkelerdeki "devrim" olamaz. Dolayısıyla bu ülkelerdeki komünistler de devrim yapamaz, onların yapabilecekleri tek şey — vah zavallılar— "emperyalist dünya savaşını, devrimci iç savaşa dönüştürmek yönünde çalışmak"tır.

O halde "dünya savaşını önleyecek devrim" olsa olsa "dünyanın ezilen alanları"ndaki (agd, s.18) "devrim", veya Partizan'ın deyimiyle "yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki" devrimdir. Bu devrimleri yapacak olanlar da bu ülkelerin komünistleri!

Gördünüz mü şimdi ABD DKP'nin etrafında oluşturduğu "Dünya Komünist Hareketi"nin "dünya çapında" "enternasyonal" işbölümünü!..

"Emperyalist ülkelerde" "emperyalist dünya savaşını, devrimci iç savaşa dönüştürme yönünde çalışmak";

"Dünyanın ezilen ülkelerinde", dünya savaşının başlamasını önlemek için — devrim yapmak!

»Birkaç Söz«e Birkaç Cevap

Aşağıda TKP/ML(B) .. Parti Hücresi imzalı, Şubat 1984 tarihli bir yazı yayınlıyoruz. Yazı aynı Parti Hücresinin Haziran 1983 sonu yazdığı, ve menşeviklerin Türkiye'deki somut pratiklerinden bazı örnekler de veren bir yazıya, menşevik İKK'nın 50. sayısında takınılan tavra cevap niteliğinde bir yazıdır.

Yazı Kurulu olarak bu yazıya dipnotlarla bazı ekler koyduk. Menşeviklerin yazısında getirilmiş olan ve Parti Hücresinin yazısında tavır takınılmamış olan bazı "iddialar"a cevabı Yazı Kurulu olarak biz verdik.

Devrimciler,

Yoldaşlar!

TKP/ML menşeviklerin Merkez Yayın Organı "İşçi Köylü Kurtuluşu"nun Kasım 1983 tarihli 50. sayısında "Bürokrat Mülteci YD Hizibine Birkaç Söz" başlığıyla bir yazı yayınlandı.

Yazı; bir parti hücremizin, Türkiye'de bir bölgede menşevik oportünistlerin bazı pratik karar ve uygulamalarını onların ideolojik-politik çizgileri ile birlikte ele alan, bu konuda devrimci kitlelere bilgi veren bir açıklamasına (Bkz. Bolşevik Partizan sayı 9/10) cevap olma iddiasındadır.

Kuşkusuz partimiz, kendisine yönelen eleştirilere; kendi belgeleri üzerinde yürütülen tartışmalara tavır takınmayı görevleri arasında saymaktadır.

Partimiz, devrimci kitlelerin yalan ve iftira ile aldatılmasına; onlara gerçek dışı bilgilerin verilmesine elinden geldiğince müsaade etmedi, etmeyecektir.

İşte menşevik oportünistlerin yazısı da, daha doğrusu "cevap denemesi" de üzerinde durulması gereken bu türden içerikte dir. Çünkü bu yazıda menşevikler yalan ve iftiracılık yolunda daha sistemli bir adım atmış; Marksist-Leninist yöntemi bir kez daha ayaklar altına almış ve yalnızca kendi tabanlarını elde tutabilmek için seviyesiz bir polemiğe girmişlerdir.

Menşeviklerin yazısı iki noktada incelenmelidir: yöntem ve içerik. Ve zaten yazı içerisinde bunlar birbirlerini tamamlar vaziyettedir.

Neden yöntem? Çünkü yöntem sorunu Leninizmin en temel sorunlarından biridir. Olayları incelemede, kavramada, savunmada ve uygulamada izlenen yöntem her zaman Marksist-Leninistlerle her türden oportünist ve revizyonistleri ayıran önemli bir ayırım noktası olmuştur.

Olguların tahrif edilmesi, siyasi hasmına savunmadığı görüşleri maletme ve sonra da ona bütün hışmıyla saldırma; yalan ve iftiracılık; tartışmayı esas sorunlardan tali sorunlar üzerine kaydırma, vb. vb. bunlar her zaman burjuvazinin, küçük-burjuvazinin Marksist-Leninistlere karşı kullandıkları yöntemlerdir.

Menşeviklerin yazısı burjuvazinin bu geleneksel yöntemlerinin yeni bir örneği; bir sürü keskin ve kurusıkı laflarla bezenmiş yeni bir yansımasıdır.

Leninistlerin yöntemi ise olguları bağıntıları içinde ele almak; pratik karar ve uygulamaların ideolojik temellerini açığa çıkarmak ve öncelikle o ideolojik kaynağı kavramaya çalışmak ve bu mücadelede hayali şeylere değil belgelere dayanmaktır.

Bunlar yönteme ilişkin öne çıkan birkaç noktadır, noktalardır. Bu nokta ya da noktalar ışığında bugün olan nedir?

Partimizin bir hücresi Haziran 1983 tarihinde bütün devrimcilere "Partizan"ın bazı pratik karar ve uygulamalarını teşhir eden ve bu pratik karar ve uygulamaların menşevik - oportünist çizgide nasıl ifadesini bulduğunu açıklayan bir yazı yayınladı. Devrimci dayanışma, birlik, vs. sorununda kabaca görüşlerini koydu.

Ama menşevik-oportünistler bu yazı karşısında kendi deyimleriyle "tahrik" oldular ve "bu tür tahrikçi yazılar"a "zorunlu" bir cevap yayınladılar.

Duygusallıkta aşırılığa kaçan ve gereğinden fazla "tahrik" olan sözkonusu yazının yazarı o hızı ile birçok noktayı birbirine karıştırmış; demagoji ve iftirada epeyce ileri gitmiş ve hatta ölçüyü biraz daha elden kaçırıp "alçakgönüllü" bir hayvanlar alemi uzmanı edasıyla bizi "kedi yavrusu" ve "kuyruğu hava gezen köpek"e benzeterek, kendisi de farkında olmadan "hayvan"larla polemiğe girmiştir.

İdeolojik mücadelede bu gibi kavramların kullanılması — yararı/zararı bir yana — tabii ki bizi ne korkutuyor, ne de telaşlandırıyor. Bundan dolayı bize karşı polemikte hayvani benzetmelerin yapılmasının bizim açımızdan pek bir önemi yok. Ama yazının yazarı ve o düşünceleri paylaşanlar açısından önemi olsa gerek. Sorun böyle hayvani benzetmelerin yerine oturtulması, ideolojik planda açıklanması sorunudur. Bu yapılmadıkça bu gibi hayvani benzetmeler yapmak yalnızca yazının yazarı ve o düşünceleri savunanlar açısından bir fikir verebilir. Nitekim yalnızca bu konuda değil, yazının birçok yerinde yazarın yaptığı ve fakat yerine oturtamadığı benzetmeler ve kavramlar bize onun niteliği hakkında epeyce bir fikir vermiştir.

Menşeviklerin yöntemi açısından yazıya bakalım, ki bu da yazarın niteliği hakkında bir fikir vermektedir.

Yazının girişinde şöyle deniyor:

" YD hizibi çıkardığı 'Bolşevik' Partizan adlı yayın organının son çıkan Ağustos-Eylül sayısında, yüksek perdeden 'teoriler'le bazı sorunlara sözde tavır takınarak devrimcilere yakışmayan ağızla dedikodu ve karalama türünden sayfalarca yazı yayınladı." (İKK sayı 50, sayfa 5) (abç)

Görüldüğü gibi menşevikler parti hücremizin yazısının "dedikodu" ve "karalama" örneği olduğunu iddia ediyorlar.

Burada menşevikler aslında dedikodu muhalifi olduklarını ima etmek istiyorlar. Peki ama, gerçekten dedikoduya muhalif olan, "dedikodu polemiği"ne karşı olan bir örgütün öncelikle ideolojik-siyasi sorunlar üzerine ve belgelere dayanarak bir mücadele çizgisi izlemesi gerekmez mi? Açıktır ki böyle olması gerekir.

Gelgelelim menşevikler için durum bu değildir. Olgular, onların aslında "dedikodu"lar, ya da dedikodu diye adlandırdıkları şeyler üzerinde tartışmaya daha meraklı olduğunu göstermektedir.

Şu gerçek bütün devrimciler tarafından bilinmektedir ki, partimizin Merkez Yayın Organı BOLŞEVİK PARTİZAN'da bugüne kadar ideolojik-politik içerikli, menşevikleri eleştiren bir dizi yazı yayınlandı. Menşevikler bu yazılara kayda değer bir cevap vermediler, bir dizi eleştirimizi aynı yöntemle cevaplamadılar. (1)

Ama "dedikodu" ve "karalama" örneği olarak adlandırdıkları bir yazımıza hemen bir cevap yayınladılar. "Dedikodu muhalifi" baylarımız kendileri açısından ilginç olan bu durumu nasıl açıklayacaklardır acaba?

Bu durum menşeviklerin "dedikodu" alanında daha başarılı olacaklarına dair var olan inançlarının pratikte yansımasından başka ne olabilir ki?

Menşevik-oportünistlerin ideolojik-politik içerikli bir dizi eleştirimize cevap vermezlerken, "dedikodu"(!) örneği olarak adlandırdıkları — ki gerçek durumun bu olmadığı sözkonusu yazımızın incelenmesiyle anlaşılır — bir belgeye kısa bir sürede derhal "cevap" (hem de ne cevap!) vermelerinin onların objektif olarak da, sübjektif olarak da dedikoduları tartışmaya meraklı olduklarını göstermesi sorunun bir yanıdır. Sorunun bu yanı onların genel pozisyonu hakkında bir fikir vermesi açısından önemlidir.

Bir de sorunun diğer yanı var. Bu da menşevik-oportünistlerin sözkonusu yazılarında somut olarak nasıl dedikodu yaptıklarıdır.

Çirkin iddialarda bulunma, ama bunları kanıtlamak için sorumluluk duymama; siyasi rakibinin savunmadığı görüşleri ona maletme ve sonra da bütün hışmıyla bu görüşlere saldırma biçimindeki bu dedikoduculuk örnekleri yazıyı süslemektedir.

Bir örnek. Menşevikler şöyle diyorlar:

"... Çünkü acizliğin ve yok olmanın verdiği kinle ağzından çıkanı kulağı duymayacak kadar devrimci yayınlarda kullanılmaması gereken bütün kelimeleri peşpeşe dizen..." (agy,s.5) (abç)

İnsan bizim yazımızdan habersiz olarak bu sözleri okuyunca, bu "bütün kelimeler"in neler olduğunu gerçekten merak eder. Bu durumda iddia sahibinin bunların hem kendilerini ve hem de "kötülüklerini" ortaya koyması gerekmez mi? Bu iddiaları ileri sürenler başka türlü nasıl inandırıcı olabilirler ki?

Ama nafile! Sözümona bizim "yok olduğumuz" uyduruluyor; bunun bizim kinimizi arttırdığı — kime karşı, neye karşı belli değil — hayali teorisi uyduruluyor ve sonra da ağzımızdan çıkmaması gereken, kulağımızın duymaması gereken "bütün kelimeleri peşpeşe" sıraladığımız iddia ediliyor ve evet, söylenenler orada noktalanıyor. Noktalanıyor, çünkü o iddia edilen meşhur "bütün kelimeler" yazıda yok ki.

Şimdi menşeviklerin bu tavrına ne demeli? Yalancılık mı, iftiracılık mı, dedikoduculuk mu? Hangisi değil ki? (2)

Başka bir örnek:

"... Hizibe gelince. Hizibin o kuş beynine göre her ayrılan ve giden elindeki ile gitsin veya oturup bizimle hissesini bölüşsün ve payına düşeni alıp gitsin. İşte hizibin mantığı." (agy, s.7)

Bu örnek birinci örnekten, hiç olmazsa bu konuda varolan siyasi görüşümüz üzerine tartışılmış olması bakımından bir dereceye kadar farklıdır. Bu bakımdan bu konuda belgeler üzerinde tartışarak menşevik-oportünistlerin yalancılığını, iftiracılığını, dedikoduculuğunu ortaya koymak daha da mümkündür.

Menşeviklerin iddiasına göre, biz "her ayrılan ve giden elindekiyle gitsin ya da bölüşsün" demişiz. Bizim "kuş beynimizin" mantığı bu imiş!

Oportünizmin ve özel olarak menşevik-oportünizmin bizim ortaya koyduğumuz ilkesel görüş ve eleştiriler karşısındaki zavallılığı kimlerin gerçek "kuş beyinli" olduklarını göstermede bize malzeme verecek durumdadır.

Şimdi belgelerden bizim gerçek görüşlerimize bakalım:

" Biz bu konuda daha önce BOLŞEVİK PARTİZAN 14/4'te tavır takınmıştık. Biz bir örgütün imkanlarının o örgütün bütünü tarafından yaratıldığını ve eğer ideolojik temellere dayanan ve her iki kanadın da devrimci mücadeleye devam ettiği türden bir bölünme varsa, sözkonusu imkanların düzenli bir biçimde bölüşülmesinden yanayız. Ama eğer tek tek insanlar özel hayatlarına çekilmiş iseler kuşkusuz bu değerlerin bölünmesini gerektirmez." (Bolşevik Partizan 9/10, s.43)

Görüldüğü gibi sorun burada çok açıktır. Burada "her ayrılan elindekiyle gitsin" diye birşey söylenmiyor. Aksine, "eğer tek tek insanlar özel hayatlarına çekilmiş iseler bu değerlerin bölünmesini gerektirmez" deniyor. Bireyler açısından bu şekilde konan sorun, örgütler açısından somut olarak konuyor: "eğer iki kanat da devrimci mücadeleye devam ediyorsa". Bu tabii ki bu örgütlerin yapıları, acil ihtiyaçları vb. gibi durumların gözönüne alınarak değerlerin bölüşülmesini gerektirir. Bu bölüşülme ise %50 gibi mutlak bir oranda değil, somut olarak devrimci bir örgütün yaşayabilmesi açısından duyulan ihtiyaca göre ve varolan imkanların bunu karşılayıp karşılamayacağına göre bir bölüşmedir, vb.

Şimdi böyle açık bir ifadeden menşevik yazarın çıkardığı sonuca varan beyin, görüşümüzce "kuş" değil ama tam bir burjuva beynidir!

Bizim bu görüşlerimiz önce menşevikler tarafından çarpıtılıyor ve sonradan da "her ayrılan elindekiyle gitsin" şeklinde kuşa çevrilerek bizim adımıza sunuluyor. Menşeviklerin bizim adımıza sundukları bu görüş ile yukarıda kendi belgemizden aktardığımız görüş arasında en ufak bir benzerlik var mıdır? Olmadığı açıktır.

Ama ne demişler: Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul-zurna az..!

Onlar; bu noktada bizim görüşlerimizi değiştirdikleri için tahrifatçı; bize ait olmayan bir görüşü bizim görüşümüzmüş gibi gösterdikleri için iftiracı; ve bizim görüşümüz olduğunu söylediklerini bu konuda belgelerimize dayanarak kanıtlamadıkları için dedikoducudurlar.

Leninist yöntemi ayaklar altına alanların bu pozisyona düşmelerinde anlaşılmayacak hiçbir şey yok.

Burada sorunun başka bir yanına işaret etmekte de yarar var. O da şudur: Eğer menşevik-oportünistler kendi içlerinde biraz tutarlı olsalardı, "her ayrılan ve giden elindekiyle gitsin" veya değerlerin kimde kalacağı sorunu ancak her iki tarafın üç kağıtçılığı, açıkgözlülüğü ve karşılıklı çarpışmaları sonucu belli olsun vb. gibi görüşlerin ancak kendi görüşleri olabileceğini görürlerdi.

Gerçekte böylesine sakat görüşler ancak menşeviklerin görüşüdürler. Çünkü eğer örgütün bölünmesi halinde maddi değerler bizim önerdiğimiz metotla bölüşülmezse, bu durumda örgütlerin birbirlerine karşı şiddet kullanmaları, ya da hırsızlık yapmaları kaçınılmaz olur ve nitekim olmuştur. Veya en azından "her kes elindekiyle gitsin" anlayışına uygun hareket edilir. Başka türlü olması zaten olanaksızdır.

Menşevik-oportünistlerin Leninist yöntemi ayaklar altına almalarının tipik bir başka örneği de; siyasi rakibini, bazı noktalarda adeta zorlanarak eleştirdikleri halde, aynı konuda kendi pozisyonlarını görmeme veya gizleme tavrıdır.

Bir örnek. Menşevikler şöyle diyor:

" Hizip ... bu türden tahrikçi yazılarla kendilerine zorunlu cevap verilecek ortamı yaratmak istiyor. Ama bunu yaparken de hizip provokatif ve polisiye bir tutuma yer yer düşüyor." (agy, s.5)

Menşevikler bu alıntının hemen devamında bizim "provokatif" liğimizi 1983 yılı 12 Eylül'ünde Batı Almanya'nın Köln şehrinde yapılan bir yürüyüşte bizim yoldaşlarımızın menşeviklerden bazılarını dövüp yaraladıklarını iddia ederek; polisiye tutumu muzu da bizim "Bugün Partizan'ın önemli bazı kadroları yurtdışına kaçmıştır, Partizan oportünistleri neden bunlara mücadele kaçkını demektedirler?" şeklindeki sorumuza (bkz. BP9/10, s. 44), "Şimdi biz hizibin burada (hedef gösterircesine) belirttiği şeyin polisiye bir tavır olduğunu belirtiriz" (İKK 50, s.8) şeklinde cevap vererek sözde "ispatlamış" oluyorlar!

Bu her iki durumda da menşevik-oportünistlerin kendi pozisyonlarını görememeleri gerçekte onların Marksist-Leninist özeleştiri geleneğinden zerre kadar nasibini alamadıklarını gösteriyor.

Bir kere yurtdışındaki yürüyüşte bizim yoldaşlarımızın kavga çıkardıkları kuyruklu bir yalandır. Bu sorunun bir yanıdır. Ama madem bu baylar bu konuda böylesine hassastırlar, ya da hassas oldukları imajını veriyorlar (ki yazılarında aslında binlerce devrimcinin bizim yoldaşlarımızı linç etmek istedikleri, ama kendilerinin buna engel olduklarını belirtiyorlar!!!!!), o halde daha düne kadar Batı Almanya'da bizim yoldaşlarımıza karşı giriştiğiniz kavgalı-bıçaklı saldırılarınızı, hatta o adice hırsızlık olaylarınızı nasıl açıklayacaksınız? Gecelerde bizim yayınlarımızı sattırmamak için şiddete başvuran sizler, nasıl oluyor da bu zorbalıklarınız hakkında tek kelime özeleştiriver meden bugün bizi koruyan "babacan" rolüne giriyorsunuz?

Bu kadar pişkin bir ikiyüzlülük az görülür doğrusu!

Diğer örnekte de aynı ikiyüzlü pozisyondasınız baylar. Sizden bazı önemli insanların yurtdışına kaçtıklarını söylemek polisiye bir tutum ise — ki biz kesinlikle böyle değerlendirmiyoruz — o zaman sizin şu sözleriniz "neyin tutumudur"?

" Kaldı ki sizin şefiniz bizim saflarımızdayken yine yurtdışındaydı. Niye o zaman buna mücadele kaçkını vb. denmiyordu? Ama sizin şefiniz ülkeye çağrıldığında işte o zaman işler değişti. Kırk dereden su getirerek ülkeye gelmemek için diretti. Peki bunun adı nedir? İsmini siz koyun... Yıllardır Avrupa'nın rahatlığına alışan bu adam ülkeye gelipte o zor koşullarda mücadele etmez. Biz bunu söylüyoruz ve zaman da bizim bu konuda haklı olduğumuzu size bir kez daha kanıtlayacaktır." (agy, s.8) (3)

Biz burada sözünü ettiğiniz yoldaşın ülkeye gelip gelmeyeceği, zamanın ne göstereceği vb. gibi soyut şeyleri tartışmayı gereksiz görüyoruz. Siz onu falcı kadınlarla tartışırsanız belki de bir sonuç elde edebilirsiniz! Çünkü görünen o ki böyle acayip şeyleri tartışmaya pek meraklısınız.

Tartıştığımız asıl sorun nedir?

Siz bizim "Partizan'ın önemli bazı insanları yurtdışına kaçtı" şeklindeki cümlemize "polisiye tutum" damgasını yapıştırıyorsunuz ve hemen peşinde — evet, hemen peşinde — bizim "şefimiz"in(!) yıllardır Avrupa'da olduğunu yazıyorsunuz.

Çok komik birşeydir bu. Sizin deyiminizle ağzınızdan çıkanı kulağınız duymuyor galiba, veya yazdığınız şeylerin bilincinde değilsiniz. Sizin burada bizim "şefimiz"in hakkında söyledikleriniz şeyler tam da onu hedef göstermektedir. Üstelik siz yalnızca onun Avrupa'da olduğunu söylemekle yetinmiyor, onun kademesini de — eski bilgilerinize dayanarak — açıklıyorsunuz.

Ve yine de sizin bu tavrınız "Marksist-Leninist tavır" olu-

yor da, bizim "Partizan'ın bazı önemli insanları yurtdışına kaçtı" şeklindeki sözlerimiz "polisiye tutum" oluyor.

Bu kadar pişkin bir ikiyüzlülüğü hangi kelimelerle açıklayalım? Herkesin kavrayabileceği bu oportünist tutumu halkın şu sözü ifade eder: "Arife tarif gerekmez."

Bu sözleriniz aynı zamanda sizin tam da bizim belirttiğimiz gibi "kişiler hakkında konuşmaya meraklı olduğunuzun" yeni bir örneğidir. Her ne kadar "biz kişiler hakkında konuşmaya meraklı değiliz" diyorsanız da inandırıcı olamıyorsunuz. Çünkü bu yazınızda bunun örneklerini veriyorsunuz.

* * *
* *
*

Menşevik oportünistler yazılarında Leninist yöntemi başka noktalarda da ayaklar altına alıyorlar, çiğniyorlar.

Çeşitli noktalarda bizim yönelttiğimiz bazı eleştiriler, ya da yaptığımız bazı tespitler karşısında gerçekten kendi hata ve eksikliklerini görecekleri yerde, "zoraki savunma" pozisyonuna giriyorlar; somut bir dönemde yürütülen bir eleştiriye başka bir dönemden örnekler vererek kendilerini aklamaya ve böylece bizim haksızlığımızı kanıtlamaya(!) çalışıyorlar.

Bir örnek.

Menşevikler önce bizim yazımızdan şu alıntıyı yapıyorlar:

" Partizancı oportünistler kendilerinden ayrılan yoldaşların 'mücadele kaçkınları' olduklarını duyurmak için derhal bir bildiri çıkarma gereğini duyuyorlar. Bu ölçüde kişiler hakkında konuşmaya meraklıdırlar. Ama mesela televizyona çıkıp kendilerine 'gelin teslim olun', 'devletin saflarında kahramanlık yapın', 'çok pişmanız' vb. vb. gibi hainçe sözler sarfeden genel sekreterlerinin kişiliği hakkında konuşmak istemiyorlar. Bu tutarsızlığın kaynağı da oportünizmdir." (Bkz. BP9/10, s.44; aktaran İKK 50, s.27)

Görüldüğü gibi burada menşeviklerin "kişiler hakkında konuşmaya meraklı" oldukları genel olarak vurgulanmakta ve bunların bir bölgede kendilerinden ayrılan arkadaşlar için çıkardıkları bir bildirinin içeriği buna somut bir örnek olarak verilmektedir. Daha sonra Menşeviklerin neden aynı duyarlılığı A. Haydar Akgün hakkında göstermedikleri sorulmakta ve bunun tutarsızlık olduğu haklı olarak vurgulanmaktadır.

Bu eleştirinin yürütüldüğü tarih Haziran sonu 1983'tür. Yani Ali Haydar Akgün'ün konuşmasının üzerinden yaklaşık iki ay geçmişti ve menşeviklerin bu konuda hiçbir yazılı açıklamaları yoktu. Hiçbir yazılı açıklamanın olmaması bizim bu konudaki eleştirimizin somut olarak haklılığını göstermektedir. Bu durumda menşeviklerin somut olarak o zamanki iki ay zarfında neden bir açıklama yapmadıklarını açıklamaları, bunun gerekçelerini göstermeleri gerekirdi.

Ama menşevik-oportünistler öyle yapmıyorlar. Hatalarını ya da eksikliklerini kabul etmek yerine, "zoraki savunma" pozisyonuna girerek şunları söylüyorlar:

" Hizip burada yine samimi davranmamaktadır. Birincisi, biz A.Haydar hakkındaki tavrımızı açıkça ortaya koyduk. A. Haydar'ın yakalanmasının hemen ardından yayın faaliyeti aksayan ve birkaç ay sonra yayına başlayan İKK 48. sayıda bu konuyu işledik. Hizip bunu bile bile bu konuda bizim hiç bir ses çıkarmadığımız yalanını yayıyor. Yine bu sayıda da A.Haydar hakkında Merkez Komitesinin tavrını yayınladık. Ancak bunu kör olanlar görmez." (İKK sayı 50, s.27)

Buradaki birden fazla sorunu ayrı ayrı ele alalım.

Menşevikler yazıda A.Haydar hakkında açıkça tavır takındıklarını yazıyorlar. Ama belgelerin tarihine bakıldığında menşeviklerin bu sözlerinin bizim eleştirilerimize cevap olmadığı hemen anlaşılır. Bir kere bizim bu konuda eleştiri yürüttüğümüz tarih Haziran sonu 1983'tür. Menşeviklerin ise açıkça tavır takındık dedikleri belge İKK 48. sayıdır. Bu sayı Ağustos - Eylül 1983 tarihlidir. Yani bizim bu konudaki eleştirimizden en az iki ay sonra.

İkinci olarak, menşeviklerin "bu sayıda da Merkez Komitesinin tavrını yayınladık" dedikleri sayı İKK 50. sayıdır. Bu sayı Kasım 1983 tarihlidir. Yani bizim eleştirimizden 5 ay sonra.

Ama şu ilginçliğe bakın ki, menşevik yazar "Ancak bunu kör olanlar görmez" demeyi de ihmal etmemiş. Yani menşevik yazının yazarı kendini öyle kaybetmiş ki, bize şunu söylemek istiyor: Neden 5 ay veya 2 ay sonra bizim bu konuda tavır takındığımızı görmüyorsunuz, öyleyse siz samimi değilsiniz...! Siz körsünüz...!

Ne tuhaf bir tavır. Burada asıl "kör"ler ellerinde belgelerimiz olduğu halde bu belgelerde neyi ne zaman eleştirdiğimizi görmeyenler değil midir? Görüldüğü gibi menşevikler kendilerini savunmak için zorlanıyorlar, zorlandıkça komikleşiyorlar.

Başka bir örnek.

Menşevik-oportünistler devrimci dayanışma konusunda olumsuz bir pozisyonda oldukları noktasında bizim yönelttiğimiz eleştirilere öfkeleniyorlar:

" Biz devrimci dayanışma gereği birçok örgüte silah yardımı yaptık. Biz cezaevlerinden adam kaçırılmasında, kaçan adamların barındırılması görevini de üstlendik. Yine birçoğuna maddi yardımda bulunduk. Biz kendi şeflerine dahi ciddi arandığı için silah bıraktık, yine bugüne kadar, bugün de sizi ilişkilerimizde barındırdık ve barındırıyoruz." (agy, s. 6) (4)

Menşevik-oportünistler burada bizim eleştirilerimiz karşısında zorlanmakta, çoğu ayrılık öncesi TKP/ML dönemine ait örnekler vererek bugün pratikte devrimci dayanışmayı nasıl balta ladıklarını gizlemeye, gözlerden saklamaya çalışıyorlar. Yazının sağına-soluna serpiştirilmiş bir sürü keskin ve kurusıkı laflar da menşeviklerin bu tavırlarını süsleme vazifesini görüyor.

Birçoğu bölünme öncesi gerçekleştirilen dayanışma örnekleri ile; yukarıda sıraladığımız, menşeviklerin bugünkü uygulamaları arasındaki farklar düşünüldüğünde, gerçekte menşeviklerin bu alanda devrimci konumlarını önemli ölçülerde terkettikleri ortaya çıkmaktadır. Ve zaten bizim üzerinde durduğumuz bir sorun da budur.

* * *
* *
*

Menşevik-oportünistlerin "tahrik" sonucu oluşmuş "zorunlu" cevabı görüldüğü gibi sıraladığımız noktalarda Marksist-Leninist yöntemi bütünüyle ayaklar altına alan içeriktedir.

Kuşkusuz bu anti-Leninist, ve ancak burjuvazinin, küçük-burjuvazinin sınıf karakterini yansıtan yöntem polemiğin içeriğine de yansımış; böylece menşevikler asıl tartışma noktalarını terkederek tümüyle olumsuz bir pozisyonda tali noktaları tartışma konusu yapmışlardır.

Yazıda; bizim üzerinde durmadığımız, durmayı da gereksiz gördüğümüz bu ve benzer daha başka noktalar vardır. Ama biz bu kadarının bile menşeviklerin sınıfsal ve siyasal özlerini en azından belli ölçülerde yansıttığını düşünüyoruz.

Şimdi de menşevik-oportünistlerin yazılarında dile getirmeye çalıştıkları bazı "teorik" görüş ve anlayışlarına değinelim.

Bu sorun yazının belli ölçülerde "teorik" bölümünü oluşturuyor. Belli ölçülerde diyoruz, çünkü menşevikler kendi olumsuz pratikleri ile "teorik" çizgilerinin birbirleriyle bağlantılarını ortaya koyan bizim yazımıza cevap verirken, sorunun teorik çizgiyle ilgili bölümüne ya hiç değinmemekte, ya da sadece bir kaç soruna "şöyle bir dokunmaktadırlar".

Oysa kuşkusuz onların pratik karar ve uygulamalarının esas kaynağı kendi çizgileri, anlayışlarıdır. Çizgideki sakatlıklar; eklektik ve çelişkili olmak durumu; anlayışlardaki en kaba sığlık ve darkafalılık zaman zaman pratikte yansımaktadır ve yansıyacaktır. Pratiğe ilişkin çeşitli olguların yorumunda bu darkafalı anlayışlar açık bir biçimde yansımaktadır.

Bu darkafalı anlayışın teorik bir sorunda yansımasına bir örnek: Menşeviklerin yazısında şöyle deniyor:

" İşte ukalalığın daniskası buna denir. Ey bizim keskin 'Bolşeviklerimiz'. Bu gidişle çok ulu ve şerefli bir terim olan Bolşevikliğin adını da batıracaksınız. Örnek komünistleri beslerleyen bu isim aynı zamanda Rusça'da çoğunluk anlamına da gelmektedir. Ama ya siz! Siz bununla ne denli uyum teşkil ediyorsunuz. Ne TKP/ML'nin II.Konferansında çoğunluk sağladınız, ne de kitle ilişkilerinde. Ama utanmadan ne hikmetse hemen bir çırpıda 'Bolşevik' oluverdiniz." (agy, s.6)

Menşeviklerin yazarı burada önce genel olarak Bolşevizmin ne demek olduğu konusunda, sonra da bizim kendimize Bolşevik dediğimiz konusunda cahilliğini açığa vuruyor. Bu yüzden biz ona önce bu konuda yazılı-çizili şeyleri bir kez daha okumasını salık veriyoruz.

Yazara göre Bolşevik olmak demek örnek komünist olmanın yanısıra "çoğunluk" demektir. Ve tabii bayımız Bolşevizm hakkındaki bu darkafalı yorumunu bize uyarlamaya çalışıyor, bizim gerçek durumumuz onun kafasındaki "Rusça" sözlüğe uymayınca bizim

Bolşevik olmadığımızı şıp diye tespit ediveriyor.

Yazara göre kendilerinin Bolşevik olması gerekir. Öyle ya, çünkü kendileri bize göre daha çoğunluktadır. Veya mesela 1976 da TKP/ML bölündüğünde kitle ilişkilerinde ve üyeler içerisinde çoğunluk sağlayan TKP/ML Hareketi'nin Bolşevik olması gerekir. Çünkü o zaman onlar "Halkın Gücü"ne göre daha çoktular.

İşte menşeviklerin bu konudaki darkafalılığı bu saçma sonuca vardırıyor.

Şimdi artık Bolşevizm kavramı 1904'teki "çoğunluk" kavramını değil, öncelikle Marksist-Leninist teori ile donanmış, yetkinleşmiş, uzmanlaşmış, sürekliliği sağlayan bir önderler grubuna sahip olmayı ifade ediyor.

Komünist Enternasyonal döneminde, KPD üyelerinden Herzog'la konuşmasında Stalin, "Bolşevikleşmek için" diyordu, "onlar olmadan Komünist Partisini Bolşevikleştirmenin olanaksız olduğu en azından bazı temel önşartların yaratılması gereklidir."

Stalin bu temel önşartları 12 ana noktada formülleştiriyor ve —dikkat edilsin— bu önkoşulların gerçekleştirilmesinin Bolşevikleşmek için bir ön adım olduğunu vurguluyordu. Stalin'in ısrarla vurguladığı, ama bizim menşeviklerin bir türlü kavrama dığı, ya da kavramak istemedikleri ise şu en temel gerçektir:

" Böyle bir siyaseti —bolşevikleşme siyasetini -BN— ancak başında sosyal-demokrasinin bütün her türlü zaafından kendi partilerinin güçlenmesi için yararlanacak kadar tecrübe sahibi, ve kısmi başarılar karşısında devrimci gelişme perspektifini yitirmeyecek kadar teorik eğitimden geçmiş bir önderler çekirdeğinin bulunduğu bir parti uygulayabilir." ("KPD'nin Perspektifleri ve Bolşevikleşme Üzerine", Yeni Tip te Partinin Temel Özellikleri, Bolşevik Partizan Yayınları, s.158) (abç)

Demek ki mesele menşeviklerin ortaya koyduğu gibi basit bir çoğunluk-azınlık meselesi değildir. Eğer öyle olsaydı bizim menşeviklerimiz 1906'da Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi içinde Menşeviklerin çoğunluk, ve Lenin ile taraftarlarının azınlığa düşmelerini nasıl açıklayacaklardı? Bizim menşeviklerimizin bu günkü mantığına göre hareket edersek Lenin ve taraftarları "Menşevik", Plehanov ve taraftarları ise "Bolşevik" olurdu. Bu dar kafalı yorumun varacağı sonuç budur.

Bu gerçeği böylece ortaya koyduktan sonra, menşevik yazara ve onun görüşlerini paylaşanlara bizi eleştirdikleri kendi yayın organlarında Lenin'den yaptıkları şu alıntıyı da bir kez de biz buraya aktaralım. (Kendi yayınlarında yayınladıkları halde onun gerçek anlamını aynı sayıda reddeden bu insanlara belki de öğretici bir ders olur.)

" Rusya'da bugünün devrimci sınıfı olan proletaryayı temsil eden siyasi bilinçli ve kararlı devrimciler sayısal olarak son derece zayıftılar. Birkaç kişiydiler, sınıflarının azami 1/1000 veya hatta 1/100 000 'ini içeriyorlardı. Oysa birkaç yıl sonra bu birkaç kişi, bu sözde gözardı edilebilir azınlık kitlelere, milyonlara, on milyonlara önderlik etti. Neden? Bu azınlık gerçekten bu kitlelerin çıkarlarını temsil ediyordu, çünkü yaklaşan devrime inanıyordu, çünkü yaklaşan devrime en yüksek bağlılıkla hizmet etmeye hazırdı."

Aynı makalede Lenin şunları da söylüyor:

"... Ve Almanya'da Karl Liebknecht ve Otto Rühle bir ayrılıktan korkmadıkları için, açıkça bir ayrılığın gerekli olduğunu açıkladıkları için ve bunu uygulamakta tereddüt etmedikleri için onların faaliyetleri sayısal olarak zayıf olmalarına rağmen proletarya için muazzam önem taşımaktadır. Liebknecht ve Rühle 108'e karşı sadece iki'dirler. Fakat bu iki, milyonları, sömürülen kitleyi, nüfusun ezici çoğunluğunu, insanlığın geleceğini, her geçen gün yükselen ve olgunlaşan devrimi temsil ediyor." (Lenin'den aktaran İKK sayı 50, s. 30)

Görüldüğü gibi, Lenin de çoğunluk-azınlık ayrımının geçici olduğunu, kalıcı olan şeyin proletaryanın devrim davasının temsili sorunu olduğunu ortaya koymaktadır. Ve bu gerçek, Marksizmin ABC'si gibi birşeydir.

Hemen her yazılarında, hatta her sözlü tartışmalarında bizim 5-10 kişi olduğumuzu söylemeden "huzur bulamayan" bu menşeviklere biz Marksizmin bu ABC'sini öğrenmelerini tavsiye ediyoruz.

Sorunun teorik yanı ile ilgili olarak menşevik-oportünistlerin cahilliğini ortaya koyduktan sonra, bizim bugünden kendimizi Bolşevik ilan etmediğimizi, bunun menşevik yazarın yalanlar dizisinin bir başka parçası olduğunu da belirtelim. Biz, BOLŞEVİK olmayı, kendimiz için bir HEDEF, varılması gereken bir HEDEF olarak tespit ettik ve oraya nasıl ulaşılacağı ile ilgili noktalarda görüşlerimizi, bugünkü görevlerimizi, uzun vadeli görevlerimizi vb. ortaya koyduk.

Bizim kendimizi gerçek anlamda Bolşevik ilan ettiğimiz türünden yalan söyleneceğine, bu konudaki görüşlerimize karşı bir mücadele yürütülmelidir. O zaman daha seviyeli bir tartışma olur, ve hangi örgütün Bolşevizme gideceği, hangisinin gitmeyeceği daha iyi açığa çıkmış olur.

Bu konuda sonuç olarak menşevik-oportünistlerin "Bolşevizm" değerlendirmesi konusundaki darkafalılıklarını belirttikten sonra bir başka soruna geçelim.

Menşevikler sözkonusu yazılarında bizim, kendilerinin Karşı Devrim ile aralarındaki sınır çizgilerini yer yer ortadan kaldırmasına ilişkin olarak verdiğimiz yurtdışında karşı-devrimci grup ve partilerle yapılan eylembirliğiyle ilgili şunları söylüyorlar:

"... Hizip bunun böyle olmasını platforma sosyal-emperyalizm teriminin ve ona karşı mücadelenin bahsedilmemesine bağlıyor. Öncelikle şunu belirtelim ki bu eylem cuntaya karşı mücadele temelinde oluşan bir eylem birliğidir. Bu platformda sosyal-emperyalizm teriminin yer almaması sosyal-faşistlerin de bu işin içinde olmasına direkt bağlı değildir." (agy s.8)

Önce şunu belirtelim ki, burada bizim görüşümüz doğru yorumlanmamış. Biz sözkonusu platformun olumsuz olmasını yalnızca sosyal-emperyalizm teriminin ve ona karşı mücadelenin olmamasına bağlamadık. Bunu "örneğin" diyerek, yalnızca bir örnek olarak verdik ve "bu platform içeriği itibarıyla revizyonistti ve kesinlikle devrimin hedeflerini net bir biçimde ortaya koymuyordu" şeklinde bir genel değerlendirme yaptık. (Bkz. BP9/10, s.43)

Biz sözkonusu platformu; işçi sınıfının önderliğini açıkça savunmadığı, demokratik halk devrimini savunmadığı, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını (ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını) açıkça savunmadığı, genel olarak komprador patronağa devletine karşı değil, cuntaya karşı mücadeleyi öne çıkardığı, onu hedeflediği vb. gibi bir dizi nedenden dolayı "Devrimle Karşı-Devrim arasındaki en kaba ayrım çizgilerini ortadan kaldıran, devrime hizmet etmeyen" bir platform olarak değerlendirdik. (Bkz. 12 Eylül 1983'te yayınlanan Bolşevik Partizan bildirisi)

Böyle bir platforma imza atmak, ve bu platform çerçevesinde karşı-devrimci grup ve partilerle eylembirliği yapmak tabii ki Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki sınır çizgisini bu noktada kaldırmaktır. Ve bu noktada partimizin, parti hücremizin yürüttüğü eleştiri haklı olmasının yanısıra, bugünkü koşullar dikkate alındığında, hangi örgütün nereye gittiğini göstermesi açısından da önemlidir.

Kaldı ki "direkt bağlı olmama" sorununda Rus sosyal emperyalizminin uşaklarının sosyal-emperyalizme karşı çıkılan bir platformu imzalamayacağını menşevik yazarın da herhalde bilmesi gerekir!

Menşevik yazar daha sonra kendisinin eylem birliği konusundaki sakat uygulamalarını haklı gösterebilmek için bir de Lenin den şu alıntıyı yapıyor:

" Kendisinden daha güçlü olan bir düşman, en son kertesine varan bir çaba gösterilerek ve düşmanlar arasındaki en küçük çatlaktan, ayrı ayrı ülkeler burjuvazisi arasındaki, her ülkenin içindeki burjuvazinin çeşitli grupları ve kategorileri arasında en küçük çıkar çelişkilerinden ve aynı zamanda geçici bir müttefik olsa da, sallantılı olsa da, koşula bağlı bulunsa da, pek o kadar sağlam ve güvenilir olmasa da, sayıca güçlü bir müttefiki kendi yanına kazanmak için en küçük olanaktan, en büyük özen ve uyanıklıkla, en ustaca ve akıllıca yararlanıldığı taktirde, yenilgiye uğratılabilir. Bu geçi kavramayan bir kimse Marksizmin ve genel olarak modern bilimsel sosyalizmin de zerresini anlamamıştır." (Lenin, Sol Komünizm, s.75/76; aktaran İKK sayı 50, s.8)

Menşevikler Lenin'in bu sözlerini aktardıktan sonra, bunun bizim "troçkist" görüşlerimizi çürüttüğünü sevinerek ilan ediyorlar.

Oysa gerçek nedir?

Lenin bu alıntısında düşmanı yenilgiye uğratmak için proletaryanın "sayıca güçlü bir müttefiki kendi yanına kazanması" gerektiğini, bunun için (bu müttefikleri kazanmak için) düşmanlar arasındaki en küçük çatlaktan yararlanılmasını savunmaktadır.

Peki, menşeviklerin yaptıkları bu mudur? Yani onlar, mesela düşmanları içinde ayrım yaptıktan sonra "en büyük özen ve uyanıklıkla" TKP, TSİP, vb. partileri "proletaryanın yanına mı ka

zanıyorlar"?

Durumun bu olmadığı yapılan eylembirliklerinden haberi olan lar için açıktır, ya da açık olmalıdır. Bu eylembirliklerinde başta TKP olmak üzere karşı-devrimci parti ve gruplar, devrimci gruplar arasındaki kafa karışıklığından yararlanarak bu grup ları peşine takıp sürükleyebilmişlerdir.

Bu bir olgudur. Bunun böyle olması da içinde bulunulan şart larda kaçınılmazdır! Proletarya partisinin düşman kampındaki çe lişmelerden ustaca yararlanabilmesi için onun yararlanabilecek güçte olması; yararlanabilecek teorik berraklığa; ideolojik sağ lamlığa; siyasi açıklığa; sağlam bir örgüte sahip olması gerekir. Aksi taktirde yapacağı, çelişmelerden yararlanma adına kar şı-devrimcilerin bir bölümünün amaçlarına —niyeti ne olursa ol sun— hizmet etmek olacaktır!

Devrimci örgütlerin karşı-devrimci örgütlere göre son derece güçsüz olduğu bugünkü koşullarda karşı-devrimcilerle yapıla cak eylembirlikleri genel olarak karşı-devrimcilere hizmet ede cek; bundan egemen güçlerin belirli kanatları kazançlı çıkacak lardır.

Lenin'in sözlerini kakavanca yorumlayan menşevik-oportünist ler oportünizmin batağında öylesine ileri gitmektedirler ki, "cunta ile olan çelişmeleri temel alınarak AP, CHP, TKİP, MSP vb. partiler ile de eylem birliği yapılmalıdır " (Bkz. Menşe - vik Merkez Komitesinin 4.toplantı kararları, eylembirliği ile ilgili bölüm) şeklinde açık reformist-revizyonist görüşler sa-vunmaktadırlar. (5)

Lenin'i kendi reformist-revizyonist görüşlerine dayanak yap maya çalışarak, Lenin'e hakaret eden bu insanlar, Lenin'in "Bir düşmana karşı mücadelede diğerine destek olunmaması gerektiği" gibi anlayışları onlarca yerde savunduğunu nasıl unutturmaya çalışıyorlar?

Keskin halk savaşçılığının şimdi gelip konakladığı yer RE-FORMİZMdir. Ve menşevikler bu reformizm batağında battıkça de-beleniyorlar. Lenin'i böyle kaba reformist görüşlere alet etme çabası da kurtuluş olmayacaktır.

Bu konuyla ilgili diğer bir sorun da "baş düşman sorunudur".

Biz menşeviklerin "dünya halklarının baş düşmanı" tespitini yapmayı doğru bulduklarını ve somut olarak da bugün ABD emper-yalizmi ile Rus sosyal emperyalizmini baş düşman olarak tespit ettiklerini belirttik.

Menşevikler buna hışımla karşı çıkıyorlar. Şöyle diyorlar:

" Şimdi birincisi bizim böyle bir tespitimiz yok. Partimizin 1. Konferansında kabul edilen anlayış halen resmi görüşümüz dür. Hizip bu görüşümüzün resmen değişmediğini bildiği hal-de böyle bir iddia ileri sürmesi samimiyetsizliğin kanıtı - dır. Kaldı ki iki süper devleti baş düşman görmek neden he-men devrim ile karşı-devrim arasındaki sınır çizgisini kal-dırsın?" (agy, s.8)

Bu konuda mesele laf değil, anlayış meselesidir. Durum şu-dur:

Menşevikler II.Konferans sıralarında bu konuda da görüşleri ni ifade ettiler ve bu görüşler tartışıldığı konferanslarda tu tanaklara da geçmiştir. İkinci Konferansta menşevik çoğunluğun görüşü FÜ'lerin "Baş düşman üzerine" başlıklı yazılarında orta ya koyduğu, "ABD ve Rus sosyal emperyalistlerinin dünya halkla rının baş düşmanı" olduğu yönünde idi. Bu tutanaklarda sabit - tir, bu FÜ'lerin "Baş düşman üzerine" adlı yazılarında sabit - tir ve en son olarak bu TKP/ML II.Konferansı Raporunda (menşe-viklerin "Komünist"i sayı 8'de) sabittir. "Komünist" sayı 8'de yani Konferans Raporunda

"Konferansın (çoğunluğun) bu konuda dünya çapında halkların baş düşmanının ABD emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi olduğu yönünde görüş belirttiği, ancak bu konunun Konferans gündeminde olmamasından dolayı resmen değiştirilemediği"

belirtilmektedir.

Demek ki belgeler Menşeviklerin "iki süper devlet dünya halk larının baş düşmanıdır" şeklinde bir görüş savunduklarını, ama "mevzuat"ın bunu açıkça savunmalarına şimdilik müsaade etmedi-ğini göstermektedir. Menşevikler önümüzdeki dönemde de bu "mev zuat"ı kaldıracak, ve bu görüşlerini artık "resmen" savunacak-lardır.

Menşeviklere şunu hatırlatmakta bir kez daha yarar görüyo - ruz. Biz belgelere dayanmayan iddialar ileri sürmeyiz. Bu konu da da eğer yukarıdaki belgelerden haberimiz olmasaydı, böyle bir iddia ileri sürmezdik. Ama belgeler bu konuda bizim haklı olduğumuzu gösteriyor.

Öyleyse yazarın bize yönelttiği "samimiyetsizlik" suçlaması nı aynen iade ediyoruz. Samimiyetsiz olanlar "resmiyet" perde-si arkasında gerçek görüşlerini kitlelere söylemekten korkan - lardır.

Öte yandan biz "iki süper devleti baş düşman görmek hemen Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki sınır çizgisini ortadan kal dırır" demedik.

Kuşkusuz bugünkü güçler dengesi hesaba katıldığında bu teo-rik tespitin pratikte uygulanması devrimci güçlerin karşı-dev-rimci güçlerin hizmetine sunulmasından başka bir sonuç vermez, vermeyecektir. Bu anlamda pratikte bu tabii ki Devrim ile Kar-şı-Devrim arasındaki sınır çizgisini kaldıracaktır. Ama bizim yazımızda alıntı yapılan yerde sorun eylembirliğiyle ilgili o-larak konulmakta ve "iki süper devleti baş düşman gören" men - şevik oportünizmin "iki süper devlet"in uşakları ile yaptığı "eylembirlikleri"nin bu sorunda onların kafa karışıklığını yan-sıttığını, onların çelişkiler içinde debelenip durduklarını gösterdiğini vurgulamak istedik. Bu garip çelişkiyi de herhal-de menşevikler açıklayacaklardır.

* * *
* *
*

Görüldüğü gibi, teori ile ilgili bazı sorunlarda ve bunla - rın bazı yansımalarında da menşeviklerin pozisyonu çürüktür. On lar Bolşevik olmak, eylembirliği ve başdüşman konularında dar kafalı bir yorumlamaya ve çelişkili-çetrefil anlayışlara sahip tirler.

SONUÇ:

Menşevik Partizan ile olan genel polemiğimiz içerisinde bu polemiğin yeri nedir? Bu polemik daha ziyade menşeviklerin M-L yöntemi nasıl çiğnediklerini bize yönelttikleri bazı "sözümona" "eleştirilerle" birlikte ele alan ve parti hücremizin Haziran 1983'te yaptığı tespit ve eleştirilerin haklılığını bir kez da ha vurgulayan içeriktedir.

Partimiz, kendisini menşevik-oportünizm ile ayıran pekçok noktada görüş ve eleştirilerini yayın organlarımızda ve broşür lerimizde ayrıntılı bir biçimde ortaya koydu. Onların Marksizm Leninizmin en temel prensiplerini teoride nasıl reddettiklerini, pratikte nasıl çiğnediklerini ayrıntılı bir biçimde göster di.

Bu genel ideolojik mücadele çerçevesinde, partimiz, menşe - vik-oportünistlerin pratikteki bazı tutumlarını ideolojik temelleri ile ilişkileri içerisinde ortaya koydu, bu konuda dev-rimci kamuoyuna bilgi verdi.

En temel noktalarda partimizin eleştirilerini genellikle ya nıtsız bırakan menşevikler, parti hücremizin Haziran 1983 tari hinde yayınlanan açıklamasına bu yazıda eleştirdiğimiz cevabi yazıyı yayınladılar. Ve onlar neyi nasıl tartışmak istedikleri ni belgelediler.

Onlar esas olarak ideolojik-siyasi sorunlardan çok; kitle - lerce denetlenmesi hemen hemen imkansız olan örgütsel alandaki somut sorunları (Ali Haydar Akgün Genel Sekreter mi idi, yoksa yalnızca Merkez Komitesi üyesi mi idi?... Bolşeviklerin "şefi" çağrıldığında gelmedi mi, yoksa çağrılmadı mı?... Bolşevikle - rin Türkiye'de somut gücü nedir? Nerede nasıl örgütlüdür?... Bizim bir başka "şefimiz"e silah vermişler mi, vermemişler mi? Bizim yoldaşlarımızı kitle ilişkilerinde barındırıyorlar mı, ba rındırmıyorlar mı? vs. vs. sorunları) üzerinde tartışmak isti-yorlar. Çünkü ideolojik-siyasi eleştirilerimize cevap verecek durumları yoktur! Çünkü kitle açısından denetlenmesi hemen he-men imkansız olan örgütsel sorunlar üzerine tartışmada demago-ji imkanı çoktur! Çünkü "çamur at, izi kalır!"... Onlar herke-sin okuyabileceği, elde edebileceği belgeler üzerinde tartışma yı yoğunlaştıracakları yerde; böyle bir tartışmadan köşe-bucak kaçıp, tahrifat; iftira; dedikodu temelinde bir "mücadele"yi tercih ediyorlar. Onlara uygun bir mücadele yöntemidir bu. Bi-zim açımızdan bunları da cevaplamak görevdir. Ama bütün pole-mik içinde bizim için bu yön kesinlikle talidir.

Bizim menşevik saflarda olup da hala devrimci ruhunu yitir-meyenlere çağrımız şudur:

Bolşeviklerin menşeviklere getirdiği temel eleştirileri (i-deolojik-siyasi-örgütsel alandaki) okuyun; inceleyin. Öncelik-le bu konuda tavır belirleyicidir.

Pratik davranışlar hakkında yazılı, belgeli olmayan iddiala ra inanmayın!

Şubat 1984

TKP/ML(B)
.. Parti Hücresi

YAZI KURULUNUN DİPNOTLARI VE EKLERİ

(1)

Menşevik hizibe ayrılıktan bu yana ideolojik-siyasi-örgüt - sel çizgileri ile hesaplaşan bir dizi yazılı eleştiri getirilmiştir. Cevap bekleyen bir dizi yazı karşısında bir mezar suskunluğu içinde bulunan menşevik hizibin, Parti Hücresinin somut bazı olguları ortaya koyan yazısı karşısında yazma ihtiyacı duyması bir yanı ile sevindiricidir. Nihayet mezar sessizliği bozulmakta, menşevikler nihayet yazılı olarak eleştiriler karşısında tavır takınmaktadırlar. Ama diğer yanı ile bu tavır onların neyi nasıl tartışmak istediklerini göstermesi açısından ibret vericidir. Onlar için belirleyici olanın hiç bir şekilde ideolojik-siyasi-örgütsel temel eleştiriler olmadığı, bu konularda söyleyecek pek fazla sözleri olmadığının belgesidir menşeviklerin cevabı. Menşeviklerin bu yazıya daha hangi yazılarımız cevap beklerken cevap verdiğini belgelemek; kimin neyi nasıl tartışmak istediğini göstermesi açısından öğretici olacaktır. Aşağıda, ayrılık sonrasında doğrudan doğruya menşeviklerin yazılı-çizili belgelerine getirdiğimiz ve onların revizyonist çizgileriyle hesaplaşan, menşeviklerin henüz cevap vermemiş olduğu yazılarımızın listesini yayınlıyoruz. Menşeviklerin "önderlerini" öncelikle cevaplanmamış, tavır takınılmamış bu yazılara tavır takınmaya çağırıyoruz. Menşeviklerin saflarında kalıp da hala devrimci ruhunu yitirmemiş kişileri ise öncelikle bizim aşağıdaki yazılarımızda getirdiğimiz eleştirilere kafa yormaya, tavır takınmaya çağırıyoruz.

1. TKP/ML İkinci Konferansı Üzerine

Bir Adım İleri, Kaç Adım Geri?

Ağustos 1981 tarihli bu Bolşevik Partizan Özel Sayısında, menşeviklerin çıkardığı İkinci Konferans Raporundaki görüşlerle hesaplaşılmakta; İkinci Konferansta menşevik çoğunluğun bir dizi alanda savunduğu görüşlerin oportünist-revizyonist niteliği Marksist-Leninist klasiklere dayanarak ispatlanmaya çalışılmaktadır. II.Konferansta "Marksizm-Leninizmin zafer kazandığı" nı iddia eden menşevikler, Marksist-Leninist olduğu iddia edilen çizgiye getirilen bütünlük içindeki bu eleştiriye şimdiye dek yazılı cevap vermemişlerdir!

2. Tasfiyeci MK Hizibi Marksizm-Leninizmi Nasıl "Düzeltiyor"?

Bolşevik Partizan sayı 12/2'de 72-106. sayfalar arasında yayınlanan Haziran 1981 tarihli bu yazıda, menşeviklerin YDB adına çıkardıkları bir bildiride Marksizm-Leninizmi nasıl tahrif ettikleri Marksist-Leninist klasiklere dayanılarak ispatlanmaya çalışılmaktadır. Bu yazı da şimdiye dek cevapsızdır!

3. Bolşevik Partizan sayı 12/2'de s.16-29 arasında yayınlanan "Dünya Komünist Hareketinin Birliği Üzerine" başlıklı yazıda, menşeviklerin imzaladığı "13'lü ortak açıklama"ya köklü eleştiriler getirilmiş, bu belgenin Marksist-Leninist bir belge olmadığı ispatlanmaya çalışılmıştır. Bu eleştiriye de şimdiye dek cevap yoktur.

4. Bolşevik Partizan sayı 14/4'te s.20-103 arasında yayınlanan "Stalin'e Karşı Tavır Marksist-Leninistlerle Her Türden Oportünistleri Ayıran Temel Kıstaslardan Biridir" başlıklı yazıda Stalin'e getirilen ve menşeviklerin doğrudan savunduğu Çin Komünist Partisi kaynaklı belgesel tüm eleştirilere tavır takınılmış, bu eleştirilerin haksızlığı ispatlanmaya çalışılmıştır Aynı yazıda menşeviklerin doğrudan kendi belgelerinde, ve menşeviklerin ideolojik yönlendiriciliğini yapan FÜ'lerin yazılarında yer alan tüm eleştiriler de tek tek ele alınıp tavır takınılarak mahkum edilmiştir. Bu konuda da bir yandan Stalin'e azgınca saldırıp, diğer yandan onu klasik, usta, vb. olarak "savunan" menşevikler susmayı tercih etmiştir. Yazının tarihi Kasım 1981'dir!

5. Bolşevik Partizan sayı 14/4'te s.104-112 arasında yayınlanan "MK Hizibi Neleri Gizliyor?" başlıklı yazıda, MK hizibinin 13'lü ortak açıklamaya imza atarken yayınladığı açık mektubun eleştirisi vardır. Bu eleştiriye de şimdiye kadar cevap yoktur

6. İkinci Bolşevik Konferansı sonrası bir merkez organı işlevi ile yeniden çıkan Bolşevik Partizan'ın birinci sayısında yayınlanan "Menşeviklerle İlgili Gelişmeler", "Menşevik Partizan'ın Özeleştiri Anlayışı" başlıklı yazılarda, menşevik Merkez Komitesinin ikinci konferansın çizgisinde yaptığı "düzeltmeler"e ve bunların hangi yöntemlerle yapıldığına dikkat çekilmiştir. Menşeviklerden tavır yoktur.

7. Bolşevik Partizan sayı 2'de, menşeviklerin de imzaladığı 12 Eylül 1982 platformu eleştirilmiştir. Şimdiye dek getirdiğimiz eleştirilere bu platformu imzalayan hiçbir gruptan bütünlüklü bir cevap gelmemiştir.

8. Bolşevik Partizan sayı 3/4'te, diğer oportünist-revizyonist cephe unsurlarının 12 Eylül 1982'deki belgeleri ve menşeviklerin aynı konudaki belgeleri somut alıntılarla eleştirilmiştir. Akrabalık gösterilmiştir. Cevap yoktur!

9. Bolşevik Partizan sayı 5/6'da, "Menşevikler Direniş Cephesi Konusunda Nihayet Tavır Takındı" başlıklı bir yazı yayınlanmış, bu yazıda İbrahim Kaypakkaya yoldaşı savunduğunu söyleyen menşeviklerin, cephe konusunda İbrahim Kaypakkaya ile ilgileri olmadığı, Direniş Cephesine getirdikleri eleştirilerin zorlama olduğu, menşeviklerle direniş cephecileri arasında özde ayrılık olmadığı ispatlanmaya çalışılmıştır. Menşeviklerin yazısı ile doğrudan polemik olan bu yazıya şimdiye dek cevap yoktur.

10. Bolşevik Partizan sayı 5/6'da yayınlanan, menşevik "İKK nın Marksist Ekonomi Bilimine 'Katkısı'" başlıklı kısa bir yazıda, menşeviklerin "bilimsel" pozlarda Marksist ekonomiden nasıl habersiz olduklarını gösterir bir yazıları teşhir edilmiştir. Cevap: Yok !

11. Bolşevik Partizan sayı 7'de Partizan ile Halkın Kurtuluşu arasında girilmiş bir polemik konusunda tavır takınan, ve onların akrabalığını belgeleyen, özellikle 1957-1960 deklarasyonları konusunda tavırdaki birliği gösteren, "Al Birini, Vur Öteki ne!" başlıklı bir yazı yayınlanmıştır. Cevap: Yoktur !

12. Partizan'ın da desteklediği açlık grevi çağrısı'nın reformist içeriği teşhir edilmiştir. Getirilen eleştirilere demagoji dışında hiçbir cevap gelmemiştir.

Bolşevik Partizan sayı 13'te yayınlanan "Açlık Grevleri Reformist Batağın Yaygınlığının İşareti Oldu" başlıklı yazıda menşeviklerin tavrı da somut olarak eleştirilmiştir. Tavır: Yoktur!

13. 18 Mayıs 1983'te İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ölüm yıldönümü nedeniyle çıkarılan Bolşevik Partizan Özel Sayısında bir dizi konuda menşeviklerle doğrudan, onların belgelerini eleştiren temelde polemiğe girilmiştir. Cevap: Yoktur !

14. 12 Eylül 1983 ile ilgili olarak eylembirliği konusunda doğru Marksist-Leninist görüşleri savunan, bu arada bir dizi oportünist-revizyonist grupla birlikte menşeviklerin de bu konuda çizdiği yılan eğrisini belgeler temelinde ortaya koyan bir Özel Sayı yayınlanmıştır. Bu konuda da cevap yoktur!

Bunlar ayrılık sonrası menşeviklerin belgeleri ile doğrudan polemiğe girmiş olduğumuz yazıların yalnızca bir bölümü, en önemlileridir. Bunun dışında onların somut pratiklerini eleştiren bir dizi bildiri, yazı vardır.

Bunun dışında, daha ayrılık öncesinden cevaplanmamış yazılar vardır. Mesela 1957-1960 deklarasyonları konusunda yazılan yazı; mesela Mao Zedung değerlendirmesi; mesela İ'nin FÜ'lerle girdiği polemikte onlara verilen son cevaplar vardır. Bunların hepsi yazılı olarak tavır takınılmamış belgelerdir.

Bunun dışında süreç içinde menşevik saflardan ayrılıp bolşevik saflara geçen bir dizi yoldaşın (en başta I.MK üyelerinden bir yoldaşın, ayrılık öncesinde II.Konferansa getirdiği eleştirileri içeren bir yazısı; ve bir dizi başka eleştiri yazısı) eleştiri yazıları vardır.

Biz bunları tek tek saymadık.

Ama yukarıda saydığımız liste, kimin nasıl ideolojik mücadele yürüttüğü, kimin "ideolojik mücadele" adına dedikodu, iftira, tahrifat, demagoji yolunu tuttuğunu belgelemeye yeter sanırız.

(2)

Yok olma, var olma noktasında da söylenmesi gereken bir kaç şey vardır. Bu noktada önceleri menşeviklerin başlangıçta bütün "ideolojik mücadele"lerini bizim "Türkiye'de olmadığımız" şatosu üzerinde kurduklarını tespit etmemiz gerek. Şimdi ise, bu zaten olmayan şeyin yok olmakta olduğu tespitini, yok olmak ta olduğu için de "kinli" olduğu tespitini yapıyorlar. Zaten "olmayan" birşeyin "yok olmakta" olması, menşeviklerin ajitasyon yapayım derken kendilerini nasıl kaybettiklerinin bir işaretidir. Artık bizim Türkiye'de olmadığımız palavrası sökmüyor. Şimdi "yok olmakta" olduğumuz söyleniyor. Birincisi olduğu gibi, ikincisi de menşeviklerin ve bütün oportünistlerin isteğidir, ve istek olarak da kalacaktır.

Biz hiçbir dönemde tartışmayı, kimin nerede kaç kişi olduğu üzerine çekmedik. Çünkü birincisi böyle bir tartışma somut yürütülmedikçe denetlenmesi imkansız bir tartışmadır. Somut yürütüldüğünde ise kendi kendini ihbara varır. Ve ikincisi —ki önemli olan budur— belirleyici olan bugün kimin daha çok olduğu değil, kimin ideolojik-siyasi-örgütsel çizgisinin Marksist-Leninist olduğudur. Çünkü yanlış bir çizgi temelinde kazanılan çok sayıda kişi, proletarya açısından kazanılmış değil, çarçur edilmiş kişidir. Bu yüzden biz tartışmayı hep çizginin tartışılması sorununa çekmeye çalıştık.

Bu bağıntıda söylenmesi gereken birşey de, "güçlü oldukları" üzerine çokça palavra atan oportünistlerin "güçlerinin" kof luğudur. Bizim menşeviklere tavsiyemiz, bizim "var olma/yok olma" sorunumuzu tartışacakları yerde, kendi gerçek durumları üzerine kafa yormalarıdır!

(3)

Bu bağıntıda önce TKP/ML(B)'de "şefler" olmadığını belirtmemiz gerek. Menşevikler herhalde bu lafı kendi içlerindeki durumu ifade ederken alışmış oldukları bir laf olarak kullanıyorlar. "Kişiyi nasıl bilirsin? Kendim gibi" derler. Menşevikler inki de ona benziyor.

Hayır, TKP/ML(B)'de "şefler" yoktur. Yetkileri partinin en yüksek organı tarafından, Konferans veya kongreler tarafından belirlenen, partiye sürekli hesap veren, yaptığı işler denetlenebilir bir yönetim organı vardır. Bu yönetim organına açıktır ki en ileri, önder nitelikteki kadroları seçmek görevdir. Önderlik niteliğine sahip olmadıkları görülenler, yine parti tarafından bu görevden alınırlar. TKP/ML(B) içindeki açık ideolojik mücadele ve kollektif Marksist-Leninist eğitim "şefliğin" panzehiridir. Şeflik ancak kimin ne dediğinin, neyi savunduğunun, nasıl savunduğunun bilinmediği, görüş ayrılıklarının gizlendiği, kadroların Marksizm-Leninizmden habersiz olduğu bir ortamda yeşerir. Ve o ortam menşeviklerde bolca vardır.

İkinci olarak menşeviklerin burada sözünü ettiği, "şef" adını verdiği yoldaşlarımız, I.MK döneminde partiyi yönlendiren yoldaşlar arasında idi. Yani, menşevikler uzun süre bu "şeflerin" peşinden gittiler!!! Bugün şef dediklerinin "yiğitliği", "fedakarlığı" vb. üzerine bir zamanlar övgüler dizdiler. "Dilin kemiği yoktur" derler. Kiminin ağzından çıkanı kulağının duymadığı gibi, menşeviklerin de yazdıklarını gözleri görmüyor olsa gerek! Yoksa herhalde TKP/ML'in ayrılık öncesinde bir "şefler" teşkilatı olduğunu dolaylı olarak söylediklerini görmeleri gerekirdi.

Üçüncü olarak: Burada sözü edilen, "şefiniz" denilen yoldaş yurtdışında yapılan bir dizi kamuya açık toplantıda çağrılma / gitmeme konusunda tavır takınmıştır. Burada o tavrı yinelemekten başka birşeye gerek yoktur:

Sözkonusu yoldaş, I.MK döneminde Parti Merkez Komitesi tarafından Uluslararası İlişkiler ve YDB sorumluluğu ile görevlendirilmiştir. Yani Parti Merkez Komitesi kararı ile yurtdışında kalmıştır. TKP/ML II. Konferansına kadar yetkili olan I.MK yoldaşın Türkiye'ye gelmesi yönünde karar almamıştır. II.Konferans da böyle bir karar almamıştır. Yoldaşın alınan bir karara uymama durumu yoktur. İkinci Konferansın hemen sonrasında ise ayrılık gündeme gelmiştir.

Bu yoldaş hakkında, "çağrıldığında ... gelmemek için kırk dereden su getirerek kıvırttı" suçlamaları adi demagojilerdir. Bunu yapanlar iftiracıdırlar. Bu konudaki demagojiye belgesiz inananlar siyasi aptallardır! Devrimci tavır, bu demagojiyi yapanlardan bu konuda belgelerin yayınlanmasını talep etmektir. Onlarca kez belge talep edildiği halde belge göstermeyen ve fakat aynı konuda dedikoduya devam edenler siyasi sahtekarlardır.

(4)

Silah bırakma konusunda gerçek durum menşevikler tarafından çarpıtılmaktadır. Onların sözkonusu ettiği yoldaşımız ayrıldığında, elinde şimdi menşeviklerin "bıraktık" dediği silahlar vardı. Yoldaş bu silahlarla birlikte ayrıldı. Onlar yoldaşımızın ardından "Bunlar mücadele kaçkınıdır. Silahları bırakmayız" ajitasyonuna giriştiler. Ama silahları alamadılar. Gerçek durum budur. Onların almak isteyip de alamadığı sözkonusu silahlar, menşeviklerin sempatizanları hakim sınıfların jandarma larının önüne düşüp yoldaşlarımıza pusu kurulduğunda, yoldaşlarımızın kendilerini korumalarının aracı oldu!

(5)

Menşeviklerin bugün geldiği çamuru iyice belgeleyen II.MK 4. toplantı sonuçları başlıklı belge elimizde vardır. Bu belge menşeviklerin kendi sempatizanlarının önemli bir bölümünden bile gizlemeyi uygun gördüğü bir belgedir. Biz bu belgeyi eleştirisiyle birlikte devrimci kamuoyuna sunacağız.

Parti hücresinin tavır takınmamış olduğu bir-iki nokta üzerinde daha durmayı gerekli görüyoruz:

* Menşevikler yazılarında şöyle diyorlar:

" Sormak lazım size, bugüne kadar 1981 yılının Mart ayında ayrıldınız, bugün 1983'ün Ekim ayı, 3 yıl kadar olan bu sürede hem de cuntanın azgınca saldırdığı ve en sıradan yurtseverlerin bile yakalanıp işkence gördüğü, onlinlerin cezaevine düştüğü ülkede SİZİN KAÇ ADAMINIZ YAKALANDI, VEYA İŞKENCE GÖRDÜ, VEYA ŞU ANDA CEZAEVİNDE? O sosyal-faşist dediğiniz (Dikkat! Bizim sosyal-faşist dediğimiz. Anlaşılan menşevikler artık demiyor!!! -YN) insanların bile yüzlerce adamı içerde, TKP'nin önemli bir adamı işkencede katledildi. YA SİZİN? Bir de utanmadan bol keseden teoriler vb. gibi nutuklar atıp duruyorsunuz." (agy) (abç)

İşte menşeviklerin devrimci ve evet, komünistliği belirledikleri kıstas: İÇERDE KAÇ ADAMIN VAR? İŞKENCEDEN KAÇ ADAMIN GEÇTİ? İŞKENCEDE ÖLENİN VAR MI? vb.

Biz bugüne dek devrimcilerin, ve komünistlerin doğru çalışmasının bir kıstasının da gizlilik kurallarına uyma, hakim sınıfların eline geçmeme konusunda ustalaşma olduğunu sanırdık. Meğerse öyle değilmiş. Ne kadar çok yakalanıp, işkenceden geçip, içerde olursa, o kadar devrimci ve hatta komünist olurmuş sun! İşte menşeviklerin aptalca övünmesinin mantıki sonucu budur!

Bizim bu mantığa göre, Dev-Yol'un ve PKK'nın mesela bizim menşeviklerimize göre daha "komünist" olduğunu tespit etmemiz gerekir. Ne de olsa içerde "EN ÇOK ONLARIN ADAMI" VAR!

İşte ideolojik acizliğin vardığı nokta burasıdır!

Menşevikler "içerde" olanların çok önemli bir bölümünün menşeviklerin hatalarının (ve biz onlarla birlikte olduğumuz dönemde bizim de hatalarımızın) da sonucu olduğuna kafa yoracakları, ve esasında bu hataların hesabını verecekleri yerde, içerde "çok" olmayı övünme aracı yapacak kadar demagogdurlar.

* Menşevikler yazılarında

" Tartışmalardan sıvışma meselesine gelince, en büyük tartışmaların olduğu ve sizin de şefinizin katıldığı tartışmalarda, gidin filozoflarla tartışın diyerek, işin içinden sıyrılmaya çalışması, başka konulara geçmesi kimin nasıl sıvışlığının açık kanıtıdır"

diyerek, bizi sanki menşeviklerle herhangi bir tartışmadan kaçtı gibi göstermeye çalışıyorlar.

Menşeviklerin atıfta bulundukları tartışma ayrılığın hemen sonrasında Batı Almanya'da Essen'de yapılan bir tartışma toplantısıdır. Bu tartışma toplantısının nedense birtek gündem maddesi menşevikler tarafından (onlar bize bantın çekilmişini vereceklerini söyledikleri halde vermediler) menşeviklerin "Komünist"i sayı 10'da yayınlandı. Bizim menşeviklere çağrımız, bu toplantının tümünü yayınlamalarıdır. Yayınlamayacaklarsa onları bantların çekilmişini bize vermeye bir kez daha çağırıyoruz.

Yayınlanan bölüm K 10, s.50-115 arası tam da bizim "şefimiz" olduğu söylenen yoldaşın "sıvıştığı" söylenen felsefe tartışmasının bölümüdür. Yoldaş sözü geçen tartışmada, tartışmanın başında çok doğru olarak (s.78) "Filozoflar bugüne dek dünyayı yorumlamışlardır, sorun dünyayı değiştirmektir" alıntısını yaparak, felsefenin sınıf mücadelesi sorunlarından bağımsız tartışılmasına karşı çıkmakta, ve felsefi sorunları sınıf mücadelesi sorunlarıyla bağıntısı içinde tartışmaktadır. Yoldaşımızın bir sürü yerde kelime yanlışı ile, eksiği ile yayınlanan bu konuşması bile, tümü ile okunduğunda, kimin neyi nasıl tartıştığına iyi bir örnektir.

20 Mart 1984

NO:11/12, Ekim/Kasım Bolşevik Parti inşası için

4 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Emekçiler için tek seçim :

Demokratik Halk Devrimi!

6 Kasım seçimleri bütün siyasi güçleri tavır belirlemeye zorladı. Bütün siyasi güçler; askeri faşist cuntanın "demokrasiye geçme" sahtekarlığında yeni bir adım olan bu seçimler karşısında tavır belirlediler. Marksist-Leninistler 6 Kasım seçimleriyle ilgili tavrını içeren bildiri şöyleydi:

"PARLAMENTER DEMOKRASİ MASKELİ FAŞİZME HAYIR!
ÜLKEMİZDE DEMOKRASİ SOL ANAFİ İNDİRLİĞİNİN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİYLE GELİŞEBİLECEKTİR!

6 Kasım'da cumhuriyet sahtekarlığına ve toprak ağalarının faşist terörünün ülkemizde askeri faşist cuntasına

SEÇİM SAHTEKARLIĞINA HAYIR!

Devrimciler; foldaşlar...

6 Kasım'da ülkemizde hakim sınıflar yeni bir seçim sahtekarlığını sahneye koyacaklar.

Onlar 6 Kasım'da işçileri, köylüleri, tüm emekçileri; bütün milliyetlerden halkımızı yine sandık başına çağırıyor

Bu seçimlerde de halkımızdan istedikleri komprador patronların, toprak ağalarının sömürü ve zulüm düzeninin savunucusu olan partiler arasında tercih yapmasıdır. Seçimlerden sonra, 12 Eylül sonrasında hakim sınıfların askeri faşist cuntası tarafından dağıtılan "halk oyuna dayalı" parlamento(lu) yeniden kurulacak. Ve güya "demokrasi"ye geçme yönünde yeni bir adım atılmış olacak.

Nedir genel olarak burjuva parlamentosunun; ve onun için yapılan seçimlerin; özel olarak ülkemizdeki parlamento ve seçimlerin özü?

Marksizm-Leninizm bu soruya şu barrak cevabı veriyor:

"Belirli bir süre için parlamentoda halkı yöneten sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağı

İÇİNDEKİLER

OPORTONİST-REVİZYONİST CEPHEDEN YENİ "BIRLIK" AÇIKLAMASI ÜZERİNE . . . s.28

12 EYLÜL'ON 3.YILDÖNOMO s.38

REFORM/DEVRİM SORUNU VE 12 EYLÜL TARTIŞMASIYLA BAĞI s.47

OPORTONİST-REVİZYONİST CEPHEDEN s.62

66.YILINDA BÜYÜK SOSYALİST EKİM DEVRİMİNİN DERSLERİ YOLUMUZA IŞIK TUTUYOR !

NO: 13, ARALIK/OCAK Bolşevik Parti inşası için

2 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Ülkemizde Demokrasiye Geçişin Tek Yolu İşçi Sınıfı Önderliginde Demokratik Halk Devrimidir!

12 Eylül askeri faşist cuntası "sivilleşme" operasyonunda en önemli adımlardan biri olan 6 Kasım seçimlerini sahneledi.

Verilen resmi rakamlara göre seçim sonuçları şöyle:

Seçmen sayısı	Katılan/Oran	Katılmayan /Oran	Geçerli oy/Oran	Geçersiz oy/Oran
19 740 500	18 214 104 %92.27	1 536 396 %7.73	17 328 785 %95.14	875 319 %4.86

Verilen 17 milyon 328 bin 785 geçerli oyun partiler arasında dağılımı ise şöyle:

	Oy sayısı	Oranı	Çıkardığı milletvekili
Anavatan Partisi	7 823 827	%45.15	211
Halkçı Partı	5 277 689	%30.46	117
MDP	4 032 046	%23.27	71
Bağımsız	195 164	%01.12	-

Bu seçim sonuçları, yapılan seçimler büyük bir sahtekarlık olmasına rağmen, yine de üzerinde durulması gereken; gelişmeler; halk yığınlarının eğilimleri; hakim sınıfların çeşitli kesimleri arasındaki siyasi dalaşmalar hakkında önemli ipuçları veren sonuçlardır. Şimdi kısaca bunlar uzerinde duralım.

****

6 KASIM SEÇİM SAHTEKARLIĞIYLA ASKERİ FAŞİST CUNTA "SİVİLLEŞME" OPERASYONUNDA ÖNEMLİ BİR ADIM ATMIŞTIR. ASKERİ FAŞİST CUNTAYA "SİVİL" PARLAMENTER DEMOKRASİ MASKESİ GEÇİRİLMESİ KONUSUNDA 6 KASIM SEÇİMLERİ CUNTA AÇISINDAN KAZANÇ OLMUŞTUR.

****

6 Kasım seçimleri sonuçlarında en önemli olgulardan biri, kuşkusuz, bu seçimlerin bu şekli ile de olsa, cunta açısından fazla zarar vermeden gerçekleştirilmiş olmasıdır. Askeri faşist cunta bütün dunya kamuoyunun gözü önünde kendi koyduğu kurallar çerçevesinde burjuva anlamda bile demokrasinin D'sünden soz edilemeyeceği seçim sahtekarlığını sahneye koymuş; tehditle, baskı ile, ceza korkusu ile seçime katılma hakkı olanların %92'sinden fazlasını sandık başına gotürmüş; ve izin verdiği üç partiden birine oy attırmayı geniş ölçüde başarmıştır

(Devamı s. 2'de)

İÇİNDEKİLER

12 EYLÜL 83'TE SPARTAKÜS OPORTÜNİZMİ s.16

"MAYIS" BİLDİRGESİNİN ELEŞTİRİSİ ÜZERİNE . . s.22

"MAYIS" BİLDİRGESİNE ELEŞTİRİ s.25

AÇLIK GREVLERİ REFORMİST BATAĞIN YAYGINLIĞININ İŞARETİ OLDU s.33